

သူတို့
 မဝင်(နိုင်လှ)
 အသံရင်း
 အစဉ်အလာ
 နေရာ
 မောင်သင်းထွန်းကျော်
 ကိုသာမန်
 ကောင်းသက်
 ကိုစော
 သာရာမင်းဝေ
 နေထွန်း
 မောင်သင်း
 မြို့ပြ
 ကိုပျော်
 အောင်သာမန်
 ကိုမောင်
 မောင်သင်း
 ဝင်းဝင်းမြင့်(အောင်မောင်)

ခံစားသူအကြိုက် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ ၁၉၉၆ အပိုင်း(၁)

၂၈၇။ နာမည်၊ မြစ်ကြီးနား

ဂုဏ်ထူးဆောင်နာယက

ဦးထွန်းထွန်း
[သီရိသုဓမ္မ မဏိဇောတ ခရ]

ခံစားတင်ဆက်သူများ

- ၁။ မာန်မြင့် [ကန့်ဘလူ]
- ၂။ ရှေ့နေ ခင်မောင်
- ၃။ ခင်မောင်စိုး [ကျောက်ဆည်]
- ၄။ ပြင်ဦးလွင် ဆွေလင်း
- ၅။ ကိုမောင်စံ
- ၆။ ဦးသန်းဆွေ [ဧရာထွန်း]

စာမူ ခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၆၀၄ / ၉၆ (၁၀)]

မျက်နှာပိုး ခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၅၉၇ / ၉၆ (၁၀)]

□

စီစဉ်ထုတ်လုပ်မှု

ဥပဒေရေးရာ

□

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမ အကြိမ်

အုပ်စု [၁၀၀၀]

□

မျက်နှာပိုးဖိုက်

ဦးမြသိန်း [၁၁၄၂၇]၊ သိန်းမြင့်ဝင်းအောင်ဆက်

အမှတ် ၉၆၊ ၁၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

□

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်တင်တင်ဌေး [၀၅၂၄၀]၊ သင်းလဲဝင်းပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၁၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊ ၁၃၇မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

□

ထုတ်ဝေသူ

ဦးရဲမြင့် [၁၁၀၄၉]၊ တက်လမ်းစာပေ

အမှတ် ၉၆၇၊ ပဒေသာရပ်၊ စော်ဘွားကြီးကုန်း၊ အင်းစိန်၊ ရန်ကုန်မြို့။

□

စာအုပ်ချုပ်

ကိုမြင့်

□

မျက်နှာပိုးပန်းချီ

စိုးဝင်းငြိမ်း

□

အတွင်းပန်းချီ

မှတ်သန်ကိုချို၊ ဘဌေးကြည်၊ ကေမျိုးချစ်ကြည်၊ ဖေညွန့်ဝေ၊

စောမင်းဝေ၊ စော်မောင်စင်၊ တင့်မောင်နှီး

□

တန်ဖိုး

[၁၀၀] ကျပ်

ခံစားသူ အကြိုက်

မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုတိုများ

[၁၉၉၆၊ အပိုင်း(၁)]

[၁၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၁၉၉၆]

မာတိကာ

- ဥတ္တရ လမင်း၏ စကား	၈
၁။ ဂျူး	သုစိမ်းတစ်ရံ ၉
၂။ ဆူးငှက်	လောကနန္ဒာကမ်းပါးက လှေကလေး ၂၅
၃။ မဝင့်(မြစ်ငယ်)	တိမ်ရိပ် နှင်းဆီ ၃၉
၄။ ကျော်ရင်မြင့်	ခြေထောက်တစ်ဖက် ၅၅
၅။ ချစ်ဦးညို	မေမေသား တိုက်စစ်မှူး ဘောလုံးသမား ၆၅
၆။ မောင်ညိုပြာ	အလှဘုရင်မ ငြိမ်းမြ ၈၃
၇။ နေဝင်းမြင့်	ငှက်စုန်း ၉၇
၈။ မောင်သင်းထုံ	ဆေးသက် ၁၁၅
(ကျောက်မဲ)	

၉။ ကိုသာမန်	လာမယ့် နွေရာသီနော် ဦးဦး ၁၂၉
၁၀။ ကောင်းဆက်နိုင်	ဟန် ၁၄၃
၁၁။ ကိုခေး	ဝိဘန္တရာသီ ၁၅၇
၁၂။ တာရာမင်းဝေ	လူနှင့် လေ့လာရေး ၁၇၁
၁၃။ နေထွတ်	ဖရောင်းတိုင် တစ်ထုပ် ၁၇၉
၁၄။ ပေါ်ဦးသစ်	ခေါင်းလောင်းထိုးသံ၊ ရင်မှာလျှံကျ၊ ဒဏ်ရာညများ၊ ထွင်းထားကျောက်ဆစ်၊ ကမ္မည်းဖြစ်စေ.....။ ၁၈၉
၁၅။ မျိုးငြိမ်းဆွေ	ကြေးရေသောက်တဲ့ ည ၂၀၁
၁၆။ ကိုချစ်	အောင်စေ၊ နိုင်စေ၊ ပိုင်စေ ပွဲပေါင်း ၂၁၅
၁၇။ အောင်ဘာလေ	ဝမ်းတွင်း သက်တဲ့ ၂၃၁
၁၈။ ဂျီဇော်	မြင်းခွာသံ ၂၅၁
၁၉။ မင်းခိုက်စိုးစန်	နည့်သည် ၂၆၃
၂၀။ ဝင်းဝင်းမြင့်	အန္တိမ ၂၇၉
(နန်းတော်ရှေ့)	

ရသစာပေ ပြန်လည် ရှင်သန်နိုးထ ကျယ်ပြန့်လာစေရန် ရည်သန်၍ မြောက်ဘက် တောင်ကုန်းဒေသမှ လမင်းငယ်၏ သန့်စင်အေးမြသော အလင်းရောင်ဖြင့် တစ်ထောင့် တစ်နေရာမှ အနည်းငယ်မျှပင် ဖြစ်စေ ဖြည့်စွမ်းလိုခြင်းသာ အရင်းခံဆန္ဒ ဖြစ်ပါသည်။

ဥတ္တရလမင်း၏ စိတ်ကူး(၁)၊ အပိုင်း(၁)တွင် ၁၉၉၆ ပထမနှစ်ဝက်အတွင်း မဂ္ဂဇင်း စာစောင် အသီးသီး၌ ဖော်ပြပါရှိခဲ့သော ဝတ္ထုတိုများအနက်မှ စွဲမက်ခံစား ရသည်များကို စုစည်းတင်ဆက် ထားပါ၏။ တင်ဆက်ရာတွင် ဝတ္ထုတိုပါရှိသော မဂ္ဂဇင်း ၏ 'လ'အလိုက် ရှေ့နောက် စီစဉ်ထားပါသည်။ 'လ'တူခွဲလျှင် 'အက္ခရာဝလီ' စနစ်ကို အသုံးပြုထားပါသည်။

တိုတောင်းသော အချိန်ကာလအတွင်း စီစဉ်ရသည်ဖြစ်၍ ယခုထက် နှစ်သက် ခံစားဖွယ် ဝတ္ထုကောင်းများ ကျန်ရှိကောင်း ကျန်ရှိနိုင်ပါသည်။ ဒုတိယနှစ်ဝက်အတွက် အပိုင်း(၂)တွင်မူ ပိုမို စေ့စပ်သေချာစွာ ခံစားဖတ်ရှု စုစည်းတင်ဆက်သွားမည်ဟု ယုံကြည် မျှော်လင့် နိုင်ကြပါ၏။

မြန်မာပြည် တစ်နံတစ်လျားမှ စာပေမွေ့လျော်သူများအနေဖြင့် မိမိတို့ နှစ်သက် ခံစားမိသည့် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုများကို ညွှန်းဆိုပေးကြမည်ဆိုလျှင်လည်း စောင့်စားကြိုဆို နေပါမည်။

ယခု စိတ်ကူး(၁)၊ အပိုင်း(၁)မှ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုများကို ဖတ်ရှုပြီး ကျေနပ်စွဲမက် ခံစားကြရသည် ဆိုငြားအံ့။ မူလ ရေးသူ စာပေအနုပညာရှင်များကိုသာ ချီးမွမ်းကြရာ သည်။ ဥတ္တရလမင်း စာချစ်သူ အပေါင်းအသင်းများ အနေဖြင့်မူ 'ပီတီ'မှ တစ်ပါး အခြား မရှိပြီ။

တပ်မက်မြတ်နိုးဖွယ် စာတစ်အုပ်ဖြစ်အောင် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးကြသည့် ကျော်နိုးဝင်း၊ ရာပြည့်ဦးစိုးညွန့်နှင့် ဆရာမောင်သွေးသစ် တို့ကိုကား ကျေးဇူးကမ္ဘာ။

ဥတ္တရလမင်း(မြစ်ကြီးနား)

၇။
သူစိမ်း တစ်ရံ

၇၇-၇
၇၇၇-
၇၇

၇၇၇-၇၇
၇၇၇

သူစိမ်းတစ်ရံ

၇၇

တက္ကသိုလ်မှ မည်သည့်ဘွဲ့ဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့ပါသလဲ ဟူသော သူတို့၏ မေးခွန်းကို ကျွန်မ ဖြေတိုင်း သူတို့ အံ့သြသွားကြလေ့ ရှိပါသည်။ ဓာတုဗေဒ အဓိကဖြင့် သိပ္ပံဘွဲ့ ရခဲ့သည် ဟူသောအဖြေကို သူတို့ လုံးဝ မျှော်လင့်မထား မှာ သေချာ၏။ သူတို့ ဘာကို မျှော်လင့်လိမ့်မည်ဆိုတာ ကျွန်မ ရိပ်မိပါသည်။ အရှေ့တောင်အာရှ နိုင်ငံများ၏ ယဉ်ကျေးမှု သို့မဟုတ် လူမှုရေးဗေဒ ဆိုတာ မျိုး၊ မနုဿဗေဒ ဆိုတာမျိုး၊ ရှေးဟောင်းသုတေသန သို့မဟုတ် စာကြည့် တိုက်ပညာ ဒီပလိုမာဘွဲ့ ဆိုတာမျိုး၊ သမိုင်းအဓိက သို့မဟုတ် မြန်မာစာ အဓိက ဆိုတာမျိုး၊ အနည်းဆုံးတော့ ပထဝီဘာသာ အဓိကဖြင့် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရထားဖို့ သူတို့ မျှော်လင့်ကြမည် ဖြစ်သည်။

အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် ဘုရားအဟောင်းတွေ၊ မြို့အဟောင်းတွေ၊ သမိုင်းတွေ၊ လူမှုရေးတွေကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားခဲ့သည် မဟုတ်။ ကျွန်မက ဓာတ်ငွေ့တွေကို စိတ်ဝင်စားသည်။ ခြပ်စင်တွေ၊ ခြပ်ပေါင်းတွေ၊ အက်တမ်နှင့် မော်လီကျူး၊ အနုမြူဗုံးနှင့် ဓာတ်ရောင်ခြည်များကို စိတ်ဝင်စားသည်။ သာမန် မျက်စိဖြင့် မမြင်ရသော တစ်စုံတစ်ရာ၏ ပြင်းထန်စွာ အစွမ်းထက်လှသော

အင်အားသတ္တိမျိုးကို စိတ်ဝင်စားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဓာတုဗေဒ အဓိက ဘာသာကို ယူခဲ့၏။ သို့သော် ကျွန်မ ချစ်သော အက်တမ်တွေ့ပရိတွန်၊ အီလက်ထရွန်တွေသည် ကျွန်မ၏ ဘဝရပ်တည်မှုနှင့် အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်းအလုပ်အတွက် အနည်းငယ်မျှပင် အထောက်အကူ ပေးခဲ့ခြင်း မရှိ။ ဓာတုဗေဒပညာရှင် ဟူသော ဘဝကို စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးသော ကျွန်မသည် စိတ်ဓာတ်ကျရာမှ နာကြည်းစွာ ရယ်မောမိသည်။ ဘဝသို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာခဲ့သည်။ ယခုတော့ ကျွန်မသည် ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ အိပ်မက် မမက်ခဲ့ဖူးသော၊ ကျွန်မနှင့် လိုက်ဖက်လိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့မိ သော ရယ်စရာကောင်းသည့် အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်နေမိပြီ။ ၎င်းမှာ ဧည့် လမ်းညွှန် အလုပ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ၏ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ သူငယ်ချင်းများအသိမိတ်ဆွေများကို မိမိ ဝါသနာပါသော အလုပ်နှင့် မိမိ လုပ်ကိုင်ခွင့်ရသော အလုပ်တို့ တစ်ထပ် တည်း ကျပါသလားဟု မေးကြည့်လျှင် ကိုးဆယ့်ငါး ရာခိုင်နှုန်းက ငြင်းဆို ကြလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မသည် လက်ရှိအလုပ်ကို ငြူစု စိတ်ပျက် စရာအကြောင်း မရှိပါ။ ထို့ပြင် ဤအလုပ်ကို ကျွန်မ အချိန်ယူ၍ စဉ်းစားပြီးမှ ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဤအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းရန် ဆုံးဖြတ်သည့် နေ့မှစ၍ ဧည့်လမ်းညွှန်သင်တန်း တက်ရောက်ဖြစ်သည့် အချိန်အထိ ငါးနှစ်ကြာအောင် ကျွန်မဘက်မှ ကြိုတင်ပြင်ဆင် ခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်မ ဦးနှောက်ထဲက ဓာတ်ပြုခြင်းများ၊ ဓာတ်ပေါင်းစပ်သည့် စည်း များ၊ အော်ဂဲနစ် အင်အော်ဂဲနစ်များကို ထုတ်ပယ်ပစ်၍ မြန်မာနိုင်ငံ၏ လူမျိုး ဆင်းသက်ပုံ၊ မြို့ဟောင်းများ၊ ယဉ်ကျေးမှု အပြောင်းအလဲ၊ လူမှုရေးဘဝနှင့် ဘာသာရေး ဓလေ့ထုံးစံများ၊ မြန်မာအနုပညာများ၊ ဗိသုကာလက်ရာများ စသည်တို့ကို ဦးနှောက်ထဲသို့ ယခုမှ သွင်းယူနေရသည် မဟုတ်လား။

ထို့ပြင် တက္ကသိုလ်မှာတုန်းက ကျွန်မ၏ ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရောက်သွားသော အင်္ဂလိပ်စာ အရေးနှင့်အပြော ကျွမ်းကျင်မှုကို ယခုမှတစ်ဖန် ပြန်၍ ကြိုးစား နေရပြန်သည်။ ထို့ပြင် မြန်မာနိုင်ငံမှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ကျွမ်းကျင်သည့် ဧည့်လမ်းညွှန် ပေါများသလောက် ပြင်သစ်ဘာသာ ကျွမ်းကျင်သည့် ဧည့် လမ်းညွှန်က ရှားပါးနေသည် ဆိုတော့ ပြင်သစ်ဘာသာ ကျွမ်းသည့် ဧည့်လမ်း ညွှန်ဘဝဖြင့် ကျွန်မ၏ အလုပ်ကို စတင်ရန်လည်း စိတ်ကူးမိသည်။ ထိုအခါ ကျွန်မ၏ အချိန်အားလုံးသည် စာအုပ်များ၊ သင်တန်းများ အကြားတွင် အချိန် ကုန်ခဲ့တော့သည်။

တစ်ခါတစ်ခါ အချိန်၏ တန်ဖိုးကို သတိမထားချင်၍ မရလောက် အောင် ရှားပါးသည့် အခက်အခဲ ကြုံရသည့် အခါများတွင် တက္ကသိုလ်မှာ မျှော်လင့်ချက် အမှားကြီးဖြင့် ရေလိုက်လွဲရင်း ကုန်ဆုံးခဲ့ရသော အချိန်များကို နှမြောတသစွာ ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိသေး၏။ လေးနှစ်ဟူသော အချိန်ကာလ သည် လူတစ်ယောက်အား ဘာသာစကားနှစ်မျိုး သင်ယူတတ်ကျွမ်းလောက် အောင် လုံလောက်စွာ ကြာမြင့်လှသည် မဟုတ်လား။ သို့သော် လက်ရှိ ပညာရေးစနစ်နှင့် အဝင်ခွင့်ကျ မလိုက်ပါတတ်သည့် ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မသာ အပြစ်တင်ခဲ့ မိပါသည်။

ဧည့်လမ်းညွှန် လုပ်ရတာ ပျော်ရဲ့လား.....ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က မေးလာလျှင် အနည်းငယ် တွန့်ဆုတ် တွေ့ပေါ်ပြီးနောက်မှ ပျော်ပါတယ်.....ဟု ပြေမိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ရယ်စရာ၊ တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ရှုပ်စရာ၊ တစ်ခါ တစ်ခါ ဒေါသ ထွက်စရာ၊ တစ်ခါတစ်ခါ အရှက် ရစရာ ဤအလုပ်သည် ကျွန်မအား စိတ်ရသ မျိုးစုံကို တစ်ပြိုင်တည်း ပေးခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်မ အလွန် စိတ်ဝင်စားပါသည်။

သူတို့အားလုံးသည် မြန်မာနိုင်ငံကို အလွန် စိတ်ဝင်စားကြ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ မျှော်လင့်ထားသည့် စိတ်ဝင်စားမှုနှင့်တော့ တစ်ထပ်တည်း မကျပါ။

ကျွန်ုပ်တို့မှာတော့ ကျက်မှတ်လိုက်ရသည့် မြန်မာ့သမိုင်း၊ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု၊ မြန်မာ့ဗိသုကာ။ သူတို့က မေးတော့ ကျွန်ုပ်တို့ ထင်မထားသည့် မေးခွန်းမျိုးတွေ။

သနပ်ခါး လိမ်းထားသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား မြင်သည့်အခါ ကျွန်ုပ်တို့ စပ်စုကြသည်။

“သူ့ပါးပေါ်မှာ ဘာကို တင်ထားတာလဲ” ဟူသော မေးခွန်းဖြစ်၏။ ‘သနပ်ခါး’ ဟူသော စကားကို သစ်ပင် ပင်စည် အခေါက်အဖြစ် ပြောရင်း သူတို့ နားလည်အောင် မိရိုးဖလာ မြန်မာမိတ်ကပ်ဟု ရှင်းပြရသည်။ အလုပ်ပါး မဝခင်တုန်းက “ဘာကြောင့် အဲဒါကို လိမ်းတာလဲ” ဟု မေးလျှင် “အလှအပ အတွက်ပေါ့” ဟု သွားဖြေဖူး၍ နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက် မျက်နှာရှုံ့သွားတာ ခံရဖူးပါသည်။ သူတို့ မျက်စိထဲမှာတော့ သနပ်ခါးလိမ်းထားသည့် မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို လှသည်ဟု ထင်ချင်မှ ထင်မည်။ နောက်တော့ ကျွန်ုပ်တို့ သဘောကျအောင် စနစ်ကျကျ ဖြေတတ်သွား၏။

“သနပ်ခါးဟာ လူ့အသားအရေကို ချောမွတ်စေတယ်။ သန့်စင်စေတယ်။ သနပ်ခါးကို ထူထူ လိမ်းထားရင် နေပူတဲ့အခါ ပါးကို နေ တိုက်ရိုက် မထိတော့ဘူး။ အသားရဲ့အလှကို ထိန်းပေးထားတယ်။ နောက်ပြီး သူ့အနံ့က မွှေးတယ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကို ကြည်လင်စေတယ်”

ရှင်မတောင် သနပ်ခါးကို အနည်းငယ်သွေး၍ နိုင်ငံခြားသူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ လက်ဖမိုးပေါ် လိမ်းပေးပြီး မွှေးစေရသည်။

“သိပ် ကောင်းတာပဲ” ဟု သူမ သဘောကျလေသည်။

“တချို့ ဘုရားတွေမှာ အဖြူရောင်သုတ်ပြီး တချို့ ဘုရားတွေမှာ

အဝါရောင်သုတ်တာ ဘာကြောင့်လဲ” ဟု မေးတတ်ကြသည်။ အဝါရောင်သည် ရွှေရောင်၏ ကိုယ်စားပြုအရောင် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ပြောပြရသည်။

တချို့ ဧည့်သည်တွေက ရွှေတိဂုံဘုရား စောင်းတန်းခြေရင်းမှ စာကလေးလွှတ်ပွဲကို စိတ်ဝင်စားကြ၏။ လှောင်အိမ်ထဲက စာကလေးကို ဝယ်ပြီး ကောင်းကင်သို့ လွှတ်ပေးခြင်းအားဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင်၏ စိတ်နှလုံးသည် တစ်စုံတစ်ရာ ညစ်ညူးမှုမှ လွတ်မြောက်ပျော်ရွှင်ရခြင်း၊ မိမိ၏ အသက်အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ချမ်းသာရခြင်း၊ ရောဂါဘယမှ ကင်းဝေးရခြင်း ဟူသော အကျိုးများ ရလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကြကြောင်း ပြောရပါသည်။

တချို့ ဘုရားအတက် စောင်းတန်းများတွင် နတ်ရုပ်တုများကို တွေ့ရတတ်သည့် အခါမျိုး၌ သူတို့ စပ်စုကြပုံက တစ်မျိုး။ ဘာကြောင့် ဟိုအမျိုးသမီးက ကျွဲခေါင်းကြီးကို တပ်ဆင်ထားရတာလဲဟု သူတို့ မေးမြန်းကြ၏။ ပထမတော့ မြန်မာမိရိုးဖလာ နတ်ကိုးကွယ်မှုကို မကြေညက်သော ကျွန်ုပ်တော်တော် ဒုက္ခ ရောက်ခဲ့ရ၏။

နောက်ပိုင်းတော့ ရှေးလူကြီးများကို လိုက်လံ မေးမြန်း၊ သုံးဆယ့်ခုနစ်မင်းနတ်နှင့် ပတ်သက်သည့် စာအုပ်ကို ဖတ်ဖြင့် အနည်းအပါး သိလာရသည်။ ဗုဒ္ဓရာဇ်ရွှေ အတိပြီးသော ချိုက တစ်ဖက်၊ ငွေစင်ငွေသား အတိဖြင့်ပြီးသော ချိုက တစ်ဖက်ရှိသော နတ်ကျွဲမကြီး အကြောင်း၊ သမ္ဗုဒ္ဓနှင့် ဝိမလညီနောင် ဘုရင်နှစ်ပါး အကြောင်း၊ သမ္ဗုဒ္ဓ၏ သားတော်ကလေးနှင့် ဝိမလ၏ သမီးတော်အကြောင်း၊ နတ်ကျွဲမကြီးကို စောင့်ရှောက်ထားသော ကရင်မကြီး အကြောင်း၊ မိမိ၏ မွေးစားသား (သမ္ဗုဒ္ဓ၏ သားတော်) မိန်းမတောင်းရမ်း ရယူရေးအတွက် မိမိ၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ပေးသော နတ်ကျွဲမကြီး၏ မေတ္တာ စေတနာ၊ ကျွဲခေါင်းကြီးကို ရွက်၍ မွေးစားသားအတွက် ဘုရင့်သမီးကို သွားတောင်းပေးသော်လည်း ကတိမတည်သဖြင့် ကျိန်ဆိုလိုက်

သော ကရင်မကြီး၏ နာကြည်းမှု....စသည်တို့ကို အလျဉ်းသင့်သလို ကျွန်မ ပြောပြနိုင်လာ၏။

မြန်မာပုံပြင် တော်တော်များများကို အကျဉ်းချုပ် ပြောပြလျှင် သူတို့ အပျင်းပြေ နားထောင် ရယ်မောတတ်ကြ ပါသည်။နတ်များ၏ ဒေါသနှင့် ယဇ်ပူဇော်ခြင်း အကြောင်းကျွန်မ သာသာကံကံ ပြောပြလျှင်တော့ သူတို့ တကယ်ပင် ကြောက်ရွံ့ဟန် ပြ၏။

စကျင်ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးတည်းဖြင့် ကြီးမားသော ဗုဒ္ဓရုပ်တု တော်ကြီး ထုဆစ်ထားပါသည် ဟူသော ကျောက်တော်ကြီးဘုရားကိုတော့ သူတို့ သိပ် စိတ်မဝင်စားကြပြန်ပါ။ထူးခြားသော ဘုရားကို ကြည့်ရှုဖို့ စိတ်ဝင်စားမှုသည် ဖိနပ်နှင့်ခြေအိတ် ချွတ်ရသည့် ကသိကအောင် ခံစားမှုကို ကျော်လွန်နိုင်ပုံ မရပါ။ မြန်မာ့ဆိုင်းဝိုင်း၊နတ်ကန္တာပွဲနှင့် ရှင်ပြုပွဲတို့ကိုတော့ သူတို့ စိတ်ဝင်စားကြပြန်၏။ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်မှာ ရှင်လောင်းများ စီတန်း လှည့်လည်သည့် ကိစ္စကို သူတို့အားလုံးလိုလို မေးမြန်း စပ်စုတတ်ကြသည်။

လမ်းဘေးမှာ ရေခဲရေရောင်းသည့် ဈေးသည်ကလေးများ၏ တစ်နေ့ ဝင်ငွေကို ကျွန်မအား မေးမြန်းကြသည်။ကျွန်မက ပြတိုက်မှာ သူတို့ စိတ် ဝင်စားနိုင်မည့် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ ပြလို၍ ခေါ်သွားချိန်တွင် ပြတိုက် မရောက်မီ လမ်းဘေးတစ်နေရာ၌ ဝက်သားတုတ်ထိုး ရောင်းနေသည့် အထမ်း သည်မလေး တစ်ဦးကိုမှ သူတို့က စိတ်ဝင်တစား ရှိကြပြန်၏။

ထိုမိန်းကလေးမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခါစပဲ ရှိမည်။နှစ်နှစ်သား အရွယ် ကလေးငယ်ငယ်ကလေးကို ခါးမှာ မျက်နှာသုတ်ပေါ်ဖြင့် ပတ်ထား ပြီး ကြိုးစက် ပန်းခြံ သံတိုင်တစ်ခုမှာ ကြိုးနှင့် ချည်ထားသည်ဆိုတော့ သူတို့ စိတ်ဝင်စားကြပေမည်။ထိုအဖြစ်အပျက်ကို သူတို့ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူ ကြ၏။မိန်းကလေးက နည်းနည်း ရှက်နေသည်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်မလည်း အနည်းငယ် မျက်နှာပူပါ သည်။ စားဝတ်နေရေး မပြေလည်မှုကြောင့် လင်ရော၊မယားပါ ဟစ်နေရာစီ အလုပ် လုပ်ကိုင်ရကြောင်း မိန်းကလေး၏ ရှင်းပြမှုကို ကျွန်မက ဘာသာပြန် ပေးရင်း စိတ်ရှုပ်ထွေး နေခဲ့မိသည်။

သူတို့သည် သီဟာသနပလ္လင်ထက် ပို၍ သစ်ဖောင်ဆွဲသည့် အလုပ် သမားကို စိတ်ဝင်စားကြသည်။စဉ်းကူးမင်း ခေါင်းလောင်းထက် ပို၍ ကုန် တိုက်အောက်မှာ တန်းစီတိုးရင်း ရန်ဖြစ်နေကြသည့် ယောက်ျားမိန်းမ အစုတို့ ကို စိတ်ဝင်စားကြသည်။မန္တ လေး ရှေးဟောင်းပြတိုက်မှ စုပုရားလတ်တို့ ဝတ်ခဲ့သည်ဆိုသော ဝတ်စုံတို့ထက် ပို၍ ချည်ထည်ရက်သည့် ရက်ကန်းစင် များ၊ကျပ်ခုတ်လုပ်ငန်းများကို စိတ်ဝင်စားကြသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်မ ရွတ်ပြသည့် သမိုင်းအချက်အလက်များ၊ မြန်မာ့ရိုးရာ အနုပညာလက်ရာများကို သူတို့ နားလျှံသွားပြီး လမ်းဘေးမှာ လျှပ်တစ်ပြက် မြင်တွေ့ရသည့် မြင်ကွင်း၌ အာရုံရောက်ကာ ကြားဖြတ် မေးခွန်းထုတ်ကြသည်။

“ဟိုမှာ ဘာတွေကို ထုနေတာလဲ”

ဗာဒံစေ ထုနေသူများကိုလည်း သူတို့ သိချင်၏။လမ်းဘေးမှာ လက်တွန်းလှည်းဖြင့် အချဉ်ပေါင်းရောင်းသည့် ကိစ္စကိုလည်း သိချင်၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်း စာသင်စနစ်ကို သူတို့ စိတ်ဝင်စားသည်။ဘုန်းကြီး တို့၏ ဝိနည်းတော်များကို စိတ်ဝင်စားသည်။တင်းကျပ်သော စည်းမျဉ်း ဘောင်များအကြောင်း သိပြီးသောအခါ လမ်းမှာ သို့မဟုတ် မတွေ့သင့် နေရာတို့မှာ ဘုန်းကြီး သင်္ကန်းရုံ ပုဂ္ဂိုလ်များကို မြင်တွေ့ရလျှင် ကျွန်မအား ဖြေရှင်းချက် တောင်း၍ မပြီးတော့ပေ။

သူတို့သည် မြန်မာတို့၏ လူမှုရေးအမြင်နိုင်ငံရေးအမြင်တို့ကို သိချင်

သည်။ မြန်မာ့သမိုင်းနှင့် မြန်မာ့ဗိသုကာ၊ မြန်မာ့အနုပညာတို့ကို သူတို့နိုင်ငံမှာ စာအုပ်များမှ တစ်ဆင့် ပြည့်စုံစွာ ဖတ်နိုင် သိနိုင်၏။ သို့သော် မြန်မာဘဝ အသက်ရှင်ရပ်တည်မှု ပုံစံများကိုတော့ ဘယ်စာအုပ်ထဲမှာမှ ပြည့်စုံစွာ မသိနိုင်။ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း စပ်စုမှသာ သိနိုင်မည် မဟုတ်လား။

ဧည့်လမ်းညွှန် အမျိုးမျိုး ရှိသည်။

ဧည့်သည် သိလိုသမျှကို မိမိ နားလည်သမျှ မခြွင်းမချန်(ဘာကိုမျှ မထောက်မငဲ့ဘဲ) ဖြေတတ်သည့် ဧည့်လမ်းညွှန်။ ဧည့်သည် အမေးကို ထိန်းထိန်းချုပ်ချုပ် စဉ်းစားတွေ့စေပြီးမှ ဖြေသင့်သည်ဟု ထင်သော မေးခွန်းကိုသာ ဖြေ၍ မဖြေသင့်ဘူးထင်သော မေးခွန်းကိုမဖြေဘဲထားတတ်သည့် ဧည့်လမ်းညွှန်။ ငွေရလွယ်မည် ထင်၍ ဤအလုပ်ကို ရွေးချယ်လုပ်ကိုင်သော ဧည့်လမ်းညွှန်။ မြန်မာ့ရေမြေ၊ မြန်မာ့အလှနှင့် မြန်မာ့အတတ်ပညာကို မြတ်နိုးသည့် စိတ်ဖြင့် ရှင်းပြကုန်ယူလိုသော ဧည့်လမ်းညွှန်။ နိုင်ငံခြားသား မှန်သမျှကို အထင်ကြီးတတ်သည့်စိတ် အခြေခံဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ နေရာရဖို့၊ လူရာဝင်ဖို့ အတ္တတစ်ခုတည်းဖြင့် လုပ်ကိုင်သော ဧည့်လမ်းညွှန် စသည့် အမျိုးအစားများ ဖြစ်သည်။

ထို့အတူ ဧည့်သည်လည်း အမျိုးမျိုး ရှိပါသည်။

လူနေမှု အဆင့်အတန်း နိမ့်ကျသော မြန်မာလူမျိုးတို့ကို နိုင်ငံအဝင်မှာ ကတည်းက အထင်သေးပြီး ရှုတ်ချလိုစိတ်ဖြင့် ရောက်လာသော ဧည့်သည်။ မြန်မာ၏ ဖြူစင်ဖော်ရွေသော စိတ်ထား၊ ရောင့်ရဲနိုင်မှုတို့အပေါ် လေးစား အံ့ဩလိုစိတ်ဖြင့် ရောက်လာသော ဧည့်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ တောတောင် အလှအပများကို မြင်တွေ့ အံ့ဩလိုစိတ်ဖြင့် ရောက်လာသော ဧည့်သည်။ မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရောက်လာသည်ဖြစ်စေ မြန်မာနိုင်ငံသို့

ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် မြန်မာအမျိုးသမီးကလေးများအပေါ် လမ်းကြိုအခိုက်အတန့် ဝင်ရောက် စမ်းသပ်လိုသော ဧည့်သည်.... စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ရှိပါသည်။

တချို့က ကုမ္ပဏီနှင့် ဆက်သွယ်ပြီး ဧည့်လမ်းညွှန်တောင်း၍ ကုမ္ပဏီအစီအစဉ်ဖြင့် ခရီးထွက်ကြသည်။ တချို့ကတော့ ဧည့်လမ်းညွှန်ကို ဖြည့်စွက်နားလည် ပေးတတ်ကြသည်။

“စိတ်ဓာတ် မကျပါနဲ့၊ လုပ်သက် ရင့်လာတဲ့အခါ ကျွမ်းကျင်သွားမှာပါ” ဟု သူတို့ကပင် ပြန်၍ အားပေးတတ်ကြ ပါသည်။

ကျွန်မသည် ဩစတြီးယန်းလူမျိုး၊ ဂျာမန်လူမျိုး၊ ပြင်သစ်လူမျိုး၊ ဂျပန်လူမျိုး၊ အမေရိကန်လူမျိုး၊ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး၊ ဘရာဇီးနိုင်ငံသားနှင့် ဂျူးလူမျိုး ဧည့်သည်များကို ဧည့်လမ်းညွှန်အဖြစ် လိုက်ပါဆောင်ရွက် ဖူးသည်။

ကျွန်မ တွေ့ဖူးသော ဩစတြီးယန်းလူမျိုးများသည် ပျော်ပျော် နေတတ်ကြ၏။ ဘာကိုမှလည်း အလေးအနက် မထား။ မြင်မြင်သမျှအပေါ် အကောင်းမြင်စိတ် ရှိကြသည်။ ကရိတ်ဟိုတယ်သို့ ကျွန်မ လိုက်ပို့တော့ “ဘာငှက်လဲ” ဟု မေးသည်။ ကျွန်မက “ကရိတ်ငှက်၊ ပုံပြင်ဒဏ္ဍာရီထဲမှာတော့ သူ့အသံဟာ တေးသွားတစ်ခုလို သာယာတယ်လို့ ပြောကြတယ်” ဟု ဖြေရသည်။ ဩစတြီးယန်း အမျိုးသားက ကျွန်မအား ပြုံးကြည့်၍ “ဩစတြီးယန်း ငှက်တစ်မျိုးကိုရော မြင်ဖူးလား။ ဟိုငှက်လိုပဲ အဝါရောင်ရှိတယ်” ဟု မေးသည်။ ကျွန်မ တအံ့တဩ ပြုံးကာ “ဟုတ်လား၊ ဘာငှက်လဲ” ဟု ပြန်မေးမိ၏။ သူက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သူ့ဇနီးရှိရာ လက်ညှိုး ညွှန်ပြသည်။ “ဟိုမှာ”။ သူ့ဇနီးသည် ကရိတ်အရောင်လိုပင် ခပ်ဝါဝါ အဆင်းရှိသော ပိုးဂါဝန်ကို ဝတ်ထားပြီး ပိုးစက လေမှာ လွင့်နေ၏။ သူ့ဇနီးက နားစွန်နားဖျား ကြားကာ ဝင်ရောက် ရယ်မောလေသည်။

ဣမန်လူမျိုးများကတော့ အနည်းငယ် ဣန္ဒြေကြီး၏။တိကျ ပြောရင် မှန်မှုကို ကြိုက်၏။သိမ်မွေ့ ပြေပြစ်၏။ မြန်မာလူမျိုးများအပေါ် နားလည်စိတ် (ရှိဟန်ဆောင်သည်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်) ရှိသည်။ သူတို့ဆီမှာ လေပြင်းပြင်းမတိုက်ဘူး လား မသိ။ ဣမန်အမျိုးသမီးများသည် လေတိုက်ခတ်မှု ဒဏ်ကို တော်တော် ကြောက်ကြပါသည်။ကျွန်မအတွက် လိုအပ်မည်ထင်သည့် စာအုပ်စာတမ်း များကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့တတ်ကြပြီး ကျွန်မ အသိပညာ ကြွယ်ဝမှုအတွက် အဘက်ဘက်မှ တွန်းအားပေးလိုစိတ်များ ရှိကြသည်။သို့သော် သူတို့သည် ဟိုတယ် အဆင်အပြင်နှင့် ဝန်ထမ်း ညံ့ဖျင်းလျှင် အနည်းငယ်မျှ သည်းမခံ တတ်ကြပေ။

ပြင်သစ်လူမျိုးများကတော့ အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်ပါလျက်နှင့် အပင်ပန်း မခံလို၍လား၊ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ကြောင့် ပဲလား။ ဧည့်လမ်းညွှန်ကို ပြင်သစ်စကား ကျွမ်းစေလိုသော စေတနာကြောင့်ပဲလား မသိ။ အင်္ဂလိပ်လို မပြောကြဘဲ ပြင်သစ်လို ပြောကြသည်။ ကျွန်မက အင်္ဂလိပ်စကား ညပ်ပြော လျှင် ပြူးကြောင်ကြောင်ဖြင့် ကြည့်လျက် ကျွန်မ၏ ပြစ်သစ်စကားလုံးများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်တတ်ကြသည်။သမိုင်းဆိုင်ရာ၊ မနုဿဗေဒဆိုင်ရာ အတွေးအမြင်များထက် လက်ရှိ လူနေမှုဘဝနှင့် လူမှုရေး၊ နိုင်ငံရေးတို့ကို စပ်စုကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံထွက် သစ်သီး သစ်ရွက်များကို မြည်းစမ်းကြည့် လိုကြသည်။လှပ သစ်လွင်သော အဆောက်အအုံများ၊လမ်းများထက် ဟောင်းမြင်းသော အဆောက်အအုံများ၊အိုမင်းသော အိမ်များ၊ ပရိဘောဂ များကို စိတ်ဝင်စားကြသည်။ကျွန်မ မသိ နားမလည်သော အကြောင်းအရာ အတွက် ကျွန်မကို အပြစ်မတင်ဘဲ နှစ်သိမ့်တတ်ကြပြန်သည်။

ဣပန်လူမျိုး တစ်ယောက်ကတော့ အင်္ဂလိပ်စကား လုံးဝ မတတ် ပါဘဲ အင်္ဂလိပ် ဧည့်လမ်းညွှန်ကို တောင်းလေသည်။အင်္ဂလိပ်စကားပြော

လေယူလေသိမ်းများကို နားထောင်ခဲ့ခြားဖို့ ဟူ၏။ သူသည် မြန်မာနိုင်ငံကို ခြောက်ခေါက် ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ ဟုလည်း ဆိုပါသည်။သူ့အသိ၊သူ့အတတ် အလွန် လုပ်ချင်သည်။ ဟိုပစ္စည်းဆိုလည်း သူမြင်ဖူးသည်။သည်နေရာဆို လည်း သူရောက်ဖူးသည်။ ရွှေတိဂုံအကြောင်း ကျွန်မထက် ပိုသိသလိုလို စကားပြောလေ၏။တစ်ခါမှာတော့ ကျွန်မ ရွှေတိဂုံသို့ ဧည့်လမ်းညွှန်များ သွားနေကျလမ်းမှ မဟုတ်ဘဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းများကို ပြရင်း လမ်းသွယ်များ ထဲမှ ခေါ်ပြလိုက်သည်။သူက ဘုရားရှိရာကို မျက်မှောင်ကြွတ် စူးစိုက်ကြည့် လျက် “ငါ ဒီဘုရားကို မြင်ဖူးတယ် ထင်တယ်”ဟု အသံထွက် စဉ်းစား နေ၏။ကျွန်မ မသိဟန်ဆောင် နေလိုက်သည်။နောက်ဆုံးတော့ သူက “ဒါ ဘာဘုရားလဲ၊ တော်တော် မြင့်တယ်”ဟု မေးရတော့သည်။ကျွန်မ ရယ်ချင် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်လျက်“ရွှေတိဂုံဘုရား”လို့ ခပ်တည်တည် ဖြေတော့ သူ ရယ်မောလေသည်။

ကျွန်မ တွေ့ဖူးသော အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများကတော့ ကျွန်မတို့ နိုင်ငံ အပေါ် အတော် အထင်သေးဟန် ရှိ၏။ (မြန်မာလူမျိုးများကို မိမိလက် အောက် ကျရောက်ခဲ့ရဖူးသော ကိုလိုနီလူမျိုးများအဖြစ် မြင်နေဆဲလား၊ မသိနိုင်ပါ။) ဘုရားအနီး၊လမ်းအနီးမှ တွေ့သော ကလေးများကို မုန့် ဝေငှ ပေးချင်စိတ်လည်းရှိ၍ မုန့်ပေးသောအခါမှာလည်း ကလေးတို့၏လက်ကို မထိစေဘဲ ခပ်မြင့်မြင့်မှ လွှတ်ချပေးတတ်သည်။ကလေးများကို သူတို့အနား ရောက်အောင် ခေါ်တုန်းက ခေါ်၍ ရောက်ပြန်တော့ ကလေးတို့၏ အနံ့ အသက်ကို မခံနိုင်သလိုလို မျက်နှာ နည်းနည်း လွှဲပြန်သည်။ကျွန်မ ထောင်း ခနဲ ဒေါပွသွားမိ၍ “ရှင်တို့ ဘာကို ကြောက်တာလဲ”ဟု ဖွင့်မေးမိသည်။သူတို့ နည်းနည်း မျက်နှာပူသွားပုံ ရ၏။

“အနာကြီး ရောဂါပိုးကို ကြောက်တယ်”ဟု ဖြေပါသည်။ကျွန်မက

မခံချင်စိတ်ဖြင့် AIDS ရောဂါနှင့် ယှဉ်ပြလိုက်၏။ အနာကြီးရောဂါ လက္ခဏာ ခံစားနေရသူကို ကျွန်မတို့ မြင်တွေ့ သိနိုင်ကြောင်း၊ ရှောင်လည်း ရှောင်နိုင် ကြောင်း၊ သို့သော် AIDS ရောဂါလက္ခဏာကိုတော့ မျက်နှာသွင်ပြင်၌ ရုတ်တရက် မတွေ့မြင်ရကြောင်း ရန်တွေ့သလို ပြောမိသည်။ သည်လိုဆိုပြန် တော့ သူတို့ ရယ်မော တောင်းပန်ပြန်လေသည်။

ဘရာဇီးလူမျိုးတစ်ယောက်က ကျွန်မအား ညခင်းအချိန် မြန်မာ လူမှုရေးဘဝကို မြင်ချင်သည်ဟု ပြောသည်။ စထရင်းဟိုတယ်မှာ ညစာ ကျွေးပါမည်။ ကျွန်မ လိုက်ပို့ ပြောပြစေလိုသည် တဲ့။ ကျွန်မက ကားဖြင့် သွားကြဖို့ စီစဉ်မည် ပြတော့ ခြေကျင် လျှောက်ရအောင်ဟု တောင်းဆိုသည်။ ခြေကျင်လျှောက်မှ မြန်မာလူမျိုးများနှင့် နီးကပ်စွာ တွေ့ခွင့်ရမည်ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် သူတည်းခိုရာ (၁၇)လမ်းမှ ကမ်းနားဟိုတယ်အထိ ညချမ်းအချိန်မှာ ကျွန်မနှင့်သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လျှောက်ရန် သင့်တော်ပါ့မလဲ။

“မနက်ကျရင် ပြတိုက်က ပြီးတဲ့အခါ မြန်မာလူမျိုးစရိုက်တွေ တွေ့ရ အောင် ငါ မင်းကို ခြေကျင် ခေါ်ပါမယ်။ ညနေချိန်ကတော့ မသင့်တော်ပါ ဘူး” ဟု ငြင်းရ၏။

“မင်းကို ငါ ညစာ ကျွေးမှာပဲ”ဟု သူက ပြောသည်။ ကျွန်မသည် ဇွတ်တိုး၍ တောင်းဆိုနေသော ဧည့်သည်ကို ထိုစကား အဆုံးမှာတော့ မာတင်းသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ရသည်။

“ကျွန်မ ပြည့်တန်ဆာတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး”

ထိုအခါကျမှ သူက ကျွန်မကို ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်ပါသည်။

“ငါ ဒီသဘောနဲ့ တောင်းဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး”တဲ့။

ဂျူးလူမျိုး တစ်ယောက်ကတော့ ပုဂံဟိုတယ်တစ်ခု အရောက်တွင် “ညကျ ငါ့အခန်းထဲ လာခဲ့ပါလား”ဟုပင် မြောင် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်မသည် အံ့သြတကြီး တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရ၏။

ဒီလို ဖွင့်ဟ ခေါ်ရဲ ရလောက်အောင် ကျွန်မ၏ မျက်နှာထားက ပျက်ယွင်းခဲ့ပါသလား။ လမ်းခရီး ကားပေါ်၊ ရထားပေါ်မှာ လွတ်လပ်စွာ လုံခြုံသော ရုပ်လက်ရှည် ပွပွကြီးကို လည်ပင်းထိ စေ့ပိတ်ဝတ်ခဲ့ပြီး မြို့တွေမှာ လျှောက်လည် လိုက်ပို့ရတိုင်း မြန်မာအင်္ကျီ လက်ရှည်ကို လည်ပင်းစေ့ ပိတ်လျက် ဝတ်ခဲ့သော ကျွန်မသည် ဘယ်နေရာမှာ မှားယွင်းသွားခဲ့လို့လဲ။ ဧည့်လမ်းညွှန်နှင့် ပြည့်တန်ဆာကို ခွဲခြား၍ မသိနိုင်လောက်အောင် နိုင်ငံခြား သားတွေ မည်မျှ လူမှုရေး ညံ့ဖျင်းနေလို့လဲ။ သို့မဟုတ် ဧည့်လမ်းညွှန် အလုပ် နှင့်အတူ အခြား အလုပ်တစ်ခုကိုပါ အခွင့်အခါ ကြိုကြိုက်လျှင် လုပ်ကိုင် တတ်သော မြန်မာမိန်းကလေးတွေ ရှိနေခဲ့လို့လား။ စဉ်းစားမိတော့ ကျွန်မ ကြက်သီး ဖြန်းခနဲ ထလောက်အောင် တုန်လှုပ် ကြောက်ရွံ့ သွားခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ ရှေ့ဆက်၍ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားလိုစိတ်၊ မြန်မာအတွက် ဂုဏ်ယူဝင့် ကြွားလိုစိတ်များကို ချိုးဖဲ့ပစ်လိုက်သော ထိုဖိတ်ခေါ်မှုသည် ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ မြားတစ်စင်းသဖွယ် နက်ရှိုင်း နာကျင်စွာ စိုက်ဝင်နေခဲ့သည်။

ကျွန်မအား အလုပ်မှာ ပျော်ရွှင်ပါရဲ့လား ဟု မေးလာတိုင်း ကျွန်မသည် နောင်နေ့တွန့်ဆုတ်စွာ “ပျော်ပါတယ်”ဟု ဖြေခဲ့ရပါ၏။ ကျွန်မ အတွက်တော့ ဧည့်လမ်းညွှန် အလုပ်သည် ကျွန်မတို့ မြန်မာအမျိုးသမီးများ၏ အရည် အချင်းနှင့် ကိုယ်ကျင့်တရားအပေါ် နိုင်ငံတကာက လေးစားဖို့၊ နားလည်ဖို့ ကူညီဖြေရှင်း ပေးနိုင်သောအလုပ် ဖြစ်သည်။ ဧည့်လမ်းညွှန် အလုပ်သည် လောလောဆယ် ဝင်ငွေအကောင်းဆုံးအလုပ် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဧည့်သည်များ သည် အမှန်ကိုသာ ပြောတတ်ကြသည်။ “မြန်မာနိုင်ငံကို လာရတဲ့ စရိတ်ဟာ တခြားနိုင်ငံသုံးခု သွားလို့ ရလောက်အောင် ဈေးကြီးတယ်”။ ထိုစကားကို ကျွန်မ ပြုံးနေရ၏။ ကာရာအိုကေ တီးပိုင်းမှာ မြန်မာစကားလုံးဖြင့် သိဆိုနေ

သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ သီချင်းသံကို နားထောင်ရင်း “ဟာ ဒီ သီချင်းက ထိုင်းသီချင်း မဟုတ်လား။ ငါသိတယ်”။ ထိုစကားကိုလည်း ကျွန်မ ပြုံးနေရ၏။ “နောက် လေး ငါးနှစ် ကြာရင် မြန်မာနိုင်ငံဟာ ဒီလို လှနေသေးမယ် ထင်လား”။ ထိုအမေးကို ကျွန်မ မဖြေပါ။ သူ့အမေးထဲတွင် အဖြေ ပါပြီးနေပြီ ဖြစ်သည်။ “မြန်မာတွေဟာ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်း ချို့တဲ့ပေမယ့် စိတ်ထား မြင့်မြတ် ချမ်းသာကြတယ်”။ ထိုစကားကိုတော့ ကျွန်မ ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေမိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့အားလုံးသည် သူစိမ်းတစ်ရံဆံများသာ ဖြစ် ကြသည်။

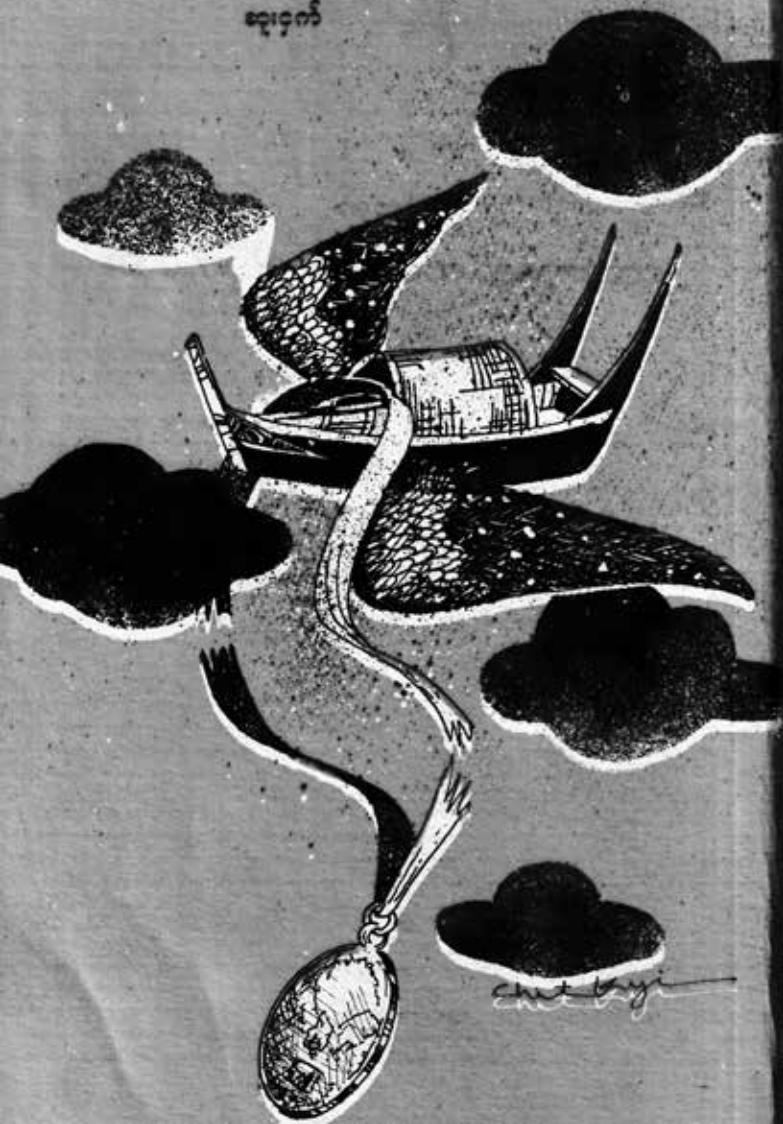
[ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်း၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၁၉၉၆]

ဆူးငှက်

လောကနန္ဒာ ကမ်းပါးက လှေကလေး

လောကနန္ဒာ ကမ်းပါးက လှေကလေး

ဆုဒုံကန်

လောကနန္ဒာ ကမ်းပါးက လှေကလေး

ဆုဒုံကန်

ပုဂံ၏ နေဝင်ဆည်းဆာအလှကို ကျွန်တော်တို့သည် မင်းနန်သူ အနန္တပညာ ဘုရားဘက်မှ လည်းကောင်း၊ မြို့ထဲက ရွာဟောင်းကြီး ဘုရားပေါ်မှ လည်းကောင်း ကြည့်ရှုခံစား ပြီးကြလေပြီ။ ဧရာဝတီ အနောက်ဘက်ကမ်း ဘန်ကြည့်တောင်တန်းပေါ် နေလုံးနီနီသည် တအိအိ လျှောကျဆင်းကာ ဘန်ကြည့်စွယ်တော်မြတ် စေတီခြေရင်း ရောက်သောအခါမှ သူ၏ ပတ္တမြား ရည်များကို ဖောက်ချပူဇော်ကာ ဂေါဃာကျွန်းဆီ ၄ တ်လျှိုးသွားသည်အထိ ကျွန်တော်တို့သည် ထောင့်စုံ၊ နေရာစုံမှ တမက်မောမော ခံစားလို့ မဝနိုင် ရှိနေကြသေးသည်။

တစ်နံနက်မှာတော့ လောကနန္ဒာစေတီ ခြေတော်ရင်းက ကို အောင်မင်းတို့ ထမင်းသုပ်ဆိုင်လေးမှာ ထမင်းသုပ်စားရင်း လောကနန္ဒာဆိပ် ကမ်း၏ ပျံ့ပြူးကျယ်ပြောသော သဲသောင်ပြင်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားမိလေ၏။ သဲသောင်ပြင်ကြီးက ဧရာဝတီမြစ်ထဲကို တွန့်လိမ် ကောက်ကွေးကာ လှိုမ့် ဆင်းနေသည်။ သောင်ပြင်နှင့် မြစ်ရေ၏ နယ်နိမိတ်က မဖြောင့်စင်း။ အချိုင့် ဖြစ်၏။ အဝှမ်း ဖြစ်၏။ အမြောင် ဖြစ်၏။ အလှိုက် ဖြစ်၏။ သောင်ပြင်ပေါ်က ရေညီပြင် မျဉ်းနှင့်အပြိုင် ကောင်းကင်ပြင်က ရေညီပြင် မျဉ်းနှစ်ကြောင်းကြား

တိမ်တောင်တိမ်လိပ်၏ အကွေ့အဝိုက်၊ တန့်ကြည့်တောင်တန်း၏ အနိမ့်အမြင့်၊ သောင်ကမ်းစပ်၏ အလျှိုက် အမြှောင်များက အချိုးကျ လှပနေသည်။

လောကနန္ဒာဆိပ်ကမ်း၏ တောက်စားမှုက ကျွန်တော်တို့ကို ပြုစားခံရကာ စားလက်စ ထမင်းသုပ်ကိုပင် လက်စ မသတ်နိုင်ဘဲ ကင်မရာအိတ်ကိုလွယ်ပြီး ကမ်းပါးစောင်းတစ်လျှောက် အပြေးအလွှား ဆင်းမိကြခြင်းက 'လှေကလေး' ကို ယနေ့တိုင်အောင်ပဲ တမြေ့မြေ့ သတိရခြင်း၏ အစကနဦးပင် ဖြစ်တော့သည်။

သောင်ပြင်ပေါ်က ခပ်ကိုင်းကိုင်း ဝါးလုံးတိုင်လေးမှာ ချည်နှောင်ခြင်းခံနေရတဲ့ လှေကလေးရေ။

မင်းမှာ ပေါင်းမိုးလေးလည်း ရှိပါလျက်ကယ်နဲ့။
ပေါင်းမိုးပေါ်မှာ ပုဆိုးအိုလေးတစ်ထည် လွှမ်းထားပါလျက်နဲ့။
ပဲ့ပိုင်းက မီးဖိုမှာ ထင်းအတိုအစက မီးခိုး တလူလူ ထွက်နေပါလျက်နဲ့။

မီးဖိုပေါ်က မြေကရား မည်းညစ်ညစ်မှာ ရေခွေး ပွက်ပွက်ဆူနေပါလျက်နဲ့။

မီးဖိုဘေးက သံပြားလေးပေါ်မှာ ငါးသေးသေးလေးတွေ အခြောက်လှန်းထားပါလျက်နဲ့။

လှေဦးက ထင်းတို ထင်းစ တစ်စည်းပေါ် ဝါးခမောက်စုတ်လေးတစ်လုံး တင်ထားပါလျက်နဲ့။

မင်းအပေါ်မှာ မင်းအရှင်သခင် မရှိပါလားကွယ်။
ပေါင်းမိုးအောက် ငုံ့ကြည့်သည်။ လူသူ မတွေ့။
ဟောဟိုနားမှာ ရေကူးနေသူက လှေရှင်လား။

အော်ဟစ်မေးသည်။ အဖြေက မသိပါတဲ့။

ဒါဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းက ငါးမျှားနေသူလား။ သူကလည်း တုတ်တုတ်မလှုပ်။

အရှင် မရှိသော လှေကလေးကိုဖြင့် စွဲမက်နေမိပြီ။ တကယ်တော့ လှေကလေးသည် ဟိုအောက် တစ်လံကွာလောက်က သောင်အချိုးလေးမှာပဲ ရှိနေသင့်သည်။ ကွေ့ဝိုက်ဆင်းသွားသော သောင်အချိုးမှာ လှေကလေးရှိခြင်းက ရှုခင်း၏ ညာဘက်တွင် တစ်ဖက်လေးနေစေမည့် တန့်ကြည့်တောင်ထွတ်နှင့် အလေးချိန် မျှပေးစေမည်။

တိမ်ခိုင် တိမ်ခဲတို့ တလိတ်လိတ် တက်လာ၏။ နံနက်ခင်း နေခြည်နုက လှိုင်းခေါင်းဖြူတွေကို ရွှေရောင်ဆိုးပေးသည်။ ဟိုမှာဘက်ကမ်းမှာ တံငါ လှေကလေးတွေ ခပ်ပျပျ မြင်ရ၏။ သည်သောင်အကွေ့မှာသာ လှေကလေး ဖြည့်လိုက်ရပါက သူသည်လည်း သည်အလှပြိုင်ပွဲမှာ ဩဘာပေးခံရမှာ သေချာပါသည်။

လှေကလေးကို ထင်ပေါ်စေလို၍ စင်ပေါ်တက်စေလိုသော်လည်း အရှင် မရှိ။ သခင် မရှိ။ အနားပတ်ဝန်းကျင် ဟစ်အော်ခေါ်ပါသော်လည်း စိုးစဉ်းမျှ ပြန်လှန် အဖြေပေးနိုင်သူ မရှိ။ သို့သော် နေလုံးက ရင်လာသည်။ ရွှေရောင်တွေ ကြွေသထက် ကြွေလာသည်။ လှိုင်းတွေ လူးသထက် လူးလာသည်။ အလှဆုံးသည် ထာဝရမဟုတ်။ တစ်ခဏသာ ဖြစ်သည်။ မကြာမီ ရင်အိုမှိုင်းသွား ကြတော့မည်။ အခွင့်အရေးက နှစ်ခါလာရိုး မရှိ။ မတတ် နိုင်တော့။

အရှင်မရှိသော လှေကလေးကို ဝါးလုံးတိုင်လေးက လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်၏။ အချုပ်အနှောင် ကင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လှိုင်းအတက်မှာ တစ်ချက် ခုန်လိုက်၏။ လှေဦးကို ဖိကိုက်ကာ ရေဆန်အတိုင်း ဦးထိုးလိုက်၏။ တွန့်သွားသည်။ ထို့နောက် ခပ်စပ်စပ်ရေမှာ လှေကလေးကို မနိုင်တနိုင်

ဆွေခေါ်လာရသည်။ မငြိမ်မသက်သော်လည်း မငြင်းမဆန့် လိုက်ပါလာ၏။ သည်အချိန်အထိ အရှင် မပေါ်။

သည်အချိန်မှာ အရှင်ပေါ်သော်လည်း ကိစ္စ မရှိတော့။ တောင်းပန်ရုံသာ။ သောင်အချိုး အထိတော့ သူလှေကလေး ခေါ်ယူသွားဖို့ ခွင့်ပြုရန်သာ ကြိုးစားကြရတော့မည်။ သောင်အချိုးရောက်တော့ ရေက တိမ်လွန်း၏။ လှေနှင့်ရေစပ်ကို တစ်လံမျှပင် မထားရက်နိုင်တော့။ လှေဝမ်းနှင့် သဲပြင် ပွတ်ဆွဲရသည်။ ဤသို့ဖြင့် သောင်အချိုးမှာ လှေကလေးကို လိုချင်သည့် အနေအထား ရောက်အောင် ခေါင်းဆောင်ရတော့သည်။

ထို့နောက် ကင်မရာမှန်ဘီလူးကတစ်ဆင့် မြင်ရသည့် ပုံရိပ်ကို ချောင်းကြည့်ပေါက်ကနေ တစ်ဆင့် ကြည့်မိပြန်တော့ လောဘက မသတ်နိုင်ကြသေး။ လှေကလေးဘေးမှာ လူတစ်ယောက်ကို ထားချင်ပြန်သေးသည်။ ဒါကတော့ မခဲယဉ်း။ ဒေါက်တို ဒေါက်ရှည်၊ ပြောင်းတို ပြောင်းရှည်၊ အိုးကြီး အိုးသေးတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေကို အံ့သြငေးမောနေသည့် သီရိပစ္စရာရွာက ကလေးတွေ ရှိသည်။ သူတို့ထဲက လူကောင်ကြီးကြီး ကလေးတစ်ယောက်ကို ဆွဲဆောင်တော့ အားတက်သရော ရှိလှ၏။

လုံချည်ကို တိုတို ပြင်ဝတ်သည်။ ရေထဲ ဆင်းရဲမှာမို့ ဖိနပ်ကို ချွတ်သည်။ လှေကလေးဆီ ပြေးသွား၏။ လှေဦးကို ကိုင်သည်။ မဟုတ်သေး။ လှေပုံကို ကိုင်သည်။ အချိုး မကျသေး။ လှေပေါ်တက်ဖို့ ခါးတောင်းကျိုက်သည်။ သဘာဝ မကျ။ ခါးတောင်းကျိုက် ဖြုတ်ခိုင်းရသည်။ လှေကလေး ဦးပိုင်း ထင်းစည်းပေါ်က ဝါးခဲမောက်စုတ်လေး ဆောင်းခိုင်းရသည်။ ပြီးတော့ လှေထဲက ထင်းစည်းလေး မ ပြီး ကမ်းဖက် သယ်လာခိုင်းရသည်။ ဟုတ်ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ကင်မရာများဆီက ရုပ်တာ အလင်းတံခါး ဖွင့်သွားသံများ ပြိုင်တူ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ကိုင်း နောက်တစ်မျိုး။

အနားက ကြည့်နေသော ကလေးအုပ်စုထဲက လေးငါးနှစ်အရွယ် အင်္ကျီ မပါ ဗလာကိုယ်ထီး ကလေးတစ်ယောက်ကို လှေကလေးဆီ ပြေးခိုင်းပြန်သည်။ ကလေးက အားရဝမ်းသာ ပြေး၏။ လှေနားက ကလေးကလည်း ကိုင်ထားသည့် ထင်းစည်းကြီး မ ရ မလို၊ ချ ရ မလို၊ ကုန်းကွကွ။ သောင်ပေါ်က ကလေးကလည်း လှေကလေးနား ရောက်လုပြီ။ ကျွန်တော်တို့သည် ကင်မရာ ခလုတ်များပေါ် လက်ညှိုးတွေ တင်လိုက်ကြ၏။

ပြေး၊ ပြေး၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ။

အကြီးကလည်း ထင်းစည်း မချနဲ့၊ ထင်းစည်း မချနဲ့။

ကင်မရာ မကြည့်နဲ့၊ ဒီဖက် မကြည့်နဲ့။

လက်ညှိုးတွေဆီ ဖိအားတွေ စီးဆင်းသွား၏။ အလင်းတံခါး ဖွင့်လောက်သည့် ဖိအားက လက်ညှိုးဆီ ဆောင့်ဝင်လှ။

“ဟာ”

အံ့အားသင့် အာမေဇိုင်တံသံတွေနှင့်အတူ တဒင်္ဂမျှ အသက်ရှူမှားကာ ကြောင်သွားကြသည်။ ကုန်းပေါ်က ဘယ်အချိန် ပြေးဆင်းလာမှန်း မသိသော ခွေးဝါကြီးတစ်ကောင်က တဟုန်ထိုးပြေးကာ ဆုံလှ ဆုံဆဲ ကလေးနှစ်ယောက်ကြား ဝင်ပြီး မတ်တပ်ရပ်ကာ ခုန်ထွက်သည်။ အာမေဇိုင်တံသံတွေနှင့် အတူ လက်ညှိုးတွေက ကင်မရာခလုတ်တွေကို ဖိနှိပ်မိလိုက်ကြမှန်း သတိထားမိကြ။ ခွေးက သောင်ကမ်းတစ်လျှောက် မြူးထူးကာ ပြေးလွှားနေဆဲ။ အဆေးရောက်မှ ချာခနဲ လှည့်လာပြီး ကလေးတွေနှင့် မတ်တပ်ရပ်ကာ ဆော့ကစား နေဆဲ၊ ခြောက်.....ကစားဖော်တွေ နေမှာပေါ့။

ကျွန်တော်တို့အတွက်တော့ ကျေနပ်လွန်းလှစွာသော ဓာတ်ပုံကောင်းတွေ ရနေပြီမို့ ပျော်ရွှင်မြူးထူး နေကြဆဲ။

သည်အဖြစ်အပျက်တွေကို ထမင်းသုပ်ဆိုင်လေးမှာ ပြန်ဝင်ပြီး ပိုကာ

အချို့ရည်ဘူး သောက်သူသောက်၊ဘိယာဘူး ဖွင့်သူဖွင့်ပြီး စားမြို့ပြန်လို့ မဆုံးတော့။

သို့သော် တစ်ယောက်က သတိပေးလိုက်တော့ အားလုံး သတိရသွားကြသည်။ ဟုတ်ပေသားပဲ။

လှေကလေးကို မူလနေရာမှာ ပြန်မှ မထားမိခဲ့ကြပဲ။

ကူညီကြတဲ့ ကလေးတွေကို မုန့်ဖိုးမှ မပေးမိကြလေဘဲ။

သည်ခံစားမှုသည် ဓာတ်ပုံကောင်းကြောင့် ရယူပိုင်ဆိုင်လာမည့် ဆုတံဆိပ်တွေ၊အဲသည်ဆုတွေနောက်က ဒေါ်လာ ရာချီ ထောင်ချီတွေကြားကြာကြာမခံ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ထမင်းသုပ်ဆိုင်လေးမှာ စိတ်ကြိုက် မှာယူ စားသောက်ကြပြီးနောက် တည်းခိုရာ 'Betelnut Inn' ရောက်တော့ နေအတော်မြင့်လေပြီ။သည်ကနေ့ ညနေ ဗူးဘုရားဆိပ်ကမ်းမှာ နားပြီး ညစာကို မြေတနာမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး စားကြမည်။နက်ဖြန် မနက်ပိုင်း မြင်းကပါဘက်သို့ လှည့်ပတ်ကာ ဓါတ်ပုံ ရိုက်ကြပြီး ညနေစောင်းရင်ဖြင့် လောကနန္ဒာ ဆိပ်ကမ်းကပဲ ပုဂံနေဝင် ချိန်ကို ထပ်မံခံစားမှတ်တမ်းတင်ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်၏။ဤသို့ဖြင့် ပုဂံ၏ စတုတ္ထနေ့ကို အဆုံးသတ်ပြီး ရှမ်းပြည်နယ်ဘက် ဆက်ကြဖို့ ဖြစ်ပါသည်။

သည်ကနေ့ညသည်လည်း အခါတိုင်းညများလို့ ပုဂံသည် ချို့စိမ့်နေပါသည်။

တစ်မနက်ခင်းလုံး မင်းနန်သူတစ်စိုက်၊ မြင်းကပါတစ်စိုက် ခြေရာထပ်အောင် လှည့်လည်ကြပြီး တည်းခိုခန်းဝင် ရေဖိုးချိုးပြီးနောက် နားနေကာ ညနေစောင်းသည်နှင့် လောကနန္ဒာသို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ထုံးစံအတိုင်း ကိုအောင်မင်းတို့ဆိုင်လေးမှာ စတည်းချ နားနေကာ စားချင်စိတ်ရှိသည့် အကြော်အလှော်တွေ မှာထားခဲ့ကြပြီးနောက် ကမ်းစပ်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

နေ အတန်စောင်းသွားပြီဖို့ ကမ်းစပ်မှာ လူသူ ရှင်းစ ပြုပြီ။စောစောကမှ ရောက်လာသည့် ခရီးသွား လမ်းညွှန်အဖွဲ့၏ ကားတစ်စင်းမှ နိုင်ငံခြားသားလေး ငါး ဆယ်ဦးခန့်သာ ကမ်းနားသောင်ပြင်ပေါ် နေရာ ယူနေကြ၏။ သူတို့လည်း နေဝင်ချိန်ကို ခံစားကြဖို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့ကတော့ မနေ့ မနက်ခင်းကနေရာ သောင်အချိုးလေးကိုပဲ သဘောကျနေပါသည်။ကျလာမည့် နေလမ်းကြောင်းကို မှန်းဆကြည့်တော့ သည် သောင်အချိုးလေးနေရာက အကောင်းမွန်ဆုံးပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကျနေသည် မြန်သောကြောင့် ပြင်ဆင်စရာရှိသည်များ ပြင်ဆင်၊ ကင်မရာ အမျိုးအစား၊မှန်ဘီလူး အမျိုးအစားများ စစ်ဆေးကာ အသင့် အနေအထားသို့ ရောက်အောင် နေရာယူထား ကြရ၏။

တစ်ဖက်ကမ်းက မြင်နေရသည့် လှေကလေးတွေ၏ အစက်အပြောက်လေးတွေလည်း ဟိုအဝေး ရွာကလေးဆီ ပျောက်ကွယ်သွားပေ။လောကနန္ဒာကမ်းပါး ခြေတော်ရင်း ရေစပ်တွင်လည်း တံငါလှေ၊ ကူးတို့လှေလေးတွေ ကြက်တောင်စိုက် နားကြပေ။အလင်းရောင်က ပျော့တော့ ပါးလျားသထက် ပါးလျားလာပြန်ပေ။

သောင်အချိုးလေးမှာတော့ လကြေးပြားတစ်ချပ် ဖြတ်ကပ်ထားသလို ကျနေရောင် တလက်လက်။ ဟောသည့် သောင်ချိုးလေးမှာတော့ သည်အတိုင်း အထီးကျန်ထားရင် ဘယ်လိုမှ လှမှာ မဟုတ်။

လှေကလေးကိုပဲ သတိရမိသည်။လှေကလေး ဘယ်မှာလဲ။ မနေ့ ဘုန်းကတော့ ကိုယ့်ဆန္ဒ ပြီးပြည့်စုံတာနဲ့ လှေကလေးကို မေ့ထားခဲ့ကြသည်။ အလိုဆန္ဒ ရှိလာပြန်တော့ လှေကလေးကို တမ်းတမိတာ လူ့သဘာဝပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။လှေကလေးကတော့ မပြောင်းလဲ။

လှေကလေးကား မနေ့က မူလနေရာ ဝါးလုံးကိုင်းကိုင်းလေး အခြေ

မှာပဲ ငြိမ်သက်နေသည်။သို့သော် မီးခိုးငွေ့တွေကတော့ လှေကလေးပေါ်က အုလျက် ထွက်နေ၏။အချိန် မရှိတော့။ နေ ကျတော့မည်။လှေကလေးပေါ်မှာတော့ မနေ့ကလို မဟုတ်။ အရှင် ရှိပုံရသည်။ မီးဖိုဘေးက လှုပ်နေသော အရိပ်ကို လှမ်းမြင်ရ၏။မနေ့က သူ့ လှေကို သူမသိဘဲ ယူပြီး ပစ်ထားခဲ့တာ သတိ မရအား။ဟောသည် သောင်အချိုးမှာပဲ လှေကလေး ရောက်လာဖို့ လိုရင်းဖြစ်၏။

“ဗျို့ လှေရှင်၊လှေရှင် ရှိလား။ကူပါဦးဗျာ၊ခင်ဗျာ လှေကလေးကို ဟောသည်နား ဆွဲယူခဲ့စမ်းပါဗျို့။ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်လို့၊ မြန်မြန်လေး မြန်မြန် လေး။”

လှေကလေးပေါ်က အရိပ်သည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရ၏။ ရေထဲသို့ ဆင်းတာ ဖြစ်မည်။ လှေဦးက ကြိုးလေးဖြည်တာ ဖြစ်မည်။ခပ်လှမ်းလှမ်းမှို သဲသဲ ကွဲကွဲ မမြင်ရ။ခဏနေမှ လှေဦးက ကြိုးဆွဲပြီး လှေကလေးကို သောင်အချိုးလေးဆီ ဆွဲလာမှ ‘ဟင်း’ ချရသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဆွဲလာခဲ့ပါ။ ဆွဲလာခဲ့ပါ။ ဖြည်းဖြည်းခါးလေးကို သည့်ထက် ကုန်းလိုက်ဦး၊ ကုန်းလိုက်ဦး။ အားစိုက် ဆွဲလာတဲ့ ပုံစံမျိုး။”

ကင်မရာမြင်ကွင်း အတွင်းမှာတော့ တန့်ကြည့်တောင် အမှောင်ရိပ်များ အပေါ်က ကောင်းကင်သည် ရဲရဲနီနီ၊မြစ်ရေပြင်ကလည်း ရဲရဲနီနီ။ သည်ဘက်ကမ်းစပ် သောင်အချိုးအကွေ့မှာ လှေကလေးဆွဲလာသူ။ လှေကလေးဦးက ခွဲသွားသော လှိုင်းတွေက ပတ္တမြားမြစ်ပြင်ကို အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဖြစ်သွားပါပကော။

နေလုံးသည် တအိအိ လျှောလာပြီ။ကင်မရာတွေ မောင်းတင်လိုက်ကြပြန်ပြီ။ရေစီးအားကြောင့် သောင်အချိုးက လှေကလေး ဦးလည်သွား၏။ မြင်ကွင်းနှင့် ကန့်လန့်အနေအထား ယိုယွင်းသွားသည်။

“လှေဆရာ ဦးလေးကြီးရေဆင်းပြီး လှေကို ထိန်းပေးပါဦး။ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ။လှေဦးကို ဒီဘက်နည်းနည်း ယိုင်ပေးပါ။လူ မပါချင်ဘူး။ဖြစ်နိုင်ရင် လှေကွယ်ပြီး ရေထဲ ထိုင်ထားလိုက်၊ထိုင်ထားလိုက်။ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ။ ရပြီ၊ ရပြီ။ ခဏလေး ထိန်းထားပါဦး။ငါးမိနစ်လောက် မှန်ဘီလူး လဲမယ်။ ခဏလေး ဦးလေးကြီးရေ၊ ခဏလေး။”

ဤသို့ဖြင့် နေလုံးနီနီကြီး တန့်ကြည့်တောင် ကန့်လန့်ကာ မကွယ်မီ လှေကလေးကိုပဲ ကန့်လန့်၊တစောင်း၊ ဦးလှည့်၊ပုံလှည့်၊ အနေအထား အမျိုးမျိုးကို လှေရှင်အား စိတ်တိုင်းကျ တည်ထားခိုင်းပြီး ရိုက်လိုက်ကြတာ၊ မိုးစုတ်စုတ်မှောင်ကာ ဟောဟို ကျွန်းချောင်းစက်ရုံတွေဆီက မီးပွင့်တွေ တလက်လက် ဖြစ်လာသည့် အချိန်ထိ ဖြစ်သည်။

လူသူလေးပါး မရှိတော့ဘဲ ကျွန်တော်တို့ချည်းသာ မှောင်ကြီးထဲတွင် ကင်မရာပစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်းကြတော့ လှေကလေးလည်း သူနေရာသူ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားသည်။

သည်အချိန်မှ သတိရလို့ ပိုက်ဆံအိတ်တွေ ဖွင့်ကြတော့ အိတ်တွေက ကိုအောင်မင်းတို့ ထမင်းသုပ်ဆိုင်လေးမှာပဲ ကျန်ရစ်နေ၏။ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် ရှာဖွေပါမှ ဆယ့်ငါးကျပ်တန်လေး နှစ်ရွက် ထွက်လာသည်။ အဖော်တွေက ကင်မရာအိတ်တွေ တနင့်တဖိုးထမ်းပြီး ကမ်းပေါ် တရွေ့ရွေ့ တက်သွားချိန်တွင် ကျွန်တော်က လှေကလေးဆီ အပြေးကလေး သွားသည်။ လှေကလေးက သူနေရာ ဝါးလုံးကိုင်းကိုင်းလေးမှာပဲ နားနေပြီ။လှေပေါ်မီးဖိုလေးက မီးရဲရဲတောက်ကာ မီးခိုး တလူလူ လွန့်နေသည်။လှေရှင်က မီးဖိုဘေးမှာပဲ တလှုပ်လှုပ် အရိပ်အဖြစ် မြင်နေရသည်။ကျွန်တော်က ရေစပ်ထိ ဆင်းသည်။လှေကလေး အနားထိ ကပ်သည်။ လက်ထဲက ကိုင်ထားသော ဆယ့်ငါးကျပ်တန်လေး နှစ်ရွက်ကို လှေကလေးဆီ လှမ်းရင်း

“ဦးလေးကြီးဦးလေးကြီး ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဦးလေးကြီးအတွက် လက်ဖက်ရည်ဖိုး ယူပါဦး” ဟု ပြောလိုက်တော့ ပုဆိုးခြံကြားမှ လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော့်ဆီ လှမ်းလာ၏။ ဆယ့်ငါးကျပ်တန်လေး နှစ်ရွက်ကို ရေထဲ မကျအောင် သူ့လက်ထဲသို့ လှမ်းထည့်အပေး။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားသည်။

ဖျပ်ခနဲ သူ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

ထင်းမီးဖို၏ မီးရောင်က မျက်နှာကို မြင်မြင်ထင်ထင်ရှိစေဖို့ လုံလောက်သည်။ လှေရှင်ကလည်း လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးပြသည်ဟု ယူဆရသည်။ ကျွန်တော် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သည်။ လှေရှင်က ဆယ့်ငါးကျပ်တန်လေးတွေကို လုံချည်ထဲ ထိုးထည့်သည်။ ကျွန်တော် ရေထဲ တဝုန်းဝုန်း ပြေးသည်။ သဲသောင်ပြင်ပေါ် ပြေးသည်။ ကမ်းပေါ် ပြေးတက်သည်။ ထမင်းသုပ် ဆိုင်လေးထဲ အပြေးအလွှား ဝင်သည်။

အဖော်တွေက ဘီယာဘူးတွေ တစ်ဖောင်းဖောင်း ဖွင့်နေ၏။

ရှေ့က ဖန်ခွက်တွေထဲ ဘီယာတွေ လောင်းထည့်သည်။ အမြှုပ်တွေ ဧွေခနဲ တက်လာသည်။

တစ်ခွက်၊ နှစ်ခွက်၊ သုံးခွက်၊ လေးခွက်။

“ကိုင်း လာမယ့် နိုင်ငံတကာ ဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲတွေမှာ သေချာပေါက် ရလာဦးမယ့် ဆုတွေ ဒေါ်လာတွေအတွက် ချိယား”

ကျွန်တော်လည်း ဘီယာခွက်ကို ယောင်ယမ်းကိုင်ကာ ဖန်ခွက်ချင်း တိုက်လိုက်၏။

အဖော်တွေ၏ မျက်လုံးတွေက ဘီယာခွက်ထဲက ဘီယာမြှုပ်တွေထဲ စူးစိုက် ကျောက်ချထားသည်။ စီးကရက် မီးခိုးငွေတွေ မွန်ထူလာသည်။

သူတို့အမြင်မှာ ဘီယာမြှုပ်တွေထဲက

‘လောကနန္ဒာ နေဝင်’ ဓာတ်ပုံတွေ တဖျပ်ဖျပ် ပေါ်နေမည်။

ဆုတံဆိပ်တွေ တဖျပ်ဖျပ် ပေါ်နေမည်။

ပြီးတော့ ဆုအဖြစ် ကင်မရာသစ်တွေ၊ ဒေါ်လာတွေ၊ ဒေါ်လာတွေ၊ ဒေါ်လာတွေ တစ်ထပ်ပြီး တစ်ထပ် ပေါ်ပေါ် လာမှာ သေချာပါသည်။

ကျွန်တော့် မျက်စိထဲမှာတော့

.....

.....

.....

ကျွန်တော် ဘီယာခွက် ပြန်ချလိုက်သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကြက်ဥတွေ ကြော်နေသည့် ဆိုင်ရှင် ကိုအောင်မင်း ဘို့ လင်မယားဆီ ထသွားသည်။ လှေရှင်အကြောင်း ခပ်တိုးတိုး မေးကြည့်သည်။ ကိုအောင်မင်းက

“သူက ကြာပြီဗျ၊ ဘယ်ဇာတိမှန်း မသိဘူး။ ဒီလှေကလေးနဲ့ ဒီမှာပဲ ဇာတ်မြှုပ်နေပုံ ရတယ်။ ဘယ်သူမှလည်း ဒုက္ခ မပေးဘူး။ ကိုင်းထဲက သစ်သီး သစ်နံ့လေး ခူးဆွတ်စား။ ငါးကလေး၊ ပုစွန်ကလေး ဖမ်းပြု စားနေတာ။ ဆွေ့တဲ့ သူက မုန့်ဖိုးပေးရင်တော့ ယူတယ်။ အင်မတန် အကျပ်အတည်း ဆွေ့ရင်တော့ ရွာထဲ ဝင်တောင်း တတ်ပါတယ်။ အင်း..... အခုတစ်လောတော့ ရွာထဲ ခဏခဏ တွေ့နေပါရဲ့ဗျာ” ဟု ပြောသည်။

ကိုအောင်မင်းက ကြက်ဥကြော်တွေ ဘီယာဝိုင်း သွားချသည်။ ကျွန်တော်က ဝိုင်းမှာ ပြန်ထိုင်သည်။ ထိုနေ့ည ဝိုင်းသိမ်းသည်အထိ ကျွန်တော့် ရှေ့က ဘီယာခွက် အရာမယွင်း။

အတော်ကြီး မိုးချုပ်မှ လောကနန္ဒာဘုရားက ပြန်သည်။ ဆိုင်ကလေး

ကနေ ကားထွက်ပြီး ကမ်းနားရောက်တော့ ရေဆိပ် လှမ်းကြည့်မိ၏။ လှေကလေးမှာ မီးရောင်လဲ့လဲ့ မြင်ရဆဲ ဖြစ်သည်။

ကျပ်ပြည်ရှိ ကမ္ဘာကျော် ဖလင်ကုမ္ပဏီကြီး၏ အခန်းတစ်ခန်းတည်းက ဓာတ်ပုံပညာရှင်များ၏ မျက်စိတွင် မြန်မာပြည်က 'လောကနန္ဒာ နေဝင်ချိန်' ပုံလေးကို မျက်စိကျနေသဖြင့် ပရိဂျက်တာဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ထိုးကြည့်နေကြ၏။ သောင်အချိုးက လှေကလေးနှင့် နေလုံးနီနီကို တဖွဖွ ပြောမဆုံး ဖြစ်နေကြသည်။

မြန်မာပြည်က ဓာတ်ပုံဆရာမှာတော့ ထိုပုံလေးကို မြင်မိလေတိုင်း..... ဆယ့်ငါးကျပ်တန် နှစ်ရွက်ကို ဖျပ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည့် သွေးပြည်တစိုစိုနှင့် လက်ချောင်းမဲ့ လက်ဖဝါး။ ထင်းမီးဖိုလေးမှာ ရေစိုလက်စ ပုဆိုးကို လက်ဖဝါးအရိုးနှင့် ထိုးကာ ထိုးကာ မီးကင်နေသည့် ထူအမ်းအမ်း နားရွက်၊ နှုတ်ခမ်းနှင့် နှာခေါင်းမဲ့ မျက်နှာရှင်၊ လှေကလေး အရှင်ကိုပဲ သတိရနေပါသည်။

[ပန်းထောင်မဂ္ဂဇင်း၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၁၉၉၆]

တိမ်ရိပ် နှင်းဆီ
မဝင့် (မြစ်ငယ်)

သမုဒ္ဒရာတစ်စင်းရဲ့ ကျယ်ပြော နက်ရှိုင်းမှုကို ကျောက်တောင်တန်း ထိပ်များမှာ စိမ့်ထွက် စီးဆင်းနေတဲ့ စမ်းချောင်းငယ်က အားကျလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ လောကကြီးထက် လူတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုက သာလွန်တတ်ပါသည်။

ဘဝသည် သုညဟုဆိုလျှင် ဤလောကကြီးတွင် ရှင်သန်ခဲ့သော ရွှံ့ပိန်ပိန် ရွှံ့စောင်းစောင်း သုညတစ်လုံးသည် မထင်မရှား ကွယ်ပျောက်ခဲ့လေပြီ။ သူမ သေဆုံးကြောင်း ကြေးနန်းစာကို ကျွန်တော် ကိုင်ထားပါသည်။ သူမသည် ကျန်းမာရေးသာမက စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး အရာအားလုံး အမြဲတမ်း ချည်နဲ့ နေတတ်သူမို့ သူမရဲ့ နာရေးသတင်းသည် ထူး၍ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါ။

တစ်ခုတော့ ရှိပါသည်။ သူမရဲ့ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ချည်နဲ့ခြင်းများနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်စွာ စူးရှခိုင်မာခဲ့သော စိတ်ဓာတ်အင်အားများ ရှိနေသောကြောင့် ဤလောကကြီးထဲမှ သူမ ထွက်ခွာသွားချိန်သည် စောလွန်းနေသလို ခံစားမိသည်။

သူမသည် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်နှင့် မတူပါ။သူမ၏ ခြောက်ကပ်ကပ် လှုပ်ရှားမှုများသည် သီချင်းသံစဉ်မှ စည်းချက်ရိုက်သံလို ငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလှ၏။

သူမသည် စီးပွားရေးအရ အတော်အတန် အခဲရူးပါသော အထက်မြန်မာပြည် ခရိုင်မြို့တစ်မြို့တွင် နေထိုင်ပါသည်။အဲသည်မြို့ရဲ့ ဘာသာရေးအသင်းအဖွဲ့ တစ်ခုက ထူထောင်ထားတဲ့ ရှေးဟောင်း ပိဋကတ်စာကြည့်တိုက်တွင် သူမက စာကြည့်တိုက်မှူးအဖြစ် လုပ်ကိုင်ပါသည်။

စာကြည့်တိုက်မှူးဆိုတဲ့ ခံညားလှသော အင်္ကျီပညတ်ကို ပိုင်ဆိုင်သော်လည်း သူမရဲ့ဝင်ငွေက သာမန် စာရေးဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ လစာထက် မပိုကြောင်း ကျွန်တော် သိထားပါသည်။

သို့ပေမယ့် သူမရဲ့ အလုပ်ကိုတော့ အတော်လေး မြတ်နိုးပုံ ရပါသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ဆောက်လုပ်ထားခဲ့တဲ့ စာကြည့်တိုက်ကြီးပေါ်က ဟောင်းမြင်းလှပြီဖြစ်သော ပေထုပ်တွေ၊ စာအုပ်ထူတွေ၊ ဓာတ်ပုံဖလင်ဟောင်းတွေနှင့် အိုးခြမ်းပဲ့ ကျောက်ပစ္စည်း အစအနလေးများကြားတွင် တကုပ်ကုပ် လှုပ်ရှားနေတဲ့ သူမကို နေ့စဉ် မြင်တွေ့နိုင်၏။သူမရဲ့ အလုပ်သည် ပျင်းရိဖွယ် ကောင်းကြောင်း ကျွန်တော် ပြောတော့.....

“အဟောင်းတွေကြားမှာ နေရတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ရင်ခုန်သံနဲ့ အတွေးတွေက သူများတွေထက် ပိုသစ်နေတာ သေချာတယ်ရှင်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲသည် အဟောင်းတွေက ကျွန်မကို လူငယ်တစ်ယောက်လို တုံ့ပြန်တတ်လို့ပဲ။ကျွန်မတော့ ပျော်တယ်”

လို့ ရယ်မော ပြောဆိုဖူးပါသည်။သူမရဲ့စကားက သဘာဝကျပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း

အကျွန်ုပ်တို့

မိန်းကလေးများနှင့် အနေ မစိမ်းလှသော ဓာတ်ပုံဆရာ အလုပ်ကိုပါ လုပ်ကိုင်သူ ဖြစ်သည်။

သူမ၏ မျက်နှာသည် အခြားမိန်းကလေးတွေ ပြင်ဆင်တတ်ကြတဲ့ ရောင်စုံ ခြယ်သခြင်းမျိုး မဟုတ်သော်လည်း ခေတ်မီသော ရသတစ်ခုကို နှစ်လိုစွာ ခံစားရရှိ နိုင်ပါသည်။

ပြီးတော့ သူမရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံက ခေတ်ကိုလိုက်၍ ဖက်ရှင်ထွင်ခြင်း ကင်းပေစွ။ ဤသို့ စည်းရိုးတန်း မထားဘဲ လွတ်လပ်ပုံစံကပင် တစ်မျိုးထူးခြားစွာ ဆန်းသစ်နေပါသည်။သူမရဲ့ အဝတ်အစားများသည် တန်ဖိုးနည်းသော်လည်း သူမကို လှပစေဖို့တော့ လုံလောက်ပါသည်။

တကယ်ဆိုလျှင် ကျန်းမာရေး မကောင်းသဖြင့် ကိုင်းခွံ့ခွံ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့ အသက်သုံးဆယ်ကျော် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အလှသည် ဤမျှ လတ်ဆတ်နေဖို့ မကောင်းပေ။သို့သော် သူမ လှပါသည်။

သူမရဲ့အပေါ်ယံ အရည်အသွေးများကို ချိုးမွမ်းပြောဆိုခြင်းက သူမရဲ့ သိက္ခာကို ပေါ့သွားစေမည်လားမသိပါ။စင်စစ် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် နွေးထွေးစွာ ခံစားပြောဆိုချင်သည်က သူမရဲ့အတွေးအခေါ်နှင့် စွမ်းရည်ကို ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သူမရဲ့ ပိဋကတ် စာကြည့်တိုက်နှင့် ရှေးဟောင်း သုတေသန အလုပ်တွေကို နားမလည်သော်လည်း လေးစားပါသည်။ ပြီးတော့ သူမသည် ကဗျာ အရေးကောင်း၏။‘စမ်းသူရီ’အမည်ဖြင့် ရေးသားခဲ့သော မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာပေါ်က သူမရဲ့ကဗျာများသည် ကျဲပါးသော်လည်း စာပေဩဇာ ကြီးမားကြောင်း ကျွန်တော်တို့ လက်ခံထားကြပါသည်။ ပြီးတော့ သူမသည် ပန်းချီကားများကိုလည်း ခံစားတတ်၏။ဟော်လိုဂီတာ တစ်လက်နှင့် ‘အောင်မြေသာခံ ပတ်ပျိုး’ကို ကျွမ်းကျင်စွာ တီးခတ်ပြနိုင်၏။

အကျွန်ုပ်တို့

သူမတွင် ဆွေမျိုးရင်းချာ မရှိ။ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်တဲ့ မိတ်ဆွေများစွာ မရှိ။ လူစည်ကားသော ပွဲလမ်းသဘင်သို့ သွားလာခြင်း မရှိ။အနုပညာနှင့် မစပ်သော စကား အပိုများ ပြောဆိုခြင်း မရှိ။

ဤသို့ သူမရဲ့ ရှိခြင်း မရှိခြင်း ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးများကို ပေါင်းစပ် ပုံဖော် လိုက်သောအခါ သူမတွင် ဆန့်ကျင်ဘက် (ယောက်ျား)တစ်ယောက် ရဲ့ အရည်အချင်းများစွာ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

ထို့ကြောင့် ထင်ပါရဲ့။ထို့ပြီတွင် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု အပြည့်ဖြင့် တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်ပါသည်။သူမသည် ရိုးသားစွာ ရဲဝံ့ပါသည်။ပွင့်လင်းစွာ ယဉ်ကျေးပါသည်။

သူမကဲ့သို့ မိန်းမတစ်ယောက်က ဘဝဆက်တိုင်း မိန်းမ ဖြစ်ချင်ပါကြောင်း ပြောတော့ ကျွန်တော် အံ့သြဖူးသည်။“ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ထက် မိန်းမကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ ပိုခက်တယ်ရှင်”တဲ့။ မြန်မာပြည်မှာ မိန်းမကောင်းတွေ ပေါတာ သိပ် ကျက်သရေ ရှိသတဲ့။

သူမသည် ဆန့်ကျင်ဘက် အရည်အချင်းများနှင့် ပြည့်နှက်နေသော အာဂ မိန်းမဝါဒီတစ်ဦး ပင်တည်း။

*

အကယ်၍သာ သူမ သေဆုံးသွားခဲ့လျှင် ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး ကြိုတင်ပြီး မစဉ်းစား မိခဲ့ခြင်းမှာ မှားလေစွ။

စဉ်းစားထားဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် သူမ သေဆုံးသွားပြီးသောအခါ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် ရှေ့ရေးကို ကြိုတင်စီစဉ် နိုင်ပေလိမ့်မည်။ အနည်းဆုံး သူမနှင့် သွေးမရင်းသော်လည်း ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သူများ နာမည်ကို ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ မေးမြန်းစုံစမ်း ထားမိပေလိမ့်မည်။

ယခုတော့ ကျွန်တော့်ထံသို့ လှမ်းပြီး အကြောင်းကြားတဲ့ ကြေးနန်းစာကို ဖတ်ပြီး များစွာ ဝမ်းနည်းဖွယ် ခံစားရပါသည်။

“ဒေါ်စမ်းစမ်းနိုင် သေဆုံး။

အမြန်လာပါ”

ဆိုပြီး ကြေးနန်းပေးပို့သူများမှာ ရပ်ကွက်လူကြီးများတဲ့။သူမရဲ့ ဘဝသည် မည်မျှ အထီးကျန် ဆန့်လိုက်ပါသနည်း။သူမရဲ့ အရေးကြီးဆုံး အချိန်တွင် မိသားစု မရှိ။အဖော် မရှိ။ရင်းနှီးမိတ်ဆွေ မရှိ။

ရပ်ကွက်လူကြီးများသည် ကျွန်တော်၏ လိပ်စာကိုပင် ဘယ်သို့ ဂရုစွာ သိရှိခဲ့ကြသည် မသိပေ။သူမသည် ဘယ်နေ့က သေဆုံးကြောင်းလည်း ဘိတိကျကျ ရေးမထားပေ။သူမ၏ နောက်ဆုံးခရီးကို အချိန်မီ ရောက်လိုလှပါသည်။သို့ရာတွင် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်သော အခြေအနေတွင် ရှိပါသည်။

သူမတို့မြို့သို့ သွားမည်ဆိုလျှင် မော်တော်ကားဖြင့် တစ်နေ့ကုန် နီးပြီးမှ ရောက်နိုင်ပါသည်။ခက်သည်က ညဘက်တွင် ပြေးဆွဲသည့် ကားကလည်း မရှိ။သူမထံသို့ အစောဆုံး မနက်ဖြန် ညနေစောင်းမှ ရောက်နိုင်ပေတော့မည်။

ကြေးနန်းစာ ပေးပို့လိုက်သော ရက်စွဲကို ကြည့်လိုက်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်ခန့်က ဖြစ်နေပေပြီ။သွားပေဦးတော့ မစမ်းစမ်းနိုင်ရေ....။

ကျွန်တော်သည် ဆွေးဆွေးနုနုနှင့် အော်ဟစ် ပေါက်ခွဲ ပစ်လိုက်မိပါသည်။

သူမနှင့် ကျွန်တော်သည် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များ မဟုတ်ကြသော်လည်း ရင်းနှီးကြ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သံယောဇဉ် ကြီးတတ်ကြ၏။အံ့သြဖွယ် ကောင်းသည်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ချစ်သူ ဖြစ်မလာကြခြင်းပင်။

သူမနှင့် ကျွန်တော် ဆုံစည်းခဲ့ရပုံကို ပြောပြချင်ပါသေးသည်။ ကျွန်တော်သည် မန္တလေးသို့ရောက်လျှင် စာအုပ်ဆိုင်တွေမှာ ထိုင်ပြီး အချိန်

ဖြန်းရခြင်းကို နှစ်သက်တတ်သူ ဖြစ်၏။သူမသည်လည်း စာအုပ်ဟောင်းတွေ စုဆောင်း ဝယ်ယူခြင်းကို အလုပ်တစ်ခုအဖြစ် လုပ်ကိုင်နေသူ တစ်ယောက်ပါ။သည်တော့ သူမနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ‘ဥတ္တရရောင်ပြင်’နှင့် ‘ဒေါင်းအိုးဝေ’ စာအုပ်ဆိုင်များတွင် မကြာခဏ ဆုံမိကြပါသည်။

အဲသည် စာအုပ်ဆိုင်ရှင်များကလည်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံးနှင့် ရင်းနှီး ရင်းစွဲရှိသော စာပေစိတ်ရှိသူများ ဖြစ်ကြလေရာ တွေ့တိုင်း စကားဝိုင်းဖွဲ့ ဖြစ်သွားကြပါတော့သည်။

ထိုစဉ်က သူမ နေထိုင်ရာမြို့နှင့် သူမရဲ့ အလုပ်အကိုင်ကိုသာ အပေါ်ယံမျှ သိရှိထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့်ကတော့ ကျွန်တော်သည် ပန်းချီပြပွဲ ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် သူငယ်ချင်းပန်းချီဆရာကို ရှာဖွေရန် သူမ နေထိုင်ရာမြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ကံဆိုးချင်တော့ သူငယ်ချင်း ပန်းချီဆရာကို ရှာမတွေ့။ ကျွန်တော့်တွင် ဖြစ်လေ့ရှိတဲ့ အားနည်းချက်အတိုင်း အိတ်ကပ်ထဲတွင် တည်းခိုခန်း တည်းနိုင်တဲ့ငွေကြေးအင်အားမျိုး လုံလောက်စွာ ပါမလာခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့်အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြေရှင်းနည်းလမ်းကတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းကို အမြန်ဆုံး ရှာဖွေဖို့ ဖြစ်ပါသည်။

အချိန်ကလည်း နေဝင်ပြီဖြစ်သဖြင့် အရာအားလုံးသည် သဲသဲကွဲကွဲ မရှိတော့။စုတ်ချာချာ အဆင်အပြင်နှင့် မသပ်မရပ် ကျွန်တော့်လို ကောင်မျိုးကို ဘုန်းကြီးကျောင်းကလည်း လူကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် လက်ခံချင်ပါမည်လားဆိုတာ မသေချာလှပေ။

ကံကောင်းချင်တော့ မြို့ထဲ လမ်းပေါ်တွင် တစ်ယောက်တည်းယောင်လည်လည်ဖြစ်နေခိုက် စာကြည့်တိုက်တံခါး ပိတ်ပြီး ပြန်လာတဲ့ သူမနှင့် ပက်ပင်း တွေ့ပါတော့သည်။

“ဟာ.....မစမ်းစမ်းနိုင်၊ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ။ဒီမှာ ဒုက္ခဖြစ်နေတာဗျ”

ကျွန်တော်၏ အခက်အခဲကို အားကိုးတကြီး ဖွင့်ဟမိပါသည်။သူမကတော့ ကျွန်တော်၏ အူကြောင်ကြောင် အမူအရာကို ကြည့်ပြီး ဟက်ပက်စွာရယ်မောပါသည်။ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အား စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားပြီး ထမင်းကျွေးပါသည်။သူမကတော့ မစားပါ။ဘေးမှာ ထိုင်လျက်။

အိမ်သို့ရောက်တော့ မိသားစု ကင်းမဲ့သော သူမရဲ့ နေထိုင်ခြင်းကို သိခွင့် ရလိုက်ပါသည်။

“မစမ်းစမ်းနိုင်ကို အားနာလိုက်တာဗျာ။ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

မိန်းမသား တစ်ယောက်တည်း နေတဲ့အိမ်ဖြစ်ခြင်းအတွက် ကျွန်တော့်အနေဖြင့် အလိုက်သိစွာ ပြောသင့်သည်မို့ ပြောလိုက်ရသော်လည်း သည်ကောင်းက သူမရဲ့ သိက္ခာကို ထိပါးမှာလည်း စိုးရိမ်မိပြန်သည်။

“ကျွန်မလည်း တွေးနေတာပဲ။ကျွန်မအိမ်က ကျယ်ဝန်းပါတယ်။ဒါပေမယ့် လောကကြီးက ကျဉ်းနေတာလည်း ကျွန်မ သတိထားရမယ်။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရရင် ကောင်းမလဲ”

ကျွန်တော်သည် သူမရဲ့ အတွေးစကားနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ငုံ့လင့်ရင်း ရှာမတွေ့တဲ့ သူငယ်ချင်း ပန်းချီဆရာကိုသာ စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲနေမိပါတော့သည်။

“မိုးလည်း ချုပ်နေပြီ။ ဒီညတော့ ကျွန်မ အိမ်မှာပဲ အိပ်လိုက်ပါတော့။ ကျွန်မတို့ စကားတွေ ပြောနေတာနဲ့ မိုးလင်းသွားမှာပါ”

သူမပြောသည်မှာမှန်လေစွ။သူမနှင့်စကားပြောရသည်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် အလွန် အကျိုးရှိပါသည်။သူမနှင့် စကား ကြာကြာ ပြောကြည့်တော့

မှ အနုပညာသမားသန့်သန့် ဖြစ်နေတဲ့ သူမရဲ့ အရည်အသွေးများကို သိခွင့်ရ ခဲ့ပါသည်။

သူမ ပြောပြတဲ့ ဟန်လင်းမြို့ဟောင်း တူးဖော်စဉ်က ရရှိခဲ့တဲ့ လက် ချင်းတွဲဆက်ထားသော ရုပ်ကြွင်း လူရိုးစု နှစ်ခုအကြောင်း ကြားရသဖြင့် 'ရုပ်ကြွင်းရဲ့ နှလုံးသား အစို'လို့ အမည်ရသော ပန်းချီကားတစ်ချပ် ရေးသား ဖို့ ပန်းချီအတွေး ရခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်လခန့် ကြာသောအခါ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း ပန်းချီ ဆရာနှင့် အတူ သူမတို့ မြို့သို့ ရောက်ပြန်ပါသည်။ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့ရသော ခရီးရဲ့ အခြေအနေမှာ ညနေစောင်းမှ ရောက်သောကြောင့် ထိုမြို့တွင် ညအိပ် ဖို့ လိုအပ်လေ့ ရှိပါသည်။သို့ပေမယ့် သည်တစ်ကြိမ်မှာတော့ ကျွန်တော်တွင် အဖော် သူငယ်ချင်းလည်း ပါနေသည်မို့ သူမအိမ်သို့ တည်းခိုရန် လိပ်ပြာသန့် စွာ ရောက်ခဲ့ပါသည်။

သူမအိမ်တွင် တည်းခိုမိခြင်းရဲ့အဓိက အကြောင်းရင်းမှာ သူမနှင့် စကားပြောဆိုရသည်ကို နှစ်သက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ရင်ခုန်သံချင်း တူသော အနုပညာသမားချင်း စကားပြောဆိုလို့ ကောင်းသည်ဆိုတဲ့ ခံစားမှု မျိုးကို အနုပညာသမားတွေသာ နားလည်နိုင်သောအရာ ဖြစ်ပါသည်။

အဲသည်ညက စကားပြောခွင့် ရခဲ့သဖြင့် သူမရဲ့ လေးစားဖွယ် ကောင်းသော အတွေးအခေါ်နှင့် ရပ်တည်ချက်ကို ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း ပန်းချီဆရာက တဖွဖွ ချီးကျူး ပြောဆို နေပါတော့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်သူမသည် ကျွန်တော်အတွက် မိန်းမ ယောက်ျား ကွဲပြားခြင်း ဆိုသည်က ပျောက်ကွယ် သွားသလို ပါပဲ။သူမ ကိုယ်တိုင်က လည်း ကျွန်တော်နှင့် ယခုကဲ့သို့ စကားပြောဆိုရခြင်းကို နှစ်သက်ကြောင်း ဝန်ခံ ပြောဆိုပါသည်။

“ကျွန်မက ပင်ကိုကလည်း စကား အလွန်နည်းတာရှင်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ ပြောချင်တဲ့စကားကလည်း စိတ်ဝင်စားမယ့်လူ ရှားပါးလှတဲ့ စကား လေး။အနုပညာသမားရဲ့ စကားဆိုတာ သင်းကွဲစကား ဖြစ်နေသလိုပဲ။ဒီတော့ ငါတို့ လာမှ ကျွန်မလည်း စကားကောင်းကောင်း ပြောဖြစ်တော့တာရှင်”

အကြောင်း တိုက်ဆိုင်စွာပါပဲ။နောက်တစ်လ ကြာသောအခါ မိတ်ဆွေဓာတ်ပုံဆရာတစ်ယောက်နှင့်အတူ သူမထံသို့ ထပ်မံ ရောက်ရှိပြန်ပါ သည်။ ယခင်အတိုင်း တစ်ညလုံးနီးပါး စကားပြောဆိုပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ကိစ္စ လုပ်ကိုင်ပြီးသည်နှင့် ပြန်သွားကြပါသည်။

သည်လိုနဲ့ တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ သူမထံသို့ လည်ပတ်ရသည်ကို တော့စကားကို သုံးပင်သော ခံစားမှုမျိုး မရှိတော့ဘဲ စိတ်သန့် ပေါ့ပါးစွာ ရောက်သွားတတ်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ပန်းချီအတွေးကလည်း ခန်းခြောက်နေပြီး စိတ်လေ လွင့်သလို ဖြစ်နေလျှင် သူမထံသို့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းလည်း သွားပစ်လိုက်ပါတော့သည်။ထိုအခါ သူမသည် ကျွန်တော်အား ငြိုငြင်ခြင်း ကင်းသော်လည်း အကဲခတ်သော မျက်လုံးများဖြင့် လက်ခံ စကားပြောခဲ့ ကြောင်း သတိထားမိ၏။

ကျွန်တော်သည် သူမထံသို့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သွားရောက်ဖူး သော်လည်း သူမကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးတဲ့ အစားအစာမျိုး တစ်ကြိမ် မစားခဲ့ရဘူးပေ။ နံနက်လင်း၍ မျက်နှာသစ်တဲ့ ကိစ္စလေးများကအစ မည်သတ်ကျေခြင်းကင်းစွာ လျစ်လျူ ရှုထားတတ်သည်။သူမထံသို့ ကျွန်တော် သွားသော်လည်း လက်ဆောင်များကို ငြင်းပယ်တတ်သလို သူမထံမှလည်း လက်ဆောင် မရခဲ့ဖူးပါ။

ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောရာတွင် အကြည်လင်ဆုံးမှာ သူမရဲ့

မျက်လုံးများပင် ဖြစ်ပါသည်။သူမ၏ မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော့်ထံသို့ တစ်စက္ကန့်စာမျှ စူးစိုက် မကြည့်ဖူးခြင်းက လေးစားလောက်ပါပေသည်။

နောက်တစ်ချက် ထူးခြားသည်မှာ သူမနှင့် ဒဿနပေါင်းများစွာ၊ အနုပညာ စကားပေါင်းများစွာ ဆွေးနွေးပြောဆိုဖူးသော်လည်း ‘အချစ်’နှင့် ပတ်သက်၍ ဘယ်သောအခါကမျှ ဆွေးနွေးခွင့် မရခဲ့ခြင်းပင်။ “ကျွန်မက အဲသည်ကိစ္စတွေ သိပ်မပျော်ဝင်ဘူးရှင်”။ “ကျွန်မ မသိဘူး” ဆိုတဲ့ စကားနှင့် ပိတ်ဆို့ပစ်၏။

ကျွန်တော်နှင့် သည်မျှ ရင်းနှီးနေလျက်ပင် သူမရဲ့ ပုဂ္ဂလိက ခံစားမှု တို့ကို တစ်ချက်မျှ လှစ်ပြခြင်း မရှိပေ။ ချွင်းချက်တစ်ခုတော့ ရှိသည်ပေါ့။

သူမသည် မြန်မာနှင်းဆီလို့ ခေါ်တဲ့ နှင်းဆီကြမ်းကိုတော့ အလွန် နှစ်သက်ကြောင်း မကြာခဏ ပြောတတ်ပါသည်။ဤသို့ ပြောပြဖြစ်ခြင်း မှာလည်း သူမအိမ်ရှိ အလှစိုက်ပန်းအိုးတွင် မပြတ် တွေ့မြင်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူမအတွက် ‘နှင်းဆီကြမ်းများ’ ဆိုတဲ့ ပန်းချီကား တစ်ချပ်ကို မဝံ့မရဲ လက်ဆောင်ပေးကြည့်တော့ မြတ်နိုးစွာ လက်ခံယူပါ သည်။ ကျွန်တော်တစ်သက် သူမအတွက် ပေးဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ လက်ဆောင်မှာ သည်ပန်းချီကား တစ်ချပ်ပါပဲ။

ယခုတော့ သူမ သေဆုံးခဲ့လေပြီ။ သူမသည် နှင်းဆီပွင့်ကဲ့သို့ အလှ ဆုံး ပွင့်ခဲ့၏။အချို့မဆုံး မွေးပျံ့ခဲ့၏။ပြီးတော့ သူမရဲ့ လွတ်လပ်တဲ့ နေထိုင် မှုတွင် ဆူးနှင့်တူသော ကိုယ်ကျင့်တရားတွေဖြင့် ချွန်မြ စေခဲ့လေပြီ။

အမှန်ကို ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်တော်သည် သူမအား သူစိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက်ဆိုတဲ့ စိတ်ဖြင့် ရင်ခုန်ခဲ့ဖူး၏။ သူမက ကျန်းမာရေး ချညှိခဲ့သော် လည်း လှသည်လေ။

သို့ရာတွင် သူမရဲ့ သန့်စင်ခိုင်ခံ့သော မျက်လုံးများကို လည်းကောင်း၊ ငြိတ်သားရဲရင့်သော အတွေးအခေါ်များကို လည်းကောင်း ချက်ချင်း သတိရ မိလိုက်သည်နှင့် ဝင်ရိုးစွန်းက ရေခဲတောင်တန်းတွေ မီးလောင် ပြာကျသွား သလို ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် အေးစက်ခြင်း၊ လောင်မြိုက်ခြင်းတို့ဖြင့် လှုပ်ခတ် တုန်ခါ သွားပါသည်။

တကယ်ဆို တစ်ယောက်တည်း သိက္ခာရှိရှိ နေထိုင်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဝိုင်းဝန်း၍ လေးစားစွာ စောင့်ရှောက် ပေးရမည် မဟုတ်ပါလား။ သူမအတွက်တော့ သိပ် မထူးဆန်းသလိုပါဘဲ။

“သိက္ခာတို့၊ သိလတို့ ဆိုတာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးနဲ့ အဓိက ပတ်သက်တယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ လူတွေရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ဦးစီးနေတာ ဓလေ့ ထုံးစံပဲ။လူတွေဟာ ဓလေ့ထုံးစံရဲ့ သတ်မှတ်ချက် တရားအောက်မှာ လက်မခံချင်ဘဲလည်း လက်ခံရလိမ့်မယ်”

“ဓလေ့ထုံးစံတိုင်းက အမှန်တရားမှ မဟုတ်တာဗျ”

“ဒါပေမယ့် အမှန်တရားအတွက် ဓလေ့ထုံးစံတွေ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရတာ ရှိရဲ့။ ကိုယ်ကျင့်တရား ဘယ်လောကကောင်းကောင်း ဓလေ့ထုံးစံက ခွင့်မပြု ရင် ရှောင်ရမယ်။ အဲ..... မရှောင်ဘဲ ထိုးဖောက်ထွက်မယ် ဆိုရင်လည်း ဂုဏ်သိက္ခာကို စတေး ရလိမ့်မယ်”

အဲသည်တုန်းက သူမစကားရဲ့ ဆိုလိုရင်းကို နားမလည်ခဲ့ပေ။ပိုင်ရှင် ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သော သူမရဲ့အိမ်သို့ ရောက်တော့မှ သူမအတွက် ဝမ်းနည်း ခံခက်စွာ သိခွင့်ရလိုက် ပါတော့သည်။

*

သူမရဲ့အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြိုနေတဲ့ ရပ်ကွက်လူ ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့စကားက ရင်ဝကို ဆောင့်ကန်ချလိုက်သလို ခံစားရ၏။

“ခင်ဗျား တော်တော် တာဝန်မဲ့တဲ့ လူဗျာ”

ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် မသိရသေးသည်မို့ ငေးကြောင် နားစွင့် နေမိသည်။

“ဒေါ်စမ်းစမ်းနိုင်ရဲ့ အိမ်တံခါးတွေ ပိတ်ထားတာ ကြာပြီဗျ။ ကျွန်တော်တို့လည်း သူ တစ်နေရာ ခရီးထွက်နေတယ် ထင်ကြတာလေ။ အိမ်ထဲက ပုပ်စော်နံ့လာတော့မှ အိမ်နီးချင်းတွေက မသင်္ကာတာနဲ့ တံခါးဖျက်ပြီး ဝင်ကြည့်ကြတော့ အိပ်ရာထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း သေနေတာတွေ့ရတယ်ဗျာ။သူ ခုတလော နေမကောင်းလို့ ဆေးခန်းမှာ ဆေးထိုးနေတာတော့ အိမ်နီးချင်းတွေသတိထားမိကြပါရဲ့။သူကလည်း စကားနည်းတဲ့ လူဆိုတော့ သည်အတိုင်း ဘာသိဘာသာ နေလိုက် ကြတာပေါ့။မူခင်းဆရာဝန်ကတော့ အဆုတ်ရောဂါကြောင့် သေဆုံးသွားတာလို့ မှတ်ချက်ပေးပါတယ်။ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား နေနိုင်ရက်ပါတယ်ဗျာ”

“ကျွန်တော်လည်း ခုတလော ဓာတ်ပုံလုပ်ငန်းက ရှုပ်နေတော့ သူ့ဆီမရောက်ဖြစ်တာ နှစ်လလောက် ကြာသွားတယ်”

“ဒါကြောင့် တာဝန်မဲ့တယ် ပြောတာပေါ့။တကယ်ဆို ခင်ဗျားက သူ့ယောက်ျား မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျာ.....”

ကျွန်တော့်မျက်နှာ ထူပူသွား၏။ သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း အနားမှာ သူမ ရှိနေသကဲ့သို့ အားနာလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။ ပေါ့ဆစွာ စွပ်စွဲပြောဆိုရသည့် ထိုလူကြောင့် ထောင်းခနဲ ထကြွလာတဲ့ ဒေါသစိတ်တွေကို ချိုးနှိမ်ပြီး ပြောရသည်။

“မစမ်းစမ်းနိုင်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က မိတ်ဆွေတွေပါ ခင်ဗျာ။သူ့ရဲ့ မိသားစု ဆွေမျိုးတွေအကြောင်းလည်း ကျွန်တော် မသိပါဘူး။မိသားစုအပေါ်

တစ်ခုခု စိတ်နှာခွဲတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကို ပြောမပြတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ သူနဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ စကားပြောဖို့ ရောက်လာတတ်တဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အဆင့်မှာပဲ ရှိပါတယ်”

“ခင်ဗျားတို့ လင်မယား တော်တော် ကြောင်တာပဲ။ဒေါ်စမ်းစမ်းနိုင်ကလည်း ခင်ဗျားကို သူ့မိတ်ဆွေပါလို့ ဇွတ်ငြင်းတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ အိမ်မှာ သွေးသားမစပ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် မကြာခဏ လာတည်းရမလားဗျ။ သူကလည်း လက်မခံရဘူး။ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ခင်ဗျားလာတဲ့ အခါတိုင်း စောင့်ကြည့်ပြီး ဝိုင်းဖမ်းမှာ ပြောတော့မှ ဒီမိန်းမ ဘာပြောတယ် မှတ်သလဲ။ ကျွန်မရဲ့ ယောက်ျားပါဆိုရင် ဘာဖြစ်မှာလဲ’တဲ့။ အဲဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့က ဘာမှ နှောင့်ယှက်စရာ မလိုတော့ပါဘူး ပြောမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းညိတ် ဝန်ခံ သွားတယ်ဗျာ။ကျုပ်တို့လည်း ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်၊အလုပ်အကိုင်နဲ့ လိပ်စာကို တစ်ခါတည်း မှတ်ထားရတယ်လေ”

“ဟာ.....အဲဒါ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ဝိုင်းဖမ်းမယ်ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရိုးသားမှုကို တိတိလင်းလင်း စော်ကားဖျက်ဆီးပစ်တာမို့ သူ ခေါင်းညိတ်ပစ်တာပဲ ဖြစ်မယ်။ကျွန်တော်တို့ လုံးဝ ရိုးသားတယ်”

“ရပ်နဲ့ရှာနဲ့ နေတာဗျ။အရပ် ထုံးစံကို ပယ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ပြီးတော့ ခုကိစ္စက ခင်ဗျားအတွက် ဟောသည်အိမ်ကို အမွေဆက်ခံပိုင်ခွင့်အရ လွှဲပေးမှာ ဖြစ်လို့ ပြောနေတယ် ဆိုတာလည်း သတိထားပါဦး။”

“မလိုချင်ဘူး၊ ဟုတ်လည်း မဟုတ်ဘူးဗျာ.....က”

ပြောပြီး ဆွေးနင့် ပိုရှိက်စွာ တံတွေး မျိုချမိပါသည်။

ဖြစ်ရလေ.....မစမ်းစမ်းနိုင်ရယ်။သူမရဲ့ ဧည့်ခန်းတွင် ချိတ်ဆွဲထား

လျက်ရှိသော ပန်းချီကားထဲက နှင်းဆီကြမ်းများသည် ရဲဝံ့ နီထွေးစွာ လန်းဆန်းနေကြဆဲ။ ကျွန်တော် လွမ်းမောစွာ ငေးကြည့်ဖြစ်၏။

မစမ်းစမ်းနိုင်.....ခင်ဗျား နောက်ဘဝမှာလည်း နှင်းဆီကြမ်း ပြန်ဖြစ်ရင် ဟောသည် လောကကြီးထဲမှာတော့ မဖြစ်နဲ့တော့ဗျာ။ လွတ်လပ်တဲ့ တွေးခေါ်မှုတွေကို မြတ်နိုးလှတဲ့ ခင်ဗျားအတွက် အဆုံးအစ မရှိ လွတ်လပ်တဲ့ မိုးကောင်းကင်ကြီးက ကြိုဆိုနေမှာပါ။

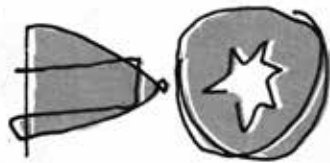
ဟော.....

ဟိုမှာလေ တိမ်ရိပ်တွေကြားက နှင်းဆီတစ်ပွင့်။

[မဟေသီမဂ္ဂစင်း၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၁၉၉၆]

ဧကုန်ရင်မြန်
ခြေထောက် တစ်ဖက်

ခြေထောက်တစ်ဖက်

ခြေထောက်တစ်ဖက် ကျော်ရင်မြင့်

မန္တလေး နန်းမြို့ရိုး မြောက်ဘက်မျက်နှာ လေးသိန်းတံခါးအထွက် ကျုံးကူး
တံတားရဲ့ အနောက်ဘက် မလှမ်းမကမ်းမှာ ကျုံးရေစစ်ကန်ကြီး တစ်ခုရှိ
တယ်။ ရေစစ်ကန်ကြီးက ကျုံးမြောက်ဘက်ကမ်းခြေမြေနဲ့ တစ်ဆက်တည်း
ခြံစံပြီး ကျုံးရေပြင်ပေါ်မှာ တမင်ထိုင်ဖို့ လုပ်ပေးထားတဲ့ အုတ်သမံတလင်းနဲ့နဲ့
ဘုနေတယ်။

ဒီရေစစ်ကန်ပေါ်မှာ အဘိုးကြီးလေးယောက် ညတိုင်းလိုလို လာထိုင်
ဆရာ ရှိပါတယ်။ အရင်နှစ်တုန်းကတော့ အဘိုးကြီး ငါးယောက်ပါ။ မနှစ်က
နတ်တော်လမှာ ဦးအောင်ဘ တစ်ယောက် ဘဝတစ်ပါး ပြောင်းသွားလို့ အခု
လေးယောက်ပဲ ကျန်တော့တာ။

အဘိုးကြီးအရွယ် ရောက်လာပြီဆိုတော့ စကားပြောဖော်က လိုတယ်
ဘတ်လား။ အိမ်မှာဆိုရင် သားတွေ မြေးတွေနဲ့ လေပေါက် မတည့်တော့ဘူး။
ဗုဿ်တွေက လူကြီးတွေ လေကြောရှည်တာကို အချိန်ကုန်ခံပြီး နား
ထောင်ချင်ကြတော့ဘူး။ စိတ်လည်း မဝင်စားကြဘူးလေ။

ရေစစ်ကန် အဘိုးကြီး ဝိုင်းကလေးကတော့ ရွယ်တူ တန်းတူချင်းမို့ စကားပြောလို့ ပိုပြီး အဆင်ပြေတယ်။ပြောဖော်ပြောဖက်နဲ့ နားထောင်ဖော် ရသူ ရှိတယ်ပေါ့။ဒီလိုသာ ဖြစ်ကြတာ၊ အယူအဆချင်းတော့ ထပ်တူကျ နေကြတယ်တော့ မဟုတ်ဘူး။တစ်ခါတလေ အကျောက်အကန် ငြင်းကြ ခုန်ကြတာလည်း ရှိတာပါပဲ။ အခြေအတင် ခဏခဏ ထိပ်တိုက် ဆုံကြရတာ ကတော့ အမျိုးသားကျောင်း ပင်စင်စားဆရာကြီး ဦးမြနဲ့ သံချိုင်းထောက် ဦးဘရှင်တို့ပါ။

ဆရာကြီးဦးမြက တိုင်းပြည်ထူထောင်ရေးမှာ နှလုံးရည်က အဓိက ကျတယ်လို့ ယူဆပြီး သံချိုင်းထောက် ဦးဘရှင်ကတော့ လက်ရုံးရည်က အရေးကြီးတယ်လို့ ယုံကြည်သူပါ။

ကျုံးရေပြင်ကတော့ လဆုတ်ရက် လရောင်ကြောင့် တဖိတ်ဖိတ် တလက်လက် တောက်ပနေတယ်။တောင်ဘက်ကမ်းခြေ ခြုံစတွေ့ဆီက တင်ကျိုးရေကြက်၊ ရေဘဲ၊....ဘာရယ်လို့ ကွဲကွဲပြားပြား ခွဲမပြောနိုင်တဲ့ ရေပျော်ငှက်အော်သံ၊ ကျုံးရေပြင်မှာ ငါးကလေးတွေ ပွက်တဲ့အသံကိုလည်း ကြားရတယ်။ကျုံးရေပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာတဲ့ လေပြည်ညင်းထဲမှာ ကြာ သင်းနဲ့ကလေးတွေ ပါလာလေ့ရှိတယ်။အဘိုးကြီးတွေက သဘာဝရဲ့ ဒီလို ချမ်းမြေ့တဲ့ သုခကို ခံစားရင်း ရေစစ်ကန်ပေါ်မှာ လာထိုင်ကြတာပါ။

နှလုံးရည်နဲ့ လက်ရုံးရည် စကားအခြေအတင် ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ ညဦး တုန်းက သံချိုင်းထောက် ဦးဘရှင် ဒေါသ မထိန်းနိုင်ဘူး။ ဒူးဆစ်ရဲ့အောက် မှာ ငဲ့တိတိ ပြတ်နေတဲ့ သူ့ဘယ်ဘက် ခြေထောက်နေရာကို သူ့ချိုင်းထောက် ကြီးနဲ့ တကျောင်းကျောင်း ခေါက်ပြရင်း.....“ကျုပ်တို့သာ ဟောဒီခြေ ဟောဒီ လက်တွေ့ကို မစွန့်လွှတ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားတို့အားလုံးဟာ ဂျပန်ကျွန်ဖြစ် နေမလား၊ကုလားကျွန် ဖြစ်နေမလား။....မစဉ်းစားရဲဘူး။ကျုပ်ကတော့

ခင်ဗျားတို့လို လူနု မဟုတ်ဘူး။ လူကြမ်းပဲ။ခြေတစ်ဖက်တွင် မကဘူး။ နောက်ထပ်တစ်ဖက် ဆုံးရှုံးချင် ဆုံးရှုံးပစေ။သေချင်လည်းသေပစေ။ အသေခံ နိုင်တယ်။ကျုပ်သား....မင်းနိုင်....ခင်ဗျား တပည့်လေ.... နှလုံးရည်သမား၊ ကျောင်းဆရာ၊လူနု။ခု....အိုးဘိုမှာ....အိပ်လိုက် စားလိုက်နဲ့ အချိန်ကုန်နေ တယ်။ဘာမှ အသုံးမကျဘူး။ဒီကြားထဲ ဘူးလေးရာ ဖရုံဆင့်....”

ဦးဘရှင်ကြီး အတော် စိတ်တိုနေပုံ ရပါတယ်။သူ့ခမျာ အခုတလော သောကတွေလည်း ဖိစီးခံရတယ်။

သံချိုင်းထောက် ဦးဘရှင်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို သူက နှစ်နှစ်လိုလို ခံယူ ထားတာပါ။ခြေတစ်ဖက်ပြတ် ငဲ့တိတိကြီးကို ခြေတုမတပ်ဘဲ ချိုင်းထောက် ကြီးနဲ့ တဒေါက်ဒေါက် လျှောက်သွားနေတဲ့ လူပါ။ခြေတုတပ်ဖို့ ဝိုင်းပြောကြ တော့....“ငါက....ဒီခြေတစ်ဖက်ပြတ်နေတာကို ဂုဏ်ပြု ဆုတ်ဆိပ်တစ်ခု လို့ သတ်မှတ်ထားတာကွ။ခြေတု တပ်လိုက်ရင် ဒီခြေတစ်ဖက် ပြတ်နေတာ မသိသာတော့ဘူး။ ဖုံးကွယ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားမယ်။ဂုဏ်မယူသလို ဖြစ်သွား မယ်။ဒီခြေတစ်ဖက် ပြတ်နေတာ ဘာမှ ရှက်စရာ မရှိဘူး။ကမြင်းကြောထပြီး မီးရထားပေါ်က ချော်ကျလို့ ပြတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရှေ့ခြေနဲ့ မိုင်းကို ရဲရဲနင်း လို့ ပြတ်ခဲ့တာ။ငါ့မြေ ငါ့ရေ အတွက် ပြတ်ခဲ့တာ” လို့ ရှည်ရှည်လျားလျား ပြောပြီး ငြင်းခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။

စိတ်ဆောင်လို့ မာန်တင်းနေရပေမယ့် ဦးဘရှင်ခမျာ အရွယ်က ကျ ပါပြီ။ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်တဲ့ ကိုမင်းနိုင်ကလည်း ဦးဘရှင်နဲ့ အတူ နေတဲ့ အခြေအနေ မဟုတ်။ကိုမင်းနိုင်ရဲ့ ဇနီးသည်ဖြစ်သူ ချွေးမနဲ့ သမီး မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သာ ဦးဘရှင်နဲ့ အတူနေပါတယ်။တစ်အိမ်လုံးမှာ မိန်းမတွေချည့်ဖြစ်ပြီး ထီးထီးမားမား ယောက်ျားသားရယ်လို့ ဦးဘရှင်ပဲ ရှိတာပါ။မိသားတစ်စု ထမင်းစားဖို့တော့ ချွေးမက ဈေးရောင်းတယ်။ မြေးမ

ကလေးတွေလည်း ‘အဝေးသင်’နဲ့ တက္ကသိုလ် တက်ရင်း သူတို့အမေကို ဈေးကူရောင်းကြရတယ်။

ဦးဘရှင်ကတော့ မန္တလေးမြို့မှာ နေပြီး ‘အဝေးသင်’နဲ့ တက္ကသိုလ် တက်ရတဲ့ မြေးမလေး နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်မချမ်းသာဘူး။ ဒီမြေးမ ကလေး နှစ်ယောက်လုံးက နိုင်ငံခြား ဖက်စပ်လာဖွင့်တဲ့ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုမှာ လခကောင်းကောင်းနဲ့ အလုပ်လုပ်ကြမယ် ဆိုတုန်းကလည်း ဦးဘရှင် စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ဖူးသေးတယ်။

ဒီအကြောင်းကို ရေစစ်ကန် စကားပိုင်းကလေးမှာ ဦးဘရှင်က သူ့အဖော် အဘိုးကြီးသုံးယောက်ကို ပြန်ပြောပြတယ်။

“ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဗျာ။ ကျုပ်မြေး အပျိုမကလေးတွေ ကို နိုင်ငံခြားသား ကောင်က သူ့အခန်းထဲခေါ်ပြီး တံမျက်စည်း လှည်းခိုင်း မယ်၊ အိမ်သာကြွေခွက်တွေ ဆေးခိုင်းမယ်၊ အောက်ခြေသိမ်း အလုပ်တွေ အကုန်လုပ်ခိုင်းမယ်ဗျာ။ ဒါတွေကို ကျုပ်ချွေးမကရော.... ကျုပ်မြေးမ ကလေးတွေကပါ မမြင်ဘူး။ ဒါနဲ့သံချိုင်းထောက် ဘရှင်တဲ့ကွ။ ထမင်းကို ဆားနဲ့ပဲ စားမယ်။ သူများ ကျွန်တော့ မခံရဘူးလို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြောလိုက် မှ ကိစ္စ ပြတ်သွားတယ်” လို့ ပြောပြတယ်။

ဆရာကြီး ဦးမြကတော့.... “ကလေးတွေ ခဗျာ.... ဝိုင်ရှင်ကိုလည်း ကြောက်ရ၊ ဧည့်သည်ကိုလည်း ကြိုရနဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ အညွန့်ကျိုးသွားမှာ စိုးတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား ဆုံးဖြတ်တာ မှန်ပါတယ်” လို့ တွေးတွေးဆဆ ပြောတယ်။

ဒီစကားပိုင်းကလေးမှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ရင်ဖွင့်ရ၊ အားပေးကြနဲ့ ဆိုတော့ ဒါဟာ အဘိုးကြီးတွေအတွက် အသက်ရှည်ဆေးပါပဲ။

ဦးဘရှင်ရဲ့အိမ်က ကျုံးမြောက်ဘက် လမ်းမကြီးရဲ့ ဘေးမှာပါ။

ကျုံးလေးဘက်မှာ ခြောက်လမ်းသွား လမ်းမကြီးလုပ်တော့ ဦးဘရှင်ရဲ့ အိမ် ဝင်းက ၂၇ ပေလောက် နောက်ဆုတ်ရပါတယ်။ အဲဒီရက်က သတ်မှတ်ချိန် မိအောင် သူ့အိမ်ကို ဖျက်ရ သိမ်းရနဲ့မို့ ရေစစ်ကန်စကားပိုင်းကို သံချိုင်း ထောက်ကြီး မလာနိုင်ပါဘူး။ ဒီတော့ ကျန်တဲ့ အဘိုးကြီးသုံးယောက်ကပဲ အုတ်ပုံပျဉ်စကြားက ဦးဘရှင်ရဲ့တစ်ခြမ်းပဲ အိမ်ကလေးကို ညစဉ်လာပြီး အားပေးကြတယ်။

“ခြောက်လမ်းသွားလမ်းမကြီး ပြီးသွားရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ မြေကွက် က အဆမတန် တန်ဖိုးတက်သွားမှာ” လို့ သူ့ကို အားပေးတယ်။ တကယ် လည်း တန်ဖိုးတက်လာပါတယ်။ ဖျက်ဆဲ သိမ်းဆဲမှာကိုပဲ ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး လာမေးသူတွေက အများကြီးပါ။

ကျုံးနဲ့ဘေး ပတ်လည်က အိမ်ရှင်တွေကို သက်ဆိုင်ရာက ဖိတ်ခေါ်ပြီး အိမ်တွေ ပြန်ဆောက်တဲ့အခါ မြို့ပြအဆင့်မီ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးတွေ ဆောက်ဖို့ ဆိုတာ ရှင်းပြပါတယ်။ ကျုံးနဲ့ဘေးလမ်းဆိုတာ နိုင်ငံခြားသား ဧည့်သည်တွေ၊ အရေးကြီး ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သွားတဲ့လမ်းမို့ အဆင့်ရှိရှိ ဆောက်ဖို့လည်း မှာ တယ်။ ဆောက်လုပ်ရေး ပစ္စည်းတွေလည်း ပါမစ်ပေးမယ်လို့ ဆိုတယ်။

အဲဒီညက ရေစစ်ကန်စကားပိုင်းကို ဦးဘရှင် နောက်ကျပြီးမှ ရောက် လာပါတယ်။ သူ့လာနေတဲ့အသံကို အဝေးကြီးကတည်းက ကြားရပါတယ်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ သူ့ချိုင်းထောက်ကြီးကို ‘ဒေါက်’ ‘ဒေါက်’နဲ့ လေးလေး ဖင့်ဖင့် ထောက်လှမ်းရင်း ဦးဘရှင် ရောက်လာတယ်။

“အဆင်ပြေရဲ့လား” လို့ ဝိုင်းမေးကြတော့ သံချိုင်းထောက်ကြီးက “ကျုပ်.... ခြေထောက်တစ်ဖက် ပြန်ပေါက်ချင်လာတယ်ဗျာ” ဆိုပြီး ပြန် ဖြေတယ်။ အဘိုးကြီးတွေက သူ့စကားကို နားလည်သလိုလို ရှိပေမယ့် အဟုတ် နားလည်တာတော့လည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်။

သင်္ကြန်ရက်တွေက နီးလာပြီမို့ ကျုံးဘေးက တစ်ခြမ်းပဲ အိမ်တွေဟာ မျက်နှာစာလှအောင် ပြန်ပြင်နေကြပါပြီ။ ဦးဘရှင်ရဲ့ အိမ်ကတော့ အခုထိ အမြင် မကောင်းသေးပါဘူး။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ မြေပွဲစားက ခဏခဏ လာပြီး ဒီမြေကွက်ကို ရောင်းပစ်ဖို့ ပြောပါတယ်။ “အဘတစ်သက် စားမကုန် ပါဘူး” လို့ မြေပွဲစားက ပြောတော့ “ငါ့မြေတွေ တစ်သက်အထိ စားလောက် သလား” လို့ ဦးဘရှင်က ပြန်မေးပါတယ်။

မြေပွဲစားကတော့....ကျုံးဘေးလမ်းဆုံတာ အချက်အချာ ကျတာမို့ တိုက်အိမ်ကြီးတွေ ဆောက်ခိုင်းမှာ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ အဘ အနေနဲ့ ဒီလို ဆောက်ဖို့ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်တဲ့အကြောင်း၊ ကျုံးဘေးက ဒီမြေကွက် ကျဉ်းကျဉ်းကလေးကို ဈေးကောင်းကောင်းနဲ့ရောင်းပြီး မြို့သစ်ဘက်မှာ ဝင်းကျယ်ကျယ်နဲ့ ပြောင်းနေဖို့ သင့်ကြောင်း....လှန့်လုံးတွေ၊ ဆွယ်စကား တွေနဲ့ ပြောပါတယ်။

သူ့စကားထဲမှာ ဟုတ်တာတွေလည်း ပါသလောက် ပါတာမို့ နောက် ဆုံးမှာ ရောင်းမယ်လို့ ဦးဘရှင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့တယ်။

အိမ်မြေ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်ပြီး မြေစာရင်းဌာန ကျောက်စာတိုက်က မြေပုံမှာ ‘ဦးဘရှင်’ က ‘ဦးကျင်ဝမ်း’ လို့ အမည်ပြောင်းဖို့ သဘောတူ လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့တဲ့ ညကလည်း သံချိုင်းထောက်ကြီး ရေစစ်ကန်ကို အလာ နောက်ကျတာပါပဲ။

အဘိုးကြီးသုံးယောက်က သူတို့ရဲဘော်ကြီး ဦးဘရှင်ကို မျှော်နေကြ တယ်။ ဦးဘရှင်တစ်ယောက် မြောက်ပြင် ကျုံးဘေးကနေ အောင်ပင်လယ် ကန်ရိုးက မြို့သစ်ဘက်ကို မကြာခင် ပြောင်းသွားတော့မှာမို့ ခွဲခွာကြရမယ့် အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြပါတယ်။

“မနှစ်က နတ်တော်လမှာ ကိုအောင်ဘ လျှောသွားတယ်။ ဒီနှစ်

တန်ခူးလမှာ ကိုဘရှင် လျှော့ပြန်ပြီ....။ နောက်နှစ် နှစ်သစ်ကူးတဲ့ တန်ခူး မှာကော.... တို့သုံးယောက် အခုလို စုံစုံညီညီမှ ရှိပါတော့မလား....” လို့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် က ပူပူပန်ပန်ပြောတော့ ဆရာကြီး ဦးမြက....

“ဘာဖြစ်လို့....အနီစွ တရားတွေကို နိစွ ဖြစ်ချင်တာလဲ....။ ကျုပ်တို့ သုံးယောက် စုံစုံညီညီ ရှိချင်လည်း ရှိမယ်၊ ရှိချင်မှလည်း ရှိမယ်။ ကျုပ်တို့ အခု ထိုင်နေကြတဲ့ ရေစစ်ကန်ကလေးတောင်မှနောင်နှစ်မှာ နီနေဦးမယ်လို့ ခင်ဗျား အတပ် ပြောနိုင်လို့လား....”

အဘိုးကြီးတွေလည်း တွေ့သွားတယ်။ ဒီအချိန်မှာ.... ‘ဒေါက်’ ‘ဒေါက်’ ‘ဒေါက်’ နဲ့ ဦးဘရှင်ရဲ့ ချိုင်းထောက်ခြေသံ ခပ်လေးလေးဟာ ရေစစ်ကန်ကလေးဆီ တရွေ့ရွေ့ ရောက်လာတယ်။

ချိုင်းထောက်ကြီးနဲ့ဦးဘရှင် ရေစစ်ကန်ပေါ်မှာ ထိုင်မိတဲ့အထိ ဘယ် အဘိုးကြီးကမှ စကား စမပြောမိဘူး။ အားလုံး ငြိမ်လို့၊ တိတ်လို့။ ဦးဘရှင် ကလည်း အဆက်အစပ်မရှိတဲ့ စကားကို ပြောလိုက်တယ်။

“မြေစာရင်း မြေပုံထဲမှာ ကျုပ်မြေကို ဘရှင်က ကျင်ဝမ်းလို့ ပြောင်း သေးလိုက်ပြီ။ ကျုပ်....ကျုပ်ခြေထောက် တစ်ဖက်ကိုပဲ နှမြောလှသဗျာ....”

ထိုင်း

[အမျိုးသားနေ့ စိန်ရတု အထိမ်းအမှတ် မဂ္ဂဇင်း(မန္တလေး)၊ ၁၉၉၆]

ချစ်ဦးညို
မေမေသား တိုက်စစ်မှူး ဘောလုံးသမား

မေမေသား
တိုက်စစ်မှု ဘောလုံးသမား
ချစ်ဦးညို

မေမေသား တိုက်စစ်မှု ဘောလုံးသမား ချစ်ဦးညို

'ဂိုး'ဟူသော တစ်ခဲနက် အော်သံကို ကြားရလျှင်ပင် အမလေး တ ကာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားတတ်သော ကျွန်မ၌ သားလေး တစ်ယောက်ရှိပြီး ဆိုသားလေးမှာလည်း ရှေ့တန်း တိုက်စစ်မှု ဘောလုံးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းမှာ လောကရဲ့ လှပ ပီရိသော လှည့်စားချက်ပေပဲလား မသိ။

အားကစားဆိုသော အရာကို ကျွန်မသည် စိတ်လည်း မဝင်စား၊ စိတ်ဝင်စားရ ကောင်းမှန်းလည်း မသိ။ အာဖရိက တောနက်ထဲမှ ကပ္ပလီ တစ်ဦးသည် မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းမှ ပိုလာ ဝက်ဝံတစ်ကောင်အကြောင်း ဘာမှ တွေးမိခြင်း မရှိနိုင်သလို၊ ကျွန်မ၏ အတွေးအကြံ လှုပ်ရှားမှု မှန်သမျှထဲ၌ အားကစားဆိုသောကဏ္ဍ မပါရှိခဲ့ပေ။ အားကစား စိတ်ဓာတ်၊ အားကစားဖြင့် တိုင်းပြည် လူမျိုးဂုဏ်ကို မြှင့်တင်အံ့.....အစရှိသော စကားလုံးတွေကို ကြား နေရသော်လည်း တစ်ချက်လေးမှ ကျွန်မ (စိတ်ဝင်စားဖို့ မဆိုထားနှင့်) အတွေးစိတ်ကူး သက်ရောက်ခြင်းတောင် မရှိခဲ့ပေ။

အဲဒီလို မိန်းမသားတစ်ဦးမှာမှ ထူးချွန်သော ဘောလုံးသမား သား တစ်ယောက်ကို ရရှိလာခြင်းမှာ အတော်ကို ခွကျသောကိစ္စ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် သား၏ အောင်မြင်မှုတွေကို ကျွန်မ အသိအမှတ် မပြုဘဲ မရတော့
အောင် ဖြစ်လာ၏။ ဧည့်ခန်းကို ကြက်မွေးတစ်ချောင်းဖြင့် ကျွန်မ ရှင်းလင်း
သန့်စင်ရာမှာပင် ရှိုးကွေ့စိထဲက သား ရထားသော ဆုဖလားများ၊ တံဆိပ်
များ၊ နံရံထက်မှ ဘောလုံးပိုက်ထားသော သား၏ ဓာတ်ပုံများ၊ ဆုတံဆိပ်
လက်ခံ ရယူနေသော ဓာတ်ပုံများကို ကျွန်မ အသေအချာ ကိုင်တွယ်သန့်ရှင်း
ပေးရတော့သည်။

သား၏ အားကစားဝတ်စုံများကို လျှော်ဖွပ် မီးပူတိုက်ရာတွင်လည်း
သမီးကြီးနှင့် လွတ်ပေး မထားတော့ဘဲ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ဝင်လှုပ်ရှား ဖြစ်
သည်။ နံရံကပ် ဗီရိုမှာလည်း ကျွန်မနှင့် အိမ်ဦးနတ်တို့အတွက် ဆောင်ထား
သော ဆိမ်သုံးဆေးများကို တော်ရာချောင်တွင် ပြောင်းရွှေ့ကာ သားအတွက်
အားဆေး၊ လိမ်းဆေး ပုလင်းများ ဘူးများကိုသာ စီရင် နေရာချပေး ဖြစ်
လာသည်။

ထမင်းစား စားပွဲပေါ်မှာလည်း ကျွန်မတို့၏ ထန်းလျက်ပုလင်း၊
စတုမဇူ ပုလင်းများ နေရာမှာ သားအတွက် သစ်သီးဖျော်ရည်၊ မိုင်လို၊
ဟောလစ်ဘူးများက နေရာယူလာသည်။

တစ်ခုတော့ ဝန်ခံရပါမည်။ ကျွန်မ ဒါတွေကို လုပ်နေခြင်းမှာ သားကို
ချစ်သော မိခင်မေတ္တာ အကြောင်းရင်းခံ တစ်ခုတည်းကြောင့်ပဲ ဖြစ်၏။
သား၏ အားကစားကို ကျွန်မ အားပေး ဖြည့်စွမ်းခြင်း မဟုတ်ရေးချ မဟုတ်
ပေ။ ဟို ဟာသပုံပြင်လေးထဲက မိန်းမကြီး ပြောသလိုပင် ‘ဘောလုံးလေးက
တစ်လုံးတည်း၊ လူတွေက အယောက်နှစ်ဆယ်လောက် ဝိုင်းလှ ကန်နေကြ
ရတာကိုး။ တစ်ယောက် တစ်လုံးစီ ပေးလိုက် ပြီးရောကွယ်’ ဆိုသော အဆင့်
မျိုးထက် ကျွန်မ မပိုပေ။ သည်မျှပင် ကျွန်မသည် အားကစားဆိုတာနှင့်
ဝေးကွာသူ ဖြစ်ပေသည်။

‘စပိုတ်စ်မင်း စပရစ်’ ဆိုသော စကားလုံးကို သိပါသည်။ သို့သော်
ဒါကို ဆက်လက်တွေးတောဖို့ ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ မကြိုးစားခဲ့။ အား
ကစားဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝ ဖြစ်တည်ရှင်သန်ရေးမှာ လိုအပ်
သလား။ ဘယ်လောက် အတိုင်းအတာအထိ လိုအပ်သလဲ။ တိုင်းပြည် လူမျိုး
ဂုဏ်ကို အားကစားနဲ့ မြှင့်တင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ကျွန်မ မတွေး
တတ်ရိုးအမှန် ဖြစ်၏။

တစ်ခါ တစ်ခါတော့ သား၏ မိခင်အနေနှင့် ကျွန်မ အစွမ်း
ရှိသလောက် တွေးကြည့်မိလေသည်။ ဂိုးပေါက်ထဲ ဘောလုံးဝင်အောင် သွင်း
နိုင်တာ၊ ခရီးဝေးကြီးကို ပြေးပြီး ရှေ့ဆုံးက ပန်းဝင်သွားတာ၊ သံလုံး သံပြား
ဆိုတာကို အဝေးကြီးရောက်အောင် ပစ်နိုင်တာ၊ တုတ်ရည်ကြီးနဲ့ ထောက်
ခုန်ပြီး သစ်သားတန်းအမြင့်ကြီး လွတ်အောင် ခုန်နိုင်တာ၊ ပုံစံ အမျိုးမျိုးနဲ့
ရေကူးနိုင်တာ....အင်း.....ဒါတွေ လုပ်နိုင်တော့ကော ဘာဖြစ်လာမှာလဲ။

‘စစ်မှန်သော ပြိုင်ဆိုင်မှုသည် တိုးတက်မှုကို မွေးဖွားပေး၏’ တဲ့။
‘လူသားတို့၏ သန္တာန်ကိုယ်နှိုက်ကပင်လျှင် အားပြိုင်မှုကို နှစ်ခြိုက်တတ်၏’
တဲ့။ ဒီအဆို အမိန့်တွေကိုလည်း ကျွန်မ စောဒက မတက်ချင်ပါ။ အင်း.....
ဒါပေမယ့် ရုပ်ခန္ဓာကြီးကို ရရှိလာပြီးကတည်းက အတွင်းအပြင် အာယတန
တွေနဲ့ ပြိုင်ဆိုင်ကြရပြီဖြစ်တဲ့ ဘဝကြီးမှာ အားပြိုင် လွန်ဆွဲမှုတွေကို ထပ်ပြီး
ရှာကြဦးမှာတဲ့လား။ ထားပါတော့လေ။

ကျွန်မသည် အားကစားနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် နုလိပ်နံနံ မိန်းမ
သား တစ်ယောက်သာ ဖြစ်လေသည်။

အင်း..... ဒီလို မိခင်မျိုးမှာမှ ဒီလိုသားတစ်ယောက် ထွန်းပေါက်လာ
တယ် ဆိုတာကတော့.....

ရပ်ကွက်အတွင်း၊လမ်းအတွင်း၊ အပြေးပြိုင်ပွဲ ဘောလုံးပွဲများမှာ သားလေး ဆုတွေ စ ရပြီ ဆိုကတည်းက ကျွန်မ ရင်ဖိုရတော့၏။

“သားရယ်၊မတော်တဆ လဲပြုပြီး ကျိုးပဲ့သွားမှဖြင့်”

ကျွန်မ သိသည်မှာ ဒါပဲ ဖြစ်သည်။

ကျောင်း လက်ရွေးစင်၊ရပ်ကွက် လက်ရွေးစင်၊မြို့နယ်၊ခရိုင်.... စသည်ဖြင့် သားသည် အသက်အရွယ်နှင့်အမျှ တစ်စတစ်စ တက်လာ၏။ သား၏ ဝါသနာနှင့် ထူးချွန်မှုကို မည်သည့်မိခင်က ကန့်လန့်ဖြတ်နိုင်မည် လဲ။ကျွန်မမှာ စိုးရိမ်စိတ်များကို ပွေ့ပိုက်ထားရင်းကပင် သား၏ ပျော်ရွှင်မှုကို ကြည့်နူးခြင်း တစ်ဝက်၊စိတ်မပါခြင်း တစ်ဝက်ဖြင့် ခွင့်ပြုရတော့၏။

သားတို့အဖေက ကျွန်မကို ပြောတတ်ပါသည်။“ဟေ့ မင်းဖတ်နေတဲ့ စာအုပ်ထဲက နတ်သျှင်နောင်ဟာ ကူလီရိုက် ကစားနည်းမှာ ချန်ပီယံ တစ်ယောက်လေကွာ။မင်းရဲကျော်စွာ ဆိုတာကော ကျည်းသားရိုက်ရင်းနဲ့ စစ် ထ တိုက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ် စိတ် ကြံ့ခိုင်မှုမှာ စပို့တစ်စဟာ အရေးပါတဲ့ အခန်းကဏ္ဍကွ”

အစ်ကိုကြီးက ကမ္ဘာကျော်၊မြန်မာကျော် အားကစားသမားတွေကို တသိကြီး ရွတ်ပြ၏။ဘောဘီဘိုး၊အူဆီဘီယို၊ပီလီ၊မာရာဒိုနာ၊ဘက်ဂီယို၊ ဗဟာဒူး၊ အေးမောင်ကြီး၊လှဌေး၊စတိုင်လ်၊ကျော်မင်း မှသည် သန်းတိုးအောင်၊ မျိုးလှိုင်ဝင်း၊ မောင်မောင်ဦး၊ဝင်းအောင်၊သန်းဝေ၊ဇော်ဝင်းနိုင်။

“မိုဟာမက်အလီကွာ။အို ဂျေ ဆင်ပဆင်ကွာ။ပြီးတော့ ရော့ကီ မာစီယာနို၊ မိုက်ကယ်ချန်း၊မြအေး၊တင်မောင်နီ၊ဂျန်ဗာတင်လေး၊ ခင်ခင်ထွေး၊ မာမာမင်း”

အစ်ကိုကြီးကို စကားပြိုင်ပြောဖို့ အင်အားလည်း မရှိ။ဝါသနာလည်း မပါသော ကျွန်မသည် စာစောင်အချို့ကို ထုတ်ပြလိုက်၏။

မိုနီကာဆဲလက်စ် တင်းနစ်ကွင်းထဲမှာပင် ဓားထိုးခံရခြင်း၊ စတက် ကဖီ ဂရပ်၏ ဖခင်ကြီး အခွန်ရှောင်မှုဖြင့် တရားစွဲ ခံရခြင်း၊ဘောလုံးသမား အက်စကိုဘာ သေနတ်ပစ်ခံရခြင်း သတင်းများ ထိုစာစောင်များတွင် ပါရှိ၏။

အစ်ကိုကြီးက စာစောင်များကို ဖတ်ပြီး ကျွန်မကို ကြည့်ကာ

“မင်းဟာ နဂိုကတည်းကမှ အားကစားနဲ့ ခုံးဝေးရတဲ့အထဲ သား အပေါ် စိုးရိမ်စိတ်တွေက လွန်ကဲနေတာကိုး။မင်းအတွက် အားကစား ကြောက်စိတ်ဆိုပြီး ဖိုးဘီးယား ဝေါဟာရအသစ်တစ်ခု ထွင်ရမလို ဖြစ်နေပြီ” ဟု ဆို၍ သား ထရိုက်နင်ဆင်း နေရာသို့ ထွက်သွားတတ်လေသည်။

ကျွန်မကတော့ သားပြန်လာလျှင် ရေချိုးဖို့ ရေနွေးတည်ရင်း၊ လိမ်းဆေးဘူးတွေ ထုတ်ရင်း၊နွားနို့ ကျိုရင်း.....သားလေး ဘေးမသီ ရန်မခ ရှိပါစေလို့ မေတ္တာသို့ ဆုတောင်းနေမိ၏။

ဆုတောင်းဆိုလိုသာ.....ကျွန်မ သတိထားမိသည်မှာ သားလေးရဲ့ အဖွဲ့အသင်း အနိုင်ရပါစေဟု ကျွန်မ တစ်ခါမှ ဆုမတောင်းဖူးကြောင်း အမှတ်ရလာ၏။တစ်ဆက်တည်း တွေးမိသည်မှာ သား၏ အောင်မြင်မှု အတွက်လည်း ကျွန်မ တစ်ခါမျှ ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ခြင်း မရှိခဲ့ ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်၏။

*

“အာဆင်နယ်လ်အသင်းက ခြေတက်လာတယ်။တိုက်စစ်မှူးနှစ်ယောက် အားဖြည့်ထားတယ်နော် ဖေဖေ”

“အေးကွ၊ ဒါပေမယ့် မန်ချက်စတာ ယူနိုက်တက်ရဲ့ အရှိန်အဝါကို သူတို့ အတော် ကြိုးစား ပြိုင်ကြရလိမ့်မယ်။ယူနိုက်တက် ခံစစ်ဟာ တစ်ချိန် တည်းမှာ ထိုးစစ်အကွက်ကို ဆင်ပေးနိုင်တာ”

“အခုအတိုင်းကတော့ ပရိမီးယားလိဂ်ပွဲစဉ်မှာ ခြောက်သင်းလောက်

က အပြိုင်းအရိုင်းပဲ ဖေဖေရဲ့.....။ နိုင်တီဆစ်မှာတော့ အဖြေတွေ တစ်မျိုး ထွက်လာမယ် ထင်တယ်”

“ကြည့်.....ကြည့်ထားဟေ့၊ နောက်တန်းလူတွေကို ဖရိဖရဲဖြစ်အောင် လုပ်နေတာ တွေ့လား။ ကွင်းလယ်ကို ပြန်ဆင်းအောင် ပရိယာယ်ဆင်တာပဲ။ ဂိုးရှေ့မှာ ဟင်းလင်းဖြစ်သွားတာနဲ့ နှစ်ဆင့်ပေးလောက်နဲ့ပဲ ဂိုးသွင်းမှာ တွေ့လားကွ၊ သား”

ပရိမီးယားလိဂ် ဘောလုံးပွဲများလာသော စနေနေ့ နေ့လည်ပိုင်းဆို လျှင် တီဗွီရှေ့မှာ သူတို့ သားအဖနှစ်ယောက် အသံဖြင့် ပွက်လောညနေ တတ်သည်။ သူကိုယ်တိုင်က အားကစားသမား မဟုတ်သော်လည်း ဘောလုံး ပွဲကို အသေအလဲ ကြိုက်တတ်သော ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည် တကယ့် ဝါရင့် ပရိသတ် ဖြစ်၏။ သူ၏ ဝါရင့်ပရိသတ်အမြင်သည် သားအတွက် ကြီးစွာ သော အထောက်အပံ့ ဖြစ်စေသည်ဟုလည်း သူ ယုံကြည်လေသည်။

အစ်ကိုကြီးသည် သူ၏ ကိုယ်ပိုင် အသုံးစရိတ်များကို လျှော့ချကာ သားအတွက် အားကစား စာစောင်များ၊ အားကစား ပစ္စည်းများ ဝယ်ပေးခြင်း ဖြင့်လည်း တိုက်ရိုက် အားဖြည့်ပေးတတ်၏။ ထိုအခါ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ကိုယ် ရော စိတ်ပါ၊ မြေတောင်မြှောက် အားပေးမှုကို ခံယူသည်ရှိသော် သားသည် လည်း ပို၍ ပို၍သာ တက်ကြွလာတော့သည်။

သူတို့ သားအဖကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မမှာသာ ရင်တမမ။

တီဗွီဘောလုံးပွဲများ ကြည့်နေကြသည့် သားအဖအတွက် ကော်ဖီသွား ချပေးစဉ် မျက်နှာ လွှဲထားသည့်ကြားမှ အမှုမဲ့ ကြည့်လိုက်မိသည့် ခဏ။ ဘောလုံးသမားတစ်ယောက် ခွေခနဲ လဲကျ၊ ထမ်းစင်နှင့် ထုတ်သွားတာမျိုး မြင်လိုက်ရပြီဆိုလျှင်တော့ ကျွန်မ ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်လာကာ သွေးဆေး သွားသောက်ယူရ၏။

သူတို့ သားအဖကတော့ ထမ်းစင်ပေါ် ပါသွားသူထံ စိတ် မရောက်။

“ပင်နယ်လ်တီ မပေးသင့်ဘူး ဖေဖေရဲ့”

“ဒါပေါ့ကွာ၊ ဟိုကောင် ခူးရှေ့ထုတ်ပြီး ခုန်လာတာလည်း ကြည့်ဦး မပေါ့။ ဘော်ဒီဖို့စ်နဲ့ ကစားကြတာပဲ။ တွေ့လား။ ကက်ပတ်နီက ဒိုင်လူကြီးဆို မာ ကွန်ပလီနီး တက်နေပြီ”

“ဟော.....ကက်ပတ်နီကို အဝါကဒ် ပြလိုက်ပြီ ဖေဖေ”

“အင်း..... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကြည့်ကောင်းပြီပေါ့ကွာ။ အချိန်က ဆယ့် နှစ်မိနစ်ပဲ ကျန်တော့တာကွ”

အစ်ကိုကြီးကို တစ်ခုခုပြောမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက် ပါသည်။

“အာဇာနည် သူရဲကောင်းမိခင်ဆိုတဲ့ဘွဲ့ကို အမေတွေဟာ မလွဲသာလို့ ခံယူ လိုက်ရတာပါ အစ်ကိုကြီး။ ဖြစ်နိုင်ရင် အမေတွေဟာ သူတို့ရဲ့သားတွေကို ရင် အုပ်မကွာဘဲထားချင်ကြတာပါ။ ဘယ်မိခင်မှ သူတို့ရဲ့သားကိုစစ်မြေပြင် ရှိရာ မလွှတ်ချင်ကြပါဘူး။ အာဇာနည်သူရဲကောင်းရဲ့ မိခင်ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ကြီးကိုလည်း သားရဲ့ အသက်သွေးနဲ့လဲပြီး မပိုင်ဆိုင်ချင်ကြပါဘူး။ မတတ်သာလွန်းလို့ သာပါ”

ဖတ်ဖူးသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲမှ စကားအချို့ကို ကိုးကား၍ ကျွန်မ ရေရွတ်ပြလိုက်သောအခါ သား၏ဖေဖေသည် ကျွန်မကို အထူးအဆန်း လုပ်၍ ငေးကြည့်နေ၏။

“မင်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“သားဟာ အခု မြို့နယ်လက်ရွေးစင် ဖြစ်လာပြီလေ။ ပြီးတော့ ရှေ့

တန်း တိုက်စစ်မှုးတဲ့။ဘောလုံးတစ်သင်းမှာ ဒီလိုနေရာဟာ အင်မတန် အန္တရာယ်ကြီးတယ် မဟုတ်လား။ပရိသတ် ထောင်သောင်းက သားကို လက်ခုပ်ဩဘာသံတွေနဲ့ အားပေးနေချိန်မှာ ကျွန်မကတော့ သားလေး တစ်ခုခု ထိခိုက်သွားမှာကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး ပူပန်နေရတယ်”

စိတ်ပျက်စွာ သူ ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး.....

“ကြူဖူးပေါင်ကွာ၊ ကိုယ့်သားရဲ့ ထူးချွန်ကျော်ကြားမှုကို မမြင်နိုင်ဘဲ တစ်ဖက်က လှည့်တွေးနေတဲ့ မိခင်မျိုး။မင့်ဟာက အနိဋ္ဌာရုံ အမြင်ပဲ”

“အနိဋ္ဌာရုံ အမြင်ပဲ ပြောပြော၊ဘာပဲ ပြောပြော။အန္တရာယ်တွေ ကြားက ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ထူးချွန်ကျော်ကြားမှုကို ကျွန်မ အရသာ မတွေ့တာ အမှန်ပဲ။အို.....သားအတွက် ဂုဏ်ယူတာ မယူတာတွေကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။သားအတွက် စိုးရိမ်တာ”

“ဟ မိန်းမရဲ့၊မင့်လိုသာဆိုရင် တိုက်ပွဲတို့၊အခက်အခဲတို့၊ ယောက်ျား ကောင်းတို့ ဆိုတာတွေ ပေါ်လာစရာ မရှိတော့ဘူး။ ခက်ပါကွာ။ ဒီစကားများ သားကို သွားမပြောလိုက်ပါနဲ့။မင့်အယူအဆက သားရဲ့ တိုးတက်မှုကို နောက်ဆံတင်းအောင် လုပ်သလို ဖြစ်နေပြီ”

“သားကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့မို့ ကျွန်မ သားကို မပြောဘဲ အစ်ကိုကြီးကို ပြောပြ နေတာပေါ့။သားကို သိပ် သိပ် မြှောက်မပေးပါနဲ့လို့”

“အံ့မာ မင့်သားက ငါမြှောက်ပေးစရာ မလိုဘဲ သူ့ဘာသာသူ ပါရမီ ထူးချွန်တဲ့ ဘောလုံးသမား ဖြစ်နေတာများ.....”

အစ်ကိုကြီးက နံရံပေါ်မှ သား ဘောလုံးပိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ပြော၏။

“မင်း အတွေး လွဲနေတယ်၊အတွေး ခေါင်နေတယ်။အမှန်က သားရဲ့ တောက်ပြောင်တဲ့ အနာဂတ်အတွက် ငါတို့က တခြား အရေးကြီးတဲ့ အချက်

တွေနဲ့ ဆုံးမ သတိပေးရမှာ။တွေ့နိုင်တဲ့ အန္တရာယ်တွေကို ကြိုတွက်ပြရမှာ။ မင်းပြောတဲ့ အန္တရာယ်မျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ဘာအန္တရာယ်တွေလဲ.....ဟင်၊အစ်ကိုကြီး”

ကျွန်မ ပို၍ စိုးရိမ်သွား၏။

“ထူးချွန်တဲ့ အားကစားသမားတိုင်းလိုလိုမှာ တွေ့ရ၊ ကြိုရတတ်တဲ့ ဟာတွေပေါ့။ဥပမာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာမျိုး၊ဘဝင်မြင့်တာမျိုး၊ အသင်းအဖွဲ့စိတ် မရှိဘဲ ငါမှငါ ဆိုတဲ့ အတ္တ ကြီးမားလာတာမျိုး။.....အင်း နောက်တစ်ခုက လောင်းကစားဆိုပါတော့”

ဘောလုံးလောကတွင် ရှိတတ်သော လောင်းကစားခြင်းများ၊ လာဘ် အပေးအယူများအကြောင်း အစ်ကိုကြီးက ဆက်ရှင်းပြသည်။

“ထူးချွန်ကျော်ကြားမှုကို အသုံးချတတ်ကြတဲ့ မသမာသူတွေ ရှိတယ်။ ငွေကြေး၊စည်းစိမ်၊အခွင့်အရေးတွေနဲ့ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ကြတယ်။ အဂတိ တရားတွေ ရှိတယ်။ဒါတွေကို ငါတို့သား ရှောင်ရှားနိုင်အောင်၊ တောင့်ခံနိုင်အောင် သွန်သင်ဆုံးမ ရမယ်။တကယ် အန္တရာယ်ဆိုတာ အဲဒါတွေကွ။အားကစားသမားကောင်းရဲ့ ဖြူစင်တဲ့ နှလုံးသားနဲ့တကွ ဘဝတစ်ခုလုံးကိုပါ ဖျက်ဆီးမယ့်ဟာတွေပေါ့။မင်း စိုးရိမ်သင့်တာ အဲဒီအပိုင်းက”

ဘုရား.....ဘုရား.....။သူပြောပြတော့မှပင် သားလေး၏ ရှေ့ခရီးမှာ မမြင်နိုင်သော အန္တရာယ်တွေ ရှိနေသေးကြောင်း ကျွန်မ သိလာရတော့သည်။

အစ်ကိုကြီးက အားကစားလောကရှိ လောင်းကစားမှု ကိစ္စများအကြောင်း ကျွန်မကို အသေအချာ ရှင်းပြ၏။ပရိသတ် အချင်းချင်း လောင်းကြေး၊ပရိသတ်နှင့် အားကစားသမား၊ဒိုင်လူကြီးနှင့် ပရိသတ်၊ အသင်းအဖွဲ့ချင်း နားလည်မှု၊ ဒိုင်လူကြီးနှင့် အားကစားသမား.....အလို လေးလေး

ရှုပ်ထွေးပွေလီနေသော လမ်းကြောင်းတွေ.....လမ်းကြောင်းတွေ.....
များလှပါကလား။

အစ်ကိုကြီးက စကားတစ်ခွန်း လေးနက်စွာ ဆို၍ အဆုံးသတ်သည်။

“တို့သားလေးဟာ အခုဆိုရင် ကိုယ့်အသင်းအတွက် ဂိုးအများဆုံး
ရအောင် ဂိုးသွင်းနိုင်တဲ့ တိုက်စစ်မှူး ဖြစ်နေတယ်။ဘောလုံးစကားနဲ့ ပြောရရင်
ခြေလဲ ပြင်းတယ်။ရတဲ့ အခွင့်အရေးကိုလည်း အသုံးချတတ်တယ်။ ခေါင်း
တိုက်လည်း ကောင်းတယ်။တစ်ဖက်သင်း နောက်တန်းကိုလည်း ထိုးဖောက်
မွှေနှောက်နိုင်တယ်။ တိုက်စစ်မှူးကောင်း တစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အသွေးတွေ
အတော်များများနဲ့ ပြည့်စုံတယ်ပေါ့ကွ။အင်း.....တို့များ သူ့ကို သတိပေး
ဆုံးမရမှာက တိုက်စစ်မှူး တစ်ယောက်အနေနဲ့ အားကစားလောကရဲ့ မလို
လားအပ်တဲ့ အန္တရာယ်တွေ၊ အဖျက်အဆီးတွေကို ဘယ်လို ကာကွယ်၊
ဘယ်လို ဖျက်ထုတ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ခံစစ်ပဲ”

အစ်ကိုကြီးစကား အဆုံးတွင် ကျွန်မ ခေါင်းထဲသို့ ရောက်လာသော
အတွေးမှာ အဂတိတရားလေးပါး ဟူသော အရာပင် ဖြစ်၏။

ဪ.....‘သက်လုံကောင်းခြင်း’ ဆိုတဲ့ စကား၏ တကယ့် အနက်
အဓိပ္ပာယ်ကို သားလေး သဘောပေါက်အောင် ကျွန်မ ရှင်းပြရဦးပေမည်။

*

သားတို့အသင်း အုပ်စု ပထမရဲခဲကာ ဖိုင်နယ်ပွဲများသို့ တက်ခဲ့ပြီဟု ဆို၏။
သားသည် စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ဘောလုံး၌ နှစ်မြှုပ်ထားခဲ့၏။ဖအေလုပ်သူ
ကလည်း သားနှင့်အတူ အချိန်ပြည့် လိုက်ပါပေးနေသည်။ထို့နောက် ရုံးထွက်
ပွဲစဉ် အဆင့်ဆင့်များတွင်လည်း သားတို့အသင်း အနိုင်ရကာ နောက်ဆုံး
ဗိုလ်လုပွဲသို့ တက်ရောက်သွားလေသည်။

ကျွန်မသည် အိမ်မှနေ၍ သူတို့သားအဖ ပြန်ရောက်မည့်အချိန်ကို

ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်နေမိ၏။ထူးဆန်းသည်ကား သားတို့အသင်း
ဗိုလ်စွဲပါစေဟု ကျွန်မ ဆုမတောင်းစဖူး ဆုတောင်းနေမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။
ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှု၏ အသီးအပွင့်ဖြစ်သော အောင်မြင်မှုကို သားလေး
ခံစားစေလိုပေသည်။

ဗိုလ်လုပွဲ ဖြစ်သည့်အလျှောက် သူတို့ မီးကုန်ယမ်းကုန်ကစားကြ
တော့မည်မှာ သေချာသည်။သားသည် အကောင်းဆုံး အနေအထားဖြင့်
ပွဲဝင်ရန် အသင့်ဖြစ်နေကြောင်း အစ်ကိုကြီးက ပြောပြ၏။ဘယ်တုန်းကမှနဲ့
မတူအောင် သားသည် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့် ရှိနေသည်ဟုလည်း
ဆို၏။

ဂိုးသွင်းချန်ပီယံဟူသော ပရိသတ်က ပေးသည့် ဘွဲ့ဖြင့် သားလေး
ယှဉ်ပြိုင်တော့မည်။ ဘုရား.....ဘုရား.....အစ်ကိုကြီး သတိပေး ဝေဖန်ထား
သော်လည်း သားအတွက် ကျွန်မ မစိုးရိမ်ဘဲ မနေနိုင်ပေ။ရေကုန်ရေခမ်း
ကစားကြသည့် ပွဲမျိုးဆိုလျှင် တစ်ဖက်အသင်း ကစားသမားများသည် တိုက်
စစ်မှူးချန်ပီယံကို ဥပဒေဘောင်အတွင်းမှ ဖြစ်စေ၊ပြင်ပမှ ဖြစ်စေ၊ အနာတရ
ဖြစ်အောင် ဆက်မကစားနိုင်အောင် ‘ချိုး’ တတ်ကြသည်ဟု ကျွန်မ ကြား
ဖူးသည်။သားလေးသည် သူတို့အတွက် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး တိုက်
စစ်မှူး ဖြစ်နေသည့်အတွက် သားကို ‘ချိုး’ဖို့ သူတို့.....။

ဘုရားရှင်နဲ့ သမ္မာဒေဝ နတ်မြတ်များ စောင့်မတော် မူပါ။.....
သားလေး ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းပါစေ။ သားတို့အသင်း အနိုင်ရပါစေ။

*

ညဉ့် ၈ နာရီလောက်မှ သားအဖ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

သားတို့အသင်း ဗိုလ်စွဲကြောင်း၊ နှစ်ဂိုးစီ သရေကျ နေရာမှ အနိုင်ရိုး
သားက သွင်းယူခဲ့ကြောင်း၊သားသည် အကောင်းဆုံး အားကစားသမား
ဆုကိုလည်း ရခဲ့ကြောင်း၊ကျွန်မ ညနေကပင် သတင်းရခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

ဂုဏ်ပြုဧည့်ခံပွဲတစ်ခု တက်နေရ၍ သားတို့ ညဉ့်မှ ပြန်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ဧည့်ခံပွဲမှာ ဘာတွေ ကျွေးမလဲ မသိ။ကျွန်မကမူ သားအတွက် သူကြိုက်သော ကြက်ပေါင်း မြူစွမ်းပြုတ်နှင့် အစ်ကိုကြီးအတွက် ကော်ဖီ၊ ပေါင်မုန့်ကင်နှင့် ကြက်ဥတို့ကို ပြင်ဆင်ထားပြီး အိမ်ပေါက်မှ ဆီးကြိုခဲ့၏။

သားသည် ဘေးမသီ ရန်မခဘဲ အောင်ပွဲနှင့်အတူ ပြန်လာခဲ့ပြီ။ ဝမ်းသာကြည်နူးမှု၊ ဂုဏ်ယူအားတက်မှုအို.....သားအတွက် ခံစားနေရသော ပီတိသောမနဿ ဝေဒနာများအတွက် ကျွန်မ စကားလုံး ရှာမရပေ။

“မေမေ” ဟု အော်ခေါ်ကာ သားသည် အသင့်ဖွင့်ထားသော ကျွန်မ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာ၏။ ကျစ်လျစ်သန့်စွမ်းသော သားကို တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီး ဖက်ထားရင်း ကျွန်မ မျက်ရည်တွေ လည်လာ၏။

“ကိုင်း မအေးကြီးက မျက်ရည်ထိန်း။စားစရာတွေ လုပ်ဟေ့။ မင့်သားက ဧည့်ခံပွဲမှာ တစ်ချိန်လုံး အိမ် အမြန် ပြန်ချင်လှပြီ။မေမေ့ကို တွေ့ချင်လှပြီနဲ့ တဖွဖွ ပြောနေတာ။အဟင်း.....ကိုယ်ကလည်း မင်းဖျော်တဲ့ ကော်ဖီပဲ သတိရနေတာကလား။”

ထမင်းစား စားပွဲတွင် ကျွန်မတို့ မိသားစု ပိုင်းထိုင်လိုက်ကြ၏။ သမီးကြီးက သူ့မောင်အတွက် ဂုဏ်ပြုလက်ဆောင်ကို တကူးတကန့် ရွှေစက္ကူ ဖဲပြားဖြင့် ထုတ်ပိုးချည်နှောင် နေသည်။

“ဖေဖေ၊ သား ပြောရတော့မလား”

“အေး.....ပြောတော့လေကွာ”

အတိုင်အဖောက် လုပ်နေသော သားအဖနှစ်ယောက်ကို နားမလည်နိုင်စွာ ကျွန်မ ကြည့်လိုက်၏။သားအဖနှစ်ယောက်လုံး လေးနက်တည်ကြည် နေကြသည် ဟု ကျွန်မ ထင်ပေသည်။

“မေမေ့ကို သား ပြောစရာ ရှိတယ်”

“မြူစွမ်း သောက်လိုက်ပါဦးကွယ်”

“ဟင့်အင်း.....ခုပဲ ပြောမှ ဖြစ်မှာ၊ဖေဖေ့ကိုတော့ ပွဲပြီးပြီးချင်း သား ပြောပြီးပြီ။အဲဒါ မေမေ့ကိုလည်း အခု ပြောချင်တယ်”

“နားထောင်လိုက်ဟေ့၊ မအေးကြီး.....”

သား၏ နငယ်ရွန်းလက် မျက်လုံးအိမ်များ ဣန္ဒြေရင့်ကျက်နေကြ၏။

“ဒီနေ့ ပိုင်နယ်ပွဲမှာ နှစ်ဂိုးစီ ဖြစ်နေတုန်း အချိန်ကလည်း ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲ ကျန်တော့တယ် မေမေရဲ့။ဟိုဘက်ကလည်း တစ်သင်းလုံး ခံစစ်ပိတ်ဆိုထားတယ်။တစ်ကွင်းလုံးလည်း အသံတွေ ဟိန်းနေတာပဲ။ဒီအချိန်မှာ သား ဘောလုံး ရလာတယ်”

“သားရေ၊မင့်မေမေ နားလည်အောင် ပြော”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ၊အင်း.....သားက သူတို့လူနှစ်ယောက်ကို ဖောက်ပြီး ဘောလုံး ဆက်သယ်သွားတယ်။သူတို့ ဂိုးစည်းနားကို ရောက်နေပြီ။ဘယ်ဘက်ကို သား ဆွဲယူသွားတော့ သူတို့နောက်တန်းက တစ်ယောက် သားနဲ့ ယှဉ်ပြီး လိုက်တယ်”

ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး ရုပ်ပုံဖော်ကြည့် နေမိသည်။

“အဲဒီလို လိုက်ရင်း၊ ဖျက်ရင်းပေါ့ မေမေရယ်။အဲဒီ နောက်တန်းက လူဟာ သားထက် လူကောင်လည်း ကြီးတယ်။အဖျက်လည်း ကောင်းတယ်။ နောက်ဆုံး ဂိုးရှေ့ရောက်နေတဲ့ သားရဲ့ တွဲဖက်တိုက်စစ်မှူးဆီကို ခေါင်းတိုက်ဖို့ သား ဘောလုံးပေးမယ် အလုပ်မှာ.....သား လဲကျသွားတယ်”

ဘုရား.....ဘုရား၊ သားလေး ဘာများဖြစ်.....။

“သား လဲကျသွားတာနဲ့ ဒိုင်လူကြီးရဲ့ ခရာသံ ပေါ်လာတယ် မေမေ အဲဒါကို ဖြစ်ဒဏ်ဘော သတ်မှတ်တယ်။ဂိုးစည်းဒရီယာထဲမှာ ဖြစ်တာမို့

ဒိုင်က ပိုင်နယ်လံတီ ပေးတယ်။ ဒီ ပိုင်နယ်လံတီဘောကို တည်ပြီး ကန်ရတယ်။ ဂိုးသမားနဲ့ သား နှစ်ယောက်တည်းပေါ့။ သူ့ ဘယ်ဘက်ထောင့်ထဲကို သား အေးအေးဆေးဆေးပဲ လှိမ့်ဘော ကန်သွင်းလိုက်တာပဲ။ အဲဒါဟာ အနိုင်ဂိုးပဲ မေမေ”

အနိုင်ဂိုး ရရှိပုံကို ပြန်ပြောရာ၌ အဘယ်ကြောင့် သား၏ မျက်နှာနှင့် လေသံသည် တက်ကြွရွှင်လန်းမှု မရှိဘဲ အေးစက်ခြောက်သွေ့ နေသနည်း။

“ကဲ.....ကျန်တာ ငါဆက်ပြောမယ်”

အစ်ကိုကြီးကလည်း အေးစက်ခြောက်သွေ့။

“မင့်သား လဲကျသွားလို့ ရတဲ့ ပိုင်နယ်လံတီဟာ မရသင့်တဲ့ ပိုင်နယ်လံတီ ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ဖက် နောက်တန်းလူက လျှောထိုးပြီး ဝင်ဖျက်တာပါ။ ဘောလုံးကိုပဲ သူဖျက်တာ။ လူကို လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူဝင်တဲ့အရှိန်၊ သားသယ်လာတဲ့ အရှိန်နဲ့ကြောင့် သား လဲကျသွားတာ။ လူချတာ လုံးဝ မဟုတ်ဘူးကွ။ ဒါကို အမှန်အတိုင်း သိသူက သားရယ်၊ ဟိုနောက်တန်းသမားလေးရယ်၊ ငါနဲ့ ပရိသတ်အချို့ရယ်၊ အင်း.....ပြီးတော့ ဒိုင်လူကြီးရယ်.....”

တစ်ခုခုကို ကျွန်မ နားလည်လာသလိုလို ခံစားရ၏။

“သားဟာ ပြောပ လောက်အောင်လည်း အနာတရ မရှိခဲ့ဘူး။ လူအချစ်ရလို့ ပုံပျက်ပန်းပျက် လိမ့်သွားတာမျိုးလည်း မရှိခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒိုင်ကတော့ ဒါကို ပိုင်နယ်လံတီ သတ်မှတ်လိုက်တယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဒိုင်က ပင်းပေးတဲ့ ဘောလုံးပဲ။ ဒိုင်လူကြီးရဲ့ ခရာသံဟာ မသန့်ရှင်းဘူးလို့ ငါ အသေအချာ ပြောရဲတယ်။ ကဲ သား ဆက်ပြော၊ မင်းမေမေကို မင်းကိုယ်တိုင် ပြောချင်တယ်ဆိုတဲ့ စကားတွေ”

သား၏ မျက်လုံးများ ပကတိ ကြည်လင်နေ၏။

“အနိုင်ဂိုးတစ်လုံးကို သားကန်သွင်းခဲ့တယ် မေမေ။ ဒါပေမယ့် ဒီဘောလုံးကို မကန်ခင်ကရော၊ ကန်လိုက်စဉ်မှာရော၊ ကန်အပြီး ‘ဂိုး’ ဆိုတဲ့ အသံကြီး ထွက်လာချိန်မှာရော၊ အို.....အခု မေမေကို ပြန်ပြောပြချိန်အထိ.....ဒီ ဘောလုံးအတွက်၊ ဒီဂိုးအတွက် သားခြေထောက်တွေကို သားပြန်ရွက်မိနေတယ်။ ကျင့်သားရနေတဲ့ ခြေထောက်က ဂိုးပေါက်ထဲ ဝင်အောင် သွင်းနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ဒီဂိုးအတွက် သားစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ ကျင့်သားရမှာ မဟုတ်ဘူး မေမေ.....”

သားကို ငေးကြည့်ရင်း ကျွန်မ မျက်ရည်တွေ လည်လာပြန်ပေပြီ။

“ဧည့်ခံပွဲမှာလည်း သားဟာ ဒီအကြောင်းကို သူ့အသင်း အုပ်ချုပ်သူ နေနေကျနဲ့ လူကြီးတွေကို ပြောဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့တစ်တွေက ဗိုလ်ခွဲလို့ ဝမ်းသာနေလို့လား၊ ဒါကို ကြားကို မကြားချင်လို့ပဲလား၊ မသိဘူး။ ဘယ်သူကမှ သားပြောတာကို အရေးတယူ မလုပ်ကြဘူး။ ဂုဏ်ပြုဆုပေးတဲ့ ဆက်လုပ်ဖို့ ဆွေးနွေးနေကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ငါက သားကို ဆောင်းဖျရတယ်။ မငံမေမေကိုပဲ ပြောပြကွာလို့၊ မင်းမေမေကို ပြောပြခြင်းဟာ ကမ္ဘာလောကကို ပြောပြခြင်းပဲလို့”

အစ်ကိုကြီးကို ကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်မိနေ၏။

သား၏ မျက်နှာလေးကို ပူနွေးဆဲ ကြက်ပေါင်း မြူစွမ်းပန်းကန်၏ ဘလူလူ လွင့်တက် ခိုးယှက်ဆဲ အငွေ့များကြားမှ တွေ့နေရသည်။ ဤအခိုးအငွေ့များသည် သား၏ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါများဟု ကျွန်မ မှတ်ထင်မိသည်။

မြင့်မြတ်ဖြူစင်သော သား၊ မတရားမဖြစ် အနိုင်ရခြင်းကို မလိုချင်သော သား၊ ဒိုင်၏ အဂတိမကင်းသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ရလိုက်သော အခွင့်အရေးနှင့် အနိုင်ရလဒ်ကို မနှစ်မြို့သော သား။

‘ကျင့်သားရတဲ့ ခြေထောက်က ဂိုးပေါက်ထဲ ဝင်အောင် သွင်းနိုင်ခဲ့

ပေမယ့် ဒီဂိုးအတွက် သားစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ ကျင့်သားရမှာ မဟုတ်ဘူး
မေမေ' တဲ့။

*

ကျွန်မ၏ သားလေးသည် သူ၏ ကံ ဉာဏ် ဝီရိယ အလျောက် ပို၍ ပို၍
ထင်ရှားကျော်ကြားသော ဘောလုံးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာချင်လည်း
ဖြစ်လာပေမည်။ မြို့နယ်၊ ပြည်နယ်၊ တိုင်း.....နောက်ဆုံး တိုင်းပြည်လက်ရွေး
စင်အထိ ဆိုပါစို့။

သားအတွက် ကျွန်မ ယခင်ကလို စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့ခြင်းများ ယခုအခါ
မရှိတော့ပေ။ သားကို အတော်အတန် ကျွန်မ စိတ်ချ ယုံကြည်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။

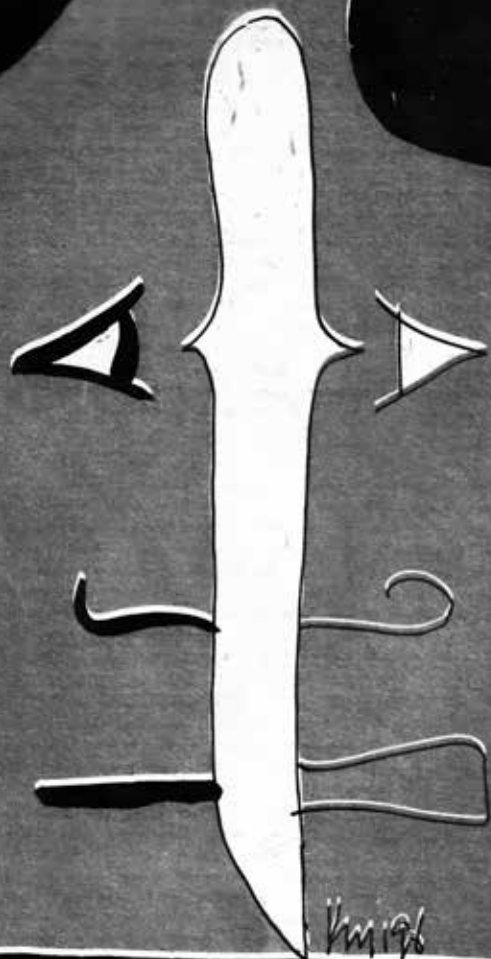
တိုင်းပြည်ဂုဏ်ဆောင် အားကစားသမား စိတ်ဓာတ်၊ ဝိညာဉ်၊ မြင့်
မြတ်သော နှလုံးသား၊ ယောက်ျားကောင်း နှလုံးသား စသည့် ဝိတ္တရ ဝိသေသ
များဖြင့် ကျွန်မ မချဲ့ထွင်တတ်ပါ။

ဪ.....မေမေ့သား။

ဘောလုံးကွင်းထဲမှာသာမက လူ့ဘဝဆိုတဲ့ ကွင်းကြီးထဲမှာပါ
ဒီစိတ်ဓာတ်လေးကို သား.....အစဉ်တစိုက် ပွေ့ပိုက်သွားနိုင်ပါစေဟု ကျွန်မ
လိုက်လံပြင်းပြ ဆုပေးနေမိပါသည်။

[ပန်းဝေသီမဂ္ဂစင်း၊ ပေဇော်ဝါရီ၊ ၁၉၉၆]

မောင်ညိုငြာ အလှဘုရင်မ ငြိမ်းမြ

အလှဘုရင်မ ငြိမ်းမြ
မောင်ညိုပြာ

အလှဘုရင်မ ငြိမ်းမြ မောင်ညိုပြာ

(၁)

အသွားက မြနေရုံမက ဓားဦးက ချွန်ထက်ကော့လန် နေသည်။ သံ အကောင်း
ဓားဖြင့် ဖန်တီးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဓားကို ပန်းပဲဖိုဆရာကြီး ဦးဘမောင်
သည် အလေးချိန် အနံ အလျားတို့ကို သတိထားပြီး လုပ်ခဲ့သည်။ ဓားကလေး
၏ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ အလှအပ ဘက်သို့ မလိုက်ဘဲ မကွေးဓား၊ မကွေး ကတ်
ကြေး စသည့် အစဉ်အလာကောင်း ခိုင်မာပြီဖြစ်သော ဂန္ထဝင်ဘက် လိုက်
နေသည်။ ပန်းပဲဖိုဆရာကြီး ဦးဘမောင်သည် ထိုလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်း
ကျောင်း လာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ် ကျော်ပြီ။ အကြောင်းကြောင်း
ကြောင့် ရပ်ဆိုင်းသွားရလျှင်လည်း ခေတ္တမျှသာ။

သည်နေ့တော့ လက်ရွေးစင် ဓားပါးလေး တစ်ချောင်းကို သပ်သပ်
ရုပ်ရုပ် ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ဖြစ်အောင် တစ်ပေလောက်ရှိသော သံချောင်းတစ်ချောင်း
နီးထဲ ရဲနေအောင် ဖုတ်ပြီးမှ သူ့ကိုယ်တိုင် ထုရိုက် ပုံဖော်နေသည်။ ရဲနေသော

၂၈၇

သံချောင်း၏ တစ်ဖက်ထိပ်ကို လက်ကိုင်တွင် အဝတ်ပတ်ထားသော ညပ်ဖြင့် ကိုင်ပြီး အခြားတစ်ဖက်နှင့် အလယ်သားကို ပေတုံးပေါ်တွင် တူဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်းထုလျက် ဒီဇိုင်း ဖော်နေသည်။

များမကြာမီ ဓားလေးသည် ပီပြင်လာသည်။ထိုသံချောင်းကလေးကို အစ ပထမက ဦးဘမောင် ဘာလုပ်ရမလဲဆိုသော စိတ်ကူး၏ အဖြေကို ရရှိလိုက်ပါပြီ။ ဦးဘမောင်သည် ဓားကို တံဆိပ်ရေးရာတွင် ‘အလှ ဘုရင်မ’ ဆိုပြီး ရေးလိုက်ရုံတင် အားမရသေးဘဲ ‘ငြိမ်းမြ’ ဆိုသော အမည်လေးကိုပါ ထည့်ရေးလိုက်လေသည်။သဘောကတော့ ဦးဘမောင်သည် ဓားကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ချစ်ခင်စုံမက်သွားကာ ကြည့်နူးခြင်းတံခါးများ ဟင်းလင်းပွင့်သွားပြီးနောက် တစ်ချိန်က တစ်နေရာမှာ သူနှင့် ဖြစ်ခဲ့သည့် သူ့ရည်းစား ဟောင်း နာမည်ကို ကောက်ရေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ဦးဘမောင်သည် ဓားကို အဖျားမှ ပက်လက်လှန်ကိုင်ကာ ဓားပေါက်ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ယောက်လို လေထဲမှာ ဆကာ ဆကာ တညိတ်ညိတ် လှုပ်ရမ်းနေသည်။

“ဒီဓားကို တစ်ခြားဓားတွေထက် ဈေးပို ရောင်းရမှာပဲ”

ထို့နောက် လက်ကိုင်ကို တပ်နေသည်။သူ့တူလည်းဖြစ်၊ တပည့်လည်းဖြစ်သော ကောင်လေးတစ်ယောက်ကတော့ ဂေါ်ပြားတစ်ခုကို လုပ်နေသည်။

မကွေး မြသလွန်ဘုရားပွဲတွင် ပန်းပဲဆရာကြီး ဦးဘမောင်နှင့် မိသားစုတို့သည် ပန်းပဲဖိုထွက် ပစ္စည်းများနှင့် အညာစောင်၊ဂွမ်းကပ်၊ ပင်နီဖျင်များကိုပါ ဆိုင်ထောင့်တွင် တပ်ထားပြီး သွက်သွက်ကလေး ရောင်းကောင်းရန် ဆုတောင်းနေကြသည်။

“ဟေ တပည့်တို့ရေ၊ဟို ‘အလှဘုရင်မ’ဆိုတဲ့ ဓားပါးလေးကို ရှေ့ဆုံးမှာ မြင်သာအောင် ထားကြ။လာဝယ်ရင် ငါးဆယ့်ငါးကျပ်လို့ ပြော

ရောင်း။ဓားတွေထဲမှာ ဒီ ‘အလှဘုရင်မ ငြိမ်းမြ’ဆိုတဲ့ ဓားဟာ အကောင်းဆုံးပဲကွ။ တခြား သူ့အရွယ် ဓားတွေကို အစိတ်နဲ့ ရောင်း။ကြားလား”

ဓားပုံတွေထဲမှာ ငြိမ်းမြသည် တခြား ဓားတွေက ဦးထိပ် ဝိုက်ယောင်သောင် ရှိပြီး သူက ဦးထိပ် ချွန်ယောင်ယောင် ရှိသည်။ မကွေးဘုရားပွဲတွင် ငြိမ်းမြကို မရောင်းရပေ။‘နတ်မြင်း’၊ ‘သတ္တိ’တံဆိပ် ရေးထားသော ဓားပါးတွေကိုသာ ရောင်းရသည်။

“ဒီဓားလေးကိုကော မကြိုက်ဘူးလား” ဆိုပြီး ငြိမ်းမြ သို့မဟုတ် အလှဘုရင်မကို ထုတ်ပြသည်။ထိုအခါမျိုးတွင် အလှဘုရင်မ ငြိမ်းမြသည် အချို့ဆိမ့်ဆုံး ပြုံးပြနေတတ်သည်။ဈေးဝယ်သူ ဘုရားဖူးများကလည်း အလှဘုရင်မ ငြိမ်းမြကို ကိုင်ကြည့်ရုံ ကိုင်ကြည့်လျက် “အလှဘုရင်မတဲ့လား” ဆိုကာ ဈေးကို လှမ်းမေးပါသည်။“ငါးဆယ့်ငါးကျပ်”၊ “ငါးဆယ့်ငါးကျပ်တောင်.....”ဆိုပြီး ရေရွတ်ကာ ချသွားကြသည်။

အဓိပ္ပာယ်ကတော့ “ငါးဆယ့်ငါးကျပ် တတ်နိုင်မှတော့ တော်ရေ၊.... ဘုရားကို ဘယ်ဝယ်တော့မှာလဲ။ စတီးဓား သွားဝယ်မှာပေါ့” ဆိုသော သဘော။

မကွေးဘုရားပွဲပြီးတော့ ဆိုင်ခင်းများ ဖျက်ကြစဉ် ကုလားထိုင် ခုတ်လုံးပေါ်တွင် ကွမ်းမြို့နေသော ပန်းပဲဆရာကြီး ဦးဘမောင်ကို မကြာမီကောင်းထဲ ရောက်သွားတော့မည့် ငြိမ်းမြက အားနာစွာ လှမ်းကြည့်နေသလို ရသည်။

“ဓားတွေ မကွေးမှာ သိပ်မရောင်းရလည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ ရန်ကုန် သွားရောင်းတော့ ထပ်လုပ်စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

စင်စစ် ဓားတွေ ရောင်းမကောင်းခြင်းမှာ သံမဏိဓားတွေ ခေတ်စားသောကြောင့် ဖြစ်လျက် ထိုနိုင်ငံခြားဖြစ် ဓားတွေက ဈေးလည်း သိပ်

မများသောကြောင့် ဖြစ်၏။ မြန်မာပန်းပဲဖိုမှာ သံကျွတ်ဓားတွေ လုံးဝ တိမ်ကောမသွားခြင်းကတော့ တချို့လူများသည် မီးဖိုချောင်အတွက် မိရိုးဖလာသံဓားတွေကိုသာ စွဲစွဲလမ်းလမ်း သုံးစွဲနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဦးဘမောင်၏ စကားကို ကြားတော့ အလှဘုရင်မ ငြိမ်းမြ အားတက်သွားသည်။ ဦးဘမောင်သည် မော့ကြည့်နေသော အလှဘုရင်မ ငြိမ်းမြကို အားပေးနေခြင်း မဟုတ်။ သူ့ကိုယ်သူ အားပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူမပါ ရောပြီး အားတက်မိသည်။

မိုးကောင်းဘုရားပွဲ၊ ကံမွှာအေးဘုရားပွဲ၊ ကျိုက်ဝိုင်းဘုရားပွဲများသို့ ဦးဘမောင်တို့ မိသားစု ပန်းပဲဖိုထွက်ပစ္စည်းများနှင့် အညာထည်များ ရောင်းချရန် လှည့်လည်ရောက်ရှိ လာခဲ့ကြသည်။

တစ်နေ့တော့ ကျိုက်ဝိုင်းဘုရားပွဲတော်မှာ ငြိမ်းမြ၏ ၁၀ အလှည့် အပြောင်းတစ်ခု စတင်ခဲ့သည်။

(၂)

“အိမ်မှာ ဓားတစ်ချောင်းမှ မရှိဘူး။ လှီးချင် ဖြတ်ချင်ရင် ဟိုဘက်အခန်းက သွား သွား ငှားရတယ်။ တစ်ခါတလေ သူတို့ကို ကြည့်ရတာ ငှားချင်ပုံ မပေါ်ဘူး။ တစ်ခါ တစ်ခါ သူတို့ လှီးနေတာနဲ့ ကြုံတော့ စောင့်နေရတယ်”

စံပယ်ထွန်းက သူ့ယောက်ျား ကိုကိုညိမ်းကို ဓားပါးလေးတစ်ချောင်း ဝယ်ပေးရန် ပုဆောင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်လို ပုဆောင်နေသည်မှာ သုံးလကျော်ကျော် ရှိပြီ။ ဓားဆို၍ သူတို့အိမ်မှာ ထင်းခွဲသည့် ဓားတစ်ချောင်းပဲ ရှိသည်။ တစ်ဖက်ခန်းမှ ဓားပါးကလေး အလွယ်တကူ ငှားရမ်း ရရှိနေ၍ တစ်ကြောင်း၊ ဓားမတိုကြီး ရှိနေ၍ တစ်ကြောင်း ဓားပါးလေးတစ်ချောင်း မဝယ်ဖြစ်ခဲ့။ တစ်ခါတလေ အဖိုးတန် ကိတ်မုန့်ကို ပုံဆိုးပန်းဆိုး ဓားမတို တုံးတုံးဖြင့် လှီးဖြတ်နေသည်မှာ အရပ်ဆိုးလှသည်။ ကိတ်မုန့်မှာလည်း လိမ်ကြေ အက်ကွဲ

လျက် အတုံး သေးသေးမွှမွှတွေ ဖြစ်ကုန်သည်။ လူတွေက “နင် သံမဏိဓား တစ်ချောင်းလောက် ဝယ်ထားပါလား” တဲ့။

“ဒါကြောင့်မို့ ပြောတာပေါ့။ ဓားပါးလေးတစ်ချောင်း ဝယ်ပေးပါလို့”

စံပယ်ထွန်းက ခင်ပွန်း ကိုကိုညိမ်းကို ကြုံလျှင် ပြောတတ်သည့် စကား။

“ဒီဓားပါးလို ကိစ္စမျိုးက မင်းဟာမင်း ဆောင်ရွက်လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်။ မင်းကြိုက်တဲ့ ဒီခိုင်းကို မင်း ရွေးနိုင်ပါတယ်”

လူဆိုတာ တစ်မျိုးပဲ။ အစားထိုးလို့ရလျှင် ခပ်အေးအေး ခပ်ဖြည်းဖြည်း။ သို့မဟုတ် အစားမထိုးဘဲ နေလို့ရလျှင်လည်း အစားမထိုးဘဲ နေကြမည်။ ကြာရှည်ခဲ့သော အချိန်ကို မနေ့တစ်နေ့ကလိုပဲ သဘောထားနိုင်ကြသည်။ ရွှေ့လို့ရလျှင် ရွှေ့ထားလိုက်ချင်သော အကျင့်ကြောင့် တစ်နှစ်အတွင်း စံပယ်ထွန်းအိမ်မှာ ဓားပါးတစ်ချောင်း မရှိခဲ့။ ဟိုတုန်းကတော့ ကိုကိုညိမ်းတို့ စံပယ်ထွန်းတို့အိမ်မှာ ဓားပါးလေးတစ်ချောင်း ရှိခဲ့ဖူး၏။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီး နောက်နေ့တွင် လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းမှ သုံးကျပ်နှင့် ဝယ်လာသော အပေါ့စား ဓားမြှောင် အပေါ့စားဖြစ်ပြီး ပျော့လွန်းသည်။ နောက်တော့ ပျောက်သွားသည်။

“ထွန်း.....စတီးဓား မကြိုက်ဘူးလား။ မြန်မာဆန်ဆန် မြန်မာဓားတွေပဲ ကောင်းပါတယ်။ မြန်မာဓား၊ မြန်မာဓားဆိုပြီး ရေးကြတာ စာအုပ်တွေထဲမှာ မဖတ်မိဘူးလား”

“အဲဒါ မျိုးချစ်စိတ်နဲ့ သတ္တိကို ပြောတာပါ။ ဓားအမျိုးအစား ကောင်းတာကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုလင်မယား၏ ဆွေးနွေးပြောဆိုနေခြင်းများမှာ အလှဘုရင်မ

ငြိမ်းမြင့်နှင့် တိုက်ရိုက် ပတ်သက် ဆက်နွှယ်နေသည်။ သမိုင်းဘက်က ကျိုက်
 ဝိုင်းဘုရားပွဲတော်၏ ညတစ်ညတွင် သူတို့နှစ်ယောက် ဈေးတန်းထဲ လျှောက်
 လည်ကြသည်။ ဦးဘမောင်တို့ ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ကြသည်။ “ဟော တွေ့ပြီ”
 ဆိုသည့် မှတ်ချက်ကို ပြိုင်တူ ချမ်းခြင်းနှင့်အတူ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
 မတိုင်ပင်ဘဲနှင့် ဆိုင်ရှေ့သို့ နီးနီးကပ်ကပ် ရောက်လာကြသည်။ “ဟော
 တွေ့ပြီ” ဆိုသည့် မှတ်ချက်ကို အသံဖြင့် သရုပ်ဖော်ခြင်း မဟုတ်။ အကြည့်ဖြင့်
 သရုပ်ဖော်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး ထိုအချိန်မျိုးမှာတော့ သူတို့မျက်နှာများသည်
 အချစ်ဆုံးမိတ်ဆွေနှင့် တွေ့ရတော့မည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် ငြိမ်းမြင့်ကို တွေ့လိုက်
 ကြသည်။

“ကိုကိုညိုမ်း.....ထွန်းကြိုက်တာ ဒီဓားမျိုးပေါ့။ ဓားကလေးက
 လှလိုက်တာ။ အရွယ်ကလည်း ထွန်းကြိုက်တဲ့ အရွယ်ပဲ”

ဆရာကြီးဦးဘမောင်က မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်၏။ မျက်စိ
 ထောင့်ကပ်ပြီး မျက်မှန်ထဲမှ ခိုးကြည့်နေသည်။ ‘အလှဘုရင်မ ငြိမ်းမြ’ က
 တော့ သူ့သခင်ကို စာမေးပွဲအောင်သော သားတစ်ယောက်က ဖခင်ကို ကြည့်
 သလို ကြည့်နေသည်။ သို့သော် သူမအနေဖြင့် ကိုကိုညိုမ်း၊ စံပယ်ထွန်းတို့
 အိမ်သို့ အပြီးအပိုင် လိုက်သွားရတော့ မလိုလို ရှိသောအခါ ဝမ်းနည်းလိုက်
 မောလာသလိုလို ခံစားလာရသည်။ စံပယ်ထွန်းတို့က ဈေးပင် မဆစ်ကြ။
 စံပယ်ထွန်းက ဓားလေးကို ကိုင်ပြီး ဦးဘမောင်ကို ပြီးပြီး နှုတ်ဆက်နေသည်။
 သူမက မပြုံးနိုင်ပေ။ ဆရာကြီးနှင့် ခွဲခွာရတော့မည် မဟုတ်လား။ ဝမ်းနည်း
 ဝမ်းသာ ကြည့်လျက် နောက်ဆုံး အနေအထားမှ နေ၍ ဦးဘမောင်ကို
 နှုတ်ဆက်နေသည်။ ဦးဘမောင်သည် ငြိမ်းမြကို မျက်စိတဆုံး ငေးကြည့်
 နေ၏။

အလှဘုရင်မ ငြိမ်းမြသည် ဘုရားပွဲတကာ စုံခဲပြီ။ ရန်ကုန်မြို့ကို

နဲ့သလောက် ရှိခဲ့၏။ ခုတော့ ဘုရားပွဲတွေမှာ ကျင်လည်စရာ မလိုတော့။
 ခုတော့ ငြိမ်းမြ ကမာရွတ်ကို ရောက်ပြီ။ မကွေးမြို့ကို ပြန်စရာ မလိုတော့။
 ကမာရွတ်မှာ ဘယ်ကာလထိ နေရဦးမည် မသိ။ သည်လို မသိခြင်းသည်ပင်
 ဘဝ၏ ဖွင့်ဆိုချက်နှင့် ကိုက်ညီသွားပြီ မဟုတ်လား။

စံပယ်ထွန်းသည် ဓားပါးလေးကို သိပ်ချစ်သည်။ သူ့ယောက်ျားကို
 မသွေးခိုင်းဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင် သွေးသည်။ ဟိုဘက်အခန်းကိုလည်း ဓားကလေး
 အလှကို ပြသခဲ့သည်။ “အလွန်လှတဲ့ ဓားလေးပဲ” အိမ်နီးချင်းမိန်းမကလည်း
 ချီးကျူးသည်။ နောက် နာမည်ကလည်း မိုက်တယ်တဲ့။

ဓားကလေး ရလာကာမှ လီးစရာ ဘာမှ မရှိတော့ဟု ထွန်းက ညည်းညူ
 နေတတ်ပြီး ဈေးသို့ မကြာခဏ ပြေးလျက် ကန်စွန်းရွက်များ ဝယ်လာ
 တတ်၏။ ကန်စွန်းရွက် လီးပြီး ကြော်သည်။ စားချင်လှလို မဟုတ်။ ဓားကို
 စမ်းကြည့်ချင်၍ ဖြစ်သည်။ ထွန်းတို့မှာ သားသမီး တစ်ယောက်မှ မရှိ။ တူမ
 တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ တူမလေးက ဓားကို ယူဆော့ ကစားတတ်သည်။
 ဓားကို ယူသည့်နေရာတွင် ပြန်မထား။ ထိုအခါ အဒေါ်လုပ်သူနှင့် တကျက်
 ကျက်။ စံပယ်ထွန်းတို့အိမ် ဝါးထရံသည် ဟောင်းမြင်းနေပြီ။ ဟောင်းမြင်း
 သော ဝါးထရံ၏ ဘယ်ဘက်ဘောင်နှင့် တစ်ပေသာသာ အကွာအဝေးတွင်
 ဓားကို စံပယ်ထွန်း ထားနေကျ။ ထိုနေရာတွင် အမြဲတမ်း တွေ့နေရသဖြင့်
 တခြား သွားရှာစရာ မလို။ ဘယ်သူ ဘယ်နေရာမှာ ထားထားစံပယ်ထွန်းက
 နောက်ဆုံး ထိုနေရာမှာပဲ ပြောင်းထားသည်။ ထရံဟောင်းတွင် ဓားသစ်သည်
 ထင်းနေသည်။ အာရုံစိုက်စရာ မလိုဘဲ မျက်စိထဲ အလိုအလျောက် ဝင်သွား
 သည်။ တူမလေးနှင့် ဓား၊ တူမလေးနှင့် စံပယ်ထွန်း။ ဓားကလေးကို နေရာ
 တကျ မထားသဖြင့် တကျက်ကျက်ပါပဲ။

“မကွေးဓား ရှားတယ်။ အလှဘုရင်မ ငြိမ်းမြတဲ့”

တစ်နေ့တော့ စံပယ်ထွန်းသည် ဓားကို သေသေချာချာ သွေးရင်း ဓား၏ ဂုဏ်ပုဒ်ကို အမွန်းတင်နေသည်။ သူ့ဘဝ၏ ဒုတိယနောက်ဆုံးနေ့။ သူသည် ဓားကို ကော့နေအောင်သွေးရင်း ဘူးသီးကို ဓားဦးနှင့် စိုက်ထိုးပြီး ခွဲကြည့်နေပုံကို စိတ်ထဲ မြင်ယောင်လာသည်။ တကယ့် အဖြစ်မှန်ဖြစ်သော လူသားတစ်ဦး၏ ဗိုက်သားလေးထဲ လေးလက်မလောက် ထိုးသွင်းလျက် အထဲမှ အသက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်မည် ဖြစ်ကြောင်း သူ မမြင်ယောင်မိခဲ့။ ထိုဗိုက်မှာ မိမိဗိုက်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် သူချစ်သော ဓားသည် တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူ့ဖီဝိန်ကို ချုပ်စေပြီး သူ့ရင်ခေါင်း တစ်နေရာသို့ စိုက်ဝင်လျက် မှောင်အတိ ကျသွားမည်ကို သူသာ သိထားခဲ့လျှင် ဓားကလေးကို ချစ်ကော ချစ်နိုင်ဦး မလား မသိ။

မိုးတွေ သည်းထန်လွန်းသော ညဦးနှောင်းကာလ တစ်ခုမှာပေါ့။

သည်ကာလမှ နောက် နာရီဝက်ကြာလျှင် မိန်းမချောလေး စံပယ် ထွန်းသည် ကမ္ဘာပေါ်သို့ အလည်တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်ရှိ လာနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ ဒါကို သူ မသိသေးသဖြင့် သူ့ရင်သည် သာယာလှပကာ သူ့အပြုံး သည် ချိုမွှေးနေဆဲပဲပေါ့။ ဘဝ၏ ဖွင့်ဆိုချက်များတွင် သေနေ့ကို ကြိုတင် မသိနိုင်ခြင်းလည်း ဝမ်းနည်းစွာ ပါဝင်နေသည် မဟုတ်လား။

မိုးတွေ သည်းမည်းလွန်းနေဆဲ။

စံပယ်ထွန်း အပြင်ဘက်သို့ မသဲမကွဲ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အမှောင် ထဲသို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သော ပုံစံမျိုးနှင့် မိုးတွေ ပက်နေသဖြင့် အလျင်စလို ကြည့်သော အကြည့်တို့ ပေါင်းစပ်ကာ ဒုတိယပုံစံအကြည့်။ အမှောင်ထဲတွင် ဘာမှ မတွေ့မိ။ အမှောင်တစ်နေရာမှာ သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေသူတစ်ယောက် ရှိလိမ့်မည် သူ မတွေးမိ။ သို့သော် လိပ်ပြာက သိရှိခွင့် ရှိနေသလိုလို ခံစားရ သည်။ ကြက်သီးတွေ ထလာသည်။ ထို့နောက် သူ တံခါးကို ပြေးပိတ်လိုက်

၏။ သို့သော် နောက်ကျ သွားခဲ့ပြီ။ အကြံအစည် ယုတ်မာသော လူတစ်ဦး သည် အိမ်ထဲတွင် နေရာ ယူပြီး နေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် တူမလေးကို သူ့အမေက အလည်ခေါ်သွား၏။

သူ့ယောက်ျားကလည်း အပြင် သွားနေခိုက်။ ဟိုဘက်ခန်းမှ လူများ ကလည်း မွေးရပ်မြေသို့ အလည်သွားခိုက်။ အားလုံး ဆုံစည်းမှုတစ်ခုသည် ခုစည်းမှု ရှိခဲ့သော ပျော်ရွှင်မှုများနှင့် သူ့ကို ထာဝရ ခြားနားဝေးကွာ သွားစေ တော့မည်။ သန်မြန်သော ထိုပုဂ္ဂိုလ် လူယုတ်မာမှာ တခြားလူ မဟုတ်။ သူ့ အပျိုဘဝတုန်းက သူ့ကို အရူးအမူး ရည်းစားစကား လိုက်ပြောကြမ်းကြမ်း ဘမ်းတမ်း ချဉ်းကပ်၊ ကားတင်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်လို ခြိမ်းခြောက် လုပ်ခဲ့ သော လူထွန်းအောင်သော်။ မိုးခြိမ်းသံများ၊ လေတိုက်သံများက ထွန်းအောင် သော်၏ အကြံအစည်များအတွက် နိမိတ်ပုံလို ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ သင်္ကေတများ လည်း ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ငိုကြွေးသံများပမာလည်း ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ပေါင်ချိန် ၂၀၀ ကျော်ရှိသော ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ကို ပေါင် ချိန် ၉၀ သာရှိသော စံပယ်ထွန်းသည် အသာတကြည်ပင် အရှုံးပေးလိုက် ရ၏။ အချိန်ကောင်း အချိန်ကိုက်တွင် ကိုကိုညိမ်း ရောက်လာသည်။ အထင် လွဲစရာ အကောင်းဆုံး အနေအထားကို တွေ့သွားပြီးနောက် ကိုကိုညိမ်းသည် စံပယ်ထွန်းကို အလှဘုရင်မ ငြိမ်းမြ ဓားဖြင့် ထိုးမိပေပြီ။ လက်လွန်သွား ပေပြီ။ စံပယ်ထွန်းသည် ထာဝရ အိပ်မက်ချောက်ထဲ ရောက်ရှိသွားပေပြီ။

“တစ်နေ့တစ်နေ့ အထင်လွဲ အမြင်လွဲလို့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူတွေ ဘယ်လောက်တောင် သေနေကြလဲ မသိဘူး။ တကယ်တော့ စံပယ်ထွန်းဟာ စာရိတ္တ အကောင်းဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ”

လူတွေထဲက လူတစ်ယောက်၏ ထင်မြင်ချက် လွင့်ပါးလာသည်။ ကြေကွဲစရာ အဖြစ်အပျက်မှာ ပျံ့နှံ့သွားသည်။ မိုးကလည်း စဲသွားပြီ။

အဓိပ္ပာယ်မှာ လူသတ်မှုသည် ထင်ရှားပြီ။ဆိုလိုသည်မှာ သက်ဆိုင်ရာ အမှုတွဲတွင် ပါဝင်သော သက်ရှိသက်မဲ့များသည် ဥပဒေ၏ စီမံရာကို ခံကြရတော့မည်။သံဝေဂ အနေနှင့် ရှုနိုင်ကြမည်ဆိုလျှင် အားလုံး ခွဲခွာရတော့မည် သဘောတရားမှာ နေရာယူထားပြီ။ အလှဘုရင်မ ငြိမ်းမြသည် ငိုရလွန်းသောကြောင့်လား မသိ။ မျက်ရည် ခန်းသွားပြီးနောက် မျက်လုံးထဲမှ သွေးစက်တွေ တတောက်တောက် ယိုစီးကျနေသည်။ သူ့ဘဝသည် မကွေးကိုလည်း ပြန်ရောက်တော့မည် မဟုတ်။သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် ရဲက သူ့ကို သိမ်းတော့ အသားညိုညိုနှင့် အရပ်သားတစ်ယောက်က “ဓားလေး လှလိုက်တာ။လက်ကိုင်မှာ ဆေးပြာလေး သုတ်လို့။အလှဘုရင်မ ငြိမ်းမြ ဆိုပါလား။ရက်စက်တာတော့ ကမ်းကုန်ရော”တဲ့။

တခြား လူတစ်ယောက်က “ကမ္ဘာပေါ်မှာ မုဒိန်းအကျင့်ခံရပြီး အသတ်ခံရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ဟာ ကြေကွဲစရာ အကောင်းဆုံးပဲ”တဲ့။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးတစ်ယောက်က

“ဓားဟာ သူ့ဘာသာသူ နေတာပါ။ဘုရား ဆွမ်းတော်တင်ဖို့ ပန်းသီးတစ်လုံးကို လှီးမယ်ဆိုရင် ဓားရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ တစ်မျိုးပေါ့။မီးကို ချက်ပြုတ် စားသောက်တဲ့ နေရာမှာ သုံးမလား။ရွာကို မီးတိုက်မလား ဆိုတဲ့ သဘောပဲပေါ့။ အာလူးနွားဖို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဓားကို လူရဲ့အသည်းနှလုံးထဲ တည့်တည့်ထိုးသွင်းပြီး စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်တာ ဘယ်သူလဲ။လူပဲ မဟုတ်လား။လူရဲ့ ယုတ်မာတဲ့ စိတ်ထားတွေ၊အထင်လွဲမှုတွေ၊ဒေါသတွေနဲ့ မပေါင်းဖက်မိရင် ဓား မပြောနဲ့၊ သေနတ် မပြောနဲ့၊ အနုမြူဗုံးတောင် ကြောက်စရာ မလိုဘူး။လူတွေလည်း အတ္တ တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာခဲ့ကြပြီ။ယနေ့ ယခု အချိန်အခါမှာ လူတွေကို လူတွေက ပြန်သတ်တာဟာ သဘာဝ ဘေးဒဏ်က သတ်တာထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုလိမ့်မည်လို့ ထင်တယ်။ နာဖို့တွေ၊

အလှဘုရင်မ

ကျူးလူမျိုး ခြောက်သန်း သတ်သလိုမျိုး သဘာဝ ဘေးဒဏ်မှာ အဲဒီလောက်များများစားစား မရှိဖူးဘူး။လူသားရဲ့ ယုတ်မာမှုဟာ အနုမြူဗုံး အလုံးတစ်ရာထက် ပိုကြောက်စရာ ကောင်းတယ်။တကယ်တော့ လက်နက်တို့၊ ဗုံးတို့၊ဓားတို့မှာ ဘာမှ အပြစ်မရှိဘူး။ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးက လူပဲ။ ခွဲခွဲခြားခြား ပြောရရင် ယုတ်မာပြီး အတ္တကြီးတဲ့ လူတွေပဲ”

အလှဘုရင်မ ငြိမ်းမြသည် လူနှင့် သူ၏ဒေါသကို ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်စွာဖြင့် အဝတ်ဖြူတစ်စ အောက်မှာ ကြောက်ရွံ့စွာ ပုန်းအောင်းနေမိပါသည်။

[ပန်းထသီမဂ္ဂစင်း၊မေဇော်ဝါရီ၊၁၉၉၆]

နဝင်းမြင့်
ငှက်စုန်း

ငှက်စုန်း
နဝင်းမြင့်

ငှက်စုန်း
နဝင်းမြင့်

(၁)

သည်ရွာကလေးကို လူတွေက လက်ပဒေါလို့ပဲ ခေါ်တယ်။တကယ် စာနဲ့ပေနဲ့
ရေးရင်တော့ လက်ပံတော ဖြစ်ရမှာပေါ့လေ။ဖိတ်စာတွေ ဘာတွေမှာ လက်ပံ
တောရွာနေ အဘ ဦးဖိုးဂေါင်ကို အမှူးထား၍.....ဘာ ညာ စသဖြင့် ရိုက်
ရင်တော့ လက်ပံတောလို့ ရိုက်ကြတာပေမယ့် လူတွေ ပါးစပ်ကတော့
လက်ပဒေါ ခေါ်တာပါပဲ။လက်ပဒေါ ဆိုရင်လည်း သည်ရွာကို ညွှန်းမှန်း
သိတယ်။ ခက်တာက ရွာကိုသာ သိတာပါ။သွားတာတော့ ဘယ်သူမှ မသွား
ချင်ဘူး။ သွားရတာကလည်း လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး။ဆည်မြောင်း လက်တံ
မြောင်းကို ကန့်လန့် ဖြတ်ရတာလည်း ရှိတယ်။ လက်တံမြောင်းကြီးကလည်း
တစ်ခါတစ်ခါ ပဲချိန် နှမ်းချိန် ရေလွှတ်ထားရင် လူ့ခါးစောင်းလောက်
ရေရှိတာဆိုတော့ တော်ရုံလူက တော်ရုံကိစ္စနဲ့ မဖြတ်ကြဘူး။တော်တော်
ဆေးတဲ့ နေရာမှာတော့ မြောင်းကူး အုတ်တံတားဟောင်းကြီး ရှိပေမယ့် ဘယ်

သူက အဲသည့် သွားကူးနေမှာတုံး။ဝေးသမ္မ တော်တော်ကို ဝေးတာ။ကူးပါ ပြီတဲ့။ တစ်ဖက်ကမ်းရောက်လို့ ပြီးသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ပြောင်းတောကြီး ဖြတ်ရသေးတယ်။ ပြောင်းတောထဲ မရောက်ခင် ပပ်ကြားအက်နေတဲ့ လယ် တော ခြောက်ခြောက်ကြီးထဲကို တော်တော်လေး ဆင်းရသေးတယ်။ ပြီးမှ ပြောင်းခင်းထဲ ရောက်တယ်။ ပြောင်းခင်းကို ဖြတ်ပြီးရင် လက်ပဒေါ ဂွာစပ်ကို ရောက်ပြီ။ယာခင်း မြေနီစပ်က ကိုလုံး ထန်းရွက်တဲဟာ လက်ပဒေါရဲ့ ဂွာဦး ဆိုင်းဘုတ်ပဲ။

ဒါပေမယ့် ပါးစပ်က ပြောရတာသာ လွယ်တာကလား။ တကယ် သွားတော့ သည်လောက် လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး။ဒါဖြင့်ရင် စက်ဘီးနဲ့ သွား ပါလား ဆိုတော့လည်း စက်ဘီး စီးစရာကိုပဲ လမ်းမရှိတာ။မြင်းလည်းတော့ လည်း ဖြစ်ဖြစ်မြည် သွားရင် ရပေမယ့် အုတ်တံတားရှိတဲ့ နေရာထိက ဝေး တော့ မြင်းလည်းက လက်ပဒေါ ဆိုတာနဲ့ 'အားပေါင်ဗျာ' လုပ်တော့တာ။ ဒါက လက်ပဒေါကို သွားဖို့ ကိုယ်ဘက်က စဉ်းစားတာ။လက်ပဒေါဘက်က တော့ စဉ်းစားနေတာ မဟုတ်ဘူး။မြောင်းလက်တံကြီး ကျော်ပြီး ကမ်းပေါ် တက်လိုက်မှ မြစ်လောင်းဒေရီယာထဲ ရောက်တာ ဆိုတော့ လာရတာပဲ။ ကူးရတာပဲ။ကျားတံဆိပ် မီးခြစ် တစ်ဖာနဲ့လည်း မြောင်းရေထဲ ကူးရတာပဲ။ ဘီအိုစီ ဖရောင်းတိုင်လေး တစ်တိုင်နဲ့လည်း ပြောင်းခင်းထဲ မြွေမကြောက်၊ ကင်းမကြောက် ကူးရတာပဲ။ လင်က ကွင်းကြို ကွင်းကြားထဲက ထွက်လာတဲ့ ကြွက်ကို ခုတ်ထစ်ပြီး ရင်နှစ်ခြမ်းခွဲ၊မီးရဲရဲမှာ ကင်ပြီးရင် ကင်ထားတဲ့ တုတ် တံမည်းမည်းနဲ့ပဲ ထမီ ရင်လျားကြီးနဲ့ မြစ်လောင်းကို ပြေးရောင်း ရတာက လည်း ကြွက်ရရင် ရသလိုကိုး။

မီးခြစ်တစ်ဖာ၊ ဖယောင်းတစ်တိုင်နဲ့ မြစ်လောင်း သွားရလို့ လက် ပဒေါမှာ အိမ်ဆိုင် မရှိဘူးလား ဆိုတော့လည်း မရှိဘူး။ အိမ်ဆိုင် နေနေသာ

သာ ဖျားလို့ နာလို့ ဆေးခန်း၊ဆေးရုံ မရှိတာထား။ကျားခေါင်းလေး၊ ချမ်းအေး လေး တစ်ထုပ်လောက် ဝယ်ချင်လို့တောင် ကိုယ်ခွဲမရှိရင် အဖျားတက်ကြီးနဲ့ ပြေးရတဲ့ ရွာကိုး။ လက်ပဒေါရဲ့ နာမည်ကျော် ရောင်းကုန်ကတော့ လယ် ကြွက် ကွင်းကြွက်ကို တုတ်နှစ်ချောင်း ထိပ်ဆိုင်ချည်ပြီး ကင်ထားတဲ့ ကြွက် ကင်ပဲ။ကြွက်ကင် သွားရောင်း၊ ရောင်းရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ဆန် နို့ဆီဘူး နှစ်ဘူး သုံးဘူး ဝယ်ပြီး ပြန်လာတာဟာ မြစ်လောင်းနဲ့ လက်ပဒေါရဲ့ ကုန်ကြမ်းပေး ကုန်ချောယူ ဆက်ဆံရေးပဲ။မြစ်လောင်းက လူတွေကလည်း လက်ပဒေါ ကြွက်ကင်များတော့ ကြိုက်တယ်။ ကြိုက်တဲ့အချိန် ယူသာလာခဲ့။နောက်ဆုံး လူတွေအိပ်ချိန် ဆိုရင်တောင် ဘုံဆိုင်ကိုသာ နှိုး၊ ယူတယ်။ပိုက်ဆံ မယူချင် တဲ့ဘူးဆိုရင် ဆန်နှစ်ဘူး ချင်ပေးတယ်။လက်ပဒေါမှာ ကြွက်ကင်ဟာ ပိုက်ဆံပဲ။ လက်ပဒေါမှာ ကြွက်တွင်းရှာတာဟာ ပိုက်ဆံ ရှာတာပဲ။ ဒါမှ ဘုတ် ဆန်ရှာတာပဲ။မြစ်လောင်းဆိုတာကတော့ သည်နားတကြောမှာ တိုက် နယ်ရွာကြီးဆိုတော့ ဂါတ်တဲ ရှိတယ်။ စာသင်ကျောင်း ရှိတယ်။ တူတူတန် တန် ဈေးကလေး ရှိတယ်။ကျေးလက် ကျန်မာရေးဆေးခန်း ရှိတယ်။ ဆန် နေတောင် တစ်လုံးလား၊ နှစ်လုံးလား ရှိတယ်။ထားပါတော့။သောင်သာ တယ်ဆိုတော့ကာ မြစ်လောင်းသူ မြစ်လောင်းသားက ဈေးထဲမှာ ယောက်ျား၊ မိန်းမ အရောင်မွဲမွဲ တွေ့ရင် ဒါ လက်ပဒေါက ဆိုတာ သိတော့ သူတို့ အချင်းချင်း စကားပြောရင်တောင် 'လူကိုယ်က လက်ပဒေါ ကာလာနဲ့'လို့ ခြောက်တတ်ကြတာတွေလည်း ရှိတယ်။ လက်ပဒေါက လူတွေဟာ ဆင်းရဲကြ တာကို ပြောချင်တာပါ။ ဆင်းရဲပေမယ့် လက်ပဒေါသားတွေဟာ ရိုးသား ကြတယ်။မြစ်လောင်းဂါတ်တဲက လက်ပဒေါကို တရားခံ သွားဖမ်းရတယ် ဆိုတာ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးဘူး။လက်ပဒေါက တဲကလေးတွေဟာ ဘာတံခါးမှ မရှိတာတောင်မှ သစ်သားယောက်မတစ်ချောင်း မပျောက်ဖူးဘူး။ရွာသား

အားလုံးကတော့ ကြွက်ထိုးစားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သည်ဆည်မြောင်း လက်
တံကြီးကို ဖာဖို့ ထေးဖို့ ပြုဖို့ ပြင်ဖို့ ရာသီအလိုက် ခန့်ထားတဲ့ အလုပ်သမား
တွေလည်း ရှိတယ်။ သူတို့ကို သည်အရပ်က 'မြောင်းလျှောက်' လို့ ခေါ်တယ်။
မြောင်းကြီးတစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်ရင်း မြောင်းကျိုးတာ၊ မြောင်းပဲ့တာ
လိုက်ဖာရတဲ့ လူတွေဆိုတော့ မြောင်းလျှောက်လို့ ခေါ်တာလည်း မမှားဘူး။
ခက်တာက သည်အလုပ်က မိုးတွင်းမှာမှ ခဏကလေး ခန့်တာ။ နွေမှာ
အလုပ်မရှိဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရှာလုပ်ပဲ။ ရှာစားပဲ။ သောက်ပဲ။ လက်ပဒေါကို
ခရီးကြို မှာရင်လည်း ရတယ်။

“လက်ပဒေါက မြောင်းဆောက် ဗုံတီးကို ပြောလိုက်စမ်းပါကွာ။
နက်ဖျင်ည အဆွေကျောင်းကို လာပါလို့။.....မြစ်လောင်းက စံထွန်းအလှ
မတိုင်ခင် မြေညှိချင်လို့လို့.....နော” လို့ မှာလိုက်ရုံပဲ။ မြောင်းဆောက်ဆိုတာ
မြောင်းလျှောက်လို့ ပြောတာပါ။ နက်ဖျင် ဆိုတာ မနက်ဖြန်ညဆိုတာ ည၊
အဆွေကျောင်းဆိုတာ အရှေ့ကျောင်း၊ နော....ဆိုတာက နော.....ကို ပြော
တာပါ။ သူတို့ချင်းကတော့ အဆင်ကို ပြောလို့ပါ။ ဒါဆို လက်ပဒေါက မြောင်း
လျှောက် ကိုဗုံတီးက ပေါက်တူးကိုင်ပြီး မြစ်လောင်းကို သုံးလေးရက် ကူး
သွားတာပါပဲ။ ပြောချင်တာက လက်ပဒေါက လူတွေဟာ အဲသလို လူတွေ။
လက်ပဒေါဟာ အဲသလို ရွာကလေး။

(၂)

လက်ပဒေါဟာ ရှိလှရင် အိမ်ခြေနှစ်ဆယ်ကျော်ပဲ။ လက်ပံပင်ကြီး တစ်ပင်
တည်း ရွာထိပ် ရှိနေတာကို ဘယ်သူက လက်ပံတော လုပ်ထားတာလဲ ဘယ်
သူမှ မသိဘူး။ ဒါက အကြောင်းလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ နာမည်ရှိနေတာပဲ တော်
လှပြီ။ နောက် ရွာအနောက်မှာ သချိုင်းရာကလေး ရှိတယ်။ သည်သချိုင်းရာ
ကလေးက လက်ပဒေါသချိုင်း သက်သက်တော့ မဟုတ်ဘူး။ လက်ပဒေါ

နောက် ဝေးဝေးက ကြက်ဆူပင်၊ မိုးနံ့ကုန်း၊ ပျဉ်းမကုန်း ရွာတွေကလည်း
လူမှ သေရင် သည်သချိုင်း လာတာပဲ။ သချိုင်းစပ်မှာ ညောင်ပင်အိုကြီး
တစ်ပင် ရှိတယ်။ တစ်ခြမ်းက ခြောက်တောင်နေပါပြီ။ တစ်ခြမ်းက ခြောက်လို့၊
တစ်ခြမ်းက စိမ်းလို့။ ထားပါတော့၊ အပင်ကလည်း ကြီးကြီးဆိုလို့ လက်ပဒေါ
မှာ သည်လက်ပံပင်နဲ့ သည်ညောင်ခြောက်ပင် နှစ်ပင်ပဲ ရှိတယ်။

တစ်နေ့တော့ လူဦးရေ တစ်ရာကျော်လောက်နဲ့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေရ
တဲ့ သစ်ပင်ကြီး နှစ်ပင်နဲ့ လက်ပဒေါမှာ လူသေမှု စဖြစ်တယ်။ လူသေမှုကို
ပြောတာနော်။ လူသတ်မှု မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဟာသူ နေရင်းထိုင်ရင်း သေတာကို
ပြောချင်တာ။ ဟ.....လူနေတဲ့ ရွာပဲ။ လူသေတာ ပြောစရာလားလို့ မေးချင်
ရင်လည်း မေးဖို့ပဲ။ ဒါပေသိ လက်ပဒေါမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၂၀၊ အစိတ်
ကတည်းက ကနေ့ထိ တစ်ခါမှ လူသေဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ နာမည်ကသာ
လက်ပဒေါသချိုင်း။ လက်ပဒေါသား လက်ပဒေါသူ တစ်ယောက်မှ မြေကျ
ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ နှစ်အစိတ် ဟိုဘက်ကတော့လည်း ရှိချင်ရှိမယ်။ ဒါတော့
ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။ မှတ်မိသလောက်တော့ သည်နှစ်ပေါင်း အစိတ်
သုံးဆယ်လောက်ထဲမှာတော့ သေဖူးသေးတယ်။ ဒါတော့ သေချာတယ်။

တစ်ညတော့ လက်ပဒေါ ရွာကို ကန့်လန့်ဖြတ် ပျံသွားတဲ့ ငှက်
တစ်ကောင်က စူးစူးကြီး အော်ရင်း လက်ပဒေါညကို ခပ်ပြင်းပြင်း ပုတ်နိုး
လိုက်တယ်။ သည်ငှက်အော်သံမျိုးကို လက်ပဒေါက အင်မတန် ဆင်းရဲတဲ့
လူတွေ မကြားဖူးတာ ကြာပြီ။ သည်ရွာက လူတွေကလည်း ဟိုက တစ်တဲ၊
သည်က တစ်အိမ်၊ လက်ပဒေါ လာစုရင်းက နေကြရတာဆိုတော့ ကိုယ်
ဗြတ်သန်းကြီးပြင်းခဲ့ရာ ငယ်ဘဝတုန်းကတော့ ကြားဖူးကြတာချည်းပေါ့။
ဒါဟာ ငှက်စုန်းတစ်ကောင်ရဲ့ အော်သံ ဆိုတာလောက်တော့ သိတာပေါ့။
သည်ကောင်မှ အပေါ်က ဖြတ်အော်ရင်၊ ဒါမှမဟုတ် လူမမာ အိမ်ခေါင်က

ဖြတ်အော်ရင် ဒါဟာ မင်္ဂလာ မရှိဘူး ဆိုတာလောက်တော့ သိတာပေါ့။ ကျက်သရေ မရှိဘူး ဆိုတာလောက်တော့ သိတာပေါ့။ အဲသည်ညက သိခြင်းနဲ့ ကြောက်ခြင်းဟာ တစ်ချိန်တည်း ဖြစ်တယ်။ အဲသည်မှာတင် တစ်ရွာလုံးက ငှက်စုန်းသံကြားတာနဲ့ အိပ်ရာထဲ လှဲနေရာက ထကြတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း “ဖွဟဲ့ နင့်ဒဏ် နင်ခံ၊ နင့်ဒဏ် နင်ခံ” လို့ ရေရွတ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ မိသားစုတွေဟာ မီးတိုင်ခွက်ရောင် နီကျင်ကျင်၊ မှုန်တိ မှုန်မွှားထဲမှာ တစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာ တစ်ယောက် လိုက်ကြည့်နေကြတယ်။ မိန်းမကလည်း ယောက်ျားကို “တော် နေကောင်းပါတယ်နော်” ဆိုတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကြည့်တာ။ ယောက်ျားကလည်း “နင် နေရ ထိုင်ရတာ ကောင်းရဲ့လား မိသေးရာ” ဆိုတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကြည့်နေတာ။ နီးစပ်ရာ ကိုယ့်ကလေးတွေရဲ့ နဖူးတွေကိုလည်း မှတ်မှတ် ရရကြီး စမ်းလိုက်ကြတာလည်း လက်ပဒေါက တဲကလေးတွေထဲမှာ အားလုံး အတူတူလောက် နေမှာပါပဲ။

အင်းလေ။ ညဘက် ထွက်တဲ့ ညငှက်တစ်ကောင်က သူ့ဟာသူ သူ့ငှက်လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ ပျံသန်းရင်း အော်ဟစ်လိုက်တဲ့ အသံဟာ လူတွေအားလုံး ငုတ်တုတ် ထထိုင်ကြရတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ပြိုင်တူ တစ်စုံတစ်ရာ ရေရွတ် လိုက်ရတယ်။ သည်ငှက်သံကပဲ သေခြင်းတရားကို ကိုက်ချီပြီး ရွာကလေးပေါ်မှာ ပစ်ချထားခဲ့တာမျိုးလို မျက်နှာထားတွေ ဖြစ်သွားကြရတယ် ဆိုတာကလည်း စဉ်းစားကြည့်ရင် ရယ်တော့လည်း ရယ်စရာကြီးပေါ့လေ။

(၃)

ဒါပေမယ့် ဒါဟာ ရယ်စရာ မဟုတ်ပါဘူး။ လက်ပဒေါမှာ နှစ်တော်တော်ကြာ ကြာ ပျောက်ကွယ်နေတဲ့ သေခြင်းတရား ရုတ်တရက် ရောက်လာတာဟာ ရယ်မောစရာ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ လူသေတာဟာ နှစ်သက်စရာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေသိ လက်ပဒေါမှာ လူက တကယ့်ကို အဲသည်ညက သေတယ်။ သေတဲ့

လူက လှတင်လို့ ခေါ်တယ်။ မြောင်းလျှောက် ပါပဲ။ လက်ပဒေါကို ငှက်စုန်း ဖြတ်သွားပြီး လူတွေ အားလုံးလောက် အိပ်မောကျ နေချိန်မှာ လှတင် ကြွက်ထိုးတဲ့မိန်းကို ထောက်ရင်း သူ့တဲကို ပြန်ရောက်လာတယ်။

‘မြမေ.....ထစမ်း၊ ငါ့ကို အကောင် ကိုက်လိုက်လို့’

ဒါပဲ ပြောနိုင်တယ်။ တဲဝမှာ ဝုန်းခနဲ လဲသွားတယ်။ သူ့မိန်းမ မြမေက နိုင်သလောက် ပွေ့ပြီး တဲအတွင်းဘက်ကို သွင်းတယ်။ အကောင် ကိုက်လိုက်တယ် ဆိုတဲ့ နေရာတွေကို ရှာကြည့်တယ်။ လယ်ထဲ ကွင်းထဲ ကြွက်သွားထိုးတဲ့လူ အကောင်ကိုက်တာ ခြေဖျားဘက် ဖြစ်ရမှာပေါ့လို့ တွက်ရင်း ကြည့်လိုက်တော့ ဆေးလိပ်မီးနဲ့ ထိုးထားလို့ အသားစတွေ လန်နေတဲ့ ညာဘက် ခြေဖခုံဟာ မောက်မောက်ကြီး ယောင်ကိုင်းနေတယ်။

“ကိုလှတင်.....ကိုလှတင်”

မရဘူး။ ခေါ်လို့ မရတော့ဘူး။ တော်တော်ကို ဝေးတဲ့ နေရာလောက်က ငှက်စုန်းထိုးသံကြီးတစ်ချက် ကြားပြီး ဘာကြာတဲ့၊ လှတင် သေရော။ မြမေ ဝိုသံက ငှက်စုန်းထက် ကျယ်တော့ အားလုံး နိုးကုန်ကြရော။ မြမေတို့ဘဲကလေးရှေ့ကို စုစုဝေးဝေး ရောက်လာကြတယ်။ မိုးမလင်းတလင်း ညကြီးသန်းလွဲမှာ လက်ပဒေါက လူတွေဟာ သေသူနဲ့ ခြေထောက်က ဒဏ်ရာကို ကြည့်ဘူး။ မည်းနက်နေတဲ့ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေကြတယ်။ ငှက်တစ်ကောင်ကို ရှာနေကြတာ ထင်ပါရဲ့။

“မနက် မြစ်လောင်းက ဘုန်းကြီးပင်ဖို့ စီစဉ်ကွာ.....”

တစ်ယောက်က အကြံပေးတယ်။ လက်ပဒေါမှာ သရဏဂုံ တင်စရာ ဘုန်းကြီးမှ မရှိတာကိုး။

(၄)

လက်ပဒေါမှာ ငှက်စုန်းကြီး အော်လို့ ငါးရက်တောင် မပြည့်သေးဘူး။

လက်ပဒေါမှာပဲ နောက်တစ်ယောက် သေပြန်ရော။ သေတဲ့လူက ကျင်စိန်တဲ့။ အရက်မှာပါ။ လက်ပဒေါမှာ လူကောင်းသူကောင်းချည်း ရှိရိုးသားသား နေတယ် ဆိုပေမယ့် အရက်ကလေး တမြဲမြဲနဲ့ လူလည်း ရှိတာပေါ့လေ။ ပြီးတော့ ရွာမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသာ မရှိတယ်။ ဘုံဆိုင်ကလေးတော့ ရှိတယ်။ ကျင်စိန် သေတာကလည်း ဆန်းတယ်။ အဲသည်ညဦးက ကျင်စိန် အရက်ကလေး ထွေထွေနဲ့ သီချင်းတွေ ဆိုရင်းက တဲရှေ့ ကွပ်ပျစ်ကလေးမှာ လဲရင်းက မူးမူးနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတာပါ။ မနက်မိုးလင်းတော့ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာပဲ သေနေတယ်။ မနက်ခင်း ကျင်စိန်နဲ့ သိုးကျောင်း သွားနေကျ ထွန်းပေါ် လာ နှိုးတော့ နှိုးမရတော့ဘူး။ စမ်းကြည့်တော့ မာတောင့်နေပြီ။

“ကျင်စိန်တော့ သေပြန်ပြီ။ အင်း ငါထင်တယ်။ ညက ငှက်စုန်း ထိုးကတည်းက တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်တော့မှာပဲ ဆိုတာ”

“ဟာ ဘကြီးက ဘယ်တုန်းက ထိုးလို့တဲ့၊..... ညက မထိုးပါဘူး”

“ထိုးပါသော်ကော မောင်ရာ၊..... ညက လေတွေ တဝှမ်းဝှမ်း အော်တိုက်နေတာ အကြာကြီး။ လေလေးလည်း ငြိမ်ရော ငှက်စုန်း ထိုးလိုက်တာ သံပြာကြီးနဲ့.....”

ကျင်စိန်အလောင်းရှေ့ ရောက်နေတဲ့ လက်ပဒေါသားတွေအားလုံး ဝိုင်း သွားကြတယ်။ အင်မတန် ကြမ်းတမ်းခက်ခဲတဲ့ သည်နေရာကလေးကို။ အင်မတန် ဆင်းရဲကြပ်တည်းကြတဲ့ သည်နေရာစုကလေးကို သေမင်းက ဘယ်လို ရှာတွေ့ သွားရတာတဲ့လဲ။ သည်ငှက်စုန်းကကော ဘယ်သူက လွှတ် လိုက်တာလဲ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ တစ်ခါမှတောင် မကြားဖူးတဲ့ ငှက်အော်သံ ကြီးဟာ ဘယ်က ဘယ်လို ရောက်လာတာတဲ့လဲ။ မသိဘူး။ သူတို့ ဘာကိုမှ မသိတာပါ။ သူတို့ ဘယ်လိုမှကို ဉာဏ်မမီနိုင်တာကိုပဲ တွေးနေကြတာ အကြာကြီး။ ပြီးတော့ ကိုယ့်တဲကလေးတွေဆီ ကိုယ်ပြန်ကြတယ်။

လက်ပဒေါသားတွေ ကြွက်ကောင်းကောင်း မထိုးနိုင်ဘူး။ မြောင်း ကောင်းကောင်း မလျှောက်နိုင်ကြဘူး။ သည်ညကော ငှက်စုန်း လာဦးမှာ သား။ လာရင်ကော အော်ဦးမှာလား။ အော်ရင်ကော သေဦးမှာလား။ သေရင် ကော..... ဘယ်သူလဲ။

(၅)

ကျင်စိန်သေလို့ တစ်လကျော်ကျော် ကြာတော့ လူတွေဟာ ငှက်စုန်းကို မေ့သွားကြတယ်။ လက်ပဒေါမှာ လူသေတာဟာ ပြောစရာတော့ ဖြစ်သွား ဘာပေါ့လေ။ လက်ပဒေါသားတွေဟာ သည်အကြောင်းကို အခုတွေးရင် အခု ကြောက်ကြတယ်။ ငှက်စုန်းကလည်း မလာပြန်ဘူး။ တချို့ ညတွေတော့ လည်း ရွာစပ်က ဖြတ်ပျံသွားရင်း ခပ်ဝေးဝေးက အော်သံလောက်နဲ့ ပြီးသွား ဘာမျိုးပဲ ရှိတယ်။ သည်အတောအတွင်း လက်ပဒေါက ကလေးတွေ အားလုံး ရဲ့ လည်ပင်းမှာ ကနကမာခွံလိုလို လက်မ လောက် ယောက်သွားခွံကလေး တွေ တပ်ကြလို့။ သည်လိုနဲ့ နေလာကြရာက တစ်ညတော့ အားလုံးက မေ့ နေကြတဲ့ ငှက်စုန်းဟာ လက်ပဒေါရွာပေါ်က တည်တည်ကြီး အော်သွားပြန် ရော။ အော်တာမှ စူးစူးရဲရဲကြီး။ ဂီးခနဲ အော်သံဟာ တော်ရုံ လူမမာရုံ အသက် ခံညာဉ်ကို ကိုင်ညှစ်ပြီး သူ့နှုတ်သီးကြီးနဲ့ တပေါက်ပေါက် ထိုးဆိတ်လိုက် သလို အော်သွားတာမျိုး။

“ဖွဟဲ့..... နင့်ဒဏ် နင်ခံ..... နင့်ဒဏ် နင်ခံ”

နင့်ဒဏ် နင်ခံသာ ပြောတာ။ ငှက်စုန်းက ခံဖို့သာ လက်ပဒေါသား တွေက တဖွဖွ ရွတ်နေတာ။ တကယ် ခံနေရတာက သူတို့ပဲ။ အဲသည်ညက လ၊က လက်သည်း ခြစ်ရာလောက်ကလေးနဲ့ည။ ပြောင်းခင်းဘက်က ကွင်း ဆလက တသွေးသွေးနဲ့ည။ ဆည်းမြောင်းလက်တံကြီးထဲမှာ ရေမရှိချိန်ဆို တော့ ကလေးတွေတောင် ပြောင်းခင်းကြီး ကျော်ပြီး မြောင်းခြောက်ထဲ

ကစားနေကြတဲ့ည။ ငှက်စုန်းထိုးသံကြီးဟာ လက်တံမြောင်းထဲက ကလေးတွေပေါ်ကို ဗုံးကြဲလိုက်သလို၊ မိုးကြိုးများ ပစ်ချလိုက်သလို ကျလာတော့ ကလေးတွေ အားလုံးဟာ လက်တံမြောင်း နှုတ်ခမ်းပေါ် ပြေးတက်ရင်း၊ ပြောင်းခင်းကို ညမှောင်မှောင်ထဲမှာ ကျော်ဖြတ်ရင်း တဲစုကလေးတွေရှိရာကို ပြေးလာကြတယ်။ မိဘတွေကလည်း ပြောင်းခင်းစပ်က ကြိုရင်းက ပြေးလာတဲ့ ကလေးတွေ့ရဲ့ ရင်ဘတ်က ကမာခွံကို အရင် စမ်းကြည့်ကြတယ်။

“ဟဲ့.....ငကွန်း.....ဘယ်မှာလဲ.....နင့်”

မအေ လုပ်သူတွေထဲက အော်လိုက်သံဟာ လက်ပဒေါ ညထဲမှာ တုန်ခါနေတယ်။

“ဘယ်မလဲ..... ငါ မေးနေတယ်လေ.....ဘယ်မလဲ”

ငကွန်းက မျက်လုံးတွေ ကြောင်နေပြီး မအေလုပ်သူကို ကြည့်နေတာက လွဲရင် သူ့လည်ပင်းကို သူ့စမ်းနေတာပဲ ရှိတယ်။ ဘာမှ မပြောဘူး။ မပြောနိုင်ဘူး။ သည်လိုနဲ့ လက်ပဒေါဟာ ခဏကလေး ငြိမ်သက်သွားတယ်။ အဲသည်ညက ကိုယ်တွေ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူပြီး ငကွန်းကလေး သေတယ်။

သည်တစ်ခါတော့ လက်ပဒေါဟာ ချောက်ချားသွားခဲ့ကြတယ်။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ နေကြတယ်။ ညမှောင်ပြီ ဆိုတာနဲ့ လက်ပဒေါ မိုးကောင်းကင်ပေါ်က ဖြတ်သန်းသွားမယ့် ငှက်တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကို ဘာမဟုတ် ညာမဟုတ် ကြောက်နေကြတယ်။ သည်ငှက်ကပဲ လက်ပဒေါကို သေခြင်း လက်ဆောင်တွေ ကောင်းကင်က ချ ချ ပေးနေတာကိုး။

ပထမ လှတင် သေတယ်။ နောက် ကျင်စိန် သေတယ်။ ခုတစ်ခါ ငကွန်းကလေး သေပြန်ပြီ။ နောက် ဘယ်သူ သေဦးမှာလဲ။ လက်ပဒေါ သမီးမှာ လက်ပဒေါသား သုံးယောက်တောင် ရောက်နေပြီကော။ လက်ပဒေါ

သမီးက နောက် ဘယ်သူ့ကို မျက်စပစ် နေပြန်ပြီလဲ။ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။ သည်ငှက်စုန်းကြီး အော်နေသရွေ့ လက်ပဒေါသူ လက်ပဒေါသားတွေဟာ နေ့လား၊ ညလား၊ သူလား၊ ငါလား၊ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။

(၆)

တစ်ရွာလုံးမှာ အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ဘကြီးသောင်းက ပရိတ်တွေ ရွတ်တယ်။ မေတ္တာတွေ ပို့တယ်။ မျက်စိမမြင် ဘာမမြင်နဲ့ ရွာကို တတ်သမျှ မှတ်သမျှ စည်းချပေးတယ်။ လက်ပဒေါသူ လက်ပဒေါသားတွေကလည်း ကွင်းကြို ကွင်းကြား ကြွက်ထိုးနေရလို့ မေ့နေတဲ့ ဘုရားရှိခိုး အမျိုးမျိုးကို မှတ်သမျှ ရွတ်ကြတယ်။ သည်လိုနဲ့ တစ်နေ့တော့ ဘကြီးသောင်းက လက်ပဒေါသားတွေကို လူစုတယ်။ သူ့သဘောထားကို ပြောတယ်။

“ဘကြီးတော့ အိပ်မက်တွေလည်း မကောင်းဘူး။ အတိတ်နိမိတ်များလည်း မကောင်းဘူး။ သည်တော့ ဘကြီး တတ်သမျှ မှတ်သမျှ စည်းတော့ ချပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့် သည်ငှက်တွေ ရောက်မလာဘူး ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။ သည်တော့ ငတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

မြောင်းလျှောက်သမား ကိုခင်ကလည်း သူ့သဘောထားကို ချပြတယ်။

“ငှက်အော်လို့ သေတာ မဟုတ်ပါဘူး.....ဘကြီးရာ။ လူသေတာ သေနေစေ သေတာပါပဲ။ ငှက်က လူဝိညာဉ်ကို မနုတ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါ ဘကြီးတို့က ဥပါဒါန် စွဲနေတာ။ ဒါကြောင့် ဥပါဒါန် ပြန်ဖြစ်နေတာ”

ဆိုတော့ လာစုမိတဲ့ လက်ပဒေါသူ လက်ပဒေါသားတွေက ကိုခင်ကို ဆက်ခံကြတယ်။ အရေးထဲမှာ ရွာလာပြီး ကန့်လန့်တိုက်နေတဲ့ ကောင်ပါသားဆိုတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကိုခင်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။ ကိုခင်ကတော့ ဂရုမစိုက်

ပါဘူး။ ဆင်နှစ်ကောင် ဆေးလိပ်တောင် တထောင်းထောင်း ဖွာနေလိုက်သေးတယ်။ သူ့ လေးထောင့်မျက်နှာကြီးထဲက မျက်ပေါက် ကျဉ်းကျဉ်းကလေးတွေနဲ့ လူတွေကိုတောင် ပြန်ကြည့်နေလိုက်သေးတယ်။

ခက်တာက ဘကြီးသောင်ကသာ ဘာလုပ်မလဲ မေးနေတာ။ ဘယ်သူက ဘာလုပ်တတ်မှာတုန်း။ ငှက်စုန်း ဘယ်နားနေမှန်း သိရင်လည်း ကောင်းသားကလား။ ညှိလို့ နှိုင်းလို့ ရရင်လည်း ကောင်းသားကလား။ တောင်းပန်လို့၊ တိုးလျှိုးလို့ ရရင်တော့လည်း ကောင်းသားကလား။ ဒါပေမယ့် ဒါက လူလူချင်းကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ ငှက်နဲ့ လူတွေရဲ့ နားမလည်နိုင်တဲ့ ကိစ္စ။ ဒါက မြစ်လောင်း ဂါတ်တဲနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး။ မြစ်လောင်း သူကြီးနဲ့လည်း မပတ်သက်ဘူး။ မြေကြွင်းထဲက ကြွက်ကိုသာ မှိန်းနဲ့ ထိုးတတ်ကြတဲ့ လက်ပဒေါသားတွေဟာ ကောင်းကင်က ငှက်ကို ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။

“သည်လို လုပ်ချင်တယ်”

တစ်ကိုယ်လုံး ပွေးတွေနဲ့ အကွက်လည်နေတဲ့ စံမြက စကားစတယ်။ အားလုံးက စံမြကို အာရုံ ရောက်သွားတယ်။ စံမြက လက်ဖျံပေါ်က ပွေးဒင်္ဂါးတွေကို လက်သည်းနဲ့ ကုတ်ဖဲ့နေရင်းက ပြောတယ်။

“ကျုပ်တို့ရွာမှာ ငှက်ခိုလိုရတာ သစ်ပင်ကြီး နှစ်ပင်ပဲ ရှိတယ်။ ရွာထိပ်က လက်ပင်နဲ့ သချိုင်းစပ်က ညောင်ပင်။ သည်နှစ်ပင် မရှိရင် ငှက် မနေနိုင်ဘူး။ ငှက်စုန်းဟာ ညောင်ပင်မှာ ရှိရင် ရှိ၊မရှိရင် လက်ပင်မှာ ရှိမယ်။ သည်တော့.....”

စံမြက စကားတွေကို ရပ်ထားတယ်။ သည်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ ဘာဖြစ်သလဲ.....။ လက်ပဒေါသားတွေက စံမြကိုပဲ ငေးနေကြတယ်။

“သည်တော့ သည်နှစ်ပင်ကို လှဲချင်တယ်”

ဒါပါပဲ။ စံမြက ဒါပဲပြောပြီး ပွေးစတွေကို တောက်ထုတ်နေတယ်။

သူတွေအားလုံးဟာ ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ဘူး။ ဟုတ်သားပဲ။ စံမြလောက်တောင် ငါတို့ ဘာဖြစ်လို့ မတွေးမိရတာလဲ။

“ကောင်းတယ်ကွာ၊စံမြ.....မင်း တာဝန်ယူနိုင်မလား”

“ယူနိုင်ပါတယ်.....ဒါက သုံးလေးယောက် ဝိုင်းလိုက်ရင် ပြီးတဲ့ကိစ္စပဲ။ ဒါပေမယ့်”

လူတွေကတော့ နားမလည်ဘူး။ ခုတ်လိုက်ရင် ပြီးမယ့် ကိစ္စပဲ။ ဘာဒါပေမယ့် လဲ.....။ ဘာလဲ။ မလုပ်ချင်တာလား။ မလုပ်ချင်ရင် ဘေးဖယ်နေ။ ငါတို့ လုပ်စမ်းမယ်။ သစ်ခေါင်းထဲ တွေ့မယ့် ငှက်စုန်းတော့လား။ မြစ်လောင်းအရက်နဲ့ တွေ့ပြီပေါ့။ လူတွေက ဒေါသနဲ့ တွေးနေကြတာပါ။

“ဒါပေမယ့်.....ညောင်ပင်ကို ဘယ်သူ ခုတ်ရဲလို့လဲ။ကျွန်တော်မခုတ်ရဲဘူး။ ညောင်ပင်မှာ တစ်ရွာလုံးက ကိုးကွယ်ထားတဲ့ နတ်ကွန်းတွေ ပြည့်နေတာ။ ကျုပ် မလုပ်ရဲဘူး”

ဟာ.....ဒါလဲ ဟုတ်သားပါလား။ လူတွေအားလုံး ဝိုင်းသွားလိုက်ကြတာ တော်တော်ကို ကြာတယ်။ သည်ညောင်ပင်ကလည်း တစ်ခြမ်းသာ ခြောက်နေတာ။ တစ်ရွာလုံးက စင်ကလေးတွေ နေရာလပ် မကျန်အောင် ရိုက်ထားပြီး ကိုယ့်အစွဲနဲ့ကိုယ် ကိုးကွယ်နေကြရတဲ့ ညောင်ပင်။ ညနေမှောင်ပြီဆိုတာနဲ့ မီးကလေး တလက်လက်နဲ့ ရှိနေတတ်တဲ့ ညောင်ပင်။ တစ်နှစ်တစ်ခါ ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက်နဲ့ မိသားစု ဝတ်မပျက် ပူဇော်ပသနေရတဲ့ ညောင်ပင်။

ဒါကို ခုတ်ရမယ်လို့ ဖြစ်လာတော့ ခုတ်ဖို့ နေနေသာသာ ဘယ်သူမှ ခံတ်တောင် မကူးရဲဘူး။ သည်ညောင်ခေါင်းထဲမှာ ငှက်စုန်း ရှိမယ် မရှိမယ်ကလည်း သေချာတာ မဟုတ်ဘူး။ ညောင်ပင်က ရွာကို မီးနဲ့ တိုက်မှာက အရင်ကိုး။ သည်လိုနဲ့ လက်ပဒေါသ် လက်ပဒေါသားတွေဟာ ငှက်စုန်း၊ ရှာမလား၊ ညောင်ပင် ခုတ်မလား ဆိုတဲ့ ပြဿနာကြီးနဲ့ တွေ့နေကြတယ်။

“ကျုပ် ခုတ်မယ်၊..... ညောင်ပင်ကို ကျုပ် ခုတ်မယ်”

ကိုခင်။ သူ့ လေးထောင့်မျက်နှာကြီးနဲ့ မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းကို မွေးထားရင်းက တစ်ခွန်းတည်း ထအော်တယ်။ လူတွေ အားလုံးဟာ ညောင်ပင် ခုတ်ဖို့ကိစ္စ ကိုယ်က ခုတ်ဖို့ နေနေသာသာ၊ ဟာ ခုတ်ကွာ.....လို့တောင် မပြောရဲတဲ့ လူတွေကိုး။ ကိုခင်က ခုတ်မယ်ဆိုတော့ ဝမ်းထဲက ကျေနပ်ကြပေမယ့် ပါးစပ်က မပြောရဲဘူး။

“ကျုပ် ဒါတွေ ယုံတာ မဟုတ်ဘူး။.....ငှက်အော်လို့ လူသေတာလည်း ကျုပ် မယုံဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ယုံတယ်မဟုတ်လား...ယုံတော့လည်း ငှက်နေတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ ညောင်ပင်ကျတော့ ခင်ဗျားတို့ မခုတ်ရဲကြပြန်ဘူး.....။ ဘာတွေလဲ ခင်ဗျားတို့။.....ကျုပ် ခုတ်ပေးမယ်။ အိုဗျာ ကျုပ်က ခုတ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ တစ်ခုပဲ ပြောလိုက်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကိုးကွယ်ထားတဲ့ နတ်ကွန်းစင်တွေ ကနေ ညနေစောင်း အပြီး ပြုတ်ထား။ မနက်ဖြန် မနက် ကျုပ်က ညောင်ပင် ခေါင်းထဲ ရေနံထည့်ပြီး မီးရှို့မှာ။ ကန်တော့ချင်တဲ့လူ ကနေ အပြီး ကန်တော့ထား။

“လက်ပဒေါမှာ မနက်ဖြန် ညောင်ပင်လည်း မရှိစေရဘူး။ ညောင်ခေါင်းထဲ ငှက်စုန်းနေတယ် ဆိုရင် ငှက်စုန်းလည်း မသာပေါ်ပြီသာ မှတ်”

(၇)

အဲသည်တုန်းက တကယ်လည်း လက်ပဒေါသားတွေက လက်ပံပင်ကို ခုတ်တယ်။ ကိုခင်က ညောင်ပင်ကို မီးရှို့တယ်။ လက်ပံပင်ကတော့ ငုတ်တိုတောင် မကျန်တော့ပါဘူး။ ထင်း ဖဲ့ဆိုက်ကြတာနဲ့ကို နောက်ခေတ် ကလေးတွေက ကြည့်ချင်လို့တောင် မရှိတော့ဘူး။ ညောင်ပင်ကတော့ ဘယ်လို ပြောရမလဲ။ ကိုခင်ကလည်း ညောင်ခေါင်းထဲ ရေနံထည့်ပြီး မီးရှို့ခဲ့တာပါပဲ။ ညောင်ပင် တစ်ပင်လုံးလည်း မည်းချိတ်ပြီး နုလဲမထူဘဲ သေသလိုလို ဖြစ်သွားခဲ့တာ

ပါပဲ။ ဘာ ငှက်တစ်ကောင် တစ်မြီးမှလည်း မတွေ့ခဲ့ဘူးလို့ ပြောကြတာပါပဲ။ အခုတော့ ကိုခင်တောင် လက်ပဒေါမှာ ဘကြီးခင် ဖြစ်နေပါပြီ။ နှစ်ပေါင်းကလည်း သုံးဆယ်သီသီ ကျော်ခဲ့ကိုး။ နှစ်ကလည်း နည်းတော့တာမှ မဟုတ်ဘဲလေ။

ဒါပေမယ့် အဲသည် ညောင်ပင်က မသေဘူး။ အငုတ်က ပြန်တက်လာတဲ့ အကိုင်းလေးကနေ စလိုက်တာ အခုတော့ ရွက်အုပ်ဖားဖားနဲ့ ဝေဝေဆာဆာကြီးကို ဖြစ်လို့။ ထုံးစံအတိုင်း ပါပဲ။ နတ်ကွန်း ကျောင်းဆောင်ကလေးတွေလည်း ပြန်ရောက်လာပြီ။ ညဘက် မီးကလေး တလက်လက်နဲ့လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှန်းတော့ မသိဘူး။ ပူဇော်တဲ့သူက ပူဇော်လို့။

အင်းလေ။ လက်ပဒေါကလည်း အရင် လက်ပဒေါမှ မဟုတ်တော့ဘာ။ ဗီဒီယိုတွေ ဘာတွေနဲ့ လက်ပဒေါ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီကိုး။ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်အတွင်းမှာ လက်ပဒေါလည်း ဘာသားမို့လို့တုံး။

မနေ့တစ်နေ့ကတော့ လက်ပဒေါမှာ ဘကြီးခင် သေတယ်။ လူတွေက ဘကြီးခင် သေတာ လူကြီးပဲ။ လူကြီးရောဂါပဲ ပေါ့လေ။ ဘယ်သူမှ သိပ်လည်း ခံစား မနေပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သတိထားမိတဲ့ လူတွေ ပြောတာက ဘကြီးခင် သေတဲ့ညက ငှက်စုန်း ထိုးသေးသတဲ့။ ငှက်စုန်းကလည်း ညောင်ခေါင်းကလေးထဲက ထွက်တာတဲ့။

သေတော့ မသေချာပါဘူး။ လက်ပဒေါက နောက်ပေါက်တွေက အဲသည်ညက ဗီဒီယိုရုံထဲ ရောက်နေကြတာကိုး။

[ရွှေအမြုတားပေဖော်ဝါနီ၊ ၁၉၉၆]

မောင်းသင်းထုံ(ကျောက်မဲ)
ဆေးသက်

မိုးသင်း
မိုးသင်း

K. Myo Eng

ဆေးသက် မောင်သင်းထံ (ကျောက်မဲ)

“ကြိတ်ဖန်ဖန် လွန်းရှိန်ရယ်၊ လုပ်စရာရှားလို့၊ ဒါလောက် အသက်အန္တရာယ်များတဲ့ အလုပ်ကြီးကို နင်မို့ လုပ်ချင်ပလေ”

“မိဝိုင်းနဲ့ငါ မြန်မြန် နီးရအောင်လို့ ဟ၊ သိပြီလား”

“အလိုတော် မဆီလေးရယ်တဲ့မှ အို မဆိုငင်”

“ဘာ မဆိုငင်ရမှာလဲ။ နင့်အဘ ပြောင်းဖူးပွဲစား၊ ကြိသကာပွဲစား ကြီးက ငွေ သိပ်မက်သနဲ့။ တော်နေကြာ ငါ့သမီး မိဝိုင်းစိန်မကို ကြိုက်တဲ့သူ ငွေဘယ်လောက် တင်တောင်းမှဆို”

“လွန်းရှိန်၊ နင့် မုန့်ဆီကြော်ကဖြင့် ဘယ်နေမှန်း မသိဘူး။ နှုတ်ခမ်းမာနဲ့ တည့်ပါမလားလို့”

“ပြောရက်လိုက်တာ အဝိုင်းရယ်။ ငါ့မှာတော့ အလုပ်ပိတ်ရက်ကလေးမှာ နင့်မျက်နှာလေး မြင်ချင်လွန်းလို့ ဟိုး လေးငါးမိုင် ခြေကျင်ခရီးကို အပြေးလာခဲ့ရသူပါ”

“ဒီကလည်း သူ့အတွက် ပြောတာပါနော်။ သမီးရည်းစား ဖြစ်တာမှ ကြာသေးဘူး။ မသကာ သူ ခြေချော် လက်ချော်များ ဖြစ်ခဲ့ရင် ဝိုင်းစိန်မမှာ

အခု စာပေ

တော့ ရည်းစား မုဆိုးမလေးအနေနဲ့ လွမ်းပြီး ကျန်ခဲ့မှာ စိုးလို့ ပြောတာတော့ ကဲ သိပြီလား၊ ရွှေကိုယ်တော်ရဲ့”

“ဘာ ဘာ ရည်းစားမုဆိုးမ ဟုတ်လား။ နင်မို့ ပြောတတ်ပလေ အဝိုင်းရယ်၊ ဟား ဟား ဟား”

“အဟီး ဟီး”

ဒီတစ်ပတ် အလုပ်ပိတ်ရက် ရွာပြန်ခဲ့ရတာ ‘တန်’သည်။ ပင်ပန်းရ ကျိုး၊ ခြေညောင်းရကျိုး နပ်သည်။ ခါတိုင်းပတ်များမှာတော့ ဝိုင်းစိန်မနဲ့ စကားများ၊ စကားနိုင်လှရင်း လမ်းခွဲခဲ့ရတာ များသည်။ ဒီတစ်ပတ်တော့ ဝိုင်းစိန်မရဲ့ လွန်းရှိန် အပေါ်မှာထားတဲ့ ကြီးမားသော သံယောဇဉ်ကြီးကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဘာတဲ့၊ အဟင်း ရည်းစားမုဆိုးမ ဆိုလား။ နင်မို့ ကြံကြံ ဖန်ဖန် ဝိုင်းစိန်မရယ်။ အဟင်း ဝိုင်းစိန်မနှင့် ပြောခဲ့ရတာလေးတွေ အမှတ် ရပြီး ပြုံးမိပြန်သည်။

“ဟဲ့ ကောင်လေး ငါးခွံပြီးလို့လို့၊ ငါးရုံပြီးလို့လို့နှင့် ဘာပြီးနေတာလဲ။ အလုပ်ကို သေချာလည်း လုပ်ဦးနော်။ ဒါ သပြေပန်း တက်ချိုးနေတာ မဟုတ် ဘူးဗျ။ ဂုတ်ထိပ်တံတားကြီးပေါ်မှာ တွဲလဲခိုနေတာ။ သတိတစ်ချက် လွတ် လိုက်လို့ကတော့ ခေါင်းနဲ့ကိုယ် အိုးစားကွဲပြီသာ မှတ်”

“ဟာဗျာ ဦးကြီးကျော်ကလဲ”

လွန်းရှိန် ရှက်ရမ်း ရမ်းရင်း အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ရသည်။ မျက်နှာ ပေါ်၊ လက်တွေပေါ်တွင် သံချေးဖတ်၊ ဆေးဖတ် အမှုန်အမွှားလေးများ ကပ် နေကြသည်။ မှဲ့ခြောက်များသော နိုင်ငံခြားသူ မျက်နှာပမာ ရှိချေမည်။ အဆိုး ဆုံး၊ အခံရခက်ဆုံးက မျက်လုံး မျက်ဆံထဲ ဝင်မှုဖြင့် ခိုးလိုးခုလုဖြင့် လွတ် အခံရ ခက်သည်။ မျက်နှာသစ် ရေဆေးပစ်ဖို့ အပေါ် ပြန်တက်ရအောင် ကလည်း လွန်းရှိန် ရောက်နေသည့်နေရာက တံတားအလယ်လောက်မှာ

ရှိနေသည်။ ပြန်တက်ပြန်ဆင်းလိုက် လုပ်နေတာနှင့်ပင် အချိန်တွေ ဖင့်နွဲ့ နေချေရောမည်။ လွန်းရှိန်ရဲ့ အထက်အောက် ဝဲယာမှာလည်း လွန်းရှိန်လိုပင် ဂုတ်ထိပ်တံတားကြီးကို ဆေးသုတ်ရန်အတွက် သံချေးခွာနေတဲ့သူတွေ တိုးလို့ တွဲလောင်း။

လွန်းရှိန် မျက်လုံးထဲက အခံရ ခက်တာကို အကြိတ်ခံရင်း ဘားတန်း နှစ်ချောင်းပေါ် မြဲမြဲထိုင်၊ ဘယ်ဘက်လက်က ကြိုးတန်းကို မြဲမြဲကိုင်ရင်း ခိတ်ကို အလုပ်ထဲ နစ်မြပ်လိုက်ပြန်သည်။

“ကြိုးစားလိုက်ကြဦးစို့၊ လွန်းရှိန်ရေ။ ဝိုင်းစိန်မအတွက် ထဘီ တစ်ကွင်းဖိုး”

“ဝါး ဟား ဟား”

ဘယ်သူက နောက်ပြောင်လိုက်မှန်း မသိ။ သံချေးခွာနေသူတွေ တသောသော ရယ်ကုန်ကြသည်။ ခါတိုင်းလို တောင်ယာခုတ်ရင်း၊ ဓား ကောက်ရမ်းရင်းသာ ဒီလိုရယ်စရာမျိုး ကြုံပါက အနီးမှ သစ်ပင်တွေ ကျိုး ကြေကုန်အောင် ပစ်လဲပြီး အားရ ပါးရ လှောင်ပြောင် ရယ်လိုက်ကြမည့် ဖြစ်ခြင်း။ အင်း အခုမှာတော့ အန္တရာယ်များတဲ့ အလုပ်မို့ ရယ်စရာ တွေ တာတောင် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ရယ်နေကြရသည်။

ဆေးမသုတ်ရသေးခင် သံချေးခွာသည့် အလုပ်ကပင် တစ်ရက်လည်း မဟုတ်။ တစ်ပတ်လည်း မဟုတ်။ တစ်လ နှစ်လ ကြာသည်။

လားရှိုးဘက်က လာတဲ့ ကုန်ရထား နောင်ချိုဘက်အကူး ဂုတ်ထိပ် တံတားကို ဖြတ်အပြီးတွင် လွန်းရှိန်တို့အဖွဲ့ တစ်နေ့တာ အလုပ်သိမ်းကြ သည်။ တစ်နေ့ကုန် လက်ပမ်းကျနေတာကြောင့် သံချေးဖတ်များက ရေဆေး လည်း မပြောင်မည့် အတူတူ တော်ရီ ရော်ရီ ဆေးကြောကာ ထမင်း လွှေးပစ် လိုက်သည်။

တပေါင်း တန်ခူးလ ဆိုပေမယ့် ရှမ်းပြည်နယ်မှာတော့ မြူးမင်းလွင်
တွေနှင့်မို့ ချမ်းအေးအေး ရှိလှပါသည်။ဂုတ်ထိပ်ချောင်းက တက်လာတဲ့
အငွေ့တွေရယ်၊ တောင်ကြား၊ လျှိုကြားက ထွက်လာတဲ့ အငွေ့တွေရယ်
ဂုတ်ထိပ်တံတားအောက်တွင် တွေ့ဆုံကြကာ ကာလအတန်ကြာ ကွဲကွာနေ
သော မိတ်ဆွေများ ပြန်တွေ့ပြီး စကားလက်ဆုံ ပြောမကုန်အောင် ရှိသကဲ့သို့
နံနက်ခင်း နေခြည်ဖြာသည့်တိုင် မြူခြေများကတော့ ဆိုင်းတုန်းပင်။

ဂုတ်ထိပ်တံတားကြီးတွင် သံမဏိပေါင်းများစွာ တပ်ဆင်ထားသည်။
အင်္ဂလိပ်တွေက တံတားကြီးဖွင့်ပွဲ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် သံမဏိများထဲတွင်
ငွေမို့၊ ရွှေမို့များ ကပ်ထားခဲ့သည်ဟု လွန်းရှိန် ကြားဖူးသည်။သံချေးခွာရင်း
လွန်းရှိန်ကြည့်တော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ပါ။ ဦးဘအေးပန်းစိန်အောင်မြဲ၊ အိုက်
ကံတို့ တစ်တွေလည်း မတွေ့ကြဟု ပြောပါသည်။ ဦးကြီးကျော် တစ်ယောက်
သာ ဟို အရင်နှစ်တွေတုန်းက ဆေးသုတ်လိုက်ရင်း တစ်ခါ တွေ့ဖူးသည်
ဆို၏။အခုတော့ ဘယ်တိုင်၊ဘယ်နေရာ၊ဘယ်အခန်းမှာ ရှိမှန်း သူ မမှတ်မိ
တော့ပါ။ တံတားကြီး တစ်ခုလုံးဆိုတော့ ဝက်အူတွေကလည်း နည်း မှတ်လို့
သေချာတယ်။ ရှိတယ် ထားပါဦး။ကိုင်း ငွေဝက်အူက တံတားကြီးရဲ့ အမြင့်
ဆုံးနံပါတ် ဆယ့်တစ်တိုင်ရဲ့ အလယ်လောက်မှာ ရှိပါပြီတဲ့။ အတော်လေး
စွန့်စား အားထုတ်ပြီးမှ မြင်ဖူးတယ်ရှိအောင် သွားကြည့်ရမည် ဖြစ်ခြင်း။

နှစ်လတာ သံချေးခွာလုပ်ငန်းပြီးတော့ လွန်းရှိန်တို့အဖွဲ့ တံတား
ကြီးကို ဆေးသုတ်ဖို့ ပြင်ဆင်ရသည်။ကန်ထရိုက် ကိုပီတာက ဝိုဒေါင်ထဲမှ
ငွေမင်ရောင် ဆေးပုံးတွေ ထုတ်လာသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆေးတွေ ဖျော်ပေး
သည်။ဆေးသုတ်ဖို့ကတော့ သုံးလက်မ၊ လေးလက်မ စုတ်တံ အပြားကြီးတွေ
ထုတ်ပေးသည်။ စုတ်တံအပြား၏ လက်ကိုင်ရိုးအမြီးမှာ အပေါက်ကလေး
ဖောက်ပြီး အုန်းဆံကြိုးလေးတွေ ချည်ထားသည်။

“ဦးပီတာကြီး၊ ဒီကြိုးလေးတွေက ဘာလုပ်ရမှာလဲဗျ။ ဟောဒီလို
ခါးမှာ ချိတ်ထားဖို့လား။”

“ဘယ် ဟုတ်ရမှာလဲ အိုက်ကံရ။ မင်းတို့ တံတားပေါ်မှာ ဆေးတက်
သုတ်ရင်း စုတ်တံ လွတ်ကျမှာစိုးလို့ ညာဘက် လက်ကောက်ဝတ်မှာ ချည်
ထားရမှာ”

“ဟုတ်တယ်နော်။စုတ်တံ လွတ်ကျလို့ ပြန်ကောက်နေရရင် မသကာ
နဲ့ဝက်တော့ ကျိုးမှာ”

“အေးပေါ့ကွ၊ ဒါကြောင့်မို့ အရင် အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ လူကြီးတွေက
ဘီထွင်ခဲ့ကြတာ နေမှာပေါ့။ကိုင်း ဆေးပုံးတွေ လာယူကြ။လုပ်ငန်း
မယ်လို့”

အင်္ကျီလက်ရှည်၊ ဘောင်းဘီကိုယ်စီ ဆွဲကာ တံတားကြီးဆီသို့ ဆင်း
ခဲ့ကြသည်။တံတားကြီးပေါ်မှ ကြိုးပုခက်များ၊ သံချိတ်များဖြင့် တွဲလဲခိုစီးကာ
ဆေးသုတ်ကြရမည် ဖြစ်သည်။ ဆေးသုတ်နေရင်းတန်းလန်း တံတားကြီး
ပေါ်မှ ရထားကြီး ဖြတ်ခုတ်မောင်းသွားသည့် အခါများတွင် တံတားကြီးသည်
လှုပ်ယမ်းလျက် ရှိသည်။ ထိုအခါများတွင် လွန်းရှိန်တို့သည် ဆေးသုတ်ခြင်း
အလုပ်ကို ခေတ္တ ရပ်ဆိုင်းကာ ကိုယ်ရောက်သည့် နေရာမှာပင် ခြေလက်
မြဲအောင် ဖက်တွယ်ထားရ၏။ ကိုယ်ရသည့် ဘုရားစာကို နှုတ်တိုက် ရွတ်နေ
သူကလည်း ရွတ်နေရ၏။

“ဟန်ကျတယ် ဟေ့။ တို့အလုပ်က ကုသိုလ်လည်း ရ၊ဝမ်းလည်း
ဝတဲ့ အလုပ်ဟ”

ဪ ကိုအောင်မြနွယ်၊အန္တရာယ် လွယ်ထားတယ်ဆိုပါမှ အရွန်းက
ဟောက်ချင်သေးသည်။လွန်းရှိန် စဉ်းစားရင်း မချိပြီးကလေး ပြီးကာ ဖြတ်နေ
ဆဲ ရထားကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်ကို မော့ကြည့်မိသည်။ရထားကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်ပိုင်း

ကို မြင်ရဖို့ အခွင့်အရေးကတော့ ရှားပေလိမ့်မည်။လင်းမြေကြီးတစ်ကောင်၏ ဝမ်းဗိုက်ကြီးအလား တွေ့ရ၏။ရထားကြီးသည် တံတားပေါ်မှ စက်ရှိန်သပ် ကာ တရွေ့ရွေ့ သွားနေ၏။ နောက်တော့လည်း ထုံးစံအတိုင်း ကျောက်မဲနယ် ဘက်သို့ ရောက်ရှိကာ လိုဏ်ခေါင်း မည်းမည်းကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်ရင်း ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့သည်။

အထက်တစ်တန်း သုတ်ပြီးပြီမို့ အောက်တစ်တန်းသို့ ကူးရမည်။ လွန်းရှိန်သည် စက်သီးကြီးကို အောက်ဘက်သို့ တစ်ထစ် လျှော့ချလိုက်၏။ ဘားတန်းသည် အောက်ဘက်ဆီသို့ အိမ်နဲ့ ပြီးဆင်းသွား၏။လွန်းရှိန် ရင်ထဲ မှာလည်း လှိုက်ခနဲ ခံစားလိုက်ရ၏။နောက်တစ်ကန့် ဆေး စ သုတ်လိုက် သည်။

အကာအကွယ်မဲ့ ဟင်းလင်းပြင်မှာ တွဲလဲခိုနေရသူမို့ လေတွေက တဟူးဟူး လွင့်တိုက်နေကြသည်။ တန်ခူးလ၊ ရွာမှာဆို ပူလိုက်မည့် ဖြစ်ခြင်း။ သည်မှာတော့ အင်္ကျီ ဘောင်းဘီတွေ လေတဖြတ်ဖြတ်နှင့် အေးလိုက်တာ။ ကန်ထရိုက် ဦးပိတာက လွန်းရှိန်တို့ကို တစ်နာရီ တစ်ယောက် လူလဲနှင့် ဆေးသုတ်ဖို့ တံတားပေါ်ကနေ စီစဉ်ပေးသည်။လူတစ်ယောက်ကို တစ်နာရီ ထက်ပိုပြီး အလုပ် မလုပ်နိုင်။ ဇွတ်ပေပြီး လုပ်နေပြန်ရင်လည်း မေးခိုက်ခိုက် တုန်လာပြီသာ မှတ်။

ရာသီဥတုဒဏ် ခံနိုင်အောင် ဦးပိတာက ဆေးသုတ်သမားတစ် ယောက်ကို တစ်ရက်မှာ တောအရက် တစ်ပုလင်းကျစီ ပေးသည်။ အစက တော့ လွန်းရှိန် အရက်မသောက်။ပြီးတော့ ဝိုင်းစိန်မကလည်း လွန်းရှိန် အရက်သောက်တာ လုံးဝ မကြိုက်။ လွန်းရှိန်ကိုယ်တိုင် မကြိုက်တာလည်း ပါသည်။

ဒါပေမယ့် နောက်တော့ မရ။အေးတာ၊ ချမ်းတာ လုံးဝ မခံနိုင်။

အလုပ်လည်း မတွင်။ နောက်ပြီး မရဲ။ ကြောက်လာသည်။ နောက်ရက်တွေ တော့ လွန်းရှိန်လည်း အအေးဒဏ် ကာကွယ်လာရသည်။ဝိုင်းစိန်မရေ ငါ့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ကွာ။ အလုပ်သဘော အရပါ။ ငါ မစွဲပါဘူး။

တံတားကြီးပေါ်ကနေ အောက်ဘက် ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ အသစ် ဖောက်ထားသော အောက်ရထားလမ်း ကွေးကွေးကလေးကို သားရေကွင်း ပြတ်ကလေး ချထားသည့်အလား တွေ့ရသည်။ဂုတ်ထိပ်ချောင်းကတော့ အနောက်မှ အရှေ့သို့ ပဲစလေး တစ်ခုပမာ တလူးလူးလွင့်၍ စီးဆင်းနေ၏။ ရေးရေး ရိပ်ရိပ်မျှသာ မြင်ရသည်။

တစ်ခါက ကုန်းစံအုပ်စုဘက်မှ လုပ်အားပေး ရွာသားများသည် ရထားလမ်းဘေး ဝဲယာ တောခုတ်လုပ်အားပေး တာဝန်ကျ၏။တံတားကြီး ကို ဖြတ်၍ မြောက်ဘက်ပိုင်းတွင် သွားလုပ်ကြရသည်။တချို့ရွာသားများနှင့် မိန်းမများသည် တံတားကြီးကို မတ်မတ် မဖြတ်ရဲသဖြင့် လေးဖက်ကုန်း၍ ဖြတ်ခဲ့ကြဖူးသည်။

လွန်းရှိန်တို့ ခပ်ငယ်ငယ် အမေတို့ ရှိတုန်းက ရထားကြီးကိုစီး၊ ကျောက်မဲ ဘုန်းကြီးပျံ့ပွဲ သွားခဲ့သည်။တံတားကြီးပေါ် အရောက်တွင် သူများ တကာတွေ ငုံ့ကြည့်သော ဂုတ်ထိပ်ချောင်းကိုပင် မကြည့်ရဲခဲ့။အခုလို ဆေး သုတ်သမားဘဝကို ရောက်မယ်ဆိုတာ အိပ်မက်တောင် မမက်ဘူးခဲ့။ ရထား စီးရင်း တံတားပေါ်ကအဖြတ် ရထားပေါ်မှ ခုန်ဆင်း ချသွားခဲ့ဖူးသည်ဆိုသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ကြောင့်ပင် တံတားကြီးကို ရွံ့နေမိသည်။ အော် အခုများမှာတော့လည်း လွန်းရှိန်အဖြစ်က.....။

မြောက်ဘက် လိုဏ်ခေါင်းကြီးများ ရှိသောဘက်တွင် ကျောက်သား နဲ့ရံများသည် မားမားမတ်မတ် ရပ်လျက်ရှိသည်။ကျောက်သားနဲ့ရံများ၏ အထက် မျက်နှာပြင်ရှိ မြေညီမြေပြန့်၌ တောင်ယာစိုက်ခင်း မြေခိုပြင်များ

ရှိသည်။တောင်ယာခင်းနီနီများကို ဖြတ်စီးလာသော ရေနီများကြောင့် ကျောက်သားနံရံတို့သည် မူလ အရောင်ပျောက်ကာ အနီရောင်တို့ဖြင့် စွန်းပေလျက် ရှိသည်။သို့ပေမယ့် ဆေးသားက မညီ။ဆေးသားများ ကွာကျ စွန်းထင်းနေသော တိုက်အိုကြီး၏ နံရံပမာ ရှိသည်။

“ကိုကျော်ထွေးတစ်ယောက် ဒီကနေ့ ခွင့်ပြန်သွားတာ သူ့ရွာမှာ ဆုံးလိုတဲ့ကွာ”

ကန်ထရိုက် ဦးပိတာက လွန်းရှိန်တို့ကို စိတ်မကောင်းစွာ ပြောပြနေသည်။

“ဗျာ ဦးကြီးကျော် ဆုံးလို ဟုတ်လား”

“အေးကွ၊သူ့အိမ်က စာလာတယ်။ဆုံးတာ မှ ကွာ ရင်နာစရာ ကောင်းပါတယ်။ မန်ကျည်းပင်ပေါ်က ကျသေရတာတဲ့”

“တောက်၊ဖြစ်ရလေဗျာ”

“ရေပြောင်း မြေပြောင်း ဆိုတော့ကွာ။ ဒီကအပြန် ရွာရောက်တော့ ဗျားတယ် ဆိုလားပဲ။အဲဒီမှာ အများပျောက်၊နာလံထတော့ မန်ကျည်းရွက်ဟင်းချို စားချင်တာနဲ့ တက်အခူး”

ဦးပိတာစကားကို လွန်းရှိန် ဆက်မကြားတော့ပါ။ဦးကြီးကျော်သည် လွန်းရှိန်တို့ ဆေးသုတ်သမားအဖွဲ့တွင် ဝါရင့် အကျွမ်းကျင်ဆုံး၊နောက်ပြီး အားအကိုးရဆုံးသူ ဖြစ်သည်။စစ်ကိုင်းတံတား၊စစ်တောင်းတံတား၊ ဂုတ်ထိပ်တံတား ဆေးသုတ် အတွေ့အကြုံတွေကလည်း မနည်းတော့။ခြေတစ်ဖဝါးစာ တံတားတန်းလေးကို တစ်ဖက်မှ ဆေးသုတ်ပြီး ဘေးမှာ တန်းမပါ ဘာမပါ လက်ကိုင်မရှိဘဲ ဟန်ချက်ညီညီနှင့် နောက်ပြန် ဆေးသုတ်ပြသွားပုံလေးများ ဒီနေ့အထိ လွန်းရှိန် မျက်စိထဲက မထွက်သေး။

ဂုတ်ထိပ်တံတားတွင် ဂုတ်ထိပ်ချောင်းနှင့် တည့်တည့် နှံပါတ်ဆယ့်

တစ် တိုင်သည် အမြင့်တကာ အမြင့်ဆုံး ဖြစ်သည်။ထိုတိုင်သုတ်ရလျှင် ဦးကြီးကျော် ဘယ်သူမှ မခိုင်း။ဘယ်သူမှလည်း စိတ်မချ။သူကိုယ်တိုင် သုတ်ရမှ ကျေနပ်သူ ဖြစ်သည်။ထို့ကြောင့်လည်း ဦးပိတာကြီးက ဦးကြီးကျော်ကို လက်မလွှတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ဪ အခုတော့ ဦးကြီးကျော် ဆုံးရှာပြီတဲ့။ ဒီလောက်မြင့်လှတဲ့ တံတားကြီးကို ဆေးတက်သုတ်တုန်းက ဘာမှ မဖြစ်ပါဘဲ မန်ကျည်းပင် တက်ခါမှ။ လွန်းရှိန် ဆက်မတွေ့ချင်တော့။

*

“ဒီအလုပ်ကို မလုပ်ပါနဲ့ ဆိုတာကို လုပ်ချင်ဦးဟဲ့၊ ကဲ လုပ်ချင်ဦး”

“အလဲ့ လဲ့ နာတယ်။တကယ် နာတယ်ဗျ”

“နာမှာပေါ့ တကယ်လုပ်တဲ့ ဟာကို။ဘယ်လိုလူမှန်း မသိ ပြောမရ ဆိုမရနဲ့”

ဒီတစ်ပတ် အလုပ်ပိတ်ရက် ရွာမရောက်တာလည်းကြာ၊နောက်ပြီး ဦးစိန်မကိုလည်း တွေ့ချင်တာနဲ့ ငါးမိုင်ခရီးကို မည်းမည်းလျှောက်ဖြစ် ခဲ့ပြန်သည်။

လွန်းရှိန်တို့ မူလတန်းကျောင်းသားဘဝ ညန်တော့မူလတန်းကျောင်းမှာ စာသင်ခဲ့စဉ်က ကလေးဘဝကို ပြန်အမှတ်ရ နေမိသည်။အဲဒီတုန်းက ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ဦးဘကျော်၊စာမကြိုးစားတဲ့သူဆို အရိုက်ကလည်း ကြမ်းသလား မမေးနဲ့။

“ဟိုး နောက်ဆုံးတန်းက စာမရတဲ့ကောင်တွေ ထစမ်း။နောက်တစ်ခါ စာမေးပွဲကျရင် မင်းတို့ကို ဂုတ်ထိပ်တံတားကြီး ဆေးသုတ်ခိုင်းမယ် ကြားလား”

ထိုစဉ်က နောက်ဆုံးတန်းမှ လူများထဲတွင် လွန်းရှိန်လည်း အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့သည်။အောင်မလေး တကယ် မလုပ်ရသေးဘူး၊တွေ့ရုံနှင့်ပင်

ကြောက်စရာကောင်းလှတဲ့ အလုပ်ကြီး။အခုတော့ လွန်းရှိန်ကိုယ်တိုင် ဆေးသုတ်သမားဘဝ ရောက်နေပါပြီ။

ရွာအလှာ လမ်းတုန်းကတော့ ဒီအကြောင်းတွေ ဝိုင်းစိန်မကို ပြောလို့ မဖြစ်ပါဘူးလေဟု စဉ်းတော့ အစဉ်းစားမိသား။ဒါပေမယ့် ဝိုင်းစိန်မနှင့်လည်း တွေ့ရော သတိထားခဲ့တာတွေ အကုန်ပျောက်စကားကို ခြေဦးတည်ရာ ပြောရင်း ဦးကြီးကျော် ဆုံးတဲ့အကြောင်း ရောက်သွားတော့ ဝိုင်းစိန်မ၏ လက်သီးဆုပ်များက သူ့ကျောပေါ် တဗုန်းဗုန်း ကျလာခဲ့သည်။

“အလား လား တကယ် နာတာဟာ မိဝိုင်းရ။ငါ နှင့်စကား နား ထောင်ပါ့မယ်။ နောင်နှစ်တွေဆို မလုပ်တော့ပါဘူး။ဒီနှစ်တော့ လုပ်ခငွေ လည်း မရှင်းသေး၊ အလုပ်ကလည်း မပြတ်သေးတော့ ပြီးအောင် ဆက်လုပ် ပါရစေ၊ နော် နော်”

“သူပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေဆင်လက်က အများသားဟင်း”

ဒါတောင် ဝိုင်းစိန်မ မျက်စောင်းက မလွတ်။

ဝိုင်းစိန်မ ပြောလည်း ပြောစရာ။စိုးရိမ်လည်း စိုးရိမ်စရာပါပေ။ဘယ် မိဘ၊ ဘယ် သမီးရည်းစားကရော ကိုယ့်ချစ်သူကို ဒီအလုပ်မျိုး ခိုင်းရက်ပါ့ မည်နည်း။ ထမင်းလုတ်ကော ဘယ်လိုလုပ် မျိုးကျကြပါမည်နည်း။

ဝိုင်းစိန်မ ပြောသလို ရွာမှာ သူရင်းငှား အလုပ်က မရှား။တောင်ယာ ခုတ်၊ ထယ်ထိုးကြက်သွန်ခင်း ရေလောင်း၊ ကြံကြိတ် အငှားလိုက် လုပ်စရာ တွေ ရှိသည်။ ဒါပေမယ့် လုပ်ခကတော့ နည်းသည်။တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ ခန်းမှာမှ လုပ်ခက အစိတ် သုံးဆယ်။ဒီတော့ ငွေများများရ၊ ဝိုင်းစိန်မနှင့် မြန်မြန်နီးအောင် လွန်းရှိန် စွန့်စားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အစကတော့ ဒီတစ်နှစ်ပါ ဆိုသော်လည်း ဒီလိုနှင့်ပင် အမူးပြေတော့ ိဘက်ကို လှည့်ခဲ့စမြဲ ဖြစ်သည်။ဝိုင်းစိန်မက ဆူမြဲလွန်းရှိန်ကလည်း

ချောရစမြဲ ဖြစ်သည်။ဆေးသုတ်နေတုန်း ခြေချော်၊လက်ချော်၊ဆေးပုံး လွတ် ကျ၊လေထဲမှာ တုန်းလန်း ဖြစ်နေတာတွေ ဝိုင်းစိန်မများ မြင်လျှင်တော့ ဘယ်လိုနေရှာမည် မသိ။

“လွန်းရှိန်၊ မင်းအတွက် မင်္ဂလာစရိတ် ရချင်လို့ကတော့မောင် ဒီ တံတားကြီး တစ်ခုတည်းမှာ အလုပ်ဆင်းရုံနဲ့ မလုံလောက်ဘူးကွ။ စစ်ကိုင်း တံတားတို့ စစ်တောင်းတံတားတို့ဘက်ပါ ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့။ငါကတော့ မင့်သတ္တိ ကို သဘောကျတယ် မောင်”

ဝါရင့် ဆေးသုတ်သမား ဦးဘအေးကလည်း ခေါ်နေပြန်သည်။သူ့ အင်္ကျီ ဘောင်းဘီများမှာ ငွေမင်တွေ အစွန်းစွန်း အပေပေနှင့်။သူ့လက်တွေ ခြေတွေမှာလည်း ငွေမင်တွေနှင့် ဖွေးလို့ နေ၏။ဘာထူးလို့လဲ။လွန်းရှိန်ကိုယ် မှာလည်း ငွေမင်တွေနှင့်ချည်းပဲ ဟာကို။အစကတော့ ‘ကံ’သေးသည်။ ဆေးသုတ်ပြီး ပြန်အလှာ ငွေမင်တွေကို ရေနံဆီနှင့် အသေအချာ ပွတ်ဆေး နေသေးသည်။ထမင်း အတော်နှင့် မစား။ခြေကြား လက်ကြား မကျန်ပေ။ လူပျိုဆိုတော့ ဆေးတွေ အစွန်းစွန်းနှင့် အပျိုတွေမြင်မှာ ရှက်ရသေးသည်။အို နောက်တော့ လွန်းရှိန်လည်း ဦးဘအေးတို့ အစားထဲကမျိုး ဖြစ်သွား တော့သည်။

ဆေးသုတ်ခလေး တစ်နှစ် ရလိုက်။မျိုးဖိုးထွန်ထယ်ခလေး ရှင်း လိုက်။ အိမ်ကလေး သက်ငယ်မိုးလိုက်၊အမေ့ကို ဆေးကုလိုက်နှင့်ပင် စုမိ တယ်၊ တယ်မရှိ။

“ဒီတံတားကြီးကို ဆောက်ခဲ့တာ အာမခံနှစ် ကုန်နေပြီတဲ့ တော့။ ဆေးသက်ကြောင့်သာ ဒီတံတားကြီး ဒီလောက်ထိ ခံနေတာတဲ့”

မီးရထားကြီးစီးပြီး ခရီးသွားသူတွေရဲ့ ဝေဖန်သံတွေ၊ ဆွေးနွေးသံ တွေကို လွန်းရှိန် ကြားဖူးပါသည်။တံတားကြီးက ဆေးသက်ကြောင့် အသက်

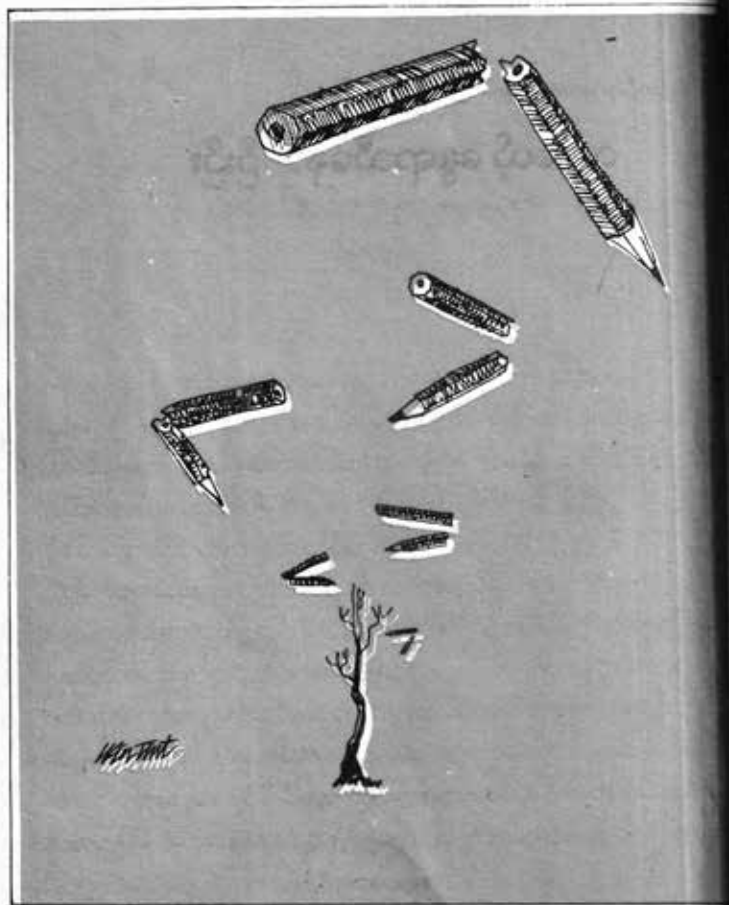
ရှည်သတဲ့။ ဘာထူးလို့လဲ။ လွန်းရှိန်တို့လို ဆေးသုတ်သမားတွေရဲ့ ဘဝက
လည်းပဲ။

(ရေးဖော်-ညိုဦးလွင်သို့ အမှတ်တရ)

[မဟေသီမဂ္ဂစင်း၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၁၉၉၆]

ကိုသာမန်
လာမယ့် နွေရာသီနော် ဦးဦး

ကိုသာမန် လာမယ့် နွေရာသီ နော် ဦးဦး

လာမယ့် နွေရာသီ နော် ဦးဦး ကိုသာမန်

သို့

ဦးဦးသား ရိုသေစွာ စာရေးလိုက်ပါသည်။ သားတို့ အခု ပထမအစမ်း စာမေးပွဲပြီးလို့ အောင်စာရင်းတွေ သိရပြီ။ သား အောင်တယ် ဦးဦးရေ။ အဆင့်ငါး ရတယ်။ ညီလေး ကိုမျိုးရော အောင်ရဲ့လား။ အောင်မှာပါ။ ညီလေး က စာတော်တယ် မဟုတ်လား။ ဦးဦးက သားကို ပြောထားတယ်နော်။ သား လေးတန်းစာမေးပွဲ အောင်ရင် ကျောင်းစိမ်း ဝတ်စုံတစ်စုံ ဝယ်ပေးမယ် ဆို ဘာလေ။ တကယ်နော် ဦးဦးသား အောင်အောင် ကြိုးစားမယ်။ စာမေးပွဲကြီး ဖြေပြီးရင် ကျောင်းနှစ်လ ပိတ်တဲ့အခါ သား ဦးဦးတို့ဆီ အလည်လာနေမှာ နော်။ ညီလေးဖို့လည်း သား ခွံနဲ့ နွားရုပ်ကလေးတွေ လုပ်ထားတယ်။ သား အရုပ်ကလေးတွေကို မြင်တိုင်း ညီလေးကို သတိရလိုက်တာ။ ညီလေး ပေး လိုက်တဲ့ ကားကလေးကိုလည်း သိမ်းထားတယ်။ သား သူငယ်ချင်းတွေက အိမ်ကားကလေးကို သိပ် သဘောကျနေကြတာ ဦးဦးရဲ့။ ဒါနဲ့ သားက ဒီကား က ငါ့ညီက ပေးလိုက်တာကွ လို့။ သူတို့က မန္တလေးနန်းရှေ့မှာ နေကြတာ။

အခု လေး

သူတို့အိမ်ရှေ့မှာ ကျုံးထဲကို ဝင်သွားတဲ့ ချောင်းကြီးတစ်ခု ရှိတယ်။ ရေနံ မြောင်းလို့ ခေါ်တယ်။အဲဒီချောင်းထဲမှာ ငါရယ်၊ငါညီရယ် ရေကူးကြတာ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပဲကွာလို့ ပြောပြတော့ သားသူငယ်ချင်းတွေက ငေးပြီး နားထောင်နေကြတာ။သူတို့က မန္တလေးကို တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးဘူး ဦးဦးရဲ့။ဪ.....ဒါနဲ့ ဖေဖေအကြောင်း ပြောရဦးမယ်။ဖေဖေ မကောင်းဘူး ဦးဦးရာ။ခုတလော ပိုပြီး အရက်တွေ သောက်လာတယ်။မေမေနဲ့ သားကိုလည်း ရိုက်တယ်။မေမေက ဘာမှ အပြစ်မကြီးပါဘူး ဦးဦးရာ။ဖေဖေ အရက်နဲ့မြည်းဖို့ ခပ်ပေးတဲ့ဟင်းက အရိုးတွေချည်း ဖို့လို့တဲ့။သားက ဖေဖေ အရက်သောက်တော့ ရေခပ်ပေးရတာပါ။ရေခွက်ထဲ ရေကုန်သွားတာ သား မသိလိုက်ပါဘူး။ဒါနဲ့ အရိုက်ခံရတာပါ။တော်သေးပြီ ဦးဦးရေ။ညီလေးနဲ့ အန်တီကိုလည်း သတိရတယ်လို့ ပြောပေးပါ။ဒါပဲနော် ဦးဦး။လာမယ့် နွေရာသီနော်။

ဦးဦးတို့ တစ်အိမ်သားလုံး ကျန်းမာပါစေ။

ဆန်းဦး

မြောက်တံငါရွာ၊မတ္တရာမြို့။

*

‘ဟူး.....’ ကျွန်တော် စာကိုဖတ်ပြီး လေးဖင့်စွာ သက်ပြင်းချမိသည်။ ဪ.....အစ်ကို...အစ်ကို၊ ဘဝကို အခုချိန်ထိ အရှုံးပေးနေတုန်း ပါပဲလား။ ကျွန်တော် လူလား၊မမြောက်ခင် အစ်ကိုဟာ စီးပွားရေးနယ်ပယ်မှာ လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်နေတဲ့ ဘဝမျိုး။ကျွန်တော်တို့ မိသားစုရဲ့ စီးပွားရေးကို ဦးဆောင်ရှေ့ရွက် ပြုနေသူ။

အသည်တုန်းက မြို့ပြဖွံ့ဖြိုးမှုဟာ အခုလို မတိုးတက်သေးဘူး။ ရတနာပုံ မန္တလေးမြို့ဆိုတဲ့ နိမိတ်ပုံတွေ အထင်အရှား ရှိသေးတယ်။ခုနှစ်

ဘာ့ မမှတ်မိပါ။ ‘မှောင်ခိုလုပ်ငန်း’ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို လူတွေ အထင်ကြီး ရှိနေတဲ့အချိန်။မန္တလေးက တရုတ်တန်း ကောင်းစားနေတဲ့ ကာလမှာပဲ အစ်ကိုဟာ နောက်ဆုံးတော့ ဆေးစွဲသွားခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် အစ်ကိုအကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း သူတို့မိသားစု ဓာတ်ပုံကို ကြည့်နေမိသည်။သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်က ကလေးကို လက်ဆွဲပြီး လမ်းလျှောက်နေသည့်ပုံ ဖြစ်သည်။ကလေးက ကျွန်တော်တို့ဘက် လာတူဘာ ထင်ပါရဲ့။ နွေကျောင်းပိတ်လို့ ကျွန်တော်တို့ဆီ နေတဲ့အခါ မိတ်ဆွေများက ကျွန်တော်သားနဲ့ ညီအစ်ကို အရင်းဟု ထင်မှတ်ကြသည်။

ဖခင်လုပ်သူက မိဘဝတ္တရား မကျေပွန်၊မပြည့်စုံတာက တစ်မျိုး။ သားသမီးက ရယူရမည့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ကြင်နာမှုနဲ့ ဘဝရဲ့ အသက်ရှင် ရပ်တည်မှုကို စောစီးစွာ နားလည်ခဲ့တယ်။လူတွေရဲ့စိတ်ကို အရွယ်နဲ့မမျှ တတ်တတ်လာတယ်။ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံကို အံ့ဆွဲထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ တစ်ခါက ‘ဦးဦးရေ၊ ဒီဓာတ်ပုံကို ဦးဦးတို့ပဲ ယူထားလိုက်ပါ။ဖေဖေက သတ္တာထဲ ဝင်ဝင်မွေနေတော့ ထောင့်တွေ ကျိုးကုန်မှာ စိုးလို့ပါ’ဟု ပို့လိုက်သည်။

တစ်နေ့ ကျွန်တော် ဈေးက ဆိုင်သိမ်းအပြန် ကိုစိန်ဝင်းနဲ့တွေ့တော့

“ဟာ.....အံ့ကျပဲ ကိုမြင့်မောင်ရေ။ခင်ဗျားတူက စာပေးလိုက်တယ်ဗျ”

ကျွန်တော် ကိုစိန်ဝင်းလက်ထဲက စာအိတ်ကို လှမ်းယူရင်း “ခင်ဗျားလည်း နေရင်းထိုင်ရင်း မလျှောက်ရဘဲ ပို့စိမင်း ပြစ်နေပါလား”

ကိုစိန်ဝင်းက ရယ်လျက်

“ဟုတ်ပါဗျား၊ ဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တန်းရုံးက သူတို့ကျောင်းနဲ့ ကပ်လျက်လေ.....”

“ဪ.....ဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်ကိုး.....”

“ခင်ဗျား တူလေးက သိပ်သွက်တာပဲနော်။ တစ်နေ့က ဗျားသူလို ချာတိတ် ရွယ်တူလေးတွေနဲ့ ကျွန်တော်ဆီလာပြီး ဘယ်က ဖမ်းလာတယ် မသိပါဘူး။ သူ့အတွက် ငါးစေ့ကို ကျွန်တော် လာပေးတာပဲ။ ပိုက်ဆံပေးတော့လည်း မယူဘူး။ တကယ့် ချာတိတ်ပဲဗျာ.....”

“အဲဒါ ခင်ဗျားသိလား။ အခုလို ပို့စီမင်း လုပ်ခိုင်းချင်လို့ ဖားနေတာ” ကိုစိန်ဝင်းက ရယ်လျက်

“ဟား.....ဟား ဟုတ်ပါဗျား.....။ ကဲ ကျွန်တော် သွားဦးမယ်”

သို့

ဦးဦး၊ သား ရိုသေစွာ စာရေးလိုက်ပါသည်။ ဖေဖေ နေမကောင်းဘူး။ ချောင်းဆိုးလိုက်ရင် သွေးပါလာတယ်။ သားတော့ အရက်သောက်လို့ ထင်တာပဲ။ သားတို့ ရွာထိပ်ကဆေးခန်း သွားပြတော့ ဆရာဝန်က ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးလိုက်တယ်။ ဖေဖေ အရက်ဖြတ်ရမယ် တဲ့။

ပြီးတော့ ဆေးဝယ်စားရမယ် တဲ့။ ဆေးဝယ်ဖို့ ဆေးနာမည် ရေးပေးလိုက်တယ်။ ဒါကို ဖေဖေက ဝယ်မသောက်ဘူး။ ဆေးခန်းလည်း မသွားတော့ဘူး။ ဒါကို မေမေက ဆေးစာရွက် သူ့ကိုပေးလို့ မတ္တရာဈေးက ဝယ်ခဲ့မယ် ဆိုတော့ ဆေးစာရွက် ပျောက်သွားပြီတဲ့။ အရက် မသောက်တာတော့ ဒီနေ့နဲ့ဆို ငါးရက်ရှိသွားပြီ။ သွေးတော့ မပါတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေ ထမင်းမစားနိုင်ဘူး။ မှိုင် မှိုင် နေတယ်။ တစ်ခါ ဦးဦး ပြောဖူးတယ်။ ဦးဦးမိတ်ဆွေ ဆရာဝန်ဆိုတာလေ၊ သူ့ကို မေးရင်တော့ အရက်သောက်တဲ့ လူတွေမှာ

ဖြစ်တတ်တဲ့ ရောဂါတော့ သိမှာပဲလို့ သားထင်တယ်။ အဲဒါ ဖေဖေအတွက် ဦးဦးမိတ်ဆွေ ဆရာဝန်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး သင့်တော်မယ့်ဆေး ဝယ်ပေးလိုက်စေချင်ပါတယ်။ သား ကျောင်းမုန့်ဖိုးထဲက စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံငါးဆယ် ဒီစာနဲ့ အတူ ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဦးဦး လိုတာ စိုက်လိုက်ပါနော်။ တော်သေးပြီ။ အန်တီနဲ့ ညီလေးကိုလည်း ပြောလိုက်ပါ ဦးဦး။ သား နွေကျောင်းပိတ်ရင် လာခဲ့မယ်လို့။

ဦးဦးတို့ တစ်အိမ်သားလုံး ကျန်းမာပါစေ။

ဆန်းဦး

မြောက်တံငါရွာ၊ မတ္တရာမြို့။

အင်း.....သွေးတောင် ပါနေပြီ ဆိုပါလား။ ဪ.....အစ်ကို အစ်ကို ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်နေတာပါပဲလား။ စာအိတ်ထဲမှာ ကျပ်တန်လေးတွေချည်း အရွက် ငါးဆယ်။ ကျွန်တော် ဇနီးက နားမလည်စွာနဲ့ ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို စာရွက်ပေးလိုက်သည်။ ဇနီးက စာရွက်ကိုင်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ကျွန်တော် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်ကာ တောင်တောင်အီအီ စဉ်းစားနေမိသည်။

ဪ.....အိမ်ရှေ့အပူ အိမ်နောက် မချမ်းသာဆိုတာ ဒါမျိုး ထင်ပါရဲ့။ ဈေးက ဆိုင်နဲ့ အိမ်ဟာရီရနဲ့က အားတယ်လို့ မရှိ။ အစ်ကိုဆီလည်း မသွားနိုင်။ နယ်က ခေါ်ထားတဲ့ ကလေးမကလေးကလည်း အူကြောင်ကြောင်။ ဘာမှ မျက်နှာလွဲလို့ မရ။ သတိမေ့တတ်တာက ပိုသေး။ အိမ်က သားတော်မောင်ကလည်း အတန်းကဖြင့်နှစ်တန်းရှိသေး။ ကျူရှင်က ထားရတော့ အပို့အကြို လုပ်ရ။ မတတ်နိုင်ပါဘူးလေ။ ဆေးဝယ်ပြီး ကိုစိန်ဝင်းပဲ လှမ်းပေးလိုက်တော့မယ်။

မနက်က ဈေးကို ဆိုင်သွားဖွင့်တော့ နောက်ကျနေတာနဲ့ စိတ်က
လော သွားတာ၊ နန်းရှေ့ခေါက်ဆွဲဖိုနားမှာ ပရိယတ္တိဘက်က လာတဲ့ ကားကို
မမြင်လိုက်မိဘူး။တော်ပါသေးရဲ့။ကားက ဘရိတ်ကောင်းလို့သာ။ နို့မဟုတ်
ရင် ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက် မတွေးဝံ့စရာဘဲ။ဒါကိုပဲ မိန်းမက
ပြောလို့မဆုံး။ အစွဲအလမ်းတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။မနက်က သူ ဆွမ်းတော်
တင်တာ ပန်းကန်ပြား ကျကွဲလို့တဲ့ လေ။

နေ့လယ် မိန်းမအိမ်ပြန်သွားတော့ ဒါလောက်သတိထားနေတဲ့ကြား
က အိမ်က သား ရေနစ်လို့တဲ့။ကျွန်တော်ဆီလာပြောတော့ ဆေးရုံရောက်နေ
ပြီ။ကျွန်တော်ဆေးရုံလိုက်သွားတော့ ဒေါက်တာဇော်လွင်တိုးနဲ့တန်းတွေ
တယ်။သူက 'ကိုမြင့်မောင် ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့တော့။ကလေးက စိတ်ချ
ပါပြီ' တဲ့။

ဒါကိုပဲ မိန်းမက တအိအိ ငိုနေတုန်း။စောစောက သားဟာ
ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောနေတာတဲ့။'ဘာတွေ ပြောလို့လဲ' လို့ ကျွန်တော်
က မေးတော့ 'သား၊ အစ်ကိုနဲ့ အတူတူ ရေကူးနေတာတဲ့။အစ်ကိုက သားကို
မစောင့်ဘဲ အဝေးကြီး ကူးသွားတာတဲ့။သား လိုက်သွားတော့ အဲဒီနေရာက
တစ်အားနစ်တာ မေမေရဲ့တဲ့။ ပြီးတော့ သားကို ပြောသေးတယ်။ 'ညီလေး
အစ်ကိုဆီ ကူးခဲ့၊အစ်ကိုဆီ မိအောင် ကူးခဲ့'တဲ့။ကျွန်တော်ဇနီးက ပြောရင်
ငိုပါတော့သည်။

"မင်းကလည်းကွာဆရာဇော်လွင်တိုးကတောင်မှ စိတ်ချရပြီလို့ ပြော
နေမှပဲ။ဘာ ပူစရာ လိုလဲကွ။ပြီးတော့ သားက သူ့အစ်ကိုကို မျှော်နေတာ
စွဲလမ်းလို့ နေမှာပေါ့ကွာ" ဟု ပြောကာ ဇနီးအား နှစ်သိမ့်လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံမှာ တစ်ရက်သာနေလိုက်ရသည်။သားရဲ့ ကျန်း
မာရေးကြောင့် ဈေးလည်း ထွက်နိုင်ဦးမည် မဟုတ်ဟု စဉ်းစားရင်း နန်းရှေ့

ဘုတာ ဝင်လာသည် မတ္တရာရထားကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ထိုစဉ် ကိုစိန်ဝင်း
ရထားမှ မရပ်သေး၊ကသောကမျော ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။"လော လော
ဘတ်ရန်ကော ကိုစိန်ဝင်းရာ၊ရပ်မှ ရပ်စမ်းပါစေဦးတော့' အောက်မေ့မိသည်။

"ဟာ.....ကိုစိန်ဝင်း လာဗျာ၊စောစောကတောင် ကျွန်တော် ခင်ဗျား
မြင်လိုက်သေးတယ်။ဘာတွေများ ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဖြစ်နေတာလဲ"

ကိုစိန်ဝင်း မျက်နှာလည်း မကောင်း။သောက်ထားဟန်လည်း
ရှိသည်။

"ထိုင်ပါဗျ၊ ဟောဗျာ၊ဘယ်လိုလဲ"
ကိုစိန်ဝင်း ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေ စီးကျနေသည်။ကိုစိန်ဝင်း
ဘယ်လိုမှ မတုံ့ပြန်။သူ့အိတ်ကပ်ထဲက စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ကျွန်တော့်
အား လှမ်းပေးနေသည်။'ဘာပါလိမ့်'။

"ခင်ဗျား.....မ...ရိုးက ပေးလိုက်တာ "

သို့

မောင်လေး မြင့်မောင်
မင်းတူလေး ဒီနေ့ညနေမှာ ဆုံးသွားတယ်။ အမြန်လာပါ။

သိန်းသိန်း

"ကို.....စိန်ဝင်း၊တကယ်လားဗျာ။မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။လုံးဝ မဖြစ်နိုင်
ခင်ဗျား... ခင်ဗျား... မဟုတ်ဘူး။မဟုတ်ဘူး.....မဟုတ်ရဘူး"

ဇနီးက ကျွန်တော်ဆီ ပြေးလာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။သားကို
ကျွန်တော်အိမ်မှာနေတဲ့ မိန်းကလေးက ပွေ့ချီလို့ပြီးတော့ ကိုစိန်ဝင်း ပါးပြင်
ပေါ်က မျက်ရည်တွေ အားလုံးဟာ အဝေးဆုံးထိ ရောက်သွားတယ်။

‘ဦးဦး လာမယ့် နွေရာသီနော်.....’တဲ့။

“သား.....ထ ပြောဦးလေကွာ။သား ကျောင်းဝတ်စုံ လိုချင်တယ်ဆို၊ စာမေးပွဲ အောင်အောင် ကြိုးစားမယ်ဆို” ကျွန်တော်အသံ မထွက်ပါ။

“ပြောကြစမ်းပါဦးဗျာ။ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

“ဘာရောဂါလဲ.....”

ကျွန်တော့်မရိုး မသိန်းသိန်းက ငိုတစ်ဝက် ရှိုက်တစ်လှည့်ဖြင့် ပြောပြပါသည်။

“တစ်နေ့၊ သား ကျောင်းက ပြန်လာတော့ လမ်းမှာ ခွေးကိုက်လိုက်တယ်။သားကို ကိုက်တုန်းက ခွေးက မရူးသေးဘူး။နောက်တော့ အချို့ကလည်း ရူးဆိုသလိုလို၊ အချို့ကလည်း မရူးဘူး ပြောကြနဲ့။ တို့လည်း အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နဲ့။ ခွေးကလည်း သည်ရွာမှာမှ မရှိတော့တာ”

“ငါ သတ်လိုက်တာပါကွာ။.....ငါ သတ်လိုက်ပါ.....” ဟု ပြောရင်း အစ်ကိုက ကျွန်တော့်မရိုးစကား မဆုံးခင်မှာ ပြော၍ ငိုပါတော့သည်။

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ။ဒီလောက် ဆေးဝါးတွေ ထွန်းကားနေတဲ့ ခေတ်မှာ။ ဒီရောဂါလေးလောက်နဲ့.....” ကျွန်တော် ဆက်ပြီး နားမထောင်တော့ပါ။ နားထောင်နိုင်စွမ်းလည်း မရှိတော့ပါ။

မရိုးက ကျွန်တော့်မိန်းမကို အဖြစ်အပျက် အသေးစိတ် ပြောပြနေသည်။ စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးရက်မှာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဖြစ်လျှင်ဖြစ်ချင်း ရွာထိပ်က ဆရာဝန် သွားပင့်တော့ ဆရာဝန်က ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးပြီး သူတို့ကိုလည်း တက်တခေါက် ခေါက်နဲ့ ငေါက်သွားကြောင်း။နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်မှာ ကလေးက ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောတော့တာပါပဲ တဲ့။ ‘သားကို ဦးတို့ဆီ လိုက်ပို့ပါ။လိုက်ပို့ပါ’ လို့ ပြောပြီး သတိလစ်သွားတယ် တဲ့။ပြန်သတိရလာ

တော့ ‘မေမေ၊ သား ညီလေးနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်။ညီလေး ချောင်းထဲမှာ ရေချိုးနေတာ။သား ရေတွေ မြင်တော့ ကြောက်လိုက်တာ မေမေရော။သား ကြောက်တယ် ကြောက်တယ်’ ပြောပြီး နောက်တော့ စကားမပြောနိုင်တော့ဘူး။ သူလုပ်ထားတဲ့ ရွံ့နားရုပ်ကလေးတွေ လက်ညှိုးထိုး ပြလိုက်၊သူ့ညီဓာတ်ပုံကို သက်ညှိုးထိုးပြလိုက်နဲ့၊နောက်တော့ သူ့အမေက နားလည်ပြီး ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်တော့မှပဲ

“ကိုမြင့်မောင်.....”

“ဪ.....လာလေ ကိုစိန်ဝင်း”

ကိုစိန်ဝင်း လာ၍ ကျွန်တော့်အတွေးများ ပြတ်တောက်သွားသည်။ နှစ်ယောက်သား ထိုင်သာ ထိုင်နေကြသည်။ဘယ်သူကမှ စကား မစဖြစ်ကြ။ ဘိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် ဆွံ့အခြင်းကို ပိုမို ဖြစ်စေသလား မသိပါ။ နောက်တော့ ကိုစိန်ဝင်းက စ၍

“ကျွန်တော်တော့ မတ္တရာ အခြေစိုက်ရုံးမှာပဲ အနေများတော့တယ် ဘာ.....”

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောမိ။နှုတ်ဆိတ် နေမိသည်။

“ကျွန်တော်တော့ နောက်ဆုံး တစ်ခေါက်မှာ အရေးကြီးလို့ပါဦးဦး ဆိုပြီး ကျွန်တော့်စက်ဘီးနောက်က ပြေးလိုက်လာတာကို မျက်စိထဲက မထွက်ဘူး။သူနဲ့ ကျွန်တော် တော်တော် ဝေးနေပြီဗျ။ကျွန်တော် သူခေါ်တာကို ကြားမိဘူး။ မျက်နှာချင်းဆိုင်က လာတဲ့ စက်ဘီးသမား တစ်ယောက်က ပြောလို့ လှည့်ကြည့်မိတာ။ ကျွန်တော့်နားရောက်တော့သူ တော်တော်မောနေတယ်။ချက်ချင်း စကား မပြောနိုင်သေးဘူး။နောက်မှ ‘ဒီစာက အရေးကြီးလို့ပါ ဦးဦးရယ်’တဲ့”

ကျွန်တော့်နားထဲ မရှင်းမလင်း ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် ဘူတာမှာတွေ့တော့ ပေးတဲ့ စာဟာ နောက်ဆုံးပဲ မဟုတ်လား”

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ ကိုမြင့်မောင်ရဲ့။အဲဒီစာက ခင်ဗျားနဲ့ မတွေ့လို့ ခင်ဗျားတို့အိမ်က မိန်းကလေးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ပေးခဲ့တာ”

“ဟုတ်လား၊အဲဒါ ကျွန်တော် မဖတ်ရသေးဘူးဗျ”

ကျွန်တော် အိမ်ထဲက မိန်းကလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ မိန်းကလေး ကျွန်တော်တို့အနီး ရောက်လာသည်။

“မိန်းကလေး၊ ဒီဦးဦးက တစ်ခါ စာတစ်စောင် ပေးခဲ့တယ် ဆို.....”

“အယ်.....ဟုတ်သယ်တော့။ကျုပ် မေ့နေတာ။ဒေါ်လေး ဗီရိုထဲက ထဘီခေါက်ထဲမှာ။ ကျုပ် ပျောက်မှာစိုးလို့ သိမ်းထားတာ”

သို့

ဦးဦး၊သား ရိုသေစွာ စာရေးလိုက်ပါသည်။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်က သား ခွေးကိုက်ခံရတယ်။သားသုငယ်ချင်းက အဲဒီခွေး ရူးသွားပြီလို့ ပြောတယ်။ဒါနဲ့ သား ဖေဖေကို ပြောပြတော့ ဖေဖေက မယုံဘူး။သား သုငယ်ချင်းက ပြောတယ်။ ရွာထိပ်ဆေးခန်းမှာ ခွေးရူးကိုက်ရင် ဘယ်လိုဆေးထိုးရတယ်ဆိုတာ ခွေးရုပ်ပုံကြီးနဲ့ ကြော်ငြာကပ်ထားတာ ရှိတယ်တဲ့။ နောက်ပြီးတော့ ဆေးက ချက် ထိုးရတာလည်း ရှိတယ်။လက်မောင်း ထိုးရတာလည်း ရှိတယ်တဲ့။အဲဒါ သား ဆေးထိုးချင်တယ် ဦးဦး။ဖေဖေကို ပြောပေးပါ။သား မွေးထားတာ ကြက်အကြီးတွေချည်း ရှစ်ကောင် ရှိတယ်။ဦးဦး လာခေါ်တဲ့အခါ သား အဲဒီကြက်တွေ ရောင်းလိုက်မယ်။သားကို ကျောင်းဝတ်စုံ ဝယ်မပေးပါနဲ့တော့။သား ကြက်ရောင်းရတဲ့ငွေနဲ့ ဦးဦး လိုတာ စိုက်ကုပေးပါနော်။ ဦးဦး ဘယ်နေ့ လာမယ်ဆိုတာ စာပြန်လိုက်ပါ။သား

အမျှ မပေး

ရွာထိပ်က ကြိုနေမယ်နော်။အန်တီနဲ့ ညီလေးရော နေကောင်းကြရဲ့လား။ တော်သေးပြီ ဦးဦးရေ။သား ကြိုနေမှာနော်.....။

ဦးဦးတို့ တစ်အိမ်သားလုံး ကျန်းမာပါစေ။

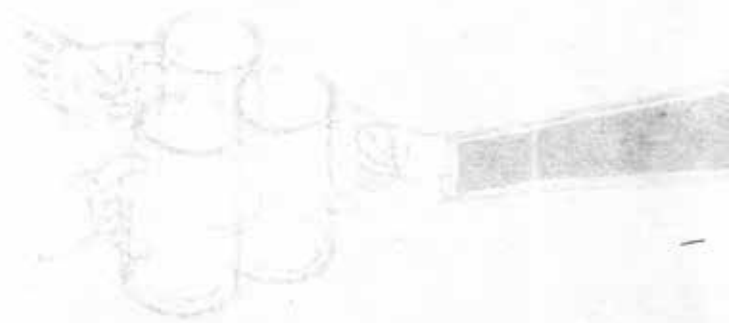
ဆန်းဦး

မြောက်တံငါရွာ၊မတ္တရာမြို့။

[ပန်းဝေသီမဂ္ဂဇင်း၊မတ်၊၁၉၉၆]

နီလ

ကောင်းစက်နိုင်
ဟန်

ဟန်
ကောင်းဆက်ခိုင်း

ဟန်
ကောင်းဆက်ခိုင်း

(၁)

'ဟန်'ဆောင်ခြင်း အတက်ပညာကို ဆရာမရှိဘဲ ဘယ်အချိန်ကများ အလိုလို ဘတ်မြောက်လာခဲ့ပါလိမ့်ဟု 'သူ' အတွေးနက်နေမိ၏။ 'ဟန်ဆောင်မှု'နှင့် ဘတ်သက်၍ မိမိအနေဖြင့် နှစ်နှစ်ကာကာ ယုံကြည်ပါသလား။သည် မနှစ်မြို့ နှယ်ရာ ဟန်ဆောင်မှုသည် တကယ်ကော အလုပ် ဖြစ်ရဲ့လား။

ဟင့်အင်း။တကယ်တော့ ဟန်ဆောင်ရသည်ကို သူမုန်းပါသည်။ ဒါပေမယ့် ဟန်ဆောင်မှုနှင့် နေသားကျသွားအောင် လူတွေကပဲ တွန်းပို့ခဲ့ ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ဆိုပါစို့၊သူက စီးပွားရေး မကောင်း၍ ငွေချေးလိုပါသည်ဟု အမှန်ကိုဆိုလျှင် ဘယ်ကမှ တစ်ပြားတစ်ချပ် အကူအညီ ရလိမ့်မည် မဟုတ်။ စီးပွားရေးက ကောင်းမှ ကောင်း။ကောင်းလွန်း၍ လှုပ်ငန်း တိုးချဲ့ချင်ပါ သည်ဟု ဆိုလျှင် သူထက်ငါ စိတ်ပါလက်ပါ ကူညီကြပေမည်။သည်လို 'အမှန်' ကို လက်မခံသော လူဝန်းကျင်ကြောင့် သူ နည်းနည်း ဟန်ဆောင် တတ်ခဲ့လေသလား။

ကြည့်ပါဦး။သူ့စီးပွားရေး အခြေအနေနှင့် ယခု ရောက်ရှိနေသော

နေရာက မအပ်စပ်။စီးပွားရေးက အနုတ်လက္ခဏာ။သူ ရောက်နေသည်က ဈေးကြီးဟိုတယ်တစ်ခု။အကြွေးရှင်တွေများ သူ့ကို သည်နေရာမှာ တွေ့သွားလျှင် အကျိုးဆက်က သိပ်မကောင်း။

ရယ်သံတွေ၊မာနသံတွေနှင့် ပြည့်လျှံနေသော တဒဂံပီတိနှင့် ပျော်ရွှင်မှု အတူတွေကို အဆမတန်သည့် ငွေတွေနှင့် မတန်မရာ လဲလှယ်ပစ်သည် နေရာ။

လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ငါးမိနစ်လောက်ကဆိုလျှင် သည်လို အအေးခန်းထဲမှာ မဟုတ်။မြင်းလည်းခ (ဂို/-) နှမြော၍ နေပူကြိုတဲကြီးထဲမှာ ခြေကျင် လျှောက်လျက်။ သူ တစ်ယောက်တည်း စိတ်ညစ်တတ်လေသလား။ငရဲလို ပူသည့် နေရောင်အောက်မှာ ဝန်စည်စလယ်တွေ တင်ပြီး မနိုင်မနင်း တွန်းနေသော တွန်းလှည်းသမား လင်မယားကလည်း ရယ်ရယ်မောမော။နေပူ လေပူ တွေကြား မဖြစ်စလောက် အရိပ်ကလေးမှာ ထိုင်ပြီး အကြည်ဆိုက်နေသော သမီးရည်းစား နှစ်ယောက်ကလည်း ချွေးတလုံးလုံး။မည်းမည်းတူးတူး ကိုယ်လုံးတီး ကလေးတစ်သိုက်ကမူ နောက်ကျီနေသော ရေမြောင်းထဲကို တဗွမ်းဗွမ်း ခုန်ချနေကြသည်။ပျော်လည်း ပျော်နိုင် ကြပါ။

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် တွေ့၊ဇွတ်အတင်း ကားနှင့် ခေါ်လာကြသော ကြောင့် စိတ်မပါဘဲ ကိုယ်သာပါလာခဲ့၏။ဟိုတယ် အတွင်းပိုင်းကို စိတ်အပန်းပြေအောင် ဘယ်လို ပြင်ဆင် ထားထား၊နည်းနည်းလေးမှ စိတ်က အေးမသွား။

ပင်ပန်းတကြီး ရှာထားသည့် ငွေတွေ ။ထောင်နှုတ်ခမ်းနင်း ရှာထားသည့် ငွေတွေ။သူများ မျက်ရည်ပေါက် ကြီးငယ်နှင့် လဲထားသော အဓမ္မငွေတွေ... စသည့် ငွေတွေနှင့်တော့ ဘယ်သူတွေဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုမှ စိတ်ချမ်းသာဖွယ် မမြင်။

သူက စားပွဲမှာ ဝိုင်းထိုင်နေသည့် မန္တလေးတက္ကသိုလ် တက်စဉ်က တစ်နှစ်တည်း ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတွေကို အကြောင်ကြောင် ကြည့်နေမိသည်။သင်းလှိုင်က ဆောက်လုပ်ရေး ကန်ထရိုက်။စိုးအောင်က ချည်သူဌေး၊ ကန်ထရိုက်တာ တစ်ပိုင်း။ခင်မောင်မြင့်ကတော့ ဆန်းသည်။မိဘလက်ငုတ် ကွမ်းယာဆိုင်နှင့်ပင် ကြီးပွားချမ်းသာအောင် ဆက်လုပ်ခဲ့သူ။ခင်မောင်မြင့်က တစ်မြို့တည်းသား။သင်းလှိုင်နှင့် စိုးအောင်က မန္တလေးသား။ရှေ့မှာ သားရေပိုက်ဆံအိတ် ဖောင်းဖောင်းတွေ ကိုယ်စီ ချလို။

(၂)

“ဟေ့ကောင် ဖိုးနော်၊ ဘာတွေ တွေးပြီး ငေးနေတာလဲကွ.....။ စိတ်ရှုပ်စရာတွေ အိမ်ကျမှ တွေးကွာ။ဒါ အလုပ်အကြောင်း စဉ်းစားရမယ့်နေရာ မဟုတ်ဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေ ဆုံတုန်း ပျော်ပျော်ပေါ့ကွာ။ချိုးမှပဲ”

သင်းလှိုင်က ငါးသုံးလုံးစီးကရက်ဘူး လှမ်းပေးရင်း အော်ဆဲနေသည်။ သူက သူ ပြီးနေကျ ဟန်ဆောင်အပြုံးလေးဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ သေလိုက်ပါလား၊ဖျစ်ညစ်ပြီး ပျော်လို့ ရပါ့မလား။ပျော်ရွှင်ခြင်းဆိုတာ စိတ်အလုပ်။ စိတ်ကို ကိုယ်က ညွှန်ကြားလို့ မရ။

စိုးအောင်က စားသောက်ဖွယ် အမည်စာရင်းကို ကြည့်ရင်း သူ့ကို သတိတရ လှမ်းမေးသည်။

“ဖိုးနော်၊မင်း အလုပ်ကော အဆင်ပြေရဲ့လား”

သူ ဘယ်လို ဖြေရမှာလဲ။‘ငါ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခ ရောက်နေပြီ’လို့ အမှန်အတိုင်း ဖြေရမှာလား။အထင်သေးမှာကို ကြောက်တာဟာ လျော်ကန်ရဲ့လား။

“သည်လိုပါပဲကွာ၊ မဆိုးဘူးဘဲ ပြောရမှာပေါ့”

မယုတ်မလွန် ဖြေရင်း မျက်နှာလွဲလိုက်တော့ ကိုစိန်ညို သူ့ဆီ

လျှောက်လာနေတာ မြင်ရသည်။ “စိန်ဟိန်း” ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ကိုစိန်ညိုက သူနှင့် အကျွမ်းတဝင် မဟုတ်သော်လည်း ခင်မင်တတ်သည်။ သူ့နားမှာ ထိုင်ပြီး ဧည့်ခံစကားပြောတော့ သူငယ်ချင်းတွေ ရှေ့မှာ နည်းနည်း ပို့၍ ရင်းနှီးဟန် ပြမိသည်။ စားနေကျ ဆိုင်လိုလိုပေါ့။

ခင်မောင်မြင့်ကတော့ သိပ် နှုတ်မသွက်လှ။ သင်းလှိုင်နှင့် စိုးအောင်က ခင်မောင်မြင့်ဆီ အရင်သွားပြီးမှ သူ့ကို လာရှာခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ စားသောက်ကြ၊ ရယ်မောကြရင်း အရှိန် ရလာသည်။

ကျောင်းတုန်းက အဖြစ်တွေ။ ဟိုတုန်းက ရယ်စရာ မကောင်းလှ သည့် အကြောင်းများပင် ယခုအချိန်မှာ ရယ်စရာ ဖြစ်နေသည်။

သူလည်း လိုက်၍ ရယ်သည်။ သို့သော် အိမ်မှာ ဆိုက်ရောက်လျက် နေသော စီးပွားရေးဒုက္ခက အတွေးထဲမှာ ‘စိုက်နေသော ငါးတစ်ရိုး’ လို နှုတ် လို့မရ။ အလိုက်မသိသည့် ဧည့်သည်လို သူ့စိတ်အာရုံမှာ ဇွတ် ခိုဝင်နေသည်။ ရယ်လိုက်တိုင်း အတိအကျ မသိရသော တစ်နေရာမှာ အောင့်နေသည်။

စားလိုက်တာတွေက အစာအိမ်ထဲအထိ ရောက်မှ ရောက်သွားပါလေ စ။ မျိုမကျသလို ခံစားရ၏။ အိမ်မှာ အမေဖြစ်သူက ဇွတ်စည်းရုံး၍ သက် သတ်လွတ် ဟင်းများဖြင့် စားနေရမည့် ကလေးတွေကို သနားနေမိသည်။ သူကတော့ သည်လိုနေရာမှာ ရောက်လို့တစ်လုပ် ငါးဆယ် တစ်ရာ လောက် များ ကျမလား။ ပါးစပ် ဟတိုင်း တွက်မိပြီး ရွံ့နေသည်။ ဟင်းတွေကလည်း ပိုနေမှာပဲ။ ကဲ့ရဲ့သည့်အလေ့အထ လူတွေမှာ မရှိခဲ့လျှင် ပိုနေသည့် ဟင်းများ ကို တစ်ခွက်စီ အိတ်နှင့် ပါဆယ်ထုပ် ယူသွားကြည့်။ အိမ်က ကလေးတွေ စား လိုက်မည့်ဖြစ်ခြင်း။ ဘုရား၊ ဘုရား၊ ဘာတွေလျှောက်တွေးနေမိတာလဲ။ ပျက်ချင် လုနေပြီဖြစ်သော သူ့မျက်နှာကို လက်ရှိ အနေအထားနှင့် ဆီလျော် အောင် အတင်း ဟန်ဆောင်ထားရ၏။ သရုပ်ဆောင်တွေ သည်လို ပိုင်ပါ့မလား။

အသိပြန်ဝင်လာတော့ သင်းလှိုင်က ပိုက်ဆံအိတ် ကောက်ကိုင်သည် ကို မြင်ရသည်။ စိုးအောင်က သင်းလှိုင်၏ လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားသည်။ ပိုက်ဆံ ကို သူရှင်းမည်။ ကိုယ်ရှင်းမည် ငြင်းနေတာ ဖြစ်မည်။ ခင်မောင်မြင့်ကလည်း သူ့ခုံကနေ ထရပ်သည်။ ခင်မောင်မြင့်နှင့် သူက မြို့ခံလူတွေ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။ ခင်မောင်မြင့် ဘာမှ မပြောမီ သူက ဦးအောင် သိက္ခာရှိရှိ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ ဘာလုပ်တာလဲ။ ငြိမ်စမ်း။ တို့မြို့မှာ မင်းတို့က ဧည့်သည်တွေ ကွ။ ငါ ရှင်းပါ့မယ်။ ထားစမ်းပါ။”

ခင်မောင်မြင့်ကလည်း ဝင်ပြောသည်။

“ဟာ ဖိုးနော်၊ ငါ ရှင်းပါ့မယ်။ မင်း နေပါ။ ငါ ခေါ်လာတာပဲ ဥစ္စာ”
သည်လိုနှင့် သူရှင်း ကိုယ်ရှင်း ပြဿနာက ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ စိုးအောင်နှင့်သင်းလှိုင် တစ်ယောက်ယောက် ရှင်းမှာကို မျက်နှာပြောင်ပြောင် ကြည့်နေရ အကောင်းသား။ အရှုပ်ထဲ ဝင်မိ၍ သူရှင်းမည့်အကြောင်း တစ် ခေါက် ထပ်ပြောနေရပြန်သည်။ ထိုစဉ်

ခင်မောင်မြင့် ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် အားလုံးငြိမ်သွားသည်။

“ကိုင်း ကိုင်း၊ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ပြန်ထိုင်။ မဲလိပ် နှိုက်ကြမယ်။ ကံထူး သူ ရှင်းတမ်းကွာ” ပြောပြောဆိုဆို ခင်မောင်မြင့်က မဲလိပ် စီစဉ်နေ၏။ “ကံစမ်းမဲလေးပါ ခင်ဗျာ။ တကယ် ပေါက်စေရမယ်”

ခင်မောင်မြင့်၏မျက်နှာကို သူက တွေ့ဝေစွာ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း နားမလည်နိုင်အောင်လည်း ဖြစ်ရ၏။ စိတ်လည်း လှုပ်ရှားရ၏။ တကယ်ဆို ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ လာတဲ့ကောင်တွေ ဇွတ်ရှင်းမယ်ဆို လွှတ်ပေးလိုက်ပေါ့။ သည် သောက်မဲလိပ်တွေကို ခင်မောင်မြင့် ဘာလို့များ လိပ်နေတာလဲ။ သည်လို ကံစမ်းမဲဆိုတာ ပေါက်တတ်လှချည်။ ကိုယ် မဲကျနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

မြင်းလည်းခ ခုနစ်ကျပ်ကိုတောင် ချွေတာပြီး ခြေကျင် လျှောက်သွားနေရတဲ့ ကောင်ကို သည်ငွေနှစ်ထောင်ကျော် ရှင်းဖို့ မဲအဝင်နှိုက်ခိုင်းတယ်ဆိုတော့ မရက်စက်လွန်းဘူးလား ခင်မောင်မြင့်ရယ်။ နှလုံးသား ခုနဲ့ ခုနဲ့ပြီး မီးနဲ့ ပြနေပြီ။ ဘယ်လိုလုပ် လွတ်အောင် ပြေးနိုင်တော့မှာလဲ။ အိပ်မက်ဖြစ်လိုက်တဲ့ လိုလိုချင်ချင် ဆုတောင်းမိသည်။ ရောဂါ တစ်ခုခုကြောင့် ခုနေ မေ့လဲသွားရင်လည်း သိပ်ကိုကောင်း။ သတိပြန်မလည်ဘဲ သေချင် သေသွားစမ်းပါစေ။

သင်းလှိုင်က အရင်နှိုက်သည်။ နောက် စိုးအောင်။ နောက်ပြီး သူ့အလှည့်။ သူနှင့် ခင်မောင်မြင့်အတွက် မဲလိပ်နှစ်လိပ် ကျန်သည်။ တစ်လိပ်က လက်ဝါးပေါ်၊ တစ်လိပ်က လက်မနှင့် မသိမသာ ညှပ်ထားသည်။ သည်လို မလုပ်နဲ့လေ။ လက်မကြား ညှပ်ထားသော အလိပ်ကို သူက ဖြတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်၏။ ခင်မောင်မြင့်၏ မျက်နှာ သိသိသာသာ ပျက်သွားသည်ဟု ထင်၏။ လဲသေပေါ့၊ မင်း ဖော်တဲ့ ဆေးလေ။ ခွေးမသား။

သူနှင့် မဲလိပ်ကလေးသာ ကမ္ဘာမှာ ကျန်တော့သလို ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပင် စက္ကန့်ပိုင်းလောက် မေ့လျော့သွား၏။ ဣန္ဒြေမပျက် ထိမထင်သော မျက်နှာဖြင့် မဲလိပ်ကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်၏။

နှလုံးသွေး အေးစက်၊ နားထင်နှစ်ဖက် ရွှေခနဲ ဖြစ်၊ ခေါင်းနုပန်းထူအမ်းသွားစဉ် သူမဟုတ်ဟု ထင်ရသော သူ့အသံကို ပြန်ကြားလိုက်ရ၍ ကိုယ့်နားကိုယ်ပင် မယုံချင်စရာ။

“ဟား ဟား၊ ကဲ သူငယ်ချင်းတို့ ဘာလိုသေးလဲ။ ထပ်မှာကြ။ စောစောကတည်းက ငါရှင်းမယ်လို့ ပြောနေရတာကို မဲလိပ်တွေ ဘာတွေ လုပ်နေသေးတယ်။ (ခင်မောင်မြင့်က သူ့ကို အားနာဟန် လှမ်းကြည့်သည်။) ဒါ ငါ့မြို့ကွ၊ မင်းတို့ ရှင်းချင်တိုင်း (ဤနေရာတွင် သီး၍ ချောင်းသုံးခါ ဆိုးပါသည်။) ရှင်းလို့ ဘယ်ရမလဲ”

နားရှိ၍ ကိုယ့်အသံကိုယ် ပြန်ကြားရ၏။ မျက်စိမူ ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် ပြန်မမြင်ရ။ အမူအရာ ပီပြင်ပါ့မလား။ သည်သောက်ခွက်။

သူငယ်ချင်းတွေက သူ့စကားကို အလိုက်အထိုက် လိုက်ရယ်ကြသည်။ သူ့စိတ်ကတော့ ရယ်နေရာမှ ရပ်လိုက်ပြီး သူတို့မျက်ခွက်တွေကို လက်သီးနှင့် စိတ်ရှိလက်ရှိ ထိုးပစ်ချင်သည်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အိမ်ပြန်နေတာကို လာခေါ်တဲ့ အကောင်အထွေထွေ စိတ်တိုထွင်သည့် ခင်မောင်မြင့်ကို အပိုဆု၊ ကုလားထိုင်နှင့် *ထရိုက်လိုက်ရလျှင်။

ထိုသို့ လုပ်ရမည့်အစား ရယ်ကာမောကာ ထရပ်၍ ကိုစိန်ညို ထိုင်သော ကောင်တာအနီးသို့ အမှတ်မထင်ဟန်ဖြင့် သွားလိုက်သည်။ ပိုက်ဆံမပါသော သူ့သားရေအိတ်ကို ဖြိုလိုက်ရင်းဖြင့် နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောရ၏။

“ကိုစိန်ညိုရေလမ်းမှာ ကျောင်းနေဘက်တွေနဲ့ တွေ့လို့ဗျ။ ပိုက်ဆံပါမလာဘူး။ မှတ်ထားပေးနော်”

“ရပါတယ် ကိုနော်။ ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်တာပဲ။ ကိစ္စ မရှိပါဘူး” ကိုစိန်ညိုက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး လေးလေးစားစား ပြောသည်။

နှုတ်ဆက်စကားများ၊ သူတို့ မန္တလေးမြို့ကို ဖိတ်ခေါ်သည့် စကားများ၊ ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက် အလိုက်အထိုက် ပြန်ပြောပြီး ဝင်စရာရှိသည်ဟုဆိုကာ မြို့ထဲ သူ့အိမ်မှာ ဆင်းနေခဲ့၏။ ထိပါးကိစ္စ မလွယ်သော်လည်း သည်လို မဲကျဖို့ရာတော့ အလွယ်သားပါလား။

(၃)

စားကြွေး သောက်ကြွေး တင်သွား၍ ဆယ်ရက်လောက် အကြာ ကိုစိန်ညို ဆိုင်ရှေ့ မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြတ်မိပြီးမှ အကြွေး မပေးရသေး ဟူသော အသံ ကြောင့် လေဖြတ်သလို ဖြစ်သွားစဉ်မှာ နောက်ကျသွားပြီ။ ဘုရား၊

ဘုရား သွားပြီ။ ဆိုင်ပေါက်တည်တည်၌ ရပ်နေသော ကိုစိန်ညိုကို ပက်ပင်းတိုးမိပြီ။ ရှောင် မရတော့။

သူ့မျက်နှာမှာ သွေးဆူသွား၏။ မဆပ်ရသေးသော အကြွေး။ ဆပ်ရန် မရေရာသော အကြွေး။

သို့သော် ခြေထောက်များက သူ့ဦးနှောက်အား တိုင်ပင်ခြင်း မရှိဘဲ ရဲတင်းစွာဖြင့် ကိုစိန်ညိုထံ တည်တည် လျှောက်သွားလျက် ရှိသည်ကို အံ့သြ တကြီး သိလိုက်ရသည်။

သူ့ပါးစပ်ကလည်း အလားတူ သွက်သွက် ပြောချလိုက်ပြန်သည်။
“ဟဲ့လို ကိုစိန်ညို နေကောင်း။ တလောက ဟာလေး၊ ဆောရီးဗျာ၊ ခရီးထွက်နေလို့။ နောက် တစ်ရက် နှစ်ရက်နေရင် လာခဲ့ပါမယ်”

ကိုစိန်ညိုက ပြုံးလျက်ပြော၏။ “ဟိုတစ်နေ့ကဟာ ပြောတာလား။ ခင်ဗျားတို့ထဲက တစ်ယောက် အဲဒီညနေကပဲ လာရှင်းသွားတယ်လေ။ ခင်ဗျား ရှင်းသွားပြီလို့ ကျွန်တော် ပြောပါသေးတယ်။ မရှင်းရသေးတာ သူ သိတယ်တဲ့။ ခင်ဗျားမှာထားလို့ ဆိုတာနဲ့ လက်ခံလိုက်တာ”

“ဘယ် ဘယ် တစ်ယောက် ပါလိမ့်ဗျာ” စိတ်လှုပ်ရှား၍ သူ စကား ထစ်သွားသည်။

“အရပ်ပုပု အသားဖြူဖြူ ကွမ်းစားစားနဲ့ တစ်ယောက်”
“ဟာ ခင်မောင်မြင့်၊ အိုကေ၊ ဒါဆို သွားဦးမယ်ဗျာ”
ပေါ့ပါးလွတ်လပ်သော စိတ်ဖြင့် ခင်မောင်မြင့် ကွမ်းယာဆိုင်ဆီသို့ ဦးတည်လိုက်၏။

(၄)

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များသို့ သွင်းရမည့် ကွမ်းယာထုပ်များ အလယ်တွင် အကြီး အကျယ် အလုပ်ရှုပ်နေသော ခင်မောင်မြင့်က ထုံးစံအတိုင်း ကွမ်းယာတစ်ယာ ဇွတ်ထိုးပေး၍ ယူငုံလိုက်ရသည်။

အရပ်ပုပု

နာရီဝက်အထိ ထွေရာလေးပါး ပြောနေကြပြီး ‘စိန်ဟိန်း’ အကြောင်း
မလာသဖြင့် သူက မနေနိုင်တော့ဘဲ မေးလိုက်သည်။

“ဒါထက် နေပါဦး၊ ဟိုနေ့က သင်းလှိုင်တို့နဲ့ ‘စိန်ဟိန်း’ မှာ ဝင်စား
တာမှ မင်း ရှင်းသွားတယ်ဆို”

ခင်မောင်မြင့်က ကွမ်းယာနေရာမှ ရပ်သွားပြီး ဟိုဟာ ကိုင်သလို၊
သည်ဟာ ကိုင်သလို လုပ်နေရာမှ ပြန်ဖြေပါသည်။

“ဒါက ဒီလိုလေကွာ၊ ဖိုးနော် စိတ်မဆိုးနဲ့ကွာ။ မင်းနဲ့ ငါက ပြောရ
မယ့် လူတွေမှ မဟုတ်တာ။ မင်း မပြေလည်တာ ငါသိနေတာပဲ။ မင်း အကြွေး
ဘင်ခဲ ကျွေးတာ ငါ စားရက်ပါ့မလားကွာ”

ဘာပြန်ပြောရမှန်းပင် မသိတော့။ ရှက်ရမှန်းလည်း မသိတော့။
ခင်မောင်မြင့်က သူ့နံဘေးမှာ သူလို ကွမ်းယာထုပ်တွေ ထုပ်နေသော သူ့ညီမ
သုံးယောက်ဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ လက်ထဲက ပလပ်စတစ်
နှင့်ထုပ်သော ကွမ်းထုပ်ကို သားရေကွင်းနှင့် မြဲမြဲအောင် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်
ချည်လိုက်ရင်း ပြော၏။

“ငါက အဲဒီနေ့တုန်းက ဒကာကျမယ့် မဲလိပ်ကို လက်မနဲ့ မသိ
မသာညပ်ပြီး ငါ့အတွက် ဖယ်ထားတာ။ ငါ ရှင်းမလို့ပေါ့ကွာ”

“ဆောရီး သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါဝန်ခံရရင် မင်းဖယ်ထားတဲ့ မဲလိပ်ဟာ
လော ဖြစ်မှာဆိုပြီး တမင် ဆွဲလိုက်တာပါကွာ။ ငါ မှားပါတယ် သူငယ်ချင်း
ရာ။ မင်း စေတနာကို ငါ....”

သူတို့နှစ်ယောက်ကြား အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ခင်မောင်
မြင့်က တိုးတိုးပြော၏။ အမူအရာက အလေးအနက်။ “သူတို့နှစ်ယောက်
လည်း ပြေလည်ကြတာ မဟုတ်ဘူး”

သူ အံ့သြသွား၏။

အရပ်ပုပု

“ဘယ်လိုကွ။သူတို့က ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ လာကြတာလေ”

“ကားတော့ ကားပဲ။သူတို့ကားမှ မဟုတ်တာ။သည်ခေတ်ထဲ ပိုက်ဆံပေးငှား ဆီထည့်ရင် ကားပိုင်လို့ ရတယ်လေ။ ငှားလာတာ ပေါ့ကွာ”

“အရင် ဒီကောင်မှာ ကားဝယ်ထားတယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်”

“မင်း အရင်ဝယ်ဖူးတာနဲ့ အခုလည်း ရှိနေမယ်လို့ တွက်သလား။ ဗုဒ္ဓရဲ့တရားနဲ့ စေးလှချည်လား ဖိုးနော်” ခင်မောင်မြင့်က လူတတ်ကြီးလုပ်၍ အပြစ်တင်သည်ကိုပင် သူက ကြည်ကြည်နူးနူး ခံယူပါသည်။

“ဒါဖြင့် သူ့ကားက ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

“သူ့နေရာသူ ပြန်သွားတာ”

“ဟေ့ ဘယ်လိုကွ”

“အရင်က ကန်ထရိုက် ကြိုတင်ငွေနဲ့ ဝယ်စီးတယ်ကွာ။ အဆင်မသင့် ရင် ပြန်ရောင်းလိုက်ရတယ်ကွာ။ဒါပါပဲ”

“ဘာပဲပြောပြော ငှားစီးနိုင်တယ်ဆိုလည်း မနည်းဘူးလေ။ ဓာတ်ဆီ ဖိုးနဲ့၊ ကားခနဲ့၊ ဟိုမြို့၊ သည်မြို့၊ လည်ပတ်နိုင်တယ်ကွာ”

ခင်မောင်မြင့်က သူ့စကားအဆုံး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချ လိုက်၏။

“ရိုးပါ၊ ဖိုးနော်ရာ၊ မင်း သည်တစ်သက် ထိပေါက်မှ ချမ်းသာတော့ မှာပဲ။ သည်နှစ်ကောင် အားအားယားယား လျှောက်လည်နေတယ် မထင်နဲ့။ စိုးအောင်အတွက် သင်းလှိုင်ရဲ့ကျေးဇူး ရှိထားတယ်။ဒါပေမယ့် စိုးအောင် ကိုယ်တိုင်က သစ်ကွက်မှာ ဆယ့်ငါးသိန်း လတ်တလော ရှုံးထားတော့ သူ့မှာ ခန်းနေပြီ။ သည်တော့ သင်းလှိုင်အတွက် စိုးအောင်က တို့မိတ္တီလာမှာ နေတဲ့ သူ့အဒေါ်ဆီ အလွတ်တိုး လာဆွဲပေးတာ။ဆယ့်နှစ်ကျပ်တိုးအထိ

သေးတာတောင် ဘယ်ကမှ အဆင်ပြေ မသွားဘူး။သူတို့က ဘယ်သူမှ မပြော ပြီတ်သွားတာ။မင်း အ လွန်းလို့ ငါက ဖွင့်ပြောပြရတာ”

သူက ခင်မောင်မြင့် စကားကို နားထောင်ရင်း၊ ကွမ်းယာဆိုင်ရှေ့မှာ အပူတွေ ကိုယ်စီဖြင့် ဖြတ်သွားနေသော လူတွေကို မယုံသင်္ကာ ကြည့်ရင်း သွတ်ခနဲ ညည်းလိုက်သည်။

‘တော်တော် ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့ ကောင်တွေပဲကွာ....နော်။အံ့ဩ ဘယ်ကွာ’

[ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်း၊ဧပြီ၊၁၉၉၆]

ကိုးစား
ဝိဘန္ဓရာသီ

ဝိဘတ္တရာသီ

ကိုး

ဝိဘတ္တ ရာသီ ကိုး

“ကတိတည်ပြီး သစ္စာရှိပါ”

စကားသံက နားစည်ထဲမှာ အခါမလပ် လာရိုက်နေသည်။ သည်
စကားက ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် အမွေပေးခဲ့သည့် စကားပေပဲ။ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီ
ထဲထိ စွဲထင်ခဲ့သည့်စကား။ စိတ် အတောင်ပေါက်၍ လေလွင့်မည်ဆိုလျှင်
တိုးညင်းသက်သာ ကြားရသည့်အသံ။ စိတ်နောက် ကိုယ်ပါ ရွက်လွင့်မည်ပြင်
တိုင်း နားဝမှာ ကြားရသည့် သတိပေးသံ။ ခု ကြားရသည်က သံစဉ်တစ်မျိုး
ဖြစ်နေသည်။

ခါတိုင်း ကြားရသည်က ကိုယ့်ကို သတိပေးသံ၊ အမိန့်ပေးသံ။ ခုတော့
သည်လိုမဟုတ်။ အားရကျေနပ် နေသံ၊ ရင်ခေါင်းထဲမှ လှိုက်လှဲကြွေးကြော်သံ။
ရင်ထဲကလာသည့် လှိုင်းတွေက ရွှင်ချို ဖိုလှိုက်နေသည်။ ‘ကတိတည်ပြီး
သစ္စာရှိသည်’ ဟု ကြွေးကြော်နေသည့် အသံတွေ။

“ညီလေး၊ အိပ်လို့ မပျော်ဘူးလား”

ကိုတင်စိုးက ခပ်တိုးတိုး မေးသည်။ အင်း ဟုသာ ခပ်တိုတို ပြန်ဖြေပြီး
တစ်ဖက်စောင်းပြီး ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ခဏနေတော့ ကိုတင်စိုးဟောက်သံ
က ထွက်လာသည်။ နားထဲမှာ အသံတွေ ပြန်ကြားလာရပြန်သည်။ တစ်ဆက်

တည်း အိတ်ထဲကို စမ်းလိုက်မိသည်။ ရှုံ့အိတ်ထဲ ထည့်ထားသည့် ပုလင်းတွေ က ခိုးလိုခုလု ဖြစ်နေသည်။ ပုလင်းတွေထဲမှာ ကတိတွေ ရှိသည်။ သစ္စာတွေ ရှိသည်။ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ရှိနေသည်။ သည်ပုလင်းတွေ ပျောက်သွားလို့က မဖြစ်။ မနက်ဖြန်သည်လည်း ပုလင်းတွေထဲမှာသာ ရှိနေသည် မဟုတ်လား။

အပြန်ခရီးအတွက် မနက် အစောဆုံး နိုးနေသူမှာ သူ။

“သိပ် ပြန်ချင်နေပြီလားကွ။ အလုပ် လုပ်နေတော့လည်း ဘာမှ သတိ မရ သလိုဘဲ။ ခုတော့လည်း အိမ်ကို ချက်ချင်း ပြန်ပြေးတော့မယ့် ပုံပဲ”

“ပြန်ချင်တာပေါ့ဗျာ၊ ခုချက်ချင်းတောင် ရောက်ချင်နေတာ”

“မင်းတော့ မရိုးတော့ဘူး ထင်တယ်။ ဖိတ်စာ တန်းရိုက်တော့မှာ လားကွ”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုတို့ရာ။ ကျွန်တော့်အကြောင်းနဲ့ ကျွန်တော်ပါ”

အလာတုန်းကတော့ မျှော်လင့်ချက် အိပ်မက်တွေနှင့်မို့ တောင်တွေကို မြင့်သည် မထင်ခဲ့။ တောတွေကိုလည်း နက်သည် မထင်ခဲ့။ အပြန်ခရီးမှာ လည်း ဝမ်းသာစိတ်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမထားနိုင်ပြန်။ ကိုယ်ပေါ်က ဝန်ထုပ်တွေကိုလည်း လေးသည် မထင်ရ။ သူတို့အားလုံး အိပ်မက်တွေ အကောင်အထည် ဖော်နိုင်တော့မှာပဲလေ။

သူတို့အားလုံး ဒီအလုပ်ကို အများကြီး လုပ်ဖူးခဲ့ပါပြီ။ သစ်မွေးလည်း ရှာခဲ့ဖူးသည်။ ရှမ်းရိုးမတစ်ကြော သူတို့ အလျားလိုက် သစ်မွေးမုဆိုး လိုက်ခဲ့ဖူး ကြပြီ။ သလင်းကျောက်ဆိုတော့လည်း တောင်ခြေတစ်ကြော အမောခြေရာ ထပ်ခဲ့ကြပြီးပြီ။ လူတိုင်းမှာ အိပ်မက်တွေ ရှိကြတာမို့ အိပ်မက်တွေကို အရာ ထင်ဖို့ စွန့်စားနေကြရတာပါပဲ။ သူတို့တွေ လျှောက်သောလမ်းကတော့ တူကြ သည်။ ဖြတ်လမ်းကိုမှ ရွေးလျှောက်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။ ဖြတ်လမ်းဆိုတော့ လည်း ခက်ခဲ ကြမ်းတမ်းသည်က မမှတော့။

သူတို့ ယခု လျှောက်လာသည့်လမ်းက ဖြတ်လမ်းပေမယ့် သူတို့ အခါများစွာ လျှောက်ဖူးခဲ့သောလမ်း ဖြစ်သည်။ ရွှေ၊ ရွှေ၊ ရွှေရှာသည့်လမ်း။ လျှောက်ဖူးသောလမ်း ဆိုသော်လည်း ခုလမ်းက လမ်းသစ်။ ဘယ်သူမှ မသွား ခူးသောလမ်း။ စွန့်ပြီး အသစ်ဖောက်ခဲ့သည့်လမ်း။ တောင်လေးငါးလုံးကို ကျော်ပြီးမှ ရောက်ရသည့် နေရာ။ ကံအားလျော်စွာ သူတို့ အရွေးမှန်ခဲ့သည်။ မမျှော်လင့်လောက်အောင် အကျိုးခံစားခဲ့ရသည်။

သူတို့ထဲမှာ သူက ကံအထူးဆုံး။ ယာယီတံထိုးဖို့ မြေတူးရင်း အတုံး အခဲတွေ ရခဲ့သည်။ အိတ်နက်တွေကို ဝယ်နိုင်လောက်အောင် မများပေမယ့် ကတိတည်ဖို့၊ သစ္စာရှိဖို့တော့ လုံလောက်ပါသည်။ သူ နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့် နေခဲ့သည့် ပမာဏပေပဲ။

“ဘာလို့ ဒီလောက် အလောတကြီး ပြန်ချင်တာလဲကွာ။ နားနား နေနေ ဆင်းကြတာပေါ့”

“သိပ်ကို အမြန်ဆုံး ရောက်ချင်လို့ပါဗျာ။ အရင့်အရင့် အခေါက်တွေ တုန်းက အိမ်သာ ပြန်ရတာ။ မပြန်ချင် ပြန်ချင် ပြန်ရတာချည်းပဲ။ ဒီတစ်ခေါက် သာ လိုလိုလားလား ပြန်ချင်တာ”

အားလုံးက နားလည်စွာပဲ မပြောကြတော့။ သူတို့တွေလည်း ခြေ လှမ်းတွေက မသိမသာ သွက်နေကြတာပါပဲလေ။ တောင်တက်တောင်ဆင်း လုပ်နေပေမယ့် သူ့စိတ်က အိမ်ကို ပြန်ရောက်နေသည်။ အိမ်ဆိုသည်ထက် သူတို့လယ်ကွင်းထဲကို ပြန်ရောက်နေသည်။ ငှက်ပျောပင်အုပ် ကြားထဲက သူတို့တဲ။ တဲဘေးက အုန်းညီနောင်။ တဲရှေ့ မနီးမဝေးက စမ်းပေါက်ကလေး။ အရှေ့ အနောက် တစ်ခေါ်လောက်ဆီ ဝေးတဲ့ လယ်ကွက်တွေ။ လယ်ကန် သင်းတွေပေါ်က ဆီးပင်အုပ်အုပ်တွေ။ သရက်ပင် မြင့်မြင့်ကြီးတွေ။

“အကြွေးနဲ့ အပ်ထားရတဲ့ မြေကွ။ တို့မိသားစုကို အခြေမပျက် ဆက်

လုပ်ခိုင်းထားတာ။တို့နာမည်နဲ့ စာရင်းပေါက်ပေမယ့် တကယ်တော့ တို့ဟာ သူရင်းငှားတွေ ပါပဲကွာ”

အဖေ ရှင်းပြတော့ ရုတ်တရက် နားမလည်။အဘိုး ဆုံးသွားစဉ်က အဖြစ်အပျက်ကို အဖေက ပြောပြသည်။အဘိုး ဆုံးသည်ကလည်း ရုတ်တရက်ကြီး။အဘိုးအလောင်း မြေကျပြီး ဘယ်တုန်းက အဘိုး ယူခဲ့မှန်းမသိသည့် အကြွေးစာရင်းက ရောက်လာသည်။ အကြွေးတွေအတွက် ကတိက ဒီလယ်ကွင်း။အဘိုးက ကတိတည်သူ၊သစ္စာရှိသူ၊အဘိုး၏သား အဖေကလည်း အဖေတူသား။

“အဖေ ကတိထားခဲ့တယ်ဆိုလည်း လယ်တွေ ယူလိုက်ပါလို့ပေးခဲ့တယ်”

“ဘယ်တုန်းက ဘာအတွက် ဘယ်လောက်ယူခဲ့မှန်း မသိတဲ့ အကြွေးကို ဘာမှန်းမသိဘဲ လယ်တွေ အသိမ်းခံလိုက်ရတာပေါ့နော် အဖေ”

အဖေက ခပ်ဆေးဆေးကိုင်းရင်း စကားကို ခပ်လေးလေး ပြောသည်။

“ကတိကွ၊ ကတိက အရေးကြီးတယ်။ကတိ တည်ရမယ်။အဖေတို့ တစ်သက်လုံး စောင့်ထိန်းလာတာကွ။သေသွားတဲ့ ကတိကို ငါတည်အောင် လုပ်ပေးရမယ်။အဖေတာဝန်ကို သစ္စာရှိရှိ ယူရဲရမယ်”

အဖေက အကြွေးရှင်ကို ကျေးဇူးစကားလည်း ပြောသည်။လယ်တွေကို ဆက်လုပ်ခွင့် ပေးထားသည့် ကျေးဇူးဖြင့် အကြွေးရှင်တွေကို အပြစ်မမြင်တော့။ ဦးပိုင်စာရင်းမှာ အဖေနာမည် မပျက်သေးတာကိုဘဲ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေသည်။ ကျေနပ်မည့်သာ ကျေနပ်နေသည်။သည်မြေပေါ်မှာ အဖေ ခိုက်ချင်တာ ခိုက်ခွင့်ရတာ မဟုတ်။

မြေရှင်စိုက်ခိုင်းသော စပါး သီးနှံတို့ကိုသာ ခိုက်ရသည်။အထွက်မကောင်းမှန်းသိလျက် ကောက်ကြီးစပါးကို ခိုက်ပေးရသည်။စိုက်၍ ရလာသည့် စပါးကိုလည်း ကိုယ်စားရတာ မဟုတ်။ပြောင်းလေး စိုက်ဦးပဲလေး

ခိုက်ဦးနှင့် ဝင်ငွေကောင်းမည့် အသီးအနှံကို များများစိုက်ခွင့် မရ။စိုက်သမျှ ရတော့လည်း ပြန်စွန့်ကြိတာလေးပဲ စားရသည်။ငရုတ်ဈေးကောင်းမိပြီး အထွက်ကောင်းလျှင် ဤမြေကို ပြန်ရွေးနိုင်စရာရှိသော်လည်း ငရုတ်ကို ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မစိုက်ခဲ့ရ။

မပိုင်သည့် မြေကြီးမှာ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ခွင့်မရသည့် လယ်မြေထဲမှာ အဖေလည်း ပျော်ပုံမရ။စိတ်ချမ်းသာပုံ မရ။နှစ်ကာလတောင် အတော်ကြာခဲ့ပြီပဲလေ။သည်မြေပေါ်မှာ တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက်ကလေးနှင့်သာ အဖေ ဖက်တွယ်နေပုံ ရသည်။

“မြေပိုင်ရှင် အစစ်က ခင်ဗျားတို့ပါ။ခင်ဗျားတို့ ပြန်ရွေးနိုင်တဲ့နေ့ ခင်ဗျားတို့လယ် ခင်ဗျားတို့ ပြန်ယူပါ။ဒါကို ကတိလို့ မှတ်ထားပါ။ဒီလိုပဲ မရွေးနိုင်ခင် စပ်ကြားမှာ သစ္စာလည်း ရှိပါ”

အားလုံး အဖြစ်မှန်ကို သိခဲ့ပြီးနောက် သည်လယ်တွေထဲ နေထိုင်ရသည်ကို စိတ်မသန့်တော့ပါ။သည်မြေကို မချစ်၍တော့ မဟုတ်။ မက်မက်စက်စက် မြတ်နိုးတာက အမှန်။အဖေကဆို ထုတ်မပြောသော်လည်း မျက်နှာက အရှင်းသား ပေါ်နေသည်။လယ်ပြန်ရွေးနိုင်ရေး စိတ္တဇတောင် ဖြစ်နေပုံ ရသည်။အဖေမျက်နှာက ကွယ်လွန်သူအဘိုးကို မြေတွေ ပြန်ရွေးပေးဖို့ ကတိပေးထားပုံ ရသည်။အဘိုးက မတောင်းဘဲ အဖေဟာအဖေ ပေးထားသည့် ကတိ ဖြစ်မည်။

သည်လိုပါပဲ။အဖေ မတောင်းဘဲ အဖေကိုလည်း ကတိပေးထားသည်။ အဖေတောင်မှ ထိုကတိကို သိချင်မှ သိမည်။ဒီမြေတွေကို ရွေးဖြစ်အောင် ရွေးပေးရမည်။ရွေးနိုင်အောင် ကြိုးစားမည်။ကတိပါ အဖေ။ သည်မြေဟာ သားတို့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်မှ လွဲ၍ ဘယ်သူမျှ မပိုင်ရ။ဒါ သစ္စာတရားပါ အဖေ။

“ဘာတွေ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး လျှောက်နေတာလဲကွ။စကားမပြော ဘာ မပြောနဲ့။တောင်ခြေတော့ ရောက်ပြီ။နေလည်း ပူပါကွာ”

ဟုတ်ပါရဲ့။အတွေးကောင်းကောင်းနှင့် အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ဆင်းလာ လို့သာ။သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ နှစ်နေပြီ။နားကြရဦးမည်။အိပ်ရေး မဝ တာနှင့်၊ အလုပ် ပင်ပန်းတာနှင့်၊ခရီးပန်းတာနှင့် သူတို့တွေ နုံးချိနေကြပြီ။ သူတစ်ယောက်ပဲ အိမ်ရောက်ချင်စေနှင့် မောရမှန်း မသိခဲ့တာ ထင်ပါရဲ့။

ခရီးဆက်ထွက်တော့ နေက သိသိသာသာ ပူနေပြီ။ပူသည်မှ ချစ်ချစ် တောက်။လေကလည်း မတိုက်။တစ်ခါတလေမှ မျက်စိလည်လာသော လေကြော တစ်ခုတလေသာ ရှိသည်။ပူလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။အသားတွေကို မီးစ ကပ်ထားသလို ပူသည်။

သူကတော့ အတွေးတွေ ဆက်ဝေနေသည်။ပူလင်းတွေနှင့် ရွံ့အိတ် ထဲက အခဲလေးတွေ ချပြလိုက်စဉ် ပြောင်းလဲသွားမည့် အဖေမျက်နှာကို မြင် ယောင်သည်။ပြီးတော့ သူစိမ်းတွေလို နေခဲ့ရသည့် ငှက်ပျောပင်တွေ၊အုန်းပင် တွေ၊ သရက်ပင်တွေကို အပင်စေ့ ဖက်ပြီး အဝ နမ်းပစ်မည်။လယ်ကွက် တွေထဲ လူးလှိမ့်ပစ်လိုက်မည်။ပြီးတော့မှ ‘ငါတို့လယ် ငါတို့မြေ’ဟု အကျယ် ကြီး မနားတမ်း အော်ပစ်မည်။

လမ်းလျှောက်ရင်း ကျောင်းနေစဉ်က နေ့တိုင်းဆိုရသော သီချင်း တစ်ပိုင်းတစ်စက ဝင်လာသည်။

“ဒါ တို့ပြည်၊ဒါ တို့မြေ၊တို့ ပိုင်တဲ့မြေ”

သည်အပိုဒ်ကိုပဲ ထပ်တလဲလဲ ဆိုလိုက်မိသည်။တကယ်ကို အာတွေ တွေနှင့် ဆိုနေမိခြင်း။ဘယ်လောက်လေးနက်သည့် စာသားတွေပါလဲ။ဒီစာ သားတွေရဲ့ အတိမ်အနက်ကို တစ်ခါမျှ ခုလောက် မတွေးမိခဲ့၊ခုလို ထိထိရှရှ မခံစားဖူးခဲ့။ ထပ်ကာထပ်ကာ ဆက်၍ ဆိုမိပြန်သည်။

“နေပူရတဲ့ ထဲက မင်းက သီချင်းတောင် ဆိုလို့”

“အပူဒဏ် မေ့အောင်လို့ပေါ့ဗျာ။အစ်ကိုတို့ ရေရှိသေးလားဗျာ”

“မရှိတော့ဘူးကွ။ခုနုတင် သောက်လိုက်လို့ ကုန်သွားပြီ။မင်းရေဘူး ရှိသေးတာပဲဆိုပြီး သောက်လိုက်ကြတာ”

“ဒါမှ ခက်တာပဲ။ကျွန်တော်လည်း ရေဖြည့်ဖို့ မေ့လာတာ”

“တဲ တစ်လုံးလုံးတွေ့မှ ဝင်သောက်ကြတာပေါ့ကွာ။ ကဲ ဆက်လိုက် ကြဦးစို့။”

ရေမရှိတော့မှ ရေက ပိုင်တလာသည်။ရေခရီး မျှော်ကြည့်လိုက်တော့ တကယ့် ကွင်းခေါင်ခေါင်ကြီး။နားစရာ သစ်ပင်အရိပ်ပင် မမြင်ရ။ သစ်ရိပ် ရမည့် ကွင်းအဆုံးကို လှမ်းကြည့်တော့ နှစ်မိုင်လောက် ဝေးသေးသည်။ကွင်း ထဲမှာတော့ နေအရှိန်နှင့် တံလျှပ်တွေ ထနေသည်။ရေပြင်လိုပါပဲ။ ရေပြင် ဖြစ်လျှင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲ။တံလျှပ်ပြင်အဆုံး အဝေးက တောရိပ်အဝင်မှာ တဲလေးတစ်လုံး တွေ့လိုက်ရသည်။ရေ....ရေ၊ ရေတော့ သောက်ရမှာပဲ။

သူတို့ သွားရမည့်လမ်းက ထိုတဲဆီ မရောက်။တဲဆီ သပ်သပ်သွားရ မည်။ ရေပြဿနာကြောင့် သူတို့ တဲဆီ ဦးတည်သွားကြသည်။ ရောက်ချင် စောနှင့် ခရောင်းတောတွေထဲက ဖြတ်ကြသည်။တံလျှပ်တွေကြောင့် မျက်လုံး တွေ ပြာလာသည်။နဖူးက ချွေးစက်တွေ မျက်လုံးထဲ စီးဝင်လာသည်။ ပခုံး ပေါ်က အထမ်းတွေကလည်း ပိုလေးလာသလို ခံစားရသည်။မြေက အပူ၊ မိုးက အပူ။အပူအိုးကြီးထဲ လမ်းလျှောက်နေကြသည်။

ဘဝတစ်လျှောက် သည်အချိန်လောက် ပင်ပန်းတာ မကြုံဖူးခဲ့။ ခြေလှမ်းတိုင်းဟာ လေးလံလွန်းလှသည်။ရေ-ရေ၊ ရေကြည်တစ်ပေါက် သောက်ရမှ အားပြည့်လာမှာ။တဲကို မရောက်သေးဘူးလား။ရောက်ချင်လွန်းမှ

ခရီးက ဝေးလိုက်တာ။အာခေါင်တွေလည်း ခြောက်ကပ်နေပြီ။နှုတ်ခမ်းတွေ ကလည်း ကွဲအက်လှလှ။ တံတွေး ဆွတ်စရာပင် မရှိချင်တော့။

တဲကိုရောက်လျှင် သောက်ရမည့် ရေတစ်ခွက်။ဘာနှင့် လဲရ လဲရ လဲလိုက်မည်။မောဟိုက်လာပေမယ့် တံနှင့်နီးလေ ခြေလှမ်းတွေက သွက် လာလေလေ။ ရေကတော့ ပိုငတ်လာသည်။

နောက်ဆုံးတော့ တဲဆီ ရောက်လာသည်။တဲနားရောက်မှ ပိုမောသွား သည်။တဲတံခါးကို ပိတ်ထားသည်။လူရိပ်လူခြေ မမြင်ရ။လူမရှိကြတော့ ဘူးလား။

“တဲရှင်တို့။လူ မရှိကြဘူးလားဗျာ။ သောက်ရေလေး တစ်ခွက် လောက် တိုက်ကြပါ”

တဲတွင်းက ဘာသံမှ မကြားရ။ကိုတင်စိုးက ထပ်ပြောပြန်သည်။

“ရေ တအား ငတ်လာလို့ပါဗျာ။ရေသောက်ချင်လို့ပါ”

သည်တစ်ခါတော့ တဲတွင်းမှ လှုပ်ရှားသံ ကြားရသည်။သူတို့အားလုံး မျက်နှာ ဝင်းလာကြသည်။ရေအိုးဖုံး ဖွင့်ပြီး ရေခပ်သံလည်း ကြားလိုက်ရ သည်။သူတို့အားလုံး မျှော်လင့်နေသည့် ရေ။ရေ ရေ ရေ။သူတို့ အခု သောက် ရတော့မည်။ မျှော်လင့်တကြီး တဲတံခါးကို ကြည့်နေမိကြသည်။တံခါးမက မပွင့်ဘဲ ကဲလားလေးသာ လှုပ်လာသည်။ကဲလား ခပ်ဟဟလေးမှ ရေခွက်နှင့် လက်တစ်ဖက် ထွက်လာသည်။

“ညီလေး မင်းအရင်ဆုံး သောက်ကွာ”

ရေခွက်ဆီ အငမ်းမရ တိုးသွားလိုက်သည်။ခွက်ထဲမှာ ဘောင်ဘင် ခတ်နေသည့် ရေတွေက ရွေ့ထက် တောက်ပ နေသလိုပါပဲ။ရေခွက်ကို လှမ်း ယူလိုက်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေ ရပ်သွားသည်။ရေခွက်ကမ်းထားသည့် တစ်ဖက်တည်းသော လက်ကြီး။လက်ချောင်းတွေက အတိုတွေ၊သွေးစ၊

ညှစ်စတွေကလည်း ပေရေလို။ညှပ်ထားသည့် ရေခွက်ကိုင်းမှာလည်း သွေးစတွေ။ ယင်ကောင် သုံးလေးကောင်က လက်ပေါ်မှာ ဝဲနေသေးသည်။

ယူမိပြီးသား ရေခွက်ကို ဘယ်လို လုပ်ရမည်မသိ။ဘေးကလူတွေ ညှည့်ကြည့်တော့လည်း သူတို့အားလုံး ကြက်သေ သေနဲကြသည်။တစ် သောက်မျှ မလှုပ်။ ဘယ်သူကမျှ ဘာမှမပြော။အာသာငမ်းငမ်း တောင့်တခဲ့ သည့် ရေ။ရေ ရေ ရေ။ရေ ရပြီလေ။ဘာလုပ်ကြမှာလဲ။ ရေသောက်ချင်လှ ခဲ့သည့် ဆို။ သောက်လိုက်ကြပါတော့လား။

တစ်ယောက်စီဆီ ရေခွက် ကမ်းပေးတော့ အားလုံး ခေါင်းယမ်းကြ သည်။ သူကော သောက်လိုက်ရမလား။ဟင့်အင်း။ရေတွေကို ခပ်လှမ်းလှမ်း ခံ ပက်ပစ်လိုက်သည်။ပြန်မရုပ်သေးသည့် လက်ကြီးထဲ ရေခွက် ပြန်ပေး ခဲ့က်သည်။ ထူးထူးခြားခြား ခံတွင်းထဲမှာလည်း အရည်တွေ ပျို့လာသည်။ သူတို့အားလုံး နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

မောမောနှင့် စကားပင် မပြောမိကြ။လမ်းခွဲကြတော့မှပဲ နှုတ်ဆက် ကောင်း ဆိုရသည်။

သူ့မြေအစပ်တောင် ရောက်ပြီပဲ။စမ်းရေပေါက်ကလည်း ဘာမှ မဝေးတော့။ မြေအစပ်ရောက်တော့ အားတွေက ပြည့်လာသည်။တို့လယ်၊ ဘို့မြေ၊ တို့ပိုင်တဲ့ မြေလေ။မျက်လုံးတွေက ပိုကြည်လာသည်။တဲဘေးက ကပ်ပျောအုပ် စိမ်းစိမ်းလေးက အမောဖြေ ပေးနေသလိုလို။စမ်းပေါက်ထဲ ဆင်းပြီး ရေကို တဝ သောက်လိုက်သည်။ပြီးတော့ ခြေဆေးသည်။လက်တွေ ဆေးသည်။မျက်နှာ သစ်သည်။အိတ်ရှုံ့လေးကို စမ်းရင်း ခွန်အားတွေ ပိုတက် လာသည်။

ထြော်....ငါတို့ပိုင်တဲ့ ငါတို့မြေ၊ငါတို့လယ်၊ငါတို့ အပင်တွေပါလား။ အမောတွေ မရှိတော့။အားသစ် ခွန်သစ်များ ပြည့်၍ လန်းဆတ်နေသည်။

တံဆိ ခပ်သွက်သွက် ဝင်ခဲ့သည်။ရမ်ဘိုက အမြီးနှုတ်ပြီး လာကြိုသည်။အေး နှင့် ညီ၊ ညီမတွေ မမြင်ရ။တဲထဲမှာ အဖေတစ်ယောက်တည်း ထိုင်ပြီး ကြုံး ကျစ်နေသည်။ ကြိုးထဲ အာရုံရောက်နေ၍ တဲထဲ ဝင်လာသည်ကိုပင် အေး မမြင်။ဒယ်ပိုင်းတွေ၊ပေါက်ပြားတွေ၊ထမင်းအိုးတွေ ချလိုက်မှ အေး မြင်သည်။

“ဒီတစ်ခေါက် အဆင်ပြေတယ် အဖေ”

အဖေရှေ့မှာ အိတ်ရှူးလေးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ပုလင်းလေးတွေ ထုတ် ပြသည်။စက္ကူနှင့်ထုတ်ထားသော အတုံးလေးတွေကို ချပြသည်။စကားနည်း သည့် အဖေမျက်နှာမှာ အရောင်တွေ လက်လာသည်။ပုလင်းတွေကို ကိုင် ကြည့်သည်။ အတုံးလေးတွေကို မြှောက်ကြည့်သည်။

“ဒီလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ လယ်တွေကို ပြန်ရွေးနိုင်မှာပါ။ ဟုတ်ဇာယ် မဟုတ်လား အဖေ”

အလောတကြီး ပြောလိုက်မိသည်။အဖေက တွေ့သွား၏။ မျက်နှာ လည်း အရောင်ပြောင်းသွားသည်။မျက်လုံးထဲမှာလည်း အရောင်လက်လက် မရှိတော့။မှိုင်းညိုရိပ်သာ တစ်စတစ်စ ဝင်လာသည်။ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ။ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ အဖေ။ခုပေါက်ဈေးနှင့်ဆိုလျှင် လယ်ဖိုးမက ရမှာပါ။ အဖေ ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ။ဝမ်းသာရမှာလေ။ ဝမ်းသာရမှာ။လယ်တွေ ပြန်ရတော့မှာကို ဝမ်းသာရမှာ။

“နောက်ကျ သွားပြီကွာ။နောက်ကျ သွားပြီ။သူတို့ လယ်တွေကို ပြန်ရောင်းပစ်လိုက်ပြီ”

“ဟာ ဘယ်တုန်းကလဲ။ဘယ်သူ့ကို ရောင်းလိုက်တာလဲ။ ကျွန်တော် တို့ကို ယူထားတဲ့ အကြွေးပဲ ပြန်ဆပ်ပါဆို။လယ် မသိမ်းဘူးဆို။အဖေ မပြော ဘူးလားဗျာ”

အလောတကြီး ပြန်ပြောပေမယ့် အဖေက ခပ်လေးလေး ပြန် ပြောသည်။

“မနေ့က မှာလို့ အဖေ မြို့ကို သွားတယ်။သူတို့လည်း သိပ်ကျပ် တည်းနေတာနဲ့ မောင်နှမချင်းကို ရောင်းလိုက်တယ်တဲ့။ငါတို့ ရိုးသားတာ၊ ကတိတည်တာ၊ သစ္စာရှိတာကို သိလို့ ဝယ်တဲ့သူကလည်း ဝယ်လိုက်တာ။ ဝယ်တယ်ဆိုပေမယ့် တို့ပဲ လယ်တွေ ဆက်လုပ်ပါတဲ့။ အရင်လိုပဲပေါ့ကွာ။ အရင်အတိုင်းပဲ ပေးစရာရှိတာ ပေးရမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးဗျာ။မဟုတ်သေးဘူး။လယ်တွေကို ကျွန်တော်တို့ပဲ ပြန် ဝယ်မယ် အဖေ။ဒီလမ်း ဒီမြေ ဒီရေတွေအားလုံး ကျွန်တော်တို့ ပိုင်ပဲ ဖြစ်ရ မယ်။ ပြန်ဝယ်မယ် အဖေ”

“ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ဝယ်နိုင်မှာလဲကွာ။သူတို့ ရောင်းလိုက်တဲ့ဈေးက တို့ ပေးရမယ့် အကြွေးထက် ဆယ်ဆ ရှိတယ်။ခု လယ်တွေပေါက်တဲ့ ဈေး ကိုလည်း မင်းသိသားပဲကွာ။ပေါက်ဈေးရမှ သူတို့ ပြန်ရောင်းမှာပေါ့။ မင်းရှာ လာတာနဲ့ လယ်တစ်ပွဲလုံး ဘယ်လို ရမှာလဲကွာ။ခုအတိုင်းပဲ ပြန်လုပ်ရမှာပဲ။ မဆိုပါဘူး”

“ဘာထူးလို့လဲ အဖေရယ်။အရင်ကလည်း သူတို့ ပိုင်တာပဲ။ခုလည်း သူတို့ပိုင်တာပဲ။မောင်နှမ နာမည်ပဲ ပြောင်းသွားကြတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကျတော့ ကတိတည်လို့၊သစ္စာရှိလို့တဲ့။သူတို့ကျတော့ ဘယ်မှာလဲ ကတိ။ အကြွေးပဲ ဆပ်ပါ။ပြန်ပေးမယ်ဆိုပြီး ကတိ မတည်ဘူး။သစ္စာ မရှိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကို ခိုင်းစားနေဦးမှာ။ဘာမှ မထူးပါဘူး။အတူတူပါပဲ အဖေ”

အဖေက ဘာမျှ မပြော။ငိုငိုငိုကြီးသာ ထိုင်နေသည်။ဒေါသနှင့် တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်၍လား မသိ။အာခေါင်တွေ ခြောက်လာသည်။ ရွေးတွေကလည်း ထွက်လာသည်။ခွန်အားတွေလည်း ရုတ်ချည်း ပျောက်

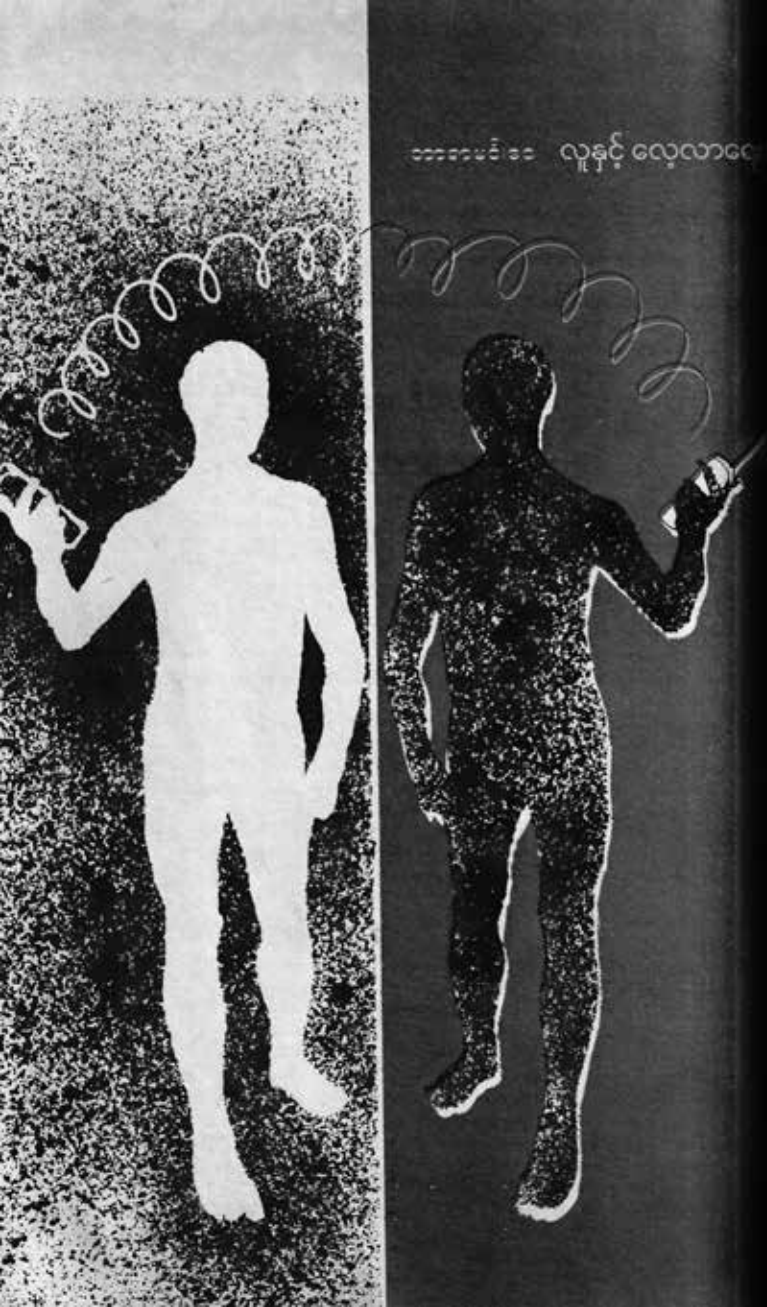
ကွယ်ကုန်သည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာသည်။ အာသာတစ်ခု
ကို စူးစူးရဲရဲ မွတ်သိပ်လာမိသည်။ ရေ ရေ ရေ။ ရေငတ်လာသည်။

စကား ဆက်မပြောဘဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ရေအိုးစင်ဆီ ထသွား
သည်။ ရေခွက်နှင့် ရေအပြည့် ခပ်လိုက်သည်။ ရေသောက်မည် အပြုမှာ လက်
က မရွေ့ဘဲ တွန့်သွားသည်။

ရေခွက်ကို ကိုင်ထားသော လက်က ကိုယ့်လက်မဟုတ်။ အခြားသော
လက်တစ်ဖက်။ လက်ချောင်းတွေက အတိုတွေ၊ သွေးစ၊ ပြည်စတွေကလည်း
ပေရေလို။

[သရဖူမဂ္ဂစင်း၊ ၁၉၅၆]

တာရာမင်းဝေ
လူနှင့် လေ့လာရေး

တာရာမင်းဝေ လူနှင့် လေ့လာရေး

လူနှင့် လေ့လာရေး တာရာမင်းဝေ

(၁)

သူ့လို မဖြစ်ချင်လျှင် သူ့ကို လေ့လာပါ။

သို့သော်.....

သူ့ကို လေ့လာရင်း သူ့လိုလည်း ဖြစ်သွားတတ်၏။

(အမည်မသိ)

(၂)

ညဉ့်လေက တသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေသည်။မီးရောင် တလက်လက်နှင့် လှပနေသော မြို့တော်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း လေစီးနှင့်အတူ သူလည်း လိုက်ပါ မျောရွေ့ နေသည်။

မလှမ်းမကမ်း ကင်းမျှော်စင်မှ သန်းခေါင်လွန် သံချောင်းခေါက်သံ ကို ကြားရ၏။သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် အိမ်ရှိ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် တင်ပလွှင့် ခွေထိုင်ရင်း မလှုပ်မယှက် ကျန်ရစ်နေသည်ဖြစ်ကြောင်း သတိရမိ၏။(သူက James M. Mointock ၏ Getting out of your Bodyစာအုပ်ကို ကျော်လွန်

အောင် မြင်ထားသူ ဖြစ်၏။ရုပ်ခန္ဓာကို ချန်ထားပြီး ဝိညာဉ်ချည်းသက်သက် ခရီးထွက်နိုင်သူ ဖြစ်လေသည်။)

သူက လေ့လာရေးကို အလွန် ဝါသနာပါသူ ဖြစ်၏။ဗဟုသုတကို လည်း အလွန် လိုလားသည်။ခရီးတစ်ခု ထွက်ခြင်းသည် စာအုပ်တစ်ရာ ဖတ်ခြင်းနှင့် ညီမျှသည် ဟုလည်း ခံယူထားပြန်၏။ထိုသို့ဖြင့် လူမအားလျှင် ဝိညာဉ်ဖြင့် ခရီးသွားနိုင်အောင် လေ့ကျင့်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုကျင့်စဉ်ကို ပေါက်မြောက်အောင်မြင်ခဲ့၍ သူ့ဘဝကိုသူ ကျေနပ် အားရ ဖြစ်မိပါသေးသည်။ခုဆို....တကယ့်မဟာ ဂူဗိမာန်ကိုလည်း သူ သွား ခဲ့ပြီးပြီ။ နှိုင်းလံမြစ်ပေါ်မှာလည်း ဖြတ်ပျံ့ဖူး၏။အိဖယ်မျှော်စင်၏ ထိပ်ပျားမှာ လည်း သူ ခိုနားဖူးပါပြီ။ဘာမျှဒါကိုသာ သွားရ ကောင်းနိုး၊မသွားရ ကောင်း နိုး ဖြစ်နေမိ၏။

အဝေးမှ ခွေးအူသံ ကြားသည်။အိမ်ပြန်ရန် သူ သတိရလာ၏။ရုပ် ကွက်ထဲသို့ ပြန်အဝင်မှာ ခွေးလေခွေးလွင့် တစ်ကောင်က သူ့ရှိရာကို မသင်္ကာ သလို လိုက်လံမော့ကြည့်ရင်း မာန်ဖီသည်။သူ့အိမ်ဆီ ပြန်ရောက်ပြီ။ စာကြည့် ခန်း၏ ပြတင်းဘောင်မှာ တစ်ချက်နားပြီး စာကြည့်ခန်းထဲ လှမ်းကြည့်မိ သောအခါ-

“ဟင်....”

သူ အကြီးအကျယ် အံ့သြတုန်လှုပ် သွားရလေသည်။

(၃)

သူ့ ခန္ဓာကိုယ်သည် သူထားသည့်အတိုင်း တင်ပလွှင့်ခွေထိုင်ပြီး မျက်စိမှိတ် လျက် မဟုတ်တော့....။

သူ့ ခန္ဓာကိုယ်သည် စာကြည့်စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး ကျကျနနပင် စာ တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေလေသည်။

“အို....”

(၄)

အံ့သြခြင်းကြီးစွာနှင့် သူ ငေးကြည့်နေမိသေးသည်။ထို့နောက်မှ ‘အဖြေ’ကို သူ ရှာတွေ့လိုက်၏။ထိတ်ထိတ်ပျာပျာလည်း ဖြစ်မိသည်။သူ့ ရုပ်ခန္ဓာထဲသို့ အခြား ဝိညာဉ်တစ်ကောင် ဝင်ရောက်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“အောင်မာ ရာရာစစ ဘယ်က သတ္တဝါလဲ”

ဒေါသဖြင့် အခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး

“ဟေ့ကောင်”

ထိုသတ္တဝါက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် စာထိုင်ဖတ်နေပြီး သူခေါ်သည်

ကိုပင် ချက်ချင်း မကြား။

“ဟေ့ကောင်”

နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ခေါ်မှ ကြား၏။လှည့်အကြည့်မှာ သူက

“မင်း ဘယ်က ကောင်လဲ၊ဘာကိစ္စ ငါ့ကိုယ်ထဲ ဝင်နေရတာလဲ”

ထိုသတ္တဝါ သူ့ကို မျက်မှောင်ကြွတ်လျက် ပြန်ကြည့်ရင်း

“ဘာလဲ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“ဘာကွ ဘာတွေ ပြောရမှာလဲ။မင်း အခု ပြန်ထွက်စမ်း”

“ဘာလို့ ထွက်ရမှာလဲ”

“ဘာ ဟေ့ကောင် အောင်မာ၊ထွက်စမ်း။ဒါ ငါ့ကိုယ်ကွ။မင်းလို ဘယ် ဘမှန်း မသိတဲ့ ကလေးကချေကောင်က ဝင်ချင်တိုင်း ဝင်လို့ ရမလား၊သွား ခဲ့ထွက်”

ထိုသတ္တဝါက သူ့ကို ဂရုမစိုက်သလို စာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်ရင်း “မထွက်ပါဘူး။ငါ့ဘာသာ ငါဝင်နေတာ ဘာဖြစ်လဲ”

ဒေါသက အလိပ်လိုက် ထွက်လာသဖြင့် သူ အတော်နှင့်ပင် စကား ပြန်ပြော၍ မရ။ ထို့နောက်မှ

“ဒါ၊ ငါ့ကိုယ်ကွ။ ငါ အပြင် ခဏထွက်သွားတာ }

“မင်း၊ ဘာဖြစ်လို့ ထွက်သွားလဲ။ ဘယ်သူမှာ မရှိလို့ ငါဝင်နေတာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ရမလားကွ။ မင်းလို ကိုယ်မရှိ ရုပ်မရှိ ကောင်က”

တဆက်တည်းမှာ သူ အမျိုးမျိုး ဆဲရေးတိုင်းထွာလိုက်သည်။ သို့သော် ထိုသတ္တဝါက နာတတ်ပုံ မပေါ်လှ။ သူ့ကိုလည်း သိပ်အရေးမလုပ်ဘဲ စာအုပ်ကိုသာ တစ်ရွက်ချင်း လှန်လှောဖတ်နေသည်။

သူက ခံပြင်းလှစွာ

“ငါ ခဏတဖြုတ် လေ့လာရေး ထွက်သွားတာ”

“ဘာ ထွက်သွားတာ”

“လေ့လာရေး၊ လေ့လာရေး၊ လေ့လာရေး ထွက်သွားတာ”

ထိုသတ္တဝါက နှုတ်ခမ်းတွန့်၍ မဲ့လိုက်ရင်း

“ဟွန်း ဒီလောက် လေ့လာချင်မှတော့ကွာ။ ညဉ့်ဦးပိုင်းကတည်းက ဒီနားမှာ ငါ လျှောက်ပျံနေတာကို မင်းလေ့လာမိဖို့ ကောင်းတယ်”

“ငါက အဝေးကြီးသွား လေ့လာနေရတာကွ”

“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ။ မင်း ဒီလို ထွက်သွားတာနဲ့ ငါ ဒီလို ဝင်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာကို မင်း အစောကြီးကတည်းက လေ့လာထားဖို့ ကောင်းတယ်”

သူ ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်း မသိ ဖြစ်နေပြီးမှ

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း ထွက်သွားမလား။ မထွက်ဘူးလား”

“မထွက်ဘူး”

“ကဲကွာ”

ထိုသတ္တဝါကို သူ ပြေးထိုးလိုက်၏။ သို့သော် ထိုး၍ မရ။ ထိုသတ္တဝါက ရှောင်သည် မဟုတ်ပါဘဲ သူကလည်း ဘယ်လိုမှ ထိုး၍ မထိ။ ထိုသတ္တဝါက သူ့ကို အထူးအဆန်းလို ပြန်ကြည့်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ

“ဘယ်အချိန် ရှိနေပြီလဲ။ မအိပ်သေးဘူးလား”

(၅)

တံခါးဝမှာ ညဝတ်အင်္ကျီ ကပိုက်ရီနဲ့ ခပ်နဲ့နဲ့ ရပ်နေသည်က သူ့မိန်းမ။ သူ တုန်လှုပ်သွား၏။

“ဟေ့....ဟေ့....အဲဒီကောင်က ငါ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ ဘယ်က ကောင်လည်း မသိဘူး။ ငါက ဒီမှာ”

သူ အော်သော်လည်း သူမက မကြား။ သူ သွားဆွဲသော်လည်း သူမ အသားက ခံစားရပုံ မပေါ်။ သူမက ထိုသတ္တဝါကိုပဲ မျက်လုံးကလေး မှေးစင်းကြည့်လိုက်ရင်း

“ထားတော့၊ အဲဒီစာအုပ်ကို မနက်ကျမှ ဆက်ဖတ်။ ခု အိပ်ဖို့ ကောင်းပြီ”

ထိုသတ္တဝါက ပြုံးပြုံးကြီးဖြင့်

“အဟီး....အင်း....အင်း....အိပ်ကြတာပေါ့။ အဟဲ”

သူက ထိန်းမရ သိမ်းမရ ဒေါသဖြင့် လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်”

သို့သော် ထိုသတ္တဝါက သူ့ကို လုံးဝ အမှုမထား။ သူ့မိန်းမ၏ ခါးသိမ်ကို သိုင်းဖက်ရင်း အိပ်ခန်းဆီ တွဲထွက်သွားသည်။

“ဟာ”

သူ နောက်က လိုက်ဆွဲ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပြန်ခွဲ၏။

“ဟေ့ကောင်၊ ဒါ....ငါ့မိန်းမ၊ ဟေ့ကောင်”

သူ လုပ်သမျှ ဘာမှ အရာမရောက်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သူတို့နှစ်ဦး အိပ်ခန်းထဲ လှမ်းအဝင်မှာ

“ဟေ့ကောင်”

အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်လိုက်ရင်း သူပါ လိုက်ဝင်မည် ပြ၏။ ထို သတ္တဝါက သူ့ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဘာလဲ၊ မင်း လိုက်လေ့လာဦး မလို့လား”

သူ ကြောင်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ သူတို့နှစ်ဦးက အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး အိပ်ခန်းတံခါးကလည်း ချပ်ခနဲ ပိတ်သွား၏။

“.....”

သူ ဘာလုပ်ရမည် မသိ။

အိပ်ခန်းထဲမှ သူ့မိန်းမ၏ ရယ်သံတစ်ချက်ကို ခပ်တိုးတိုး ကြားလိုက် ရ၏။ သူ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဒေါသတွေ ထွက်လာသည်။ ပူလောင် ပေါက်ကွဲ နေသော ဒေါသကို သူ မထိန်းနိုင်တော့။ သို့သော် ဘာမှလည်း လုပ်၍ မရ။ ထိုသို့ဖြင့် သူသည် လေထဲမှာပဲ စွေ့စွေ့ ခုန်နေရတော့သည်။

(အစ်ကိုကြီး ကိုဇော်ငြိမ်းလတ်သို့)

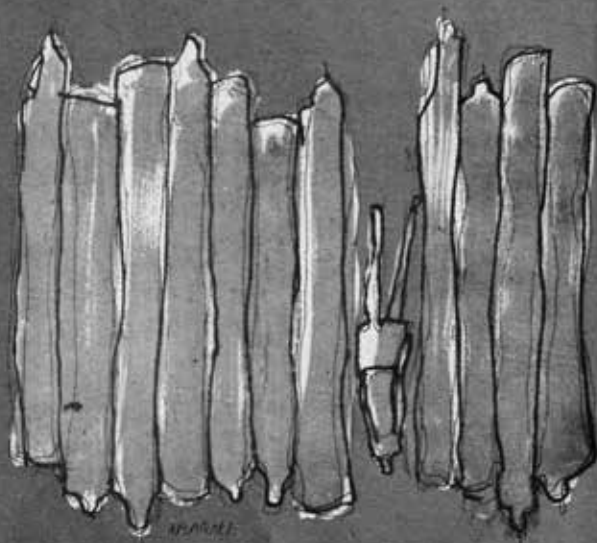
[ဂျယ်နီမဂ္ဂဇင်း၊ ဧပြီ၊ ၁၉၉၆]

နေထွက်

ဖရောင်းတိုင် ထစ်ထုပ်

နေထွက်

ဖယောင်းတိုင် တစ်ထုပ်

ဖရောင်းတိုင် တစ်ထုပ် နေထွက်

အလွန် သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှသော မွေ့ရာတစ်ခုပေါ် ရောက်နေမှန်း သတိထားမိ၏။ သူ၏ ညာဘက် ပါးပြင်နှင့် နဖူးသည် စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း နာကျင် လျက် ရှိသည်။ မျက်လုံးများကို အားယူ ဖွင့်ကြည့်တော့ စူးရှလှ လျှပ်စစ် ဖီးရောင်ကို သူမြင်တွေ့ရပြီး ချက်ချင်းပင် ပြန်ပိတ်ထားလိုက်ရသည်။ ငါ့သား၊ မထနဲ့နော် ဟု အနား၌ ထိုင်နေဟန် ရှိသော သူ၏ အမေက ရင်ခေါင်းသံဖြင့် ပြော၏။ နေ့လယ်ခင်းတုန်းကတော့ အမေသည် သူ့အား ဖယောင်းတိုင် ရောင်းသော အိမ်ဆိုင်သို့ ဖယောင်းတိုင် အဝယ်ခိုင်းခဲ့သည်။ အဖေက သူ့အား ဖယောင်းတိုင် တစ်ထုပ်ဝယ်ရန် ငွေနှစ်ဆယ် ပေးခဲ့၏။

လွန်ခဲ့သည့် တစ်ရက်က အဖေသည် အလုပ်သွား၊ အလုပ်ပြန် လိုင်း ကားစီးရသည်ကို ညည်းညူနေခဲ့၏။ လိုင်းကားက လူကျပ်သည်။ အချိန်ကုန် သည်ဟု အဖေ ဆို၏။ အဖေသည် ဝင်ငွေမကောင်းသော အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်၏။ အဖေငယ်ငယ်က ကျောင်းမနေခဲ့ရဟု သူ ထင်သည်။ အဖေ စာအုပ် ဖတ်သည်ကို သူ မမြင်ဖူးခဲ့။ သို့သော် အမေနှင့်တော့ အဖေ ညားခဲ့သည်။

အဖေဝင်ငွေမှာ မိသားစု မလောက်င ဟု အမေ ပြောခဲ့ဖူး၏။ သို့တိုင် သူ့အထက် အစ်မနှစ်ယောက်၊ သူ့အောက်က ညီငယ် နှစ်ယောက်တော့ လူဖြစ်မြောက်ခဲ့ပြီ။ မကြီးသည် လေးတန်းသာ အောင်၏။ မမငယ်က သုံးတန်းနှစ်ကတည်းက ကျောင်းမနေတော့ပေ။ သူသည် မနှစ်က ငါးတန်း အောင်ခဲ့ပြီ။ အမေကတော့ သူ့ကို ကျောင်းဆက်မထားနိုင်တော့ဟု ဆိုခဲ့သည်။ သို့သော် နေလယ်ခင်းကတော့ အမေသည် သူ့အား ဖယောင်းတိုင် အဝယ်ခိုင်းခဲ့၏။ အမေက သူ့အား ဖယောင်းတိုင် တစ်ထုပ်ဝယ်ရန် ငွေနှစ်ဆယ် ပေးခဲ့သည်။

ဆယ့်ငါးကျပ်တန် တစ်ရွက်နှင့် ကျပ်တန်ငါးရွက်။ ဒီနေ့ည မီးပျက်မည်ဟု အမေက ပြောသည်။

ငါ့သား ဆာနေပလား၊ ပန်းသီးတွေ ရှိတယ်၊ ဆာရင်စားဟု အမေက ဆို၏။ သူ ပန်းသီးကောင်းကောင်း မစားဖူးပေ။ မျက်လုံး ထပ်မံ ဖွင့်ကြည့်သည်။ ညာဘက် မျက်စပ်က နာကျင်သွား၏။ နာသလား ငါ့သားဟု အမေက အလွန်ဝမ်းနည်းမှု ရောစွက်နေသော အသံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။ သူသည် အမေ၏ မျက်နှာကို လျှပ်စစ်မီးရောင်အောက်တွင် ဝေဝါးစွာ မြင်ရ၏။ အမေသည် သူ့အတွက် သိပ်စိုးရိမ် ပူပန်နေပုံ ရသည်။ အမေသည် သူ့ထက် ညီငယ်နှစ်ယောက်ကိုသာ အမြဲ အသာပေးတတ်ခဲ့၏။ ခုတော့ အမေသည် သူ့အား ပိုမို ဂရုစိုက်လာသည် ထင်၏။ မနာပါဘူးဟု အားယူပြီး၍ သူ ပြောလိုက်သည်။

သူ့အနားတွင် လူတွေ ဝိုင်းနေ၏။ အမေမှ လွဲ၍ အားလုံးမှာ သူမသိ သူတွေချည်း ဖြစ်၏။ သူတို့မှာ ဖြူစင်သော အသားအရေ၊ အလွန်တောက်ပသော အဝတ်အစား ကိုယ်စီဖြင့် ကြည့်လို့ ကောင်းလှသည်။ အမေသည် ထိုသူများ အကြားတွင် အလွန် အသားမည်းလှသည် ထင်ရ၏။ အမေသည် ပွဲနေပွဲထိုင် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ထားသည်။ သို့သော် အမေ့ဘေးမှ မိန်းမ

ကြီးလောက်တော့ သန့်ရှင်းချောမောမှု မရှိ။ အမေတွင် ရွှေခွဲကြီး မရှိ။ ရွှေလက်ကောက် မရှိ။ ထိုမိန်းမကြီးမှာ ရွှေများ အိနေသည်။ အမေသည် သူ့အား အိုဗာတင်း သောက်မလားဟု မေးသည်။ သူ အံ့အားသင့်သွား၏။ အိုဗာတင်းကိုလည်း သူ မသောက်ဖူးပေ။ အိုဗာတင်းက ချိုရင်တော့ ကောင်းမယ်ဟု သူတွေ့သည်။ သူ့အာခေါင်မှာ ခြောက်သွေ့နေသည်။ သောက်မလို့နဲ့ တုတယ်ဟု ရွှေများ အိနေသည့် မိန်းမကြီးက ညင်သာစွာ ပြောသည်။

အမေက သူ့နှုတ်ခမ်းဝသို့ ကြွေပန်းကန် လှလှတစ်လုံး တိုးပေးလာသည်။ အမေမျက်နှာက ကြည်လင်နေသည်။ အမေသည် သူ့အား လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်သောက်ရန်ပင် အမြဲ ကြည်ဖြူသူ မဟုတ်ခဲ့။ နင်က ဝင်ငွေရှိလို့လားဟု အမြဲ မေးတတ်ခဲ့၏။ အမေသည် အိမ်ထောင်မှုများနှင့် အမြဲ မသာမယာ ရှိတတ်ခဲ့သည်။ မီးသွေးကုန်ရင် စိတ်ထိခိုက်ပြီး ငေးငိုင်နေတတ်၏။ ဈေးဖိုးမရှိလျှင် တစ်ယောက်တည်း ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် လုပ်တတ်၏။ နေ့လယ်ခင်းတုန်းကတော့ သူသည် ဖယောင်းတိုင်ဝယ်ရန် ဖယောင်းတိုင်ဖိုး ရခဲ့၏။ ဆယ့်ငါးကျပ်တန် တစ်ရွက်နှင့် ကျပ်တန် ငါးရွက်။ ဒီနေ့ည မီးပျက်မည်ဟု အမေက ပြောသည်။ ငွေနှစ်ဆယ်အား သူ့ဘယ်ဘက် အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲတွင် ထည့်ယူလာခဲ့၏။

မင်းဖို မုန့်ဖိုး ပေးတာတဲ့ဟု အမေက မတိုးမကျယ် ပြောသည်။ သူ့ဘယ်ဘက် အင်္ကျီအိတ်ကပ်တွင် ငွေစက္ကူတွေ ထပ်နေသည်။ နှစ်ဆယ်တန်တွေချည်း သားရဲဟု ရွှေများ အိနေသည့် မိန်းမကြီးက အလွန်ကြင်နာတတ်စွာ ပြောသည်။ အားဟု သူ အော်မိသည်။ ပါးစပ်မှာ ကောင်းကောင်းဟ၍ မရ။ ညာဘက် ပါးပြင်သည် ယောင်နေသည်။ နာသလား ငါ့သား၊ ဟု အမေက ပြောရင်း အိုဗာတင်းပါသည့် ကြွေပန်းကန်လုံးကို စားပွဲပေါ် ပြန်တင်သည်။ အမေပုခုံးက တဘက်နှင့် သူ့ပါးကို ကြက်ပူ ထိုးပေးသည်။ ရွှေများ

အိနေသည့် မိန်းမကြီးနှင့် သူမသိသော အသားဖြူဖြူ လူများက ဆရာဝန် ပြန်ခေါ်ရင် ကောင်းမလားဟု ပြောဆိုနေကြသည်။သူတို့သည် မိသားစု တစ်ခုတည်းကပဲ ဖြစ်မည်ဟု သူတွေ့၏။

အမေ ဖယောင်းတိုင် ဘယ်သူ ဝယ်မှာလဲဟု သူ မေးသည်။မငို မမကြီး ဝယ်မှာပေါ့၊ငြိမ်ငြိမ်နေ ငါ့သားဟု အမေက သူ့အား မျက်ရိပ်မျက်ကံ ပြကာ ဆို၏။ မမကြီးသည် အသက်ဆယ်ခုနှစ်နှစ် ပြည့်ပြီဟု တလောက အမေ ပြောဖူးသည်။မမကြီးသည် တစ်နေ့က အနောက်ဘက်က လူတစ်ယောက်နှင့် တွဲ၍ အလည်ထွက်သွားတာ မြင်သည်။မမကြီးထက် နည်းနည်းတော့ အသက်ကြီးမည် ထင်၏။ အဲဒီလူက စီးကရက်တွေ သိပ်သောက်သည်။မမကြီးက အလုပ် လုပ်ရသည့်ငွေကို အမေဆီ အမြဲ ချန်အပ်တတ်လာသည်ကို သူသိသည်။မမကြီးစုသည် ပိုက်ဆံများက ဟိုလူ့ စီးကရက်ဖိုးတွေ လား။ အမေက အဲဒါကို မသိသလိုသိသလို နေ၏။ဟိုလူက နည်းနည်းလေး ပိုက်ဆံရှိသည်ကို အမေက ဘယ်လိုတွက်လိုလဲ။မမငယ်က အမြဲ ဗီဒီယိုကြည့်တာပဲ။အမေပြောလည်း ခဏ။မမငယ်က တလောက အမေ့ကို ရွှေဆွဲကြိုး ပူဆာသေးသည်။အမေက စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ ဆိုသည်။ညည်းအဖေ အလုပ်က အေးနေသေးသည်ဟု ပြောသည်။ညည်းလည်း အလုပ်ကြီးစား လုပ်ပေါ့။ ဒီတစ်ခါတော့ အမေ တကယ် စုပေးပါမယ်ကွယ်ဟု ပြောသည်။ငွေစုပါက မမငယ် နှစ်နှစ်လောက်စုမှ ရွှေကြိုးတစ်ကုံး ရမည်ဟု သူသိ၏။

ပန်းသီးတွေ ထည့်ယူသွား။အိုဗာတင်းဘူးလည်း မမေ့နဲ့နော်ဟု ရွှေ့များ အိနေသည့် မိန်းမကြီးက ပြောနေသည်။သူ၏ခေါင်းမှာ ရောင်ရမ်းနေသည် ထင်ရ၏။ သူ့ညာလက်မှာ လှုပ်ရှား၍ မရပေ။သူ မှေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သူ သတိဝင်လာတော့ သူအိပ်နေကျ ကြမ်းပြင်မာမာ ခုတင်ပေါ်

သူ ရောက်နေပြန်၏။သူ၏ ညာဘက်ပါးပြင်နှင့် နဖူးသည် စပ်မျဉ်းမျဉ်း နာကျင်လျက် ရှိသည်။မျက်လုံးကို အားယူဖွင့်ကြည့်တော့ ဝါကျင်ကျင် ဖယောင်းတိုင်မီး နှစ်ခုကို သူမြင်ရ၏။ချက်ချင်း ပြန်မှိတ်လိုက်ရသည်။သို့တိုင် မီးရောင်သည် အနီတစ်လှည့်၊ အဝါတစ်လှည့်ဖြင့် သူ့အာရုံထဲတွင် စူးစူးရှရှ လွင့်မျောနေ၏။သူ တဖြည်းဖြည်းချင်း မျက်လုံးများကို မှေးဖွင့်၏။သူ့အနားတွင် အမေနှင့်အဖေ။ပြီးတော့ အစ်မနှစ်ယောက်။ အရပ်ထဲက မိန်းမကြီး လေးငါးယောက်နှင့် ကလေးများ။ကံသီလို့ပေါ့ အေ၊ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်းဟု ဆံပင်ဖြူဖြူ ခါးကုန်းကုန်း အဘွားကြီးတစ်ဦးက ရေရွတ်၏။ နဖူးက လေးချက် ချုပ်လိုက်ရတယ်ဟု အမေက သူတို့အား လှည့်ပြော၏။ အမေအနားက ကြောင်အိမ်ဟောင်းလေးပေါ်မှာတော့ အိုဗာတင်းဘူးလေးနှင့် ပန်းသီးများ။ဖယောင်းတိုင်မီး၏ အရောင်သည် အသားကျလာ၏။လမ်းကူးတာ ဂရုစိုက်ပေါ့။ခေတ်ကာလ သိပ်မကောင်းဘူး။ကားသရဲ၊ ဆိုင်ကယ် သရဲတွေက ပေါ်လိုက်တာဟု ဆံပင်ဖြူဖြူ ခါးကုန်းကုန်း အဘွားကြီးက ပြောသည်။

လမ်းမှာတာက ကလေးက မှားတာတဲ့။ကားမောင်းတဲ့ ကောင်လေးက မွန်မွန်ရည်ရည်နဲ့ ပြောတယ် ဟု အမေက ဖောက်သည် ချနေသည်။ ကောင်လေးက သဘောကောင်းပါတယ်။တစ်အိမ်လုံးကလည်း သူ့ကို လိုလေသေး မရှိဘူးဟု အမေက ကြည်လင်စွာ ပြောသည်။သူကလည်း ခပ်ငေးငေးရယ်။သူက မှားတာနေမှာပေါ့။ ဖယောင်းတိုင်ထုပ် အဝယ်ခိုင်း လိုက်တာလေ။မီးက ပျက်ရက် မဟုတ်လားဟု အမေက အဘွားကြီးကို ပြောနေသည်။မီးကလည်း တစ်ရက်ခြားတဲ့အေ။ညည်းတို့ ခေတ်ကာလများ မလဲဟု ဆံပင်ဖြူဖြူ ခါးကုန်းကုန်း အဘွားကြီးက ပြောသည်။ ကံပဲပေါ့၊ အမေရယ်ဟု သူ့အမေက သူ့အပေါ် စောင်လေး ဆွဲတင်ပေးရင်း ဆိုသည်။

သူသည် သူတို့အိမ်က အိပ်ရာထဲမှာ လုံနေရသည်။ နေ့လယ်စောင်းတုန်းကတော့ ဖယောင်းတိုင်တစ်ထုပ် ဝယ်ရန် လမ်းထိပ်က ဆိုင်ကို သူသွားခဲ့၏။ ဒီနေ့ည မီးပျက်မည်ဟု အဖေက ပြောခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ကားဖြူဖြူလေးတစ်စီးသည်လည်း သူဖြတ်တော့မည့် လမ်း၏ ညာဘက်အရပ်မှ ပြေးလာနေခဲ့သည်။ သူ၏ အိတ်ထောင်ထဲတွင် ယခု နှစ်ဆယ်တန်တွေ ထပ်နေသည်။ နေ့လယ်တုန်းကတော့ သူ့အိတ်ထဲရှိ ဆယ်ငါးကျပ်တန် တစ်ရွက်နှင့် ကျပ်တန် ငါးရွက်ကို သူ့ဘယ်လက်နှင့် အုပ်ထားခဲ့ရ၏။ သူက ကားလာနေ၍ ရပ်နေသည်။ သို့သော် ကားဖြူဖြူလေးက ကြိုးပြတ်လာသော နွားရိုင်း တစ်ကောင်လို လမ်းမပေါ် ဝှေ့ရမ်းပြေးလာ၏။ သူ့ခြေရင်း ညာဘက် ယွင်းယွင်းမှ ဖယောင်းတိုင်မီး နှစ်ခုသည် ကားဖြူဖြူလေး၏ ခေါင်းမီးခွက် နှစ်ခုလို သူ့မျက်နှာနှင့် နီးလာသည် သူ ထင်၏။ သူ့မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။

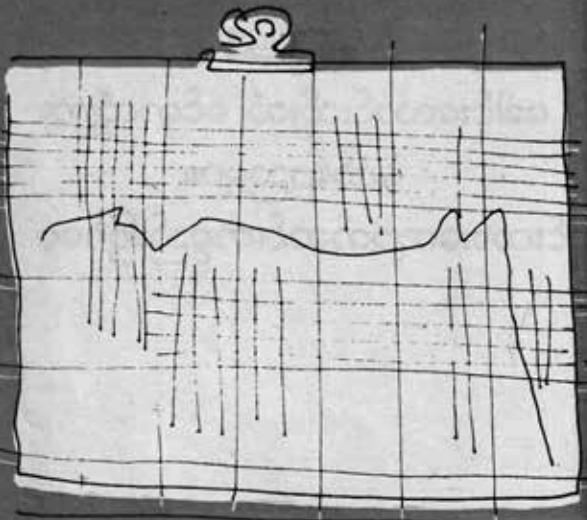
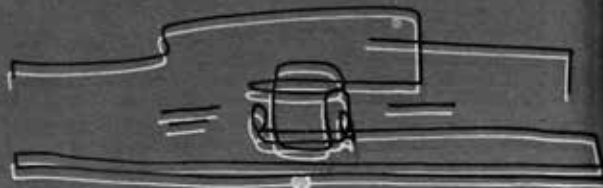
ဝုန်းခနဲ အသံကျယ် တစ်ခုကို သူကြားရပြန်၏။ ညည်းကလည်း တောင်းကြီး တစ်လုံးလုံးမှ မမြင်ဘူးလားဟု အမေက အော်ငေါက်သည်။ မမငယ်သည် သူ့ခုတင်နားသို့ ကပ်လာ၏။ ယခု သူ့ခုတင်နားတွင် အမေ၊ အဖေနှင့် မမငယ်မှလွဲ၍ ဘယ်သူမှ မရှိတော့။ ပန်းသီးတွေ အငယ်နှစ်ယောက် စားချင်ရင် တစ်လုံးစီ ကျွေးလိုက်။ အိုဗာတင်းတော့ မနက်ကျမှ ရေခွေးနဲ့ ဖျော်သောက်ရအောင်ဟု အဖေက ပြောနေသည်။ အေးပါ သမီးရယ်၊ ညည်းအဖေဖို့ တရုတ် စက်ဘီးလေး တစ်စီးရယ်။ ညည်းတို့နှစ်ယောက်ဖို့ တစ်မတ်သား ကြီးလေး နှစ်ကုံးရယ်။ မောင်လေးတွေဖို့ အဝတ်အစားလေးရယ်။ နေဦးအစ်ကိုရေ၊ ဟိုဘက်က အဝါဆီက ယူထားတဲ့ ငွေနှစ်ထောင် ဆပ်ဖို့ရယ်ရော နော်ဟု အမေ တိုးတိုးလေး ပြောနေသည်ကို သူ ကြားနေရသည်။

ထပ်ပြီး ပြောဦးမလို့။ ဆေးလည်း ကုပေးတယ်၊ ငွေလည်း ရတယ်

ဆိုတော့ အမှုဖွင့်ရင် ရုံးကနား သွားရ လာရနဲ့ အလုပ်ပျက်တယ်လေ။ ဒဏ်ရာကလည်း သိပ် ကြီးကျယ်တာ မှတ်လို့နော်ဟု အမေက အဖေ့နား ကပ်ပြောနေသည်။ အဖေက သူ့အား ကရုဏာသက်စွာ စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ၏ ညာဘက်ပါးပြင်နှင့် နဖူးသည် စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း နာကျင်နေဆဲ ရှိ၏။ သူတို့များ ချမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်။ ငွေသုံးသောင်းကို ရက်ရက်ရောရော ဟူသေးအမေ့အသံကို သူ ကြားရပြန်သည်။ ဖယောင်းတိုင် ငြိမ်းတော့မယ်ဟု မမကြီး၏ အသံက အဖေနှင့် အမေကြားက ဖြတ်ပေါ်လာ၏။ အသစ် လဲညှိလိုက်လေဟု အမေက ပြောနေ၏။ ပန်းသီးတွေ ကိုကိုကြီးဖို့ ချန်ဦးနော်ဟု အဖေက နောက်ဖေးကို လှမ်းအော်နေသည်။ နေ့လယ်ခင်းတုန်းကတော့ သူ၏အဖေသည် သူ့အား ဖယောင်းတိုင် တစ်ထုပ်ဝယ်ရန် ငွေနှစ်ဆယ် ပေးခဲ့၏။

[ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း၊ ဧပြီ၊ ၁၉၉၆]

ပေါ်ဦးသစ်
ခေါင်းလောင်းထိုးသံ၊ ရင်မှာလှုံကျ၊
ဒဏ်ရာညများ၊
ထွင်းထားကျောက်ဆစ်၊ ကမ္ပည်းဖြစ်စေ.....

ခေါင်းလောင်းထိုးသံ၊ ရင်မှာလျှံကျ၊
ဒဏ်ရာညများ။

ထွင်းထားကျောက်ဆစ်၊ ကမ္ဘည်းဖြစ်စေ.....။

မျိုးဦးသစ်

၆၆၆
၁၇၇

ခေါင်းလောင်း ထိုးသံ၊ ရင်မှာ လျှံ ကျ၊ ဒဏ်ရာ ညများ။
ထွင်းထား ကျောက်ဆစ်၊ ကမ္ဘည်း ဖြစ်စေ.....။
မျိုးဦးသစ်

ခေါင်းလောင်းထိုးသံများကို ကြားနေရသည်။ အသံများသည် ကြွေကွဲစရာ ကောင်းနေ၏။ ချောက်ချားမှုက ရင်ကို လှိုက်ခန့်ပျံ့တက် စေခဲ့သည်။ အသံ များအားလုံး တစ်နေရာဆီမှ အကြောင်းအရာ ခြားနားစွာ ပျံသန်းလာခဲ့ကြ ပြီး အသံတစ်သံနှင့် တစ်သံသည် နည်းနည်းကလေးမျှ တိုက်ဆိုင်မှု၊ ညီညွတ်မှု ရှိမနေခဲ့ပါ။

မနိုင်ဝန်ကို ထမ်းရသည့် ကျောရိုးသည် ကျိုးပျက်ခဲ့ရသကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့၏ ဦးနှောက်များသည်လည်း မနိုင်ဝန်များကြောင့် ပျက်စီးခဲ့ ရသည်။

ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေက အဆောင်မှ သူ့အခန်းတွင်းမှာပင် စာမေး ပွဲ ဖြေတော့မည် တဲ့။ မေးခွန်းအားလုံးသည် သူ့အတွက် အလွယ်တကူ ကျော်လွှားသွားနိုင်မှာပါတဲ့။ သူ့ရဲ့ဦးနှောက်ဘယ်လို ဖြစ်သွားပြီဆိုတာ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းစွာ နားလည်လိုက်သည်။

သို့သော်....“မဟုတ်ဘူးလေ။ စာမေးပွဲဆိုတာ သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့

အရာပေါ့

အခန်းထဲမှာ သတ်မှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းအတိုင်း ဖြေရမှာပေါ့။ ခင်ဗျား ဖြေချင်တဲ့ နေရာမှာ ဖြေလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ အခု ခင်ဗျားဖြေရမှာက အင်းဝ ဆောင်မှာလေ..... ခင်ဗျားကလည်း နောက်နေပြန်ပြီ။ လာ။ သွားမယ်။ ဆယ် နှစ်နာရီပဲ ခွဲတော့မယ်”

နေ့လယ် (၁) နာရီတွင် စာမေးပွဲ စမည် ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ရှင်းရှင်းလေး ပြောနေတာ။ ကျုပ်အခန်းထဲမှာ ကျုပ် ဖြေမယ်။ နောက်ထပ် ဘာမှ မပြောနဲ့။ သွားဗျာ။ ခင်ဗျား ဒီအခန်းထဲက ထွက်သွား။ ဒီမှာ လာရုပ် မနေနဲ့။ ကျုပ် စာမေးပွဲအတွက် ပြင်ရဦးမယ်”

ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားရတော့သည်။ သို့သော် လတ်တလော အခြေအနေကောင်းလာရန် လမ်းမမြင်တော့။ အခန်းဖော်ရဲ့ အခြေအနေ၊ အဖြစ်အပျက်ကို သက်ဆိုင်ရာ အဆောင်နည်းပြနှင့် အဆောင်မှူး ကို တင်ပြလိုက်ရသည်။

ရတနာပုံဆောင်မှာကတည်းက ကျွန်တော်နှင့် တစ်ခန်းတည်းနေခဲ့ သူ၊ ဒီလူ့အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိသည်။ အလွန်ရိုး၊ အလွန်အေးပြီး အလွန်စာကြိုးစားတဲ့ လူတစ်ယောက်။ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းယာ၊ အရက် လုံးဝ မသုံး။ ကျောင်းသားများ၏ ရိုးရာ အလေ့ဖြစ်နေသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လည်း ထိုင်လေ့ မရှိ။ မိန်းကလေး အပေါင်းအသင်းလည်း မရှိ။ ကျောင်းစာမှ လွဲ၍ ကျန်တာအားလုံး အရေးတယူ စိတ်မဝင်စား။ ရှားပါး ကျောင်းသား တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အပြင်စာ ဆို၍ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်များ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ နှင့် အီလက်ထရွန်းနစ်ပညာဆိုင်ရာ စာအုပ်အချို့ကိုသာ ဖတ်လေ့ရှိသည်။ ဒါကလည်း တစ်ခါတစ်ရံသာ ဖြစ်သည်။ သူ့အတွက် ကျောင်းစာသည် အဓိက။ တတိယနှစ်တုန်းက မေဂျာဘာသာအားလုံး ဂုဏ်ထူးထွက်ခဲ့သည်။ လူတော်တစ်ယောက် ယခုကဲ့သို့ လွဲမှားသွားခြင်းအတွက် နှမြောနေမိသည်။

စာမေးပွဲ မတိုင်မီတုန်းကတော့ သူ (၁၀)ရက်လောက် ဖျားသေး သည်။ စာမေးပွဲဖြေခါနီး (၃)ရက်မျှ အလိုတွင် ပြန်ကောင်းသွားခဲ့သည်။ သို့ သော် နဂို ခန္ဓာကိုယ်သေးသော သူသည် လုံးဝ ပိန်ကျသွားသည်။ အလုပ် လုပ်နိုင်သည့်စွမ်းအင် နည်းသွားသော်လည်း သူ ဇွဲမလျှော့ခဲ့။ သူ့ရည်ရွယ်ချက် အတွက် ကျောင်းဖွင့်စ ကတည်းက စာကြည့်ခဲ့သည်။ စာမေးပွဲနီးမှ ဖျားတော့ သူ့စိတ်ထဲ ဘယ်လို ခံစားရမလဲဆိုတာ မသိနိုင်။ ပြီးတော့ သူ့မှာ ကျောင်း စာကြည့်ရုံက လွဲပြီး တခြား စိတ်ဖြေစရာ ထွက်ပေါက်လည်း မရှိခဲ့။

‘စာမကြည့်နိုင်သည့် ဖျားနာနေချိန်များတွင် သူ့အာရုံတွေ ဘာလုပ်နေ မည်လဲ။ နေ့သားတကျ မဖြစ်သော နေ့ရက်များထဲတွင် ဦးနှောက်တစ်ခုသည် ကစဉ်ကလျားဖြစ်ရန် အစပျိုးခဲ့ပုံ ရသည်။’ စာမေးပွဲသာ ဖြေနေရသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်က တောင်စဉ် ရေမရ တွေးနေဖြစ်သည်။

စာမေးပွဲ ပထမဆုံးနေ့မှာ မဖြေလိုက်ရတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နှစ် ကျသွားပြီ။ တစ်နှစ်တာ အချိန်သည် လူတစ်ယောက်၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ကို အများကြီး ပြောင်းလဲသွားစေနိုင်သည်။ ကျွန်တော် အားကျ တန်ဖိုးထားခဲ့ သော အခန်းဖော်၏ ဖျားနာသွားသော ဦးနှောက်တစ်ခု၏ ဖြစ်စဉ်ကို ဆွေး မြည့်စွာ.....

ကွဲကြေနေသော လရောင်အောက်မှ ခွေးအူသံများ မျောလွင့်လာသည်။ စည်းရိုးကာထားသော ကွင်းပြင်သည် အကွက်ကျကျ လွင့်ပါး ကြို့ဝင် နေ တော့သည်။

သူမြို့က အိမ်ကို ပြန်မရောက်လိုက်ရဘူး.....တဲ့။ လမ်းမှာပဲ ဆုံးသွား ခဲ့တာ။ သူ့ယောက်ျားက ရွှေပြည်အေး.....ကပဲ။ မြန်မာစာ ဒုတိယနှစ် ဂုဏ်ထူးတန်း။

ဒီလို၊ အမျိုးသမီးက ကျောင်းလာတက်တော့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်နဲ့။ ကျောင်းမှာ အသားဝါရောဂါ ဖြစ်တယ်။ အခု စာမေးပွဲဖြေနေတုန်း ဆုံးသွားတာ။ ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။

“လင်မယားနှစ်ယောက် အခန်းတစ်ခန်းငှားပြီး ကျောင်းတက်ဖို့ သင့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငွေကြေးအခြေအနေမှ မပေးခဲ့တာ။ ဒီတော့ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ အနီးကပ် ဖေးမကူညီမှု လိုသလောက် မရခဲ့ဘူး။ အမျိုးသမီးက အပြင်ဆောင် နေရတယ်။ အပြင်ဆောင် ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေအတွက် အစစ အရာရာ စရိတ်က ကြီးနေပြီ။ လင်မယားနှစ်ယောက် ကျောင်းတက်တဲ့စရိတ်ကို ပြည့်စုံအောင် ထောက်ပံ့ဖို့ ဆိုတာ မလွယ်တော့ဘူး။ တတ်နိုင်သမျှ ချွေတာကြရတယ်။ ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရောင်းတဲ့ အစားအစာတွေကလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် မရှိသလောက်ဘဲ။ ရောင်းရချိန် ခဏအတွင်း မြိုးမြီးမြက်မြက် အမြတ်ရဖို့ပဲ သိကြတာ နေမှာပေါ့။

“အသားဝါရောဂါဖြစ်တဲ့လူက စားသောက်ဆိုင်တန်းမှာ လာစားကြ။ ဒီအထဲမှာ စားသောက်ဆိုင်တန်းက ပန်းကန်၊ ခွက်၊ စားစရာတွေက သပ်သပ်ရပ်ရပ်။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း မထားတဲ့အခါ အသားဝါဖြစ်တဲ့လူ စားသွားတဲ့ ပန်းကန်ကို ဆက်စားမိတဲ့သူက ရောဂါကူးကင်နံတင်းမှာက စားစရာတွေ ဈေးပေါတော့ စားတဲ့လူ များတယ်။ ဒီမှာ ရောဂါတွေ ကူးတော့တာပဲ။

“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ အခုဆိုရင် မိန်းမ ဆုံးပြီဆိုတော့ ယောက်ျားက စာမေးပွဲဖြေလျက်နဲ့ လိုက်သွားရတာ။ စာမေးပွဲ ကျပြီပေါ့။ စာမေးပွဲ ရှုံး၊ ဂုဏ်ထူးတန်း ပညာသင်ခွင့် ရှုံး၊ မိန်းမ ရှုံးသန္ဓေသားရှုံးနဲ့ ဒီအကြောင်းအရာတွေရဲ့ နောက်က ဘယ်လိုဆုံးရှုံးမှုတွေ ဆက်လာဦးမယ်ဆိုတာ ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင် သိနိုင်ပါ့မလား။”

ကျွန်တော်သည် ဆုံးရှုံးမှုတစ်ခု၏ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို ငေးမောနေမိသည်။

လပြည့်ခါနီးမို့ လရောင်တွေက ကွင်းပြင်ထဲသို့ ကျလာချင်သည်။ သို့သော် မိုးရာသီ၏ တိမ်ညိုတွေက တောင်ဘက်အရပ်က တံပ်ချီလာ၏။ ထိုနေ့က အဓိက ဘာသာလေးခု၏ နောက်ဆုံးဘာသာရပ်ကို ဖြေပြီးသည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ မေးခွန်း (၄)သည် နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသားတို့၏ မြင့်မိုရ်တောင်ဖြစ်သည်။ ရှေ့ဆက်မဖြေခင် ကြားထဲမှာ တစ်ရက် နားဦးမည်။ ရိုးရိုးတန်းကျောင်းသားအားလုံး အေးအေးဆေးဆေး ဦးနှောက် အနားပေးနေကြသည်။ အဓိကဘာသာရပ် လေးခုကို ဖြေပြီးပြီ ဖြစ်၍ တချို့က စာမေးပွဲ ဖြေပြီးသလောက် ဖြစ်သွားပြီဟု ပြောခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်နှင့် သူငယ်ချင်းသည် အဆောင်၏ လေးထောင့်စပ်စပ် မြက်ခင်းအလယ်မှာ ထိုင်ရင်း မပွင့်တပွင့် သာနေသည့် လမင်းကို ငေးမောနေကြသည်။ မိုးဥတုကောင်းကင်မှ လမင်း၏ သင်္ခါရတရားနှင့် နိမိတ်ပုံကို ဖတ်ရှုနေမိသည်။

“ဒီနေ့ အကယ်ဒမီဆောင်မှာ တစ်ယောက် ‘လျှော’ (ရှော) သွားတယ်...တဲ့။ ကြားရတာ တုန်လှုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ နောက်ထပ် တစ်ပတ် လောက်သာ စာမေးပွဲ ဆက်ဖြေရရင် ကျွန်တော်တို့ပါ ရူးမယ်ထင်တယ်”

“ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ။ အနုစိတ် ဖြစ်စဉ်က...”

“ပြောစရာက သိပ် ထွေထွေထူးထူး မရှိပါဘူး။ စာမေးပွဲဖြေနေတုန်း ‘မူးတယ်၊ မူးတယ်’ လို့ ပြောရင်း လဲကျသွားတာ။ ဆေးရုံရောက်ပြီး တစ်နာရီ လောက်ကြာတော့ နှလုံးခုန် ရပ်သွားတာ။ ကြားထဲမှာ သတိ မရတစ်ချက် ရတစ်ချက်နဲ့ ဘာမှ မကြာလိုက်ဘူးဆိုဘဲ”

“အေးဗျာ။ကျွန်တော်တော့ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ ဘယ်တုန်းကမှ မကြားဖူးခဲ့ဘူး”

“အသက်တွေကလည်း ကြီးဒီတစ်ခါ ကျောင်းအဖွင့်မှာ စရိတ်တွေ ကလည်း သုံးဆလောက် မြင့်တက်။အခြားပုဂ္ဂိုလ်ရေးတွေကြောင့် စာမေးပွဲ ကျမှကလည်း ကြောက်လာ။ဒီတော့ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ကြိုးစား ကြတာ။ပြီးတော့ စတုတ္ထနှစ် ကျောင်းသူကျောင်းသား တော်တော်များများ ဟာ အဓိက ဘာသာလေးခုကို ဆက်တိုက် ဖြေလိုက်ရတာ သုံးရက်ဆက် တိုက်အပြီး လေးရက်မြောက်နေ့မှာ စွမ်းအင်အားလုံး ကုန်သလောက် ဖြစ် သွားပြီ။ ဦးနောက်တွေက သိပ်ပြီး အလုပ် မလုပ်တော့ဘူး။ပင်ပန်းနေပြီ။ ဦးနောက်ရဲ့ ဝန်ဆောင်နိုင်မှုနဲ့ မမျှအောင် ဖိသိပ်ရတော့ နောက်ဆုံးမှာ မဆန့်မပြဲ ဖြစ်ကုန်တာနေမှာ။ကျောင်းသူ ကျောင်းသားအားလုံး ကျောင်း ကြီးကို ဘယ်လောက် ခင်တွယ်။ဘယ်လောက် ခင်တွယ်။ ဘယ်လောက် မြတ်နိုးတယ် ပြောပြော ဟောဒီလို သွေးပျက်ဖွယ် အခြေအနေတွေနဲ့တော့ နောက်ထပ် ပြန်မလိုချင်တော့ပါဘူး”

ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပန်းတိုင်ရောက်ခါနီးမို့ နှုတ်ဆက်အနမ်းများ နမ်းစုပ်ရန် နှုတ်ခမ်းများကို အလှဆုံး ပြင်ဆင်နေကြပြီ။သွေးပျက်ခဲ့သူတို့ အနမ်းများ မဝေမျှနိုင်ခဲ့။

*

‘စာတွေ မေ့ကုန်ပြီ’ဆိုသည့် ငိုရှိုက်သံနှင့်အတူ ပေါက်ကွဲထွက်လာသည့် စာဖြေခန်းထဲမှာ မျက်ရည်များ။

“အိပ်ရေးပျက်တော့ စာမေးပွဲခန်းထဲမှာ ရပြီးသားစာတွေ အားလုံး ရောထွေးကုန်တယ်။တစ်လုံးမှ မရဘူး။အချိန်ကုန်ခါနီးမှ ခေါင်းကြည်လာပြီး နှစ်ပုဒ် ဖြေလိုက်ရလို့ တော်သေးတယ်”

ရန်သူလက်မှ သိသိကလေး လွတ်ထွက်လာသော တပ်သားတစ် ယောက်ကဲ့သို့ ညည်းတွားသံများ။

“ဒီအတိုင်း ရင်မဆိုင်နိုင်ဘူး။နေ့လည်း နေ့၊ညလည်း ည၊မနက် လည်း မနက်။ ပုတီးစိပ်၊ဘုရား အာရုံပြု၊ ဂုဏ်တော်ရွတ်နဲ့ စိတ်ကို တည်ငြိမ် အောင် အဖက်ဖက်က ကျားကန်ထားရတယ်”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘုရားက ကု၍ ဂရုစိုက်သူများ။

“အောင်ပွဲရှိရာဆီကို သေချာမှုတွေသယ်ဆောင်လို့ ငါ ပျံသန်း လာပြီ”

“အောင်ပွဲ...၊ ဘာ အောင်ပွဲလဲ။ မရှိတော့ဘူး။ အခုတော့ လျှော သွားပြီ”

“အခုအချိန်မှာ ‘ရိုးသားမောင်’လုပ်နေရင် မိဘတွေလည်ပင်း တက် ခုန်ရာ ကျလိမ့်မယ်။ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် စာမေးပွဲ အောင်ရမယ်။ အောင်မှ ဖြစ်မယ်။မနေ့ညက မေဂျာ(၄)ကို အသည်းအသန် လှုပ်လိုက်ရတာ။ ဝီရိယ အကျိုးကလေး ခံစားရလို့ တော်ပါသေးရဲ့”

“ဖြေနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“အောင်မှတ်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါ”

သွင်းကုန်၊ ထုတ်ကုန် လုပ်နေသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ အားရဝမ်းသာ စကားများ။သူလည်း ပိုက်ဆံချမ်းသာပေမယ့် ကျောင်းပြီးချင် နေမှာတော့ သေချာသည်။

*

ကျွန်တော်နှင့် သူငယ်ချင်းသည် သန်းခေါင်ကျော်သည်အထိ စကား ကောင်း မြဲ။အဆောင်နည်းပြဆရာ ဦးမောင်မောင်သန်းသည် သစ်သားတို တစ်ချောင်း ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဘေးမှ ခပ်သုတ်သုတ် ဖြတ် လျှောက်ရင်း “ဟေ့ ကျောင်းသားတွေ လိုက်ခဲ့ကြပါဦး”

“ဘယ်လဲ ဆရာ”

“လာ ငါ့နောက်ကသာ လိုက်ခဲ့”

ကျွန်တော်တို့က ဘာမှ မသိဘဲနှင့် ထလိုက်သွားကြသည်။အဆောင်အောက်ထပ်ရှိ အနောက်ဘက် ရေချိုးခန်းထဲရောက်စော့ ကျောင်းသားခြောက်ယောက်၊ ခုနစ်ယောက် ရောက်နှင့်နေသည်။အိမ်သာတံခါးကို တဝုန်းဝုန်း ဆွဲဖွင့်လိုက်၊အိမ်သာတံခါးပေါက်ကို ကျော်ပြီး ရေနွှဲ လှမ်းပက်လိုက်နှင့် တစ်လှည့်စီ လုပ်နေကြသည်။

“ဘာပြုလို့လဲ”

“အထဲမှာ လူမရှိဘဲနှင့် ချက်(ဂျက်) ချထားတယ်။ချက်(ဂျက်)က အထက်အောက် တပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ကန့်လန့် တပ်ထားတာ။ဒီတံခါးကို မသင်္ကာလို့ စောင့်ကြည့်နေတာ ကြာပြီ။ည ၁၂ နာရီလောက်တုန်းက ကျွန်တော် အသေအချာ ဖွင့်ထားခဲ့တာ။အခု တွေ့တဲ့ အတိုင်းပဲ”

မေးခွန်းနောက်မှ အဖြေသည် ထက်ကြပ် လိုက်လာသည်။တံခါးနားမှာ ရပ်နေသည့် ကျောင်းသားများ၏ ဖြူရောင်နေသော မျက်နှာကို မီးရောင်အောက်မှာ မြင်နေရသည်။

အိမ်သာ တံခါးထက်မှ အုတ်ရိုးကိုကျော်၍ ရေနွှဲ ဖြန်းခနဲ လှမ်းပက်ပြန်သည်။ပြီးတော့ အိမ်သာတံခါးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲဖွင့်ပြန်သည်။ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ ပါးစပ်က လှုပ်ရှားလှုပ်ရှားနှင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ရွတ်ဆိုနေသည်။ ကျောင်းသားအများစုက အိမ်သာတံခါးကို မမှိတ်မသုန် စူးစိုက် ကြည့်နေကြသည်။ပတ်ဝန်းကျင်သည် ည၏အရှိန်ကြောင့် တိတ်ဆိတ်လျက်။

၅...၅...၅...၅...အိ...

လေချွန်သံကဲ့သို့ အသံ ညင်ညင်သာသာကလေးသည် အိမ်သာ

ကြမ်းပြင်ဆီမှ အထက်ဖက်ဆီသို့ ရှည်လျားစွာ ရွေ့လျားသွားသည်။ အိမ်သာ၏ ကျောဘက်နံရံမှာ တပ်ဆင်ထားသည့် တရုတ်ကပ်မှန်ချပ်တစ်လျှောက် အောက်မှ အထက်သို့ ဇာပဝါပါးကဲ့သို့ အရိပ်ဖြူလေးတစ်ခုသည် အသံမျှင်းလေးနဲ့အတူ အသွား အဆောင်၏ နောက်ကျောဖက် ဘောလီဘောကွင်းနှင့် ရွှေ့ပြည်အေးလမ်းပေါ်မှာ ရှိနေသည့် ခွေးများ၏ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သည့် အူသံရှည်သည် ကျွန်တော်၏ ကျောတစ်ပြင်လုံး အေးခနဲ ဖြစ်သွားစေသည်။

ထိုအချိန်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျောင်းသားတစ်ယောက်သည် အိမ်သာတံခါးကို ရုတ်တရက် ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။အိမ်သာတံခါးသည် အလိုက်တသင့် ပွင့်လာသည်။ အိမ်သာထဲမှာ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရ။ ထူးခြားသည့် ခြေရာလက်ရာ ပျက်နေခြင်းလည်း မရှိ။

“ဘုရား....ဘုရား....ဒါ သဘာဝတရား တစ်ခုပဲလား။ဒီနေရာအပေါ်မှာမှ ဘယ်လို စွဲလမ်းစိတ် ဝင်ခဲ့ရသလဲ။ဘယ်လို အကြောင်းတွေကြောင့် ဒီလို ကြုံကြိုက်ခဲ့တာလဲ။ကျွန်တော်တို့သည် အဆက်အသွယ် မလုပ်သော်လည်း သိချင်နေမိသည်”

“ခင်တွယ်ခြင်း၌ နစ်မွန်းမှုတို့ လွတ်မြောက်၍ ဘဝသစ်တစ်ဖန် ထမြောက်ပါစေ။သင်တို့ ခင်တွယ်စွဲလမ်းသော ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ပကတိ ရုပ်သွင်အတိုင်း ဝင်ရောက်နိုင်ဖို့ ဆုတောင်းပါရဲ့။မေတ္တာ ပို့ပါရဲ့။”

ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်များသည် အတွေးအာရုံကို ရိုက်ခတ်၍ စိတ်ကြေကွဲမှုတို့သည် အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သေတ္တာအိပ်ရာလိပ်၊ဇာအုပ်ကြိမ်ခြင်းတို့ကို ဆွဲထုတ်လာကြသည်။ ဆိုက်ကားတွေမြင်းလှည်းတွေ၊သုံးဘီးတွေပေါ်တင်ပြီး ပြန်ကြတော့မည်။အရင်ပြန်နှင့်သူကို နောက်မှ ပြန်မည့်သူက လိုက်ပို့ကြသည်။လိုက်ပို့သူလည်း တစ်နေ့တော့ ပြန်ရလိမ့်မည်။

နှုတ်ဆက်အပြုံးများကို အားတင်းပြီး ပြုံးစဉ်မှာ အရောင်မဲ့ နှုတ်ခမ်း အကွေးမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ ပွေ့ဖက်ကြ။ ဘယ်သူမှ လက်ခုပ်မတီးဖြစ်တဲ့ ဝမ်းနည်းဖွယ် နေ့စွဲများပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နှလုံးသားတွေဟာ အရည် ပျော်ကျခဲ့ရသည်။ အခုအချိန်မှာ အသံထွက် စကားပြောဖို့ထက် မျက်လုံး များနှင့်သာ စကားပြောဖို့ စွမ်းနိုင်ကြတော့သည်။

စာ....ရေး....ကြ....ပါ....ဟာ....

နှလုံးသားရဲ့ အနူးညံ့ဆုံး တစ်နေရာမှ ရိုးသားပူဇွန်စွာ စီးဆင်းခဲ့သော စကားလုံးများကို မျက်ရည်တွေကြားမှာ ကြားလိုက်ရသည်။ မျက်ရည်များ ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းအလာ၊ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ၈ နှောင်းဖွဲ့မှု ပန်းပွင့်လေးသည် ပွင့်ဖတ်တစ်ဖတ်စီ ဆွဲပဲ့ချေဖွဲ့ ခံလိုက်ရသလို လွင့်ပါးသွားရတော့မည်။

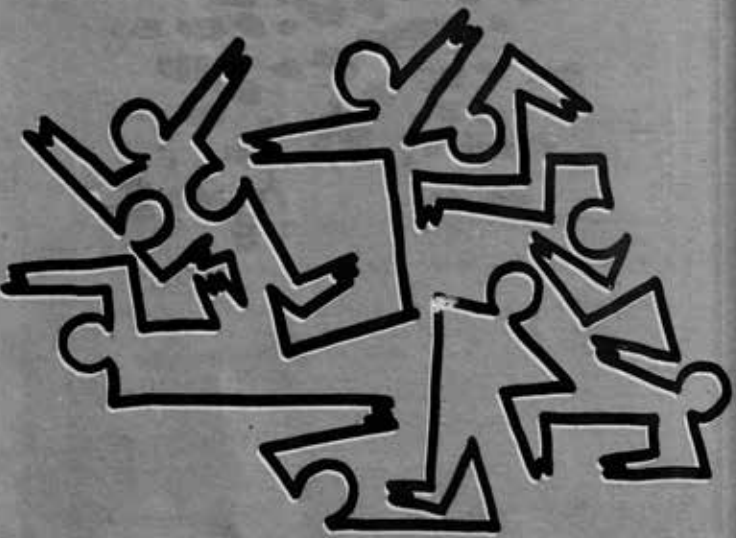
အရောင်တူသည့် ပန်းရံကလေး၊ ချည်နှောင်ခဲ့သည့် ရာသီများ၊ မြိုင်ခိုင်ခဲ့သည့် အိပ်မက်များ၊ ပြန့်ကျဲသွားမည့် မျိုးဆက်များ၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်မရနိုင်တော့မည့် နှလုံးသားအားလုံးကို သဘာဝတရားနှင့် ကံကြမ္မာ၏ လက်ကို ပုံအပ်၍....။

သေတ္တာ၊ အိပ်ရာလိပ်နှင့် စာအုပ်ခြင်းတောင်းများ သယ်ဆောင်လာသော ဆိုက်ကားတစ်စင်းသည် မင်္ဂလာလမ်း (၇၃)လမ်းပေါ်တွင် ခွဲခွာခြင်းတေးတစ်ပုဒ်ကို နှာခံရင်း ကျောင်းနှင့် ဝေးရာဆီသို့ တစ်ရွေ့ရွေ့....

အသံများအားလုံး သူ့အတောင်ပံ သူ့ဖြန့်ကာ တစ်နေရာဆီသို့ ပျံသန်းသွားကြသည်။ ကျွန်တော့်နှုတ်ထဲတွင် ကြေကွဲဖွယ် ခေါင်းလောင်းထိုးသံများကို ကြားနေရသလို....

မျိုးငြိမ်းစေ့ ကြေးရေသောက်တဲ့ည

ကြေးရေသောက်တဲ့ည
ချိုငြိမ်းဆွေ

လူနာ

ကြေးရည်သောက်တဲ့ည
ချိုငြိမ်းဆွေ

ပူလောင်တဲ့ အဆောင်ရဲ့ အခန်းကျဉ်းလေးထဲကနေ အပြင်ကို ထွက်လိုက်
တော့ အေးစိမ့်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ဆီးကြိုလိုက်တာများကွယ်။ ကြည့်စမ်း
ပါဦး၊ တစ်လောကလုံး ဩကာသရော သတ္တပါ အိပ်စက်နေကြတယ် ထင်ပါ
ရဲ့။ သစ်ပင်တွေ၊ အိမ်တွေကလည်း အရိပ်မည်းကြီးတွေနဲ့။ ဘေးအိမ်က ရေနံ
ချေး သုတ်ထားတဲ့ သစ်သားနံရံပေါ်မှာ လေးဆယ်ဝပ် မီးလုံးဝါဝါ တစ်လုံးပဲ
လင်းနေတော့ အလင်းအဝါနဲ့ အမှောင်အနက်တွေပဲ အရောင်ရှိရဲ့။

ညမွှေးပန်းရနံ့လေးက ညဦးပိုင်းက ရလိုက်သေးတယ်။ အခုတော့
ပြန်လည် အိပ်စက် သွားကြပြန်ပြီ။ အုန်းပင်၊ သစ်ရက်ပင်၊ ကွမ်းသီးပင်တွေ
ကလည်း မည်းနက်နက် တချို့ရယ်၊ အဝါရောင်မီးလုံးကြောင့် ဝါတာတာ
တချို့ရယ်၊ သိပ်မြင့်တဲ့ အုန်းလက်တွေအောက်ဘက် မျက်နှာပြင်တစ်ခြမ်းက
အဝါရောင်အလင်းနဲ့ တစ်ခြမ်းက မည်းမှောင်နေတာရယ်၊ ခပ်သေးသေး
အုန်းပင်ပေါက်စရဲ့ ထောင်မတ်နေတဲ့ အုန်းလက်ကို အလင်းရောင်ဝင်ပြီး
ညအမှောင်ရဲ့ နောက်ခံမှာ ထင်းနေတာရယ်၊ ပြီးတော့ ဒီညမှာ စကြားရတဲ့

မိုးပေါက်ကျသံ တဖြောက်ဖြောက်ရယ်၊ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ညရဲ့ အိပ်စက်မှု ရယ်ကဖြင့် ငါ့အခန်းထဲမှာ ချိတ်ထားတဲ့ 'ဟင်နရီ ရူးဆိုး' ရဲ့တောကြီးထဲက 'မြွေအလမွယ်ဆရာမ' ပန်းချီကားကို ကြည့်နေရ သလိုပါပဲ။

ဘယ်က မျက်စိလည်လာမှန်းမသိတဲ့ အချိန်အခါမဲ့ မိုးကလည်း ပြင်း ပြင်းထန်ထန် မဟုတ်ပေမယ့် မိုးစက်တွေမှန်း သိအောင်တော့ ဖြောက်.... ဖြောက်.... ဖြောက်နဲ့ သွပ်မိုးပေါ်သစ်ရွက်ပေါ် ကျဆင်းနေပါရဲ့။ 'ရူးဆိုး' ရဲ့ ပန်းချီကားထဲမှာတော့ အလမွယ်ဆရာမမှာ မြွေတွေ လာနေလိုက်ကြ တာ လည်ပင်းမှာရော၊ သစ်ကိုင်းပေါ်မှာရော၊ မြက်တောထဲမှာရောပါပဲ။ ငါ့နားမှာတော့ ခြင်တွေပဲ တဝီဝီနဲ့ ရှိနေကြရဲ့။ ရူးဆိုးရဲ့ တောကြီးလောက် မနက်ပေမယ့် ငါ့ရှေ့က သစ်ပင်တွေကလည်း ထူထပ်ပါတယ်။ သူ့ပန်းချီ ကားထဲမှာ တောကြီးရဲ့ မာယာတွေ ပြည့်နေသလို ငါ့ရဲ့ ဟောဒီညမှာလည်း မာယာတွေ ပြည့်နက်လို့ ပေါ့လေ။ ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ ညဦးပိုင်းက ညမွှေး ပန်းရနံ့လေးရယ်၊ မွေးမှိန်သွားတဲ့ ကြယ်ကလေးတွေရယ်၊ တစ်ကောင်တည်း အော်နေတဲ့ ပုရစ်ကလေးရယ်၊ သစ္စာပျက်သွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ရယ်ဟာ ဟောဒီညရဲ့ မာယာတွေပေါ့။ သူငယ်ချင်း မိတ္တီလာကိုဖူးဆေ ပြောသလို မြွေ တစ်ကောင်လို့ ခွေနေတဲ့ ညရဲ့ လေလည်း ပါတာပေါ့လေ။

ဟင်နရီရူးဆိုးရဲ့ ပန်းချီကားထဲမှာတော့ လမင်းကြီးက ဝင်းဝင်းဝါ လို့။ သစ်ပင်တွေမှာ ဝင်းနေတဲ့ အလင်းရောင် ဝါဝါတွေကလည်း လမင်းကြီး ရဲ့ အရောင်တွေပေါ့။ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျောင်းသင်ခန်းစာ ကဗျာတစ်ပုဒ် ထဲကလို ရွှေစက် ရွှေဖြောက် ရွှေရည်တွေ သောက်နေလိုက်ကြတာ။ ငါ့ညရဲ့ သစ်ပင်တွေကတော့ လျှပ်စစ်မီး ဝါကျင့်ကျင့် အရောင်တွေ ဝင်နေတော့ ကြေးဝါရောင်တွေပဲ တောက်နေလေရဲ့။ ကြေးစက် ကြေးပြောက် ကြေးရည် သောက်နေကြတာပေါ့။ လဆန်းည တစ်ညဆိုတော့ ဟောဒီလို သန်းခေါင်

ကျော်တော့ လကလည်း ဘယ်မှာ သွားအိပ်နေတယ် မသိပါဘူး။ ငါ့မျက်စိ မြင်ကွင်းထဲမှာ မတွေ့တော့ဘူး။ ပျောက်နေပြီ။

မိုးစက်တွေကျတာ ပိုပြီး စိပ်လာသလိုပဲ။ ကြောင်တစ်ကောင် အော် နေပြန်ပြီ။ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ငိုသံနဲ့တူအောင် ကြောင်တွေကို ဘယ် သူကမျှား သင်ပေးခဲ့သလဲ မသိဘူး။ ကျားဆရာ ကြောင်တဲ့။ ကြောင်ရဲ့ဆရာ ကရော။ နည်းနည်းလေး ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာပြီ။ မိုးစက်တွေ ပိုကျလာပြီး ချမ်းလာတာ မိုးလင်းခါနီးလို့များလား မသိဘူး။ ချမ်းအေး လာတာနဲ့အမျှ ငါ့ရှေ့က သစ်ပင်တွေက ပိုပိုပြီး တောနက်လာနေပြီ။ ဟောဒီအခန်းမှာ နေခွင့် ရမယ့် အချိန်လေးကလည်း မကြာခင် ကုန်ဆုံးသွားတော့မှာပေါ့။

မနက်ဖြန် ဟောဒီအဆောင်ကနေ အားလုံး စွန့်ခွာရမယ်။ ဒီအဆောင် လေးမှာ ဒီည နောက်ဆုံးအိပ်စက်ခွင့် ရကြခြင်းပါပဲ။ လူတစ်ယောက် သစ္စာ ပျက်လိုက်တာနဲ့ လူတစ်စုဟာ ကစဉ့်ကလျား လွင့်စဉ်သွားရတဲ့ အဖြစ်ကို ခံစားနေကြတယ်။ ညီအစ်ကိုလို ချစ်ခင်မှုတွေနဲ့ အေးအတူ ပူအမျှ နေထိုင် လာခဲ့ကြတဲ့ ငါတို့ချည်း နေခဲ့တုန်းက ဘာပြဿနာမှ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါဘူး။ ဒီဇာတ်လမ်းရဲ့ ဇာတ်လိုက် ဟောဒီအဆောင်ကို ရောက်လာတာက စတာ ပါပဲ။ ဘယ်နေ့လဲလို့တော့ မမှတ်မိဘူး။ သူ့အခန်းဝမှာ တိုင်းရင်းသားနာမည် လိုလို တစ်ခုကို မြေဖြူနဲ့ ရေးထားတာကိုတော့ သတိပြုမိရဲ့။ ရိုးရိုးသားသား မျက်နှာပေးမျိုးနဲ့ပါပဲ။ အဆောင်ပိုင်ရှင်ဆီက ကြားရပြန်တော့ စာရေးဆရာ၊ လုံးချင်းဝတ္ထု ရေးမလို့၊ သူ့အစ်ကိုက ထုတ်ဝေသူ။ တံခါးက နာမည်က သူ ကလောင်နာမည်တဲ့။ ငါတော့ ကြားလည်း မကြားဖူးတဲ့ နာမည်ရယ်။ မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုတိုလည်း ဒီနာမည်နဲ့ မဖတ်ဖူးတာရယ်ကြောင့် လုံးချင်းဝတ္ထု ရေးမလို့ ဆိုတော့ ငါ့အဖို့တော့ တော်တော် ထူးဆန်းနေမိတယ်။ ဘာပဲပြောပြော တစ်မိုး အောက်မှာ အတူနေသူတွေဆိုတော့ ကြာတော့လည်း ရင်းနှီးကြတာပေါ့လေ။

အထူးသဖြင့် သူက စာအုပ်လေး ဘာလေး ဖတ်တယ်၊ အနုပညာ ဝါသနာ ပါတယ်ဆိုပြီး ငါတို့အခန်းနဲ့ကတော့ အရင်းနှီးဆုံးပေါ့။ ပန်းပုဆရာရယ်၊ ဂစ်တာသမားရယ်၊ ငါရယ် စုစုပေါင်း အခန်းထဲက 'ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံးအမအောက်' ဌ နေထိုင်ကြသော ဆင်၊ မျောက်၊ ခါ ညီနောင်သုံးဦး ဆိုတဲ့ စာတန်းကို ဖတ်ပြီး သူက မေးတယ်။ "ကျွန်တော်ကတော့ ဘာလဲဗျာ" ဆိုတော့ ငါက အမှတ်တမဲ့ ပါပဲ။ "ကျားပေါ့" လို့ ပြောလိုက်တယ်။

နောင်တော့လည်း သူဟာ တကယ်ပဲ ကျားတစ်ကောင် ဖြစ်နေခဲ့တာ ပါပဲ။ တစ်ရက်မှာ သူ့အခန်းဖော် အင်္ကျီပျောက်တယ်။ အဆောင်မှာ အင်္ကျီ ပျောက်တယ်ဆိုတာ ရေထဲ 'ခဲလုံး' ကျတာလောက်တောင် မထူးဆန်းတာမို့ "ဟုတ်လား" ဆိုတာလောက်ပါပဲ။ နောက်တော့ ရက်ခြား ဆိုသလိုပါပဲ။ ဂျီတီအိုင်ဆင်း ကန်ထရိုက်နှစ်ယောက်က ပုဆိုးတွေ ပျောက်တယ်။ မန္တလေး က ကုန်ဝယ်တဲ့ ကိုယ်စားလှယ် အင်္ကျီပျောက်တယ်။ ရူပဗေဒကျောင်းသား အင်္ကျီတွေ ပျောက်တယ်။ ငါတို့အဖို့တော့ ဘာမျှ မထူးဆန်းပါဘူး။ တို့အခန်း လည်း ခိုးလုည့်ပါဦးလို့တောင် အော် အော် နေလိုက်သေးရဲ့။ တစ်ရက်ကျ တော့ ငါတို့အခန်း အခိုးခံလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် မိုးကုတ်က အလည်လာ တဲ့ သူငယ်ချင်းအင်္ကျီပဲ ပါသွားတယ်။ အကုန်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ နှစ်ထည်ပဲ ဆိုတော့ သူကလည်း ပြုံးပြုံးပါပဲ။ ယူပါစေတဲ့။ ဒါပေမယ့် အခန်းထဲမှာထားရင်း ပျောက်သွားတာဆိုတော့ အဆောင်ပိုင်ရှင်လည်း စိတ်ညစ်သွားတယ်။ ပျောက် တဲ့ပစ္စည်းတွေက သူတို့ဟာ ဒီအဆောင်က လူတစ်ယောက်ရဲ့ ယူဆောင်ခြင်း ကို ခံရတာပါလို့ ညွှန်ပြသွားကြရဲ့။ တစ်ဆောင်လုံး နည်းနည်းတော့ လှုပ်ခတ် သွားကြတယ်။

မကြာပါဘူး။ တစ်ပတ် မပြည့်ခင်မှာတင် ထိခိုက်လောက်အောင် ဒုတိယအကြိမ် အခိုးခံလိုက်ရပြန်တယ်။ ငါတို့က အလှည့်ကျ ပြီးသွားပြီ ထင်

နေတာ။ ကျားတွေဟာ သူတို့သားကောင်းကို နောက်နေ့မှာ လာစားတတ်သေး ကြောင်းကို လက်တွေ့ပြလိုက်တာ ထင်ပါရဲ့။ ပန်းပုဆရာကတော့ ပြောတယ်။ ဒီတစ်ခါ ခိုးသူအဖြစ် မဟုတ်တော့ဘူး။ ငါတို့ အဖြစ်တဲ့။ ဟုတ်ပါတယ်။ ငါတို့က အခြားအခန်းတွေလို အော်ကျယ် အော်ကျယ် မလုပ်ပါဘူး။ ဒီတစ်ခါ မိရင် ရိုက်မယ်၊ နှက်မယ်၊ တွေ့မယ်လို့လည်း မကြိမ်းမောင်းပါဘူး။ ခံလိုက်ရ ပြန်ပြီလို့ သတင်းပေးရုံလောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် အိပ်ရာဘေး ခေါင်းအုံးအောက် မှာ ထားတာတွေ ပျောက်သွားတယ်ဆိုတော့ မုဆိုးတွေ ပြောသလိုဆို စွတ် ကြောင်းကြီးက ထင်းလို့။ မြေလျှိုး မိုးပျံခြင်းကလွဲရင် အခန်းထဲ ဝင်ယူမှ ရတာ။ ဒီအခန်းထဲ ဝင်တာ၊ ထွက်တာကလည်း အဲဒီ ဇာတ်လိုက်တစ်ယောက် တည်း။ ဘယ်နှား ဘာရှိ သိတာလည်း သူပဲ။ အဆောင်ပိုင်ရှင်က စပြီး တစ် ဆောင်လုံး ရိပ်မိနေကြတယ်။ အဆောင်ပိုင်ရှင်က စိတ်ဓာတ်ကျသွားပြီး တစ်ခါမှ မခေါ်ဖူးတဲ့ အစည်းအဝေး ခေါ်တယ်။ ရပ်ကွက်ကလည်း သိကုန် ပြီတဲ့။ အဆောင် နားမည်ပျက်တယ်။ ဒီတစ်ခါ ပစ္စည်းပျောက်ရင် အဆောင်ကို ပိတ်မယ်လို့ ကြေညာတယ်။

အဆောင်ပိုင်ရှင် လင်မယားက ငယ်ငယ်ပဲ။ သဘောကောင်းတယ်။ အားလုံးနဲ့ အဆင်ပြေတယ်။ ကိုယ့်အိမ်လို့ပဲ။ လခ မပေးလည်း ငါးလ ခြောက် လ နေလိုက်တာပဲ။ ရေကို ကုန်နိုင်ရုံ သောက်ပါတို့။ အိမ်သာ တက်ပြီးလျှင် တံခါးပိတ်ပါတို့။ ဆယ်နာရီထိုးလျှင် မီးပိတ်ပါတို့ စာတွေလည်း ရေးမထား ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် တို့အခန်းကိုတော့ သည်းအခံဆုံးပါပဲ။ ပန်းပုဆရာက ပြဿတင်ဖို့ ရက်နီးရင် တဒေါက်ဒေါက်နဲ့ ကျောက်ဆစ်တဲ့အသံ၊ ကိုဦးရဲ့ ဂစ်တာစကေးလ် ကျင့်သံတွေကို အဆောင်သားတွေနဲ့အတူ ပိုင်ရှင်လင်မယား ကလည်း ကောင်းကောင်းကြီး အောင့်နိုင်ထားတယ်။ ဒီတော့ ငါတို့ အပါ အဝင် အားလုံး ဒီအဆောင်ကလေးကို စွန့်လွှတ်ရမှာ ကြောက်တယ်။ ဒါ

ကြောင့်ပဲ ဇာတ်လိုက်ကို နောက်တစ်ခါ ထပ်မလုပ်ပါစေနဲ့လို့ အိပ်ရာဝင်တိုင်း ငါတို့အားလုံး မေတ္တာပို့ရတယ်။

ဒါပေမယ့် ဇာတ်လိုက် သစ္စာပျက်သွားတယ်။

ငါတို့ရဲ့ စေတနာ၊ မေတ္တာတွေအပေါ် အေးအေးနေတတ်တဲ့ ဆင်၊ မျောက်၊ ခါ တို့ရဲ့ သဘောကောင်းမှုအပေါ် အနိုင်ကျင့်ပြီး တတိယအကြိမ် မြောက် ခိုးလိုက်တယ်။ နောက်ဆုံးပစ်မှတ်က ငါဖြစ်နေတော့တယ်။ သူ့ အခင် ဆုံးက ငါတဲ့။ ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ငါ့ကို နောက်ဆုံးမှ ခိုးခြင်းနဲ့ သူ့ရဲ့ခင်မင်မှုကို ပြလိုက်တာ ထင်ပါရဲ့။ ငါ့ပစ္စည်းတွေကို ဒီလို ရှောင်နေလို့လည်း ဘယ်သူ ခိုးတယ်ဆိုတာ အားလုံးထက် ကြိုပြီး ငါ သိနေ နှင့်တာပေါ့။

တစ်ရက်ကျတော့ ငါတို့ ဆင်၊ မျောက်၊ ခါ သုံးကောင် နေမြင့်မှ အိပ်ရာက ထပြီး အဆောင်က ထွက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဇာတ်လိုက်က မရှိပါဘူး။ ကိုဦးက ခိုးသူကို အတိအကျ သိချင်နေတယ်။ သူက ဘာသာပြန် စပိုင်ဝတ္ထုတွေ အဖတ်များတော့ မနက် အဆောင်ကထွက်ရင် တစ်ပေါက် တည်းသော ငါတို့ အခန်းတံခါး အောက်ခြေမှာ ‘ဆယ်လိုတိပ်’ အကြည် လေးတွေ စီပြီး ကပ်တယ်။ ပြန်လာရင် အဲဒါကို ကြည့်ပြီးမှ တံခါးဖွင့်တယ်။ ရက်နှစ်ဆယ်လောက် အကြာအထိ ‘တိပ်’ လေးတွေက ပြန်လာရင် ကပ် လျက်ပါပဲ။ ‘တိပ်’ဖိုး ဆယ်ငါးကျပ်လောက် ကုန်တာပဲ အဖတ်တင်ထယ်။ ဘာပစ္စည်းမှလည်း မပျောက်ပါဘူး။ အဲဒီရက်ကတော့ ငါတို့ ပြန်အလာမှာ ကပ်ထားခဲ့တဲ့ ‘တိပ်’ အကြည်စလေးတွေက ကွာနေပြီ။ ဆဌမအာရုံတွင် မကပါဘူး။ နဝမရော၊ ဒသမ အာရုံတွေ အရပါ အဝတ်အစားတွေ အခိုးခံရ ပြီလို့ ကြိုသိလိုက်ရတယ်။

အတိအကျပါပဲ။ ငါ့အိပ်ရာအောက်ကို လှန်ကြည့်တော့ အ

ဝယ်ပေးသွားတဲ့ သေနတ်သုံးလက်တံဆိပ်နဲ့ အင်္ကျီလေးထည်က မရှိတော့ ဘူး။ အမေ ဝယ်သွားပေးတဲ့ အင်္ကျီတွေဆိုတော့ ငါ့ဒေါသ လွှတ်ထွက်သွား တယ်။ ဆူဆူညူညူပဲ အခိုးခံရကြောင်း ပြောဆိုမိတော့ တစ်ဆောင်လုံးနဲ့ အဆောင်ပိုင်ရှင်ပါ သိသွားတယ်။ ငါကလည်း ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးအကြိမ်ပါ လား ဆိုတာ ရုတ်တရက် မေ့သွားတော့ အဲဒီညမှာပဲ အဆောင်အစည်းအဝေး ခေါ်တယ်။ တစ်လ နေခွင့်ပေးပြီး အဆောင်ပိတ်လိုက်ပြီလို့ ပိုင်ရှင်က ဝမ်းနည်း စွာနဲ့ပဲ ကြေညာလိုက်တယ်။ တကယ်တော့ အဆောင်ပိုင်ရှင်က မပိတ်ချင်ပါ ဘူး။ မခိုးတော့အောင် ဖိအားပေးလိုက်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဇာတ်လိုက်က ဇာတ် တူသား စားလိုက်တယ်။ ဟင်္သာကိုးသောင်းတော့ မပျက်ပါဘူး။ လူကိုးယောက် ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်ရတော့မယ်။ အဲဒီ နောက်ဆုံး အစည်းအဝေးမှာ အားလုံးရဲ့ မျက်လုံးတွေက သူ့ဆီမှာ။ အဆောင်ပိုင်ရှင်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်ပြီး အားလုံးကို အခွင့်အရေးတစ်ခု ကြေညာပေးတယ်။

“သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ။ ခိုးတဲ့သူဟာ ခင်ဗျားတို့ထဲကပဲ။ အဲဒီတော့ အားလုံး ဒုက္ခမရောက်ရအောင် ပစ္စည်းတွေကို ယူမိတဲ့သူဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဝန်ခံလိုက်ပါ။ ဒါမှမဟုတ် အလိုက်တသိ အဆောင်က ထွက်သွားလိုက်ပါ။ အဆောင်ကို မပိတ်ဘဲ ဆက်ထားပေးပါ့မယ်” လို့ တစ်လအတွင်း ဝန်ခံနိုင် ခွင့်နဲ့ ထွက်သွားခွင့် ပေးလိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့် ဟောဒီ နောက်ဆုံးညအထိ ဝန်ခံခဲ့ပါဘူး။ ထွက်လည်း ထွက်မသွားပါဘူး။ အားလုံး စိတ်ဆင်းရဲနေတယ်။ မနက်ဖြန်ဆို အဆောင်က ထွက်ကြရမယ်။ အခန်းအားလုံး မီးပိတ်ထားပေမယ့် မအိပ်ကြသေးပါဘူး။ ဟောဒီညကို သက်ပြင်းတွေနဲ့ တည်ဆောက်နေကြတယ်။ အဆောင်ပိုင်ရှင်က အဲဒီဇာတ်လိုက် မပါဘဲ ကျန်တဲ့သူတွေကို ပြောတယ်။ “ငါ သူ့ကို ခြောင်ပဲ ဖွင့်ပြောပြီး ထွက်ခိုင်းလိုက်မယ်” တဲ့။ ကျန်တဲ့ အဆောင်သားတွေက သဘော

တူကြတယ်။ ငါတို့ ဆင်၊ မျောက်၊ ခါက ဒီလို မလုပ်စေချင်ဘူး။ သူ ဘယ် လောက်ရိုင်းရိုင်း လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့ အချက်ကို လေးစားတယ်။ အဆောင်နေသူ အချင်းချင်း၊ အဆောင်လခ မှန်မှန်ပေးနိုင်သူ အချင်းချင်း လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မမိဘဲနဲ့ ခင်ဗျား အင်္ကျီတွေ ခိုးတယ် မဟုတ်လားလို့ လုံးဝ မမေးနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် အဆောင်ပိုင်ရှင် ဦးဆောင်ပြီး ကိုးယောက် မဲခွဲတယ်။ ဖြောင်ပဲ မဲပေးကြတော့ ဆင်၊ မျောက်၊ ခါ ရယ်၊ ရုံးလုလင် ကိုစံရွှေရယ်၊ ရူပဗေဒကျောင်းသားရယ်က သူ့ဘက်က လိုက်တယ်။ ကိုးယောက်မှာ ငါးယောက်က ကာကွယ်တော့ ဇာတ်လိုက် ကံကောင်းပြန်တယ်။ မန္တလေးက ကုန်အဝယ်တော်က ပြော ထယ်။ “ခင်ဗျားတို့ ဆင်၊ မျောက်၊ ခါ ကတော့ အနုပညာသမားတွေဆိုတော့ ခပ်ကြောင်ကြောင်မို့ ထားပါတော့ဗျာ။ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ ဟိုနှစ်ယောက်က တော်တော် သဘောကောင်းနေကြတယ်။ ဒီကောင် မထွက်ရင် တစ်ဆောင် လုံး ထွက်ရတော့မှာ။ ကိုစံရွှေ၊ ခင်ဗျားကို ဘယ်အဆောင်ကမှ ငှားမှာ မဟုတ် ဘူး”တဲ့။ နောက်ဆုံး အားလုံးက ငါ့ကို တောင်းဆိုကြတယ်။ မင်းနဲ့ အရင်းနှီး ဆုံးမို့ မင်းနည်းမင်းဟန်နဲ့ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ်တော့ ဒီကောင်ကို ဝန်ခံခိုင်း ကြည့်ရမယ်တဲ့။ ရှစ်ယောက် တစ်ယောက်ဆိုတော့ ငါက လိုက်လျော လိုက် ရတယ်။

ငါက မဟောသဓာ မဟုတ်ပါဘူး။ မဟောသဓာလိုလည်း အများရှေ့ မှာ တရားမစီရင်ပါဘူး။ တစ်ရက်၊ ညမိုးချုပ်ချုပ်မှာ သူက မခေါ်ရဲလို့ စကား မပြောကြတဲ့ ကြားကနေ အင်းလျားကန်ပေါင်ပေါ်ကို ခေါ်ပြီး မေးတယ်။ ရှင်းရှင်းပါပဲ။ “ကဲ.... ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာမှ ပြောစရာ မလိုဘူး။ ရက်စံ အော် နိုး တစ်လုံးသာ ဖြေတော့”လို့ ဆိုတော့ “နိုး”တဲ့။ ဒါတွင် မပြီးသေးဘူး။ မျက်ရည်တလည်လည်နဲ့ စကားတွေ ရှည်နေသေးတာ။

ငါက သိနဲ့နေပြီးသားပဲ။ တော်ပြီ၊ ဘာမျှ ပြောမနေပါနဲ့ ဆိုပြီး အဆောင်သား တွေကိုတော့ “နိုး”တစ်လုံးပဲ ပြန်ပြောခဲ့ရတယ်။

အဆောင်ရဲ့ ပဉ္စမအကြိမ်၊ ငါတို့အခန်းရဲ့ ပထမအကြိမ် အစိုးခံရ တုန်းက စည်သည်ပစ္စည်းတွေကို လုပ်တယ်။ အကုန် ယူနိုင်ရန်နဲ့ နှစ်ထည်ပဲ ယူတယ်။ ဒုတိယအကြိမ်မှာ ငါ့ပစ္စည်းတွေချန်ပြီး မျောက်နဲ့ ခါရဲ့ပစ္စည်း နည်းနည်းယူတယ်။ တတိယအကြိမ် နောက်ဆုံးကျမှ ငါ့ပစ္စည်းတွေကို ခေါင်း အုံးအောက်ကနေ ယူသွားတာ။ ပြီးတော့ ဟောဒီ တစ်ဆောင်လုံး ငါက လွဲရင် အဲဒီ ဇာတ်လိုက်တစ်ယောက်ပဲသိတဲ့ ငါ့ရဲ့ လက်စွပ်ပါးပါးလေး တစ်ကွင်း။ ‘အာရှတိုက်ရဲ့ အလင်းရောင်’ စာအုပ်ကို ဖုံးထားတဲ့ အဖုံးကြား ထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ အဲဒီလက်စွပ်လေးကို ယူသွားတာ။ မျောက်နဲ့ခါတောင် ငါက အသိ မပေးရဲဘူး။ ဒါကို သိရင် တန်အောင် အရိုက်ခံရလောက်တယ်။ သူသိပ်ပြီး ချစ်ခင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ငါ့ကို နောက်ဆုံးကျမှ အိတ်နဲ့ လွယ်သွား တော့တာကိုး။

အဆောင်မှာ ပစ္စည်းတွေ စပျောက်တုန်းက ငါတို့က သူ့ကို အဆောင် မှာ အနေများလို့ သော့အပ်ထားခဲ့တာ။ ငါတို့အခန်း အစိုးမခံရခင်လေးမှာပဲ သော့ ပြန်အပ်သွားခဲ့တယ်။ ငါတို့အခန်း ဒုတိယအကြိမ် ပျောက်ပြီး တစ်ပတ် လောက်နေတော့ တစ်ညမှာ ဇာတ်လိုက်တစ်ယောက် အရက် အတော်မူးပြီး ပြန်လာတယ်။ တစ်ဆောင်လုံး အိပ်နေကြပြီ။ ငါတစ်ယောက်ပဲ အိပ်မပျော်ဘဲ ကျန်နေတာ။ အလဲလဲ အပြိုပြိုနဲ့ အခန်းထဲဝင်သံတွေ ကြားရပြီး မကြာခင် ဟောက်သံတွေ ကြားလာရတော့ အဆောင်တံခါးကို ငါပဲ ပိတ်ရတော့မှာပါ လေ ဆိုပြီး မီးဖွင့်၊ အပြင်ကို ထွက်လိုက်တော့ သူ့အခန်းမှာ တံခါးဖွင့်ပြီး သော့ခလောက်ကို ဖြုတ်ယူ မသွားဘူး။ သော့တံကလည်း တန်းလန်းပဲ။ တစ်ချောင်းတည်းရှိတဲ့ သော့တံက နှစ်ချောင်း ဖြစ်နေတယ်။ အပ်ချိတ်ထဲမှာ

ထည့်တွဲထားတဲ့ အပိုသော့တံက လမ်းဘေး ကုလားဆိုင်မှာ ထပ်လုပ်ထားတာမျိုးဆိုတော့ ငါလည်း ရုတ်တရက်ပဲ ဘယ်အရာက စေ့ဆော်တယ် မသိပါဘူး။ ငါ့အခန်းက သော့ခလောက်ကို ဖျပ်တံပြီး သူ့ရဲ့ ပိုနေတဲ့ သော့နဲ့ အသာလေး ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘုရားရေ အလွယ်တကူပါပဲလား။ အဲဒီတစ်ညလုံး သူ့ရဲ့ ပက်စက်မှုအပေါ် အံ့သြပြီး အိပ်လို့ မပျော်ခဲ့ဘူး။ သူ့ဆီသော့အပ်ထားတုန်းက အပြင်ကိုယူပြီး သော့တူ ထပ်လုပ်ထားခဲ့တာကိုး။ ဒါကြောင့် တတိယအကြိမ်ဟာ မဝေးတော့ဘူးဆိုတာ သိရက်နဲ့ မလုပ်လောက်တော့ပါဘူးလို့ တွေးရင်း ခံကြည့် လိုက်ရတာပါပဲ။ နောက်နေ့တွေ ကျတော့ သော့တံက တစ်ချောင်းတည်း ပြန်ဖြစ်သွားရော။ ငါ ဘယ်သူမှ ဒီနေ့ထိ ပြောမပြ ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ့ရဲ့ အားနာမှု၊ ညီမျှစေချင်မှုတွေက ဘာမျှ အထောက်အကူ မပြုလိုက်ဘူး။ ငါတို့ရဲ့ ခင်မင်မှု၊ တန်ဖိုးထားမှု၊ သစ္စာရှိမှု၊ ဘာသာတူခြင်း နားလည်မှုတွေကို သူက စတေးပစ်လိုက်တာပါပဲ။

တကယ်တော့ ဒါဟာ ခိုးမှု မဟုတ်ပါဘူး။ အကြီးအကျယ် သစ္စာပျက်မှုပါပဲ။ ငါတို့ကလည်း ဘာလို့များ တခြားသူတွေလို ဒါဟာ ခိုးမှုပဲ။ ခံရသူ ပီပီ ဒေါသနဲ့ တုန်ပြန်ရမှာပဲလို့များ ဘာကြောင့် ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မတွေးနိုင်ရတာလဲလို့ မသိတော့ပါဘူး။ ဘာပဲပြောပြော လူတစ်ယောက် သစ္စာပျက်လိုက်တာနဲ့ လူတစ်စု ဒုက္ခရောက်ရတော့မယ်။ မနက်ဖြန်မနက်ဟောဒီ အဆောင်ကနေ အားလုံး ထွက်ခွာကြရတော့မယ်။ ထူးဆန်းတယ်။ ဇာတ်လိုက်အပါအဝင် ဆယ်ယောက်စလုံး နောက်ဆုံးညအထိ ဟောဒီ အဆောင်ကို ဖက်တွယ်နေကြတုန်းပဲ။ ဒါပေမယ့် ကောင်းကောင်း အိပ်ပျော်နေတာကတော့ ဇာတ်လိုက်တစ်ယောက်ပါပဲ။ တစ်ရက်ထက် တစ်ရက် ညစ်နွမ်းပြီး အရောင်တွေ မှိန်မှိန်လာတဲ့ သူ့မျက်နှာရယ်၊ ကြွေမှုတ်ပြတ်နေတဲ့ သူ့ရဲ့ သိက္ခာရယ်ကို ဖက်တွယ်ထားရင်း ပေါ့လေ။

ညကလည်း ပိုလို့ ပိုလို့ နက်ရှိုင်းလာနေတယ်။ မကြာခင် ငါတို့ ဆင်၊ မျောက်၊ ခါလည်း ခဏ ခွဲနေကြရဦးတော့မယ်။ ငါတို့ ထွက်ခွာသွားတဲ့အခါ ဟောဒီ အဆောင်လေးက ငါ့အတွက် သမိုင်းဟောင်းတစ်ခုကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်တော့မှာပါ။ ငါ့ရော ဟောဒီအဆောင်လေးမှာ ဘာတွေ တိုးတက်ခဲ့သလဲ။ ဘာတွေ ဆုံးရှုံးခဲ့လဲ။ ငါတို့မြို့ ပြန်တုန်းက ရိုက်လာခဲ့တဲ့ အင်းဝခေတ် နံရံပန်းချီတွေ မှီတက်ပြီး ပျက်စီးသွားခဲ့တယ်။ ဝတ္ထုတိုနှစ်ပုဒ် မဂ္ဂဇင်းထဲ ပါဖူးတယ်။ ဘာသာပြန်စာအုပ်တွေ ဖတ်ရင်း တပ်ကြပ်ကြီး စတိုင်းနားနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ဖူးတယ်။ လင်းယုန်တွေနဲ့အတူ မြေကို ဆင်းသက်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒတ်(စ်) ပစ်နဲ့အတူ ပင်လယ်ကြမ်းပြင်အောက်ခြေကို လိုက်ဖူးတယ်။ အဲဒီ ဝတ္ထုတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတဲ့ ကိုဦးဆီကနေ ‘မတ် နော်ဖလာ’ရဲ့ ဂစ်တာစကေးလ် နှစ်ခုကို ချောချောမွတ်မွတ် တီးနိုင်ခဲ့တယ်။ အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေ ပျောက်ဖူးတယ်။ အင်းလျားကန်ပေါင်ပေါ်မှာ လက်တစ်ကမ်းက လွဲလို့ ဘာမျှ မမြင်ရအောင် နှင်းတွေကျတာ နှစ်ခါ ကြုံဖူးတယ်။ ပုဂ္ဂလိက အလုပ်နှစ်ခု ပြောင်းလုပ်ဖူးတယ်။ အလုပ်စာမေးပွဲ တစ်ကြိမ် ဖြေဖူးတယ်။ အခန်းသော့သုံးခါတိတ် ဖျက်ရဖူးတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ‘ရီဒင်’နဲ့ ‘မိုက်ကယ် အိန်ဂျယ်လို’ ဝင်စားတယ် ပြောတဲ့ ပန်းပုဆရာဆီကနေ စူဠဝဂ္ဂပါဠိတော် နှစ်ပိုဒ် ရဖူးတယ်။ သိပ်ချစ်တဲ့ မွေးစားအမေနဲ့ သိပ်ချစ်တဲ့ ရည်းစားကြားမှာ လွဲမှားစွာ ကြားညပ်နေရတဲ့ ကာလတွေကို လက်ထဲ ဆုပ်ကိုင်ရဖူးတယ်။

အဆောင်ပိုင်ရှင် လင်မယားကတော့ မနက်ဖြန်မနက်မှာ ကန့်လန့်ကာ တစ်ချပ်ကို ချလိုက်တော့မယ်။ မနက်ခင်း အလင်းတွေ လာနေပြီလို့ ထင်တယ်။ နေရစ်ခဲ့ပေဦးတော့ ပန်းပုဆရာ ခါငှက်ကြီးပြောတဲ့ ‘ကြာသပတေး၊ သောကြာ၊ ရာဟု’ဆောင်ကလေးရေ။ နေရစ်ခဲ့ပေဦးတော့ ဂစ်တာသမား မျောက်ကြီးပြောတဲ့ ‘ဆို၊ လာ၊ ဒိုး’ အဆောင်ကလေးရေ။

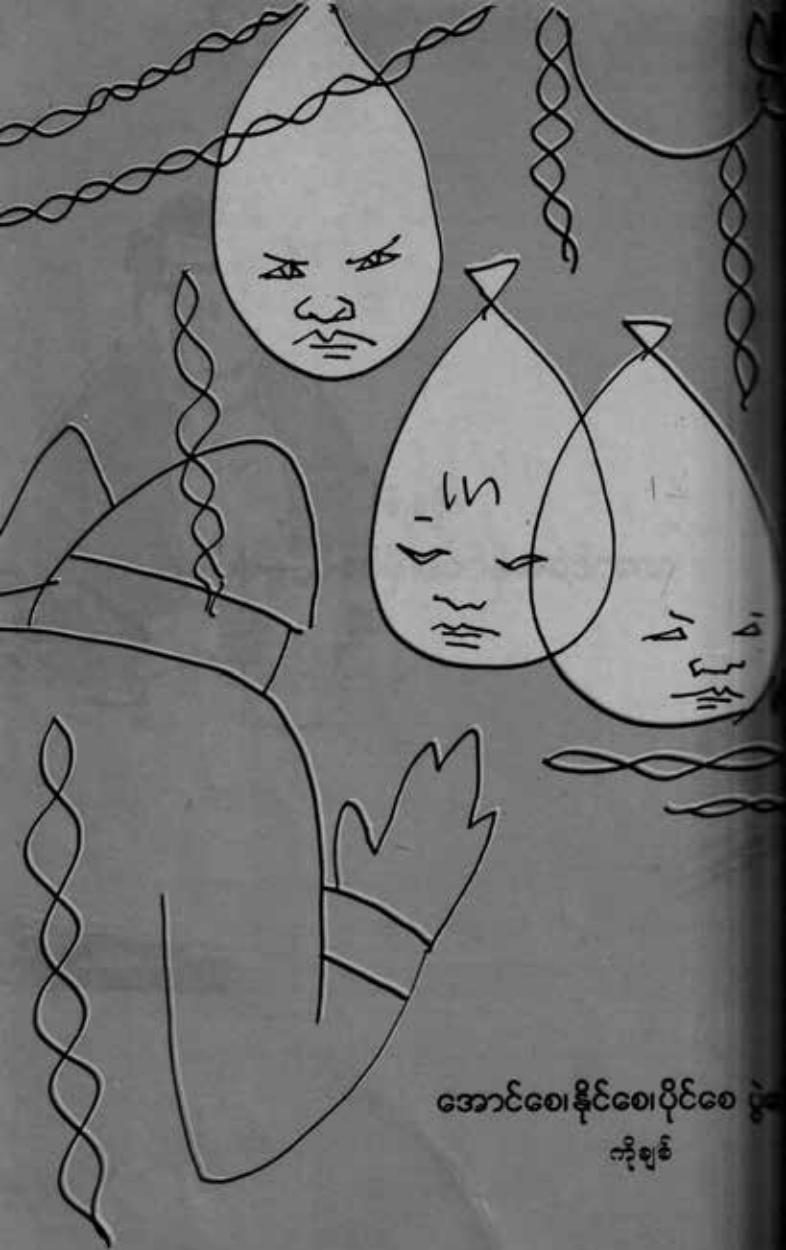
နေရစ်ခဲ့ပေဦးတော့ အိမ်နံပါတ် ၅၆၈၊ အဆောင်လေးနဲ့ သစ္စာပျက်တဲ့
လူတစ်ယောက်ရေ။

“နေရစ်ခဲ့ပေဦးတော့ ကြေးရည်သောက်တဲ့ ညကလေးရေ”

[ပန်းတေသီမဂ္ဂစင်း၊ ပြီ၊ ၁၉၉၆]

ကိုချစ်

အောင်စေ၊ နိုင်စေ၊ ပိုင်စေ ပွဲပေါင်း

အောင်စေ၊ နိုင်စေ၊ ပိုင်စေ ပွဲပေါင်း
ကိုချစ်

အောင်စေ၊ နိုင်စေ၊ ပိုင်စေ ပွဲပေါင်း
ကိုချစ်

ရွာထဲမှာ အလှူပွဲ၊ မင်္ဂလာပွဲ တစ်ခုခု ရှိပြီဆိုရင် သက်ဆိုင်ရာ ကာယကံရှင်
တွေထက် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားတဲ့၊ အလုပ်ရှုပ်တဲ့ လူသုံးဦး ရှိတယ်။

အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော်နေပြီ ဖြစ်သော ဘကြီးနီ၊ မင်းသားကြီး
လို့ခေါ်တဲ့ ကိုဇံရင်၊ နောက်ပြီး ကိုဇံရင်ဆီမှာ ပညာဆည်းပူးနေတဲ့ နောက်လိုက်
ကိုဆယ်တင်။

ရွာလူကြီးဟောင်း ဘကြီးနီကတော့ လူကြီးရောဂါရှိသူပီပီ ရွာထဲမှာ
ဘာပွဲလုပ်လုပ် အဖွင့်စကားလေးတော့ ပြောရမှ ကျေနပ်တယ်။ အရင်ကတော့
ရိုးရိုးနဲ့ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောခဲ့တာပါပဲ။ နောက် ကိုဇံရင်နဲ့ တွဲမိပြီးတော့မှ ဘကြီးနီရဲ့
စကားလုံးတွေ ပိုတောက်ပြောင်လာခဲ့တယ်။ အကိုးအကားတွေ၊ ပါဠိ ပါဠိသား
တွေ၊ ကဗျာလင်္ကာတွေနဲ့ ဝေဆာလာတယ်။

ကိုဇံရင် ဆိုတာက အရင် မုံရွာဇာတ်တစ်ဇာတ်မှာ နောက်ပိုင်း မင်း
သားကြီးနေရာက ကခဲ့ဖူးတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးခြောက်နှစ်က ရွာကို
ပြန်ရောက်ပြီး ရွာက အလှူပွဲ မင်္ဂလာပွဲတွေမှာ မင်္ဂလာစကားပြောတဲ့ အလုပ်
ကို ကျကျနန လုပ်တဲ့သူ။ စာအုပ်စာတမ်းလည်း သူ့ဆီမှာက စုံတယ်။ တော်ရုံ

တန်ရုံ အလှူလောက်တော့ မုံရွာထိ သွားပြီး ဘိသိက်ငှားစရာ မလိုဘူး။ သူနဲ့ ပြီးတယ်။

ကိုဆယ်တင်ကတော့ ကိုဇံရင်ဆီမှာ မင်္ဂလာစကားပြောတဲ့ ပညာကို ဆက်ခံဖို့ တပည့်ခံပြီး ဆည်းပူးနေတဲ့သူ။

မုံရွာ တစ်ဖက်ကမ်း ဆားလင်းကြီးနယ်၊ ဆားလင်းကြီးနဲ့ ကပ်နေတဲ့ ပခုက္ကူ မြိုင် နယ်တစ်ဝိုက်က ရွာတွေမှာ မင်္ဂလာစကားကို တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက် အပြိုင်အဆိုင်ပြောတဲ့ အလေ့အထ ရှိတယ်။ အထူးသဖြင့် ထိမ်းမြား မင်္ဂလာပွဲတွေမှာ တစ်ရွာသူ တစ်ရွာသား ဆိုလိုကတော့ အပြိုင် ပြောကြတော့ တာပဲ။

ရွာလယ်က မုဆိုးမ ဒေါ်တောကြည်ရဲ့ သမီးအငယ်ဆုံး ချောစုရဲ့ မင်္ဂလာဖိတ်စာ ရကတည်းက သူတို့သုံးယောက် ခေါင်းချင်း ရိုက်နေကြပြီ။ ဒေါ်တောကြည် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဖိတ်စာစေရင်းက ဘကြီးနီနဲ့ မင်းသား ကြီးကိုဇံရင်ကို မင်္ဂလာစကား ပြောပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံ သွားသေးတယ်။

“ဘကြီးနီ၊ ဟိုဘက်က ပြောမယ့်သူ အခြေအနေ သိခဲ့ရပြီလား။”

“အေး၊ မနက်က ဖြစ်တီးရွာက ငါ့တူမ ဝမ်းကွဲနဲ့ ညောင်ပင်ကြီး ဆိပ်မှာ တွေ့လို့ ခုံစမ်းတော့ မူလတန်း ကျောင်းအုပ်ဟောင်းတဲ့ကွ။ အတော် တတ် ဆိုပဲ။ အဲဒီဘက် ရွာတွေကတော့ သူ့ လက်ကိုင် ထားရတာပဲတဲ့။ နာမည်က ဆရာ ဦးကျော်ဒွန်းတဲ့။ တောင်ကိုင်းတို့၊ လယ်ရင်းမ တို့ကတောင် သူ့ အားကိုးနေရတာတဲ့”

“မပူပါနဲ့ ဘကြီးနီရာ၊ ကျောင်းအုပ်ဟောင်း မကလို့ မြန်မာစာ ပါမောက္ခကြီး ဖြစ်ပစေ။ ယှဉ်ရဲပါတယ်။ ယှဉ်နိုင်လောက်တဲ့ အတွေ့အကြုံ လည်း ကိုယ့်မှာ ရှိပြီးသားပဲ။ တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် ပြန်လုပ်လိုက်ရင် ခေါင်းထဲ အကုန် ပြန်ရောက်လာမှာပါ။ ခါတိုင်းထက် ပိုပြီး မြိုင်အောင်လည်း

လုပ်ထားပါတယ် ဘကြီးရဲ့။ ဘကြီးနီလည်း ခါတိုင်းနဲ့ မတူအောင် ဖွင့်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်နော်။ သေချာ ပြန်လုပ်ထားဦး”

“အေးပါကွ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ ငကျောက်သမီး မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက စကား လုံးတွေနဲ့ မတူအောင် အကုန် ပြင်ထားပါတယ်”

“ကဲ ဆယ်တင်ရေ၊ ဒီပွဲကတော့ မင်း ပညာယူရမယ့် ပွဲပဲ။ မင်း တစ်သက်တာမှာ ဒီလိုပွဲမျိုး နောက်ထပ် မတွေ့နိုင်တော့ဘူးကွ သိလား။ တော ကျောင်း တောင်ရွာက မင်းဆရာ ဇံရင်နဲ့ ဖြစ်တီးရွာက ဆရာ ဦးကျော်ဒွန်း တို့ကတော့ တတ်သမျှ သိသမျှ အကုန် အန်ထုတ်ကြတော့မယ်။ မင်း ရအောင် ယူတတ်ဖို့ပဲလိုတယ် ငါ့တပည့်”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီပွဲကို အားခံပြီး မျှော်နေတာ။ ဆရာ ကိုဇံရင်နဲ့ ဖြစ်တီးရွာက ဆရာ ဦးကျော်ဒွန်းတို့ ဘယ်လို အားစမ်းကြမလဲဆိုတာ ကြည့်ချင်လှပြီ။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အဆီအနှစ်တွေချည်းပဲဗျ။ သိလား ဘကြီးနီ”

*

မနက် ငါးနာရီထိုးတော့ ရွာကျောင်းက ဘုန်းကြီးငါးပါးကို အာရုံဆွမ်း ကပ်ပြီး သွားပြီ။ ပရိတ်တရားနာ ရေစက်ချပြီး ဘုန်းကြီးတွေ ပြန်ကြွတာနဲ့ မဏ္ဍပ်တိုင်ထိပ် အော်လံကြီးက ဗဒင်နဲ့ စဖွင့်တော့တာပဲ။

‘တို့ကတော့ တို့ကတော့’ ဆိုတဲ့ အသံက အံ့မှိုင်းနေတဲ့ မြူထုကို ဖြတ်ပြီး ရွာနီးချုပ်စပ် လေးပြင် လေးရပ်ကို တပ်လှန့်လိုက်တယ်။ မဏ္ဍပ် ဆိုတာကလည်း သုံးပင် နှစ်ခန်း ဝါးတိုင်ထူပြီး အပေါ်က ထန်းလက်တွေ မိုးထားတယ်။ ဝါးတိုင်တွေမှာတော့ အုန်းလက်တွေ ကပ်ချည်ထားပြီး အရှေ့ ဘက်က နေကာသွားအောင် ဘုန်းကြီးကျောင်းက လိုက်ကာအကြီးတစ်ခု ငှားထားတယ်။

အဲဒီ လိုက်ကာရှေ့ကမှ ရသေ့ကျောင်းနှစ်ခု ချထားပြီး ရှေ့က စားပွဲ ပေါ်မှာတော့ အုန်း ငှက်ပျော ကန်တော့ပွဲတွေ တင်ထားတယ်။ဘုရား ကန် တော့ပွဲ၊ မိဆိုင် ဖဆိုင်ပွဲ၊ အိမ်တွင်းပွဲ။ အဲဒီလို ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ ပွဲတွေက စားပွဲနှစ်လုံး ဆက်ထားတဲ့ အပေါ်မှာ အပြည့်။

အဲဒီ စားပွဲရှေ့မှာက ဖျာကြမ်းတွေ ခင်းထားလိုက်တာ မဏ္ဍပ် အပြည့်ပဲ။

မနက် ရှစ်နာရီခွဲတော့ မုန့်ဟင်းခါး ဆယ်နှစ်ဒယ် အကုန်ပြောင်သွား ပြီ။နောက်လာတဲ့လူ ရေခွေးကြမ်းနဲ့ ပဲကြော်သုတ်ပဲ ချပေးနိုင်တော့တယ်။ လာတဲ့ ပရိသတ်ကလည်း ကြည့်ဦး၊ တောကျောင်း တောင်ရွာ ရွာလုံးကျွတ် ဘုရားရထိ အကုန် လာစားကြတာ။

သတို့သားရွာက ဖြစ်တီးရွာ၊ဖြစ်တီးနဲ့ ရွာနီးချုပ်စပ်ဖြစ်တဲ့ တောင် ကိုင်း၊ လယ်ရင်းမသဲဘဲ၊ဇီးချိုင့်ကျတက် က အားလုံး စက်ဘီးတွေနဲ့ လာကြ တယ်။ခရီးက လှမ်းတော့ တချို့စက်ဘီးတွေမှာ လေထိုးတဲတွေ ချည်ထား ကြတယ်။

သတို့သမီးဘက်ဖြစ်တဲ့ ဆားလင်းကြီးတစ်ဝိုက်၊ ညောင်ပင်ကြီး၊ ရွှေလှေ၊ ဖောင်းကတား၊တုံ၊ဆားထုံးကြီးဘက်ကတော့ မိန်းမတွေက မြင်း လှည်းနဲ့၊ယောက်ျား တော်တော်များများကတော့ စက်ဘီးတွေနဲ့ ပါပဲ။

ရွာလယ်က ဒေါ်တောကြည် အိမ်ပိုင်းရှေ့မှာတော့ စက်ဘီးတွေကို တန်းစီလိုပေါ့။

ကိုးနာရီလောက်ကျတော့ လူ အတော်စဲသွားပြီ။ သာမန်ဧည့်သည် ကတော့ စားသောက် လက်ဖွဲပြီး ပြန်ကြတာပေါ့။ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ရွာခံ လူတွေပဲ ကျန်ရစ်တော့တယ်။အားလုံး မဏ္ဍပ်ထဲက ဖျာပေါ်မှာ စုဖွဲ့ ထိုင်ကြရင်း စကား စမြည် ပြောနေရင်းမှာပဲ တိုင်ထိပ်က အော်လဲကြီးက

သီချင်းသံ ရပ်သွားတယ်။ဒီတော့မှ ပရိသတ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေက ကန်တော့ ပွဲနောက်က ရသေ့ကျောင်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တော်ဆီ ရောက်သွားတယ်။

မင်္ဂလာအခမ်းအနား စတော့မယ်။ တစ်ဖက်က ရသေ့ကျောင်းမှာ ဖြစ်တီးရွာက မင်္ဂလာစကားပြောမယ့် ဆရာ ဦးကျော်ဒွန်း အပါအဝင် လူကြီး လေးယောက်။ ဒီဘက်က ရသေ့ကျောင်းမှာတော့ ဘကြီးနီ၊ မင်းသားကြီး ကိုဇံရင်၊ တပည့်ကျော် ကိုဆယ်တင်တို့ နေရာယူပြီး နေကြပြီ။

ပရိသတ်က ငြိမ်သွားပြီး မဏ္ဍပ်ရှေ့က စားပွဲဆီ အာရုံစိုက်နေချိန်မှာ သတို့သမီးရဲ့အစ်ကို ရွှေကြူးက ရေတည်ချိုင့်တစ်လုံးစီနဲ့ ဖန်ခွက်တစ်လုံးစီ လာချတယ်။ လက်ဖက်ပွဲနဲ့ ရေခွေးကြမ်းကို အသစ်လဲလိုက်ပြီး ဟို နောက် ဆုံးမှာ တိုင်မှီပြီး ဆေးလိပ်တစ်လိပ် ဖွာနေတယ်။

ဘကြီးနီက မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရင်း ပါးစပ်ထဲက လက်ကျန်ကွမ်းကို ပလုတ်ကျင်းလိုက်တယ်။ပျစ်ခနဲ ထွေးထုတ်လိုက်ပြီး ချောင်းတစ်ချက် ရှင်း လိုက်တယ်။

“အဟမ်း”

ဒါ မင်္ဂလာအခမ်းအနားကို စဖွင့်လိုက်တာပဲ။

“ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာသက္ကရာဇ် တစ်ထောင်သုံးရာ ငါးဆယ့် ခြောက်ခုနစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆုတ် သုံးရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့၊ ရက်ရာဇာ လည်း ကျပါတယ်။အင်မတန်မှ မင်္ဂလာ ကျက်သရေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ နံနက်ခင်း လို့ ဆိုရင် မမှားဘူးပေါ့ဗျာ။ ဘာကြောင့်လဲ....တဲ့။ ဟုတ်ကဲ့”

ဖျင်ကြမ်းတိုက်ပုံထဲက ခေါက်ရိုးကျိုးနေတဲ့ မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာ လေးကို ထုတ်ပြီး ဖြန့်လိုက်ရင်း.....

“ကျွန်တော်တို့..... ပခုက္ကူ မြိုင်နယ်ပေါ့ဗျာ၊ အဲ ဖြစ်တီးရွာက ဦးသာဟန်၊ ဒေါ်ပြာတို့ရဲ့ သားကြီး..... မောင်သံချောင်း”

မဏ္ဍပ်အလယ်မှာ ထိုင်နေကြတဲ့ အပျိုအုပ်ထဲက ရယ်သံ ခစ်ခစ် ထွက်လာတယ်။ ဘကြီးနီလည်း မှားများ သွားပလားလို့ ပုသွားပြီး ပြန်ကြည့် တယ်။ သေချာတော့မှ ပြန်ဆက်တယ်။

“အဲ မောင်သံချောင်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မုံရွာတစ်ဖက်ကမ်း ဆားလင်း ကြီးနယ် တောကျောင်း တောင်ရွာက ဦးတင်ပို ကွယ်လွန်နဲ့ ဒေါ်တောကြည် တို့ရဲ့ အငယ်ဆုံးသမီး မချောစုတို့ရဲ့ မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းနဲ့အညီ မိသား ဖသားပီပီ တောင်းရမ်း လက်ထပ်ထိမ်းမြား မင်္ဂလာပြုတဲ့ ဆိုတော့ကာ အင်မတန်မှ မင်္ဂလာရှိတဲ့ နေ့တစ်နေ့လို့ ပြောရမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

ပရိသတ်ကို တစ်ချက် အကဲခတ်လိုက်ပြီးမှ

“မင်္ဂလာ....တဲ့။ မင်္ဂလာဆိုတာ ဘာလဲ။ ဘယ်လိုဟာကို မင်္ဂလာရှိ တယ်လို့ ခေါ်တာလဲ။ ဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒသနိပါတ် မဟာမင်္ဂလာ ဇာတ် တော်မှာ မင်္ဂလာပြဿနာ ရှုပ်ထွေးလာတာကို အကြောင်းပြုပြီး ရှင်သာရိ ပုတ္တရာလောင်းဖြစ်တဲ့ ရသေ့ဟာ ဘုရားအလောင်းတော်ဖြစ်တဲ့ မဟာရက္ခိတ ရသေ့ထံမှာ မင်္ဂလာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရှင်းလင်းမိန့်ကြားဖို့ လျှောက်ထားတော့မှ ဘုရားအလောင်းတော် ရသေ့က ရှစ်ပါးသော မင်္ဂလာတရားကို ဟောကြား တော်မူခဲ့တယ်”

ပရိသတ်က ငြိမ်ပြီး အာရုံစိုက်နေတော့ ဘကြီးနီ အားတက်သွား တယ်။ ရွှေကြူးကတော့ ပရိသတ်နောက်ပိုင်းမှာ ကျွမ်းပစ်ပြီး ဆော့နေကြတဲ့ ကလေးတစ်သိုက်ကို ငေါက်ထုတ်ရင်း အပြင် ထွက်လာတယ်။

ပြီးတော့ မြောက်ရွာက ငှားထားတဲ့ မိုးဗြိဒယ်ငါးလုံးကို လှည်းပေါ် တင်တယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ငှားတဲ့ စားပွဲခိုင်းတွေပါ တင်ပြီး မောင်းထွက် သွားတယ်။

ပစ္စည်းတွေပို့ပြီး ရွှေကြူး ပြန်ရောက်လာတဲ့ထိ ဘကြီးနီရဲ့ မင်္ဂလာ

ဩဘာ အဖွင့်စကားက မဆုံးသေးဘူး။ မဏ္ဍပ်အလယ်က အပျိုအုပ်ကတော့ မရှိတော့ဘူး။ ရွာထဲက လူကြီးပိုင်းနဲ့ သားချင်းတွေကတော့ ထိုင်နေကြတုန်း ပဲ။ ရွှေကြူးလည်း အမောဖြေရင်း နောက်နားက ဝင်ထိုင်လိုက်ပြန်တယ်။

“ဖြစ်တီးရွာက ဆရာ ဦးကျော်ဒွန်း၊ ကျွန်တော်တို့ တောကျောင်း တောင်ရွာက ဆရာ ဦးဇံရင်တို့က နေပြီးတော့ ဒီမင်္ဂလာပွဲကြီးကို အစမှ အဆုံးထိ အောင်အောင်မြင်မြင်နဲ့ ချောချောမောမော ဖြစ်သွားအောင် ဦးဆောင်စီစဉ် ကျင်းပပေးကြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံရင်း ဇေယျမင်္ဂလာ အောင် ဂါထာတော်ကြီးကို ရင်ကျူးပြီး သကာလ အခမ်းအနားကို ဖွင့်လှစ်လိုက်ပါပြီ ခင်ဗျား။ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဇယစက္ကော ဇယန္တောယော၊ ဇယိတဗ္ဗေ ဇယာသနေ၊ ဇာယာပေသိ ဇယေသိနံ၊ ဇယံဒေတု ဇယုတ္တရော....”

ဒေါ်တောကြည်ကတော့ နားမလည်ပေမယ့် ဘကြီးနီရဲ့ လေအချမှာ သာဓုသုံးကြိမ် တိုးတိုးလေး ရွတ်လိုက်သေးတယ်။

ဖြစ်တီးရွာက ဆရာဦးကျော်ဒွန်းက ထလိုက်တယ်။ ချောင်းတစ်ချက် ရှင်းလိုက်ပြီး အသံဝါကြီးနဲ့ စရွတ်တော့တာပဲ။

“ဪ... ဇယတု သဗ္ဗမင်္ဂလံ၊ သဗ္ဗမင်္ဂလံ ကောင်းမြတ်သော ဣဋ္ဌာရုံ အစုံစုံသော မင်္ဂလာအပေါင်းတို့သည် ဇယတု အောင်မြင်သည် ဖြစ်စေ သော်....”

တစ်ရွာသားဆိုတော့လည်း စောစောက အိနေတဲ့ ပရိသတ်က ပြန်ခေါင်းထောင်လာတယ်။ “ကျွမ်းရှိ ဩဘာ ဗျာဒိတ်တော် လာသည်နဲ့ အညီ သမ္ဘာဘုန်းမီး ဖိတ်ဖိတ်ငယ်ညီးသည့် သိဒ္ဓိထီးကို ဆောင်းပြီးသကာလ မွန်မြတ်လှစွာသော နှစ်၊ လ၊ ရက်၊ ထက်မြက်သန့်စင် လှစွာသော နက္ခတ်၊ မြင့်မြတ်လှစွာသော တိထိအကြို၊ သဘင်စုံ ခင်းကျင်းလို့ လက်ထပ်မင်္ဂလာ ဆောင်နှင်းရန်အခါကား မြန်မာ့ ဝေါဟာ၊ ကောဇာအဖြောင့်၊ ဂဏန်းဆောင်

သား၊တစ်ထောင့်သုံးရာ ငါးဆယ့်ခြောက်ခု ရတုဟေမန္တ တန်ဆောင်မုန်း
လဆုတ် သုံးရက်နေ့၊ ဤမှာရှိ ဤအချိန် ရာသီလက် စန်းလ၊ ဩင်း နဝင်း
ကောင်းခြင်း၊စုတ်ယုက်ဥစ်ကသစ်မှာ နိမ့်ဖျက်လို့ ပွင့်လင်းကာလ ခါကောင်း
ရသည့်အလျောက် ထိမ်းမြားမင်္ဂလာသဘင် စတင်ဆောင်ရွက်ရန် အချိန်တန်
ပြီ ဖြစ်ပါ၍ ဤလက်ထပ်မင်္ဂလာနန်းသို့ မြန်းကြွရပါမည့်အကြောင်း သတို့
သား သတို့သမီး နှစ်ဦးအပေါင်းအား အခါကောင်း ကြားအပ်ပါသတည်း။”

အစဉ်အလာ အရာသာ ခေါ်ရတာနဲ့ တူပါတယ်။တကယ်တော့ သတို့
သားနဲ့ သတို့သမီးက သူတို့ရှေ့မှာ ပုဆစ်တုပ် ယှဉ်ထိုင်နေကြတာ ပွဲစ
ကတည်းကပဲ။ခြေတောင် ကျဉ်နေရောမယ်။ဘကြီးနီကတော့ ကိုဇံရင်ကို
လက်တို့ပြီး တွတ်ထိုးနေတယ်။ကိုဇံရင်ကတော့ မမူတဲ့မျက်နှာပေးနဲ့ ဘကြီးနီ
ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆရာ ကိုကျော်ဒွန်းကိုပဲ လေ့လာ အကဲခတ်နေတယ်။

“ရတနာသုံးပါး၊ဆရာသမား မိဘ၊သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်း နတ်မြတ်
များကို ရှေးဦးစွာ ဦးထိပ်ထား၍ ကန်တော့ကြရန် ဖြစ်သည့်အတွက် ကန်
တော့ခန်းကို ဆောင်ရွက်ပါမယ်”

ရတနာသုံးပါးနဲ့ မိဘ ဆရာသမားတို့ရဲ့ ကျေးဇူးဂုဏ်ပုဒ်တွေကို
တစ်ခုချင်း ရွတ်ဆို ရှင်းလင်းလိုက်၊ သတို့သားနဲ့ သတို့သမီးက ထိုင်ကန်
တော့လိုက်၊အနန္တော အနန္တ ငါးပါးဆိုတော့ ငါးကြိမ်တိတိ ရွတ်လိုက်
ကန်တော့လိုက် လုပ်ရမှာ၊ အခုကို ဆယ်မှာရီ ခွဲနေပြီ။ ရွှေကြူး အသံမထွက်
အောင် ကျိတ်ပြီး တစ်ချက်သမ်းလိုက်တယ်။ကန်တော့ခံရင်း မျက်ရည်
သုတ်နေတဲ့ သူ့အမေကို လှမ်းကြည့်ပြီး အပြင်ကို ပျစ်ခနဲ ကွမ်းတစ်ချက်
ထွေးလိုက်တယ်။

ဆရာ ဦးကျော်ဒွန်းကလည်း မိဘ ကန်တော့ခန်းမှာ ဖခင်ကျေးဇူး
ဂုဏ်ပုဒ်တွေလည်း မွန်းလိုက်ရော ဒေါ်တောကြည် နေမရတော့ဘူး။သွား

လေသူ ဦးတင်ပိုအတွက် မျက်ရည်မဆည်နိုင်တော့ဘူး။ရွှေကြူးက မနေနိုင်
တော့ဘူး။ သူ့အမေနား တိုးသွားပြီ။

“အစ်မကလည်းဗျာ၊ စိတ်ထိန်းထားစမ်းပါ။လူထဲ သူထဲကို။ ပြီးတော့
မိချောလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

ပြောရင်း ဖျာလှန်ပြီး ကွမ်းတစ်ချက် ထွေးလိုက်သေးတယ်။

“ဒါနဲ့ အစ်မ၊ဒါက ဘယ်အချိန် ပြီးမှာလဲ။ မိချောတို့ရှေ့က ငွေဖလား
ကြီးက ဆားလင်းကြီးထိ ပြန်သွားပို့ရမှာ။ ရက်ကူးသွားရင် အားနာစရာကြီး”

“ရပါတယ် ကြူးရယ်၊နင် သွားစရာရှိရင် သွား။ ငါ တစ်ယောက်
ယောက် ခိုင်းလိုက်မယ်။ဒီက ခုမှ ကန်တော့ခန်း ရှိသေးတယ်။ဘကြီးနီ
ပြောသွားတာ မကြားဘူးလား။ လက်ထပ်ခန်းတဲ့ဆုံးမခန်းတဲ့။ အဲဒါတွေ
ကျန်သေးတယ်။ ဆရာကိုဇံရင် အလှည့်တောင် မရောက်သေးဘူး”

“တန်တော့ တန်တော့၊ ကျွပ်တော့ သွားပြီ။မစောင့်တော့ဘူး။ပိုက်ဆံ
တော့ ပေးလိုက်ဦးဗျာ။ မနေ့ကတည်းက လာကူတဲ့ကောင်တွေကို တိုက်
ရဦးမှာ”

ဒေါ်တောကြည် ဘော်လီအင်္ကျီ အရှည်ကြီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး
အိပ်ကပ်ထဲက နှစ်ရာတန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးရင်း

“သိပ် လုပ်မလာနဲ့နော် ကြူး။ အလုပ်တွေက လက်စ မသတ်ရ
သေးဘူး”

ရွှေကြူးထွက်သွားတော့ ကိုဇံရင်ရဲ့ လက်ထပ်ခန်း စတာပဲ။ ပရိသတ်
က ကိုဇံရင်ကိုတော့ လူ ရင်းမို့လား မသိဘူး။ လေးငါးယောက် ထပြန်သွားကြ
တယ်။ ဒေါ်တောကြည်လည်း ပြန်တဲ့လူတွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး သတို့သား
သတို့သမီးနောက် ပြန်ဝင်ထိုင်တယ်။

“တင်တဘက် အဖြူကို ရှေးမြန်မာတို့က စုလျားလို့ ခေါ်ပါတယ်။

စုဆိုတာကတော့ ခပ်စုစုလေး ရှိတယ်။ အလျားဆိုတာက အရှည်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ရပါတယ်။ အဲဒီလို ပဝါ ဒါမှမဟုတ် တဘက်အဖြူနဲ့ သတို့သား သတို့သမီးတို့ရဲ့ လက်ကို ရစ်ပတ်ပြီး ထိမ်းမြားတာ အကြောင်းပြုပြီး စုလျား ရစ်ပတ်တယ်လို့ တွင်လာခဲ့ပါတယ်။ ထိမ်းဆိုတာ တိမ်းပါးစေသည်လို့ အနက်ရတယ်။ ဒါကြောင့် စုလျားရစ်ပတ် လက်ထပ် ထိမ်းမြားတယ်လို့ ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကမ္ဘာဦးလူ၊ ကပ်ဦးလူတို့၊ အဖြူ အမည်း၊ အနည်း နည်းဖြင့်၊ သိမ်းဆည်းမှတ်သား၊ သညာများကို၊ ဘုရားပါလျက်၊ ထုံးမဖျက်ဘဲ ဆိုတဲ့ စကားနဲ့အညီ လောက သမ္မတိနယ်ရဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း အာဝါဟနဲ့ ပီဝါဟ နှစ်ပါးရှိတဲ့အနက်....”

ဒေါ်တောကြည် မနေနိုင်တော့ပြန်ဘူး။ ဗိုက်ထဲက တပွဲပွဲနဲ့ မြည် အောင် အာလာပြီ။ အချိန်က မွန်းတည့်တော့မယ်။ ခပ်ရိုရိုကလေး ထလာပြီး အိမ်နောက်ဘက် မီးဖိုချောင်ထဲမှာ လက်ဖက်ပွဲက ပိုတဲ့ အကြော်စုံနဲ့ ထမင်း တစ်ပန်းကန် နံနပ်စားလိုက်တယ်။ ရေလေး တစ်ခွက်သောက်ပြီး မဏ္ဍပ်ထဲ ပြန်ဝင်တော့ ကိုရင်က ပြောလို့ ကောင်းတုန်း၊ လူကလည်း လက်ချိုးရေလို့မှ ဆယ်ယောက်တောင် မရှိတော့ဘူး။

“ဒီတော့ကာ ပုဆိုးတန်းတင် ထိမ်းမြားခြင်း၊ ထမင်းလက်ဆုံစား၍ ထိမ်းမြားခြင်း၊ လက်စွပ်လဲ၍ ထိမ်းမြားခြင်း၊ အဝတ်ချင်းလဲ၍ ထိမ်းမြားခြင်း၊ လက်ထပ်၍ ထိမ်းမြားခြင်း၊ ဒါလို့ပွဲ၍ ထိမ်းမြားခြင်း၊ စုလျားရစ်ပတ်၍ ထိမ်းမြားခြင်း၊ ရွှေခွက်တွင် လက်ဆုံချ၍ ထိမ်းမြားခြင်း၊ ဦးထိပ်၌ ရေစင် သွန်း၍ ထိမ်းမြားခြင်းရယ်လို့ ဆယ်မျိုး ရှိပါတယ်”

ထမင်းလေး ဝနေပြန်တော့လည်း ဒေါ်တောကြည် တစ်ချက် တစ်ချက် သတိလက်လွတ် ငိုက် ငိုက် ကျသွားတယ်။ ဒေါ်တောကြည်တင် မကဘူး။ သူ့ရှေ့က သတို့သားနဲ့ သတို့သမီးကလည်း ပခုံးချင်းမှီပြီး ငိုက်နေ

ပြီ။ ဖတ်ခနဲ သတိရလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ကိုရင် လက်ထပ်ခန်း ဘယ် အချိန်က ပြီးသွားမှန်း မသိလိုက်ဘူး။ ဆရာ ဦးကျော်ဒွန်းရဲ့ ဆုံးမခန်း ရောက် နေပြီ။

ဒေါ်တောကြည် တင်ပါးကို နေထိုးလာလို့ ရှေ့နည်းနည်း တိုးလိုက် ရသေးတယ်။ ပရိသတ်ကတော့ အမာခံ သုံးဦးပဲ ကျန်တော့တယ်။ သတို့သား မောင်သံချောင်း၊ သတို့သမီး မချောစုနဲ့ ဒေါ်တောကြည်။

ရှေ့က ပုဂ္ဂိုလ်များကတော့ အစွမ်းကုန် တက်ကြွနေကြပြီ။ ဆရာ ဦးကျော်ဒွန်းရဲ့ လူတွေကလည်း တီးတိုး တိုင်ပင်ကြသလို ကိုရင်ကကြီးနိနဲ့ ကိုဆယ်တင်တို့ကလည်း ခေါင်းချင်းဆိုင် နေကြတယ်။

“အိမ်သူမိန်းမ၊ ချစ်မဝကို၊ လင်လုလိမ္မာ၊ ကျင့်ရာ မရွတ်၊ ငါးမည် ဝတ်ကား၊ မထိမဲကင်း၊ အပ်နှင်းဥစ္စာ၊ မိစ္ဆာမမှား၊ ဝတ်စားဆင်ယင်၊ မြတ်နိုး ခင်သည်၊ လင်၌ မမှား၊ ကျင့်တရားလို့ ဆိုဆုံးမခဲ့သလို၊ တစ်ဖက်ကလည်း မယားဖြစ်သူတို့ လိုက်နာကြဖို့ မူရာနဲ့လျှ၊ သူဇာမြသို့၊ ရူပကြည်ရွှင်၊ မိန်းမ လျှင်တို့၊ လင်နှင့်မလွတ်၊ ကျင့်ဝတ်ငါးဖြာ၊ မှတ်ပါ မယွင်း၊ အိမ်တွင်းမူလုပ်၊ သိမ်းထုပ်သေချာ၊ မိစ္ဆာကြည်ရှောင်၊ လျော်အောင်ဖြန့်ချိ၊ ပျင်းရိ မမူ၊ ဝတ်ငါး ဆူ၊ အိမ်သူမယ်လျှ ကျင့်အပ်စွလို့ စာတစ်တန် ပေတစ်ပွဲ၊ ဆုံးမခဲ့ကြ ပါတယ်။

စီးတဲ့ရေ ဆည်တဲ့ကန်သင်း ဆိုသလိုပဲ ကန်သင်းပေါင် မရှိရင် ရေ မတင်သကဲ့သို့ လင်သားဖြစ်သူက ကြိုးစားပြီး ရှာဖွေထားတဲ့ စီးပွားကို မယားဖြစ်သူက ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနဲ့ စည်းကမ်းရှိရှိ လုပ်တတ် ကိုင် တတ်နေပါမှ အဖတ်တင် နိုင်ပါမယ်။ ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်ရဲ့ နိဂုံးမှာ လင်ကား မေဃ၊ ဒါနလယ်မြေ၊ ပုဒ်ဦးချေ၏၊ မိုးမြေနှစ်ပါး၊ ကောင်းတဲ့ငြားမှ၊ စံပါးနှံသီး၊ ဩဇာပြီးသို့ လို့ ဆိုပါတယ်။ လင်သားက မိုးကောင်းကင်နဲ့ အလား သဏ္ဌာန် တူတယ်။ ဒါန ဆိုတဲ့ ဇနီးမယားက မြေကြီးနဲ့ ပမာတူလို့....

“ဆရာသမားနဲ့ မိဘတွေကိုလည်း ပစ်ပယ်မေ့လျော့ မထားအပ်ဘူးတဲ့။ ရှေးက ဆရာ ဆရာတွေ ဆိုဆုံးမခဲ့သလိုပဲ လူတို့ဌာန၊ ဤလောက၌၊ ဖကိုလက်ယာ၊ မိကိုလက်ဝဲ၊ အမြဲဆောင်ရွက်၊ ပန်းထက်တွင်၊ တင်လျက်လုပ်ကျွေး၊ မပြတ်မွေးလည်း၊ ကျေးဇူးဂုဏ်ဆိုင် မကုန်နိုင်လို့ မာဃဒေဝမှ....”

ဆရာဦးကျော်ခွန်းရဲ့ ဆုံးမခန်းပြီးတော့ မွန်းလွဲ နှစ်နာရီ ကျော်နေပြီ။ မင်္ဂလာပွဲရဲ့ နောက်ဆုံးကဏ္ဍဖြစ်တဲ့ ကိုဇရင်ရဲ့ ဆုပေးခန်း စပြီ။ လက်ထပ်ပြီးပြီဆိုတော့ အသုံးမလိုတော့တဲ့ ငွေဖလားကြီးကို အချိန်မီ ပြန်ပို့ချင်သေးတယ်။ ဒေါ်တောကြည်လည်း မျက်နှာပူပူနဲ့ ကလေးတွေရှေ့က ဖလားကြီးကို ပိုက်ပြီး မဏ္ဍပ်ထဲက ထွက်လာခဲ့တယ်။ မဏ္ဍပ်ထဲမှာတော့ သတို့သား၊ သတို့သမီးနဲ့ ဆရာကြီးတွေပဲ ကျန်တော့တယ်။ ကလေးနှစ်ယောက်ကလည်း အိပ်ငိုက်တာက တစ်မျိုး၊ အထိုင်များလာလို့ ညောင်းတာ၊ ပူတာ၊ ကျဉ်တာက တစ်မျိုးနဲ့ စိတ်ညစ်လှပြီ။

“ရတနာထိန်တောက်၊ စိန်ကျောက် မြဲရဲ့၊ ပုလဲသန္တာ၊ များစွာ ရွှေငွေ၊ ရွှေရေပြည့်ပြီး၊ ခနဲဇွာယ သူဌေးကြီးရဲ့သမီး၊ ဝိသာခါကဲ့သို့ များစွာတသီး၊ သား သမီးဥစ္စာ၊ ရတနာ ခုနစ်ပါးတို့နဲ့ ပြည့်ပြည့်....”

ကိုဇရင် စကားတောင် အဆုံးမသတ်နိုင်တော့ဘူး။ မဏ္ဍပ်အလယ်မှာ မားမားကြီးရပ်ပြီး မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ စားမတတ် ဝါးမတတ် ကြည့်နေတဲ့ ရွှေကြူးအရက်နဲ့တွေ့ကလည်း လှိုင်လို့။ ခါးကြားမှာကလည်း ဓားကြီးတစ်ချောင်း ထိုးထားတယ်။

“ခင်ဗျားတို့ မလွန်လွန်းဘူးလား။ အားမနာ လျှာမကျိုး တကတည်းဗျာ။ တော်ပြီ ပဲ့ သိမ်းတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ပြန်ကြတော့။ ဟိုကောင်မတို့က ထလေ”

ဘကြီးနီက “ခဏ...ခဏလေးပါ ငကြူးရာ၊ ဆုပေးခန်းလေး....”

“ဘာ ဆုပေးခန်းလဲ။ ဘာဆုမှ မပေးနဲ့။ သူတို့လုပ်မှ သူတို့စားရမှာ။ ကဲဗျာ ပြောနေ ကြပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ခါးကြားက ဓားဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မဏ္ဍပ်မှာ ချည်ထားတဲ့ နှီးတွေ ဖြတ်တော့တာပဲ။

ဒီတော့မှ ဆရာကြီးတွေလည်း အောင်စည် မရွမ်းလိုက်ရဘဲ ဣန္ဒြေမပျက်တဲ့ မင်မောင်းနဲ့ မဏ္ဍပ်ထဲက ထွက်သွားကြတော့တယ်။

ဘာပဲပြောပြော၊ ဒီလိုပွဲမျိုးမှာ ရွှေကြူးလို လူမျိုးတစ်ယောက် ရှိဖို့ လိုတာတော့ အမှန်ပဲ။

[ကလျာမဂ္ဂစင်းစေး၊ ၁၉၉၆]

အောင်သာလေ
ဝမ်းတွင်းသက်တဲ့

ဝမ်းတွင်းသက်တံ
အောင်ဘာလေ

ဝမ်းတွင်း သက်တံ အောင်ဘာလေ

မီးရထားရဲ့ ဥဩသံက ဆက်မိုဖုန်းတစ်လက်က ထွက်လာတဲ့ အသံနဲ့ တူနေတယ်။ ခဏနေရင် ရထားထွက်တော့မယ်ဆိုတဲ့ အသံက ခရီးသည်တွေရော လိုက်ပို့ကြတဲ့ သူတွေပါ စိတ်ထဲမှာ သိနေကြတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခွဲခွာကြရမယ့် သူတွေက လွမ်းစိတ်၊ လွမ်းမျက်လုံးလေးတွေ ကိုယ်စီနဲ့ လက်ကိုင်ပဝါကို နှာနှာချေရင်း စာမှန်မှန်ရေးဖို့ မှာကြတဲ့အချိန်၊ ပြောလက်စကားတွေ မကုန်နိုင်တဲ့ အချိန်၊ ရထားကြီးရယ် ကျေးဇူးပြုပြီး မထွက်လိုက်ပါနဲ့ဦး၊ ခဏလောက်တော့ စောင့်ပါဦးလို့ စိတ်ထဲကနေ လှမ်းတားနေကြတဲ့ အချိန်ပေါ့။

တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ပြန်လည်ဆုံစည်းကြရမယ့်သူတွေ အတွက်တော့ ရထားသံက နားဝင်ပိယံ ရှိလှချည်။ မောင်ပြန်လာပြီ အချစ်ရေလို့ သူတို့ကိုယ်စား ပြောပေးနေသယောင်ယောင်။ ကျွန်တော် ပြန်လာပြီ အမေလို့ သားကို မျှော်နေမယ့် အမေတွေအတွက် မင်္ဂလာရှိလှတဲ့ ဥဩသံပေါ့။ မီးရထားတစ်စင်းကတော့ မြို့တစ်မြို့ကနေ ထွက်လာပါပြီ။ သူ့လမ်းဆုံးမြို့အထိ ခုတ်မောင်းသွားတော့မယ်။

ရထားသံလမ်းက နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည်တစ်ပြည်က ရွှေနဲ့ စက်ဝယ်ရတာ။ ဇလီဖားတုံးကလည်း အဖိုးတန် ရတနာတစ်ပါးဖြစ်တဲ့ ပျဉ်းကတိုးသား။ သူ့ဇာတိက ပဲခူးရိုးမ ဒါမှမဟုတ် ရှမ်းရိုးမက။ အောက်က ကျောက်စရစ်ခဲတွေက မန္တလေး ထုံးဘိုဇာတိ၊ မဟုတ်ရင် စဉ့်ကိုင် ဘယ်လင်းဇာတိ၊ ပျဉ်းမနား ရေဆင်းဇာတိလည်း ဖြစ်နိုင်သေးသယ်။

မီးရထားသံလမ်းက 'ဆပ်ခင်းကြီး' ရွာကလေးနားမှာ မကွေ့မကောက် ဖြတ်သွားတယ်။ ရွာစည်းရိုးနား ကပ်ဖြတ်သွားတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ရွာနဲ့ ရထားလမ်းကြားမှာ လှည်းလမ်းတစ်ခုနဲ့ လယ်နှစ်ပွဲ ခြားသေးတယ်။ ရွာကလေးက အိမ်ခြေ လေးဆယ်နည်းပါးရှိတဲ့ ရွာကလေး။ ဇနပုဒ်ကလေး။ ရွာမှာ ဘာနာမည်မှ ရေးမထားတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိတယ်။ ဒီကျောင်းမှာ ဆရာတော် သုံးဆက် ကျောင်းထိုင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ပထမဆရာတော်က သက်တော်(၇၀)မှာ ပျံလွန်တော်မူခဲ့တယ်။ ဒုတိယဆရာတော်က သက်တော် ခြောက်ဆယ်ကျော်မှာ ပျံလွန်ပြန်တယ်။ အခုဆရာတော်က သက်တော် ငါးဆယ်နီးပါးပဲ ရှိသေးတယ်။

ရွာသားတွေအားလုံး တိုင်ပင်မထားကြဘဲ လယ်သမားတွေ ဖြစ်နေကြတယ်။ အတိတ်ဘဝက ဆုတောင်း တူခဲ့ကြလေသလား မသိ။ သူတို့တစ်တွေ လယ်ယာခွင်မှာ ဆင်းရဲပင်ပန်းတာလည်း တူကြတယ်။ အနာရောဂါ ဖိစီးခံစားကြရတာမှာလည်း တူကြတယ်။ ပညာအခြေခံ နည်းကြရာမှာလည်း တူနေကြပြန်တယ်။

မီးရထားလောကသား မဟုတ်ရင် ဒီဇယ်စက်ခေါင်းက ဘယ်နိုင်ငံက ထုတ်လုပ်တယ် ဆိုတာ တပ်အပ် မပြောနိုင်ပေဘူး။ ရေနွေး၊ ဆေးဇန့်၊ ပေါလ်ဂေါ်ဂင်၊ ဗင်းဆင့်ဗန်းဂိုး၊ မိုဒီဂလရာနီတို့ရဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ပြတိုက်တွေထဲမှာ စနစ်တကျ သိမ်းဆည်း ပြသထားတတ်တဲ့ ပြင်သစ်နိုင်ငံလုပ် ဒီဇယ်

စက်ခေါင်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကမ္ဘာကျော် ဘောလုံးသမား ဖရန့်ခ်ဘက်ကင်ဘောဝါ၊ ဂတ်မူလာ၊ ယူဝီဆီးလားတို့ကို မွေးထုတ်ပေးလိုက်တဲ့ ဂျာမနီနိုင်ငံကလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ သေချာတာ တစ်ခုကတော့ စက်ခေါင်းတစ်လုံးဖြစ်ဖို့ ချွေးစက်တွေ လိုအပ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပဲ။ လူတွေက ချွေးတစ်စက်၊ သွေးတစ်စက် စွန်းပေသွားခဲ့ရင် ရေဆေး တိုက်ချွတ်ပစ်လို့ ရတယ်လို့ အထင်ရှိကြတယ်။ ဟောဒီစက်ခေါင်းရဲ့ ကြမ်းပြင်တစ်နေရာမှာ ဥရောပ အလုပ်သမားတွေရဲ့ ချွေးစက်တွေနဲ့ အင်းစိန်နဲ့ ရွာထောင်စက်ရုံက အလုပ်သမားတွေရဲ့ ချွေးစက်တွေ စွန်းထင်း ပေါင်းဆုံခဲ့ကြဖူးတယ်။ ဘယ်လိုမှ ဆေးကြော တိုက်ချွတ်လို့ မရတော့ဘူး။

ဆပ်ခင်းကြီးရွာနားက ရထားသံလမ်းက ရထားလမ်း စဖောက်ကတည်းက ရှိနေတဲ့ သံလမ်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ အသစ်လဲလှယ်ပေးထားတဲ့ သံလမ်း။ အရင်သံလမ်းတွေက ခါးသည်းတဲ့ စစ်ဒဏ်ကြောင့် အပိုင်းပိုင်း အတစ်တစ် ဖြတ်ခဲ့ရပြီ။ ဘဝ ပြောင်းသွားကြပြီ။ သံဖြူသမားတွေ၊ ပန်းပဲလုပ်သားတွေ၊ တွင်ခုံအလုပ်သမားတွေ၊ ဆီချေးတွေ ပေကျံနေတဲ့ ဝပ်ရှော့လုပ်သားတွေနဲ့ ဘဝတူ ဖြစ်သွားရပြီ။ အလွန်အသုံးဝင်တဲ့ ပေခုံတွေပေါ့။

ရွာကလေးက အရင်တည်၊ နောက်ပြီးမှ မီးရထားလမ်းက ဖောက်၊ မီးရထားထက် ရွာကလေးက အသက်ကြီးတယ်။ ဆပ်ခင်းကြီးက အစစ်ကိုဆိုရင် မီးရထားက ညီပေါ့။ ရေနွေးငွေ့ စက်ခေါင်းက လွင့်စင်ကျကျနဲ့ခဲတဲ့ ကျောက်မီးသွေးတုံးလေးတွေကို ရွာသားတွေ လိုက်ကောက်ခဲ့ကြဖူးတယ်။ ရေနွေးငွေ့စက်ခေါင်းတွေရော ဒီဇယ်စက်ခေါင်းတွေပါ ရွာကလေးနားမှာ ဥဒဟို ဖြတ်သွားခဲ့ကြဖူးပြီ။ ဒါပေမယ့် ဆပ်ခင်းကြီးသား တစ်ယောက်မှ ရထား မစီးဖူးသေးဘူး။ တခြားရွာက ကျောင်းလာထိုင်တဲ့ ဒုတိယကျောင်းထိုင်ဆရာတော်တစ်ပါးပဲ ရထားကို စီးဖူးတယ်။ ဘူတာရုံရှိတဲ့ မြို့ကလေးကို သွားစီးရတာ။

လည်းတစ်တန်၊ လှေတစ်တန်နဲ့ ကြွရရှာတယ်။ ဆေးကုသွားတဲ့ ဒီဆရာတော်က အပြန်မှာ ရထားစီးရတဲ့ အတွေ့အကြုံကို အားပါးတရ ဖောက်သည်ချချင်ပေမယ့် ဆန္ဒမပြည့်ဘဲ ပျံလွန်ရရှာတယ်။

အခု ကျောင်းထိုင်နေတဲ့ ဆရာတော်ကတော့ တစ်နေ့နေ့မှာ သူလည်းပဲ မီးရထား စီးဖူးရမယ်လို့ မျှော်လင့်ထားတယ်။ ဆန္ဒကတော့ မြန်မာပြည်အနှံ့ ဘုရားစုံ လည်းဖူးချင်တာ။ ဘုရားစုံဖူးပြီး အပြန်ကျရင် အတွေ့အကြုံတွေကို တရားထဲ ထည့်ဟောလိုက်ဦးမဟဲ့တဲ့ ကြိတ်ပြီး ကြိုးဝါးနေတယ်။

ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ဆူဆူညူညူ အော်ဟစ်ကစားနေကြတဲ့ ကလေးတွေကို ဆရာတော် ငေးမောကြည့်နေတာ အတော်ကြာသွားပြီ။ ကလေးတော်တော်များများက ဖတဆိုလေးတွေ ဖြစ်နေကြတာ ဆပ်ခင်းကြီးရွာရဲ့ ထူးခြားချက်ပဲ။ ကလေးတွေ ဘာကြောင့် မိဘနဲ့ ဖြစ်ရတာလဲ။ လင်မယားတွေ ဘာလို့ ခဏခဏ ကွဲကြရတာလဲ။ ကံတရားကြောင့်လား။ ကြမ္မာကြောင့်လား။ တခြား ရွာတွေမှာရော သားကွဲ မယားကွဲတွေ မရှိဘူးလား။ ဆရာတော် စဉ်းစားကြည့်တယ်။ တိကျတဲ့အဖြေ မရဘူး။ ကျောင်းသားလေးတွေ ထွေခင်းတမ်း ကစားနေကြတယ်။ ကျောင်းသူလေးတွေက ထုပ်ဆီးတိုးတမ်းပေါ့။ ကလေးတွေအထဲမှာ မိစုံ ဖစုံက အရှားသား။ မိစုံ ဖစုံရှိတဲ့ ကလေးတွေ သူတို့မိဘတွေနဲ့ သေတပန်သက်တဆုံး အတူ နေသွားနိုင်ကြပါစေလို့ ဆရာတော် မကြာခဏ ဆုတောင်းရတယ်။

ဆရာတော်ဆီကို ပြဿနာတွေ သပိတ်နဲ့ သယ်တဲ့ကလေးက သယ်တယ်။ ဆွမ်းချိုင့်ထဲ ထည့်သူက ထည့်ခဲ့တယ်။ မောင်းထောင်ချိုင့်နဲ့ မဆုံအောင် လုပ်သူက လုပ်။ မိုးမြဲဒယ်ထဲ ထည့်ပြီး ပြဿနာတွေကို သုံးလေးယောက် မ တဲ့သူက မ ကြ။ သင်္ကန်းဟောင်းတွေနဲ့ စုချည်တဲ့ကလေးက စုချည်ထားရဲ့။ ဘုရားခန်းမှာရော၊ ကျက်သရေခန်းမှာပါ ကလေးတွေ သယ်

လာတဲ့ ပြဿနာတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတယ်။ မိတဆိုး ဖတဆိုးကလေးတွေက ပြဿနာတွေ သယ်အလာဆုံးပဲ။ ဆရာတော် ဘုရားစုံ သွားဖူးလို့ရှိရင် ဒီကလေးတွေကိုလည်း ခေါ်သွားချင်ရဲ့။ ကပ္ပိယအဖြစ် ခေါ်ရမယ်သူကို သူစဉ်းစားကြည့်တော့ ဆပ်ခင်းကြီး တစ်ရွာလုံးအပြင် ကြီးကြာအိုင်ကပါ ပါလိုက်သေးတယ်။ ဆရာတော် ဆက်မတွေးတော့ဘူး။ ကြာရင် ရထားတွဲနဲ့ မဆုံဘဲ ဖြစ်ရောမယ်။ သူ ဒကာ ဒကာမတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မချင့်မရဲ ဖြစ်မိတာ တစ်ခုက ပညာအခြေခံနည်းကြတဲ့ အကြောင်းပဲ။ ဘာလို့ စာမသင်ကြတာတုံး။ ပညာမတတ်လို့ မသင်၊ မသင်လို့ မတတ်နဲ့ ချားလို့ ချာချာလည်နေတယ်။ ဒါလည်း အမယ်ဘုတ်ရဲ့ ချည်ခင်ပဲ။

ဆပ်ခင်းကြီး ရွာသားတစ်ယောက် အဝါရောင် ထုပ်နန်းနေတဲ့ လယ်ကွင်းပြင်မှာ ရပ်နေတယ်။ သူ့ခြေဖောက်နဲ့ နှစ်ဖက်စလုံးမှာ အက်ကွဲကြောင်းတွေ ဗလပွနဲ့ တစ်လက်မကို တစ်မိုင်စကေးနဲ့ ရေးထားတဲ့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသရဲ့ မြေပုံထဲက မြစ်တွေ၊ ချောင်းတွေ၊ မြောင်းတွေနဲ့ တူသေးတော့။ အဝေးမှာ တစ်ရိပ်ရိပ် ခုတ်မောင်းနေတဲ့ မီးရထားတစ်စင်းကို ဆွေးမြေ့တဲ့မျက်လုံးနဲ့ ငေးမောကြည့်နေတယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ လူတွေ ကိုယ့်အိမ်ကိုမှ နေကြသေးရဲ့လား။ ခရီးသွား သွားနိုင်ကြလွန်းတယ်။ ဘာတွေများ လုပ်ကိုင်စားကြတဲ့ လူတွေပါလိမ့်နော်။ မီးရထားကို မြင်ရတိုင်း၊ ဥဩသံ ကြားရတိုင်း၊ တံလျှပ်တွေကြားက သံလမ်းပြောင်ပြောင်တွေကို မြင်ရတိုင်း ရထားစီးဖူးချင်စိတ် ပေါ်လာတယ်။

ဒီရထားတွဲဟာ မဇ္ဈိမတိုင်းဖွားတစ်ယောက်ဆိုတာ တွဲပေါ်မှာပါတဲ့ ခရီးသည်တွေက မသိကြဘူး။ မဇ္ဈိမ ရထားလုပ်သားတွေရဲ့ ချွေးစက်တွေစွန်းပေနေတာကိုလည်း သတိမရကြဘူး။ မူးယစ်စေတဲ့ ဆေးလုံးတွေကို စပ်ပြီးသောက်ဖို့ ဖော်မြူလာအသစ် ရှာနေတဲ့ ဆန်ကုန်မြေလေးတစ်ယောက် ဒီတွဲ

ပေါ်မှာ တလိမ့်လိမ့် တလူးလူးနဲ့ လိုက်ပါလာတယ်။ ထိုင်ခဲ့ကြားက ကိုက်လိုက်တဲ့ ကြမ်းပိုးကြောင့် လူသူရှေ့မရှောင် သူ့ရဲ့ ခပ်ပိန်ပိန်တင်ပါးကို တဖျိုးဖျိုး ကုတ်နေတဲ့ အငြိမ်းစား အငြိမ့်မင်းသမီးတစ်ယောက်က လူအန္တကလေးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လို့။ အလုပ်သမား၊ လယ်သမား ဦးဆောင်တဲ့ ခေတ်ကို မျှော်လင့်နေတဲ့ လူငယ်လေးက မှိုင်းပြာပြာ အလယ်ရိုးဆီ ငေးမျှော်ရင်း လိုက်လာတယ်။ လေးကောင်ကျင်ဝိုင်းမှာ အနိုင်ကြမ်းလာခဲ့တဲ့ လူလတ်တစ်ယောက်က ဒီရထားပေါ်မှာတင် တစ်ဆက်ရှင်လောက် လှည့်လိုက်ရရင် လို့ တွေးရင်း မျက်လုံးထဲမှာ အက်ဖ်အီးစီတွေကို မြင်ယောင်နေတယ်။

ခြေတစ်ဖက်ကို '....ရှင်' ဆိုတဲ့ စကားလုံးလှလှတစ်လုံးနဲ့ အဓမ္မ အလဲအလှယ် ခံခဲ့ရသူလည်း ဒီတွဲမှာ ပိန်လိန်ကောက်ကွေးပြီး လိုက်လာတယ်။ ဖြတ်ခဲ့ရတဲ့ ခြေတစ်ဖက်အတွက် ဆွေးရင်း အစားထိုး မဝယ်နိုင်သေးတဲ့ ခြေတုတစ်ဖက်အတွက် တွေးလို့။ တရားမဝင် သားကြောဖြတ်ပေးပြီး လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်က သားဖွားနဲ့ မီးယပ်ပါရဂူ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ထိုင်ခဲ့ တစ်လုံးမှာ ကျောချင်းကပ် ထိုင်လိုက်လာကြတယ်။

မဇ္ဈိမနွယ်ဖွား ရထားကြီးဟာ မကြာခင်မှာ မြစ်ငယ် ရထားဆေးကုခန်း တက်ရဦးတော့မယ်။ မြစ်ငယ်မှာ မီးရထားအလုပ်သမားတွေက တွဲကြီးကို အူအတက် ဖြတ်ပေးကြလိမ့်မယ်။ ဟာနီးယားကို ခွဲစိတ်ကြလိမ့်မယ်။ ချောင်းဆိုးသွေးပါအတွက် ဆေးပြင်းတွေ ထိုးကြလိမ့်မယ်။ ကြိတ်ကုသဆေးတိုက်ကြလိမ့်မယ်။ မတ်မြင်းမိုရ်ကုန်း ကျွေးကြလိမ့်မယ်။ ဆေးဖယောင်းချက်တွေ ကပ်ပေးကြလိမ့်မယ်။ ပြီးရင် ပလတ်စတစ်ဆာကျရီ လုပ်ပေးလိမ့်မယ်။

စေးပျစ်နေတဲ့ လိမ္မော်ရောင်အောက်မှာ သိပ်သည်းနေတဲ့ အဝါရောင် လယ်ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီး ရှိတယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မှိုင်းညှို့နေတဲ့ ရိုးမက

နောက်ခံထားလို့။ ရောင်စုံရထားတစ်စင်း တရွေ့ရွေ့ ခုတ်မောင်းလာတာဟာ မြန်မာပန်းချီကျော်တစ်ဦးရဲ့ လက်ရာမြောက် အိတ်စပ်ရက်ရှင်း ပန်းချီကားတစ်ချပ် ပါပဲ။

ဒီလို လိမ္မော်ရောင် နေပြင်းပြင်းအောက်မှာ တစ်နေ့က ဆပ်ခင်းကြီးရွာသား ကလေးငယ်သုံးယောက် အရိပ်မခိုကြဘဲ ရထားအလာကို စောင့်နေခဲ့ကြဖူးတယ်။ ရထားက တဖြည်းဖြည်း နီးလာတာနဲ့အမျှ သူတို့ရင်ထဲမှာ လည်း ရထားခုတ်သံနဲ့အပြိုင် တထိတ်ထိတ်နဲ့ပေါ့။ ရထားသံလမ်းနဲ့အပြိုင် မိတာ ၄၀ လောက်ရှည်တဲ့ ဖုန်သောသော လှည်းလမ်းကလေးဆီ သူတို့ကြည့်နေကြတယ်။ ရထားနဲ့ သူတို့ အပြေးပြိုင်ကြမလို့ တဲ့လေ။ ဒီလို ပြိုင်ကြတာ သူတို့မှ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့အဖေတွေတုန်းကလည်း အပြေးမြန်တဲ့ နွားလှည်းနဲ့ ဒုန်းစိုင်း ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြဖူးတယ်။ ကလေးတွေ သတ်မှတ်တဲ့နေရာကို ရထားက ရောက်ပြီ။ စက်နဲ့ လူနဲ့ အားချင်းပြိုင်ပြီ။ မျက်စိကို စုံမှိတ်၊ ခြေကုန်သုတ် ပြေးပြီ။ သူတို့အတွက်တော့ တကယ့်အရေးကြီးတဲ့ ဧရာမပြိုင်ပွဲကြီး။ ရင်နှစ်ခြမ်း ဗြန်းဗြန်းကွဲသွားပါစေ ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုယ်စီနဲ့။ မိတာ ဆယ့်ငါးနှစ်ဆယ် ယှဉ်တုန်းပဲ။ အစိတ် ဖြေတုန်းပဲ။ သုံးဆယ် ဖြေအားကို အမြန်ဆုံး မြှင့်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့နဲ့ ယှဉ်ရက်က ခေါင်းတွဲကြီး မဟုတ်တော့ ခွဲမလျှော့ ဆက်ပြေးကြတယ်။ ပန်းတိုင်ရောက်ပြီ။ သွားပြီ။ သွားပြီ။ သူတို့ကလေးတွေ မောနေကြတယ်။ တစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးခုန်သံ တစ်ယောက် ကြားနေကြရတယ်။ နှုတ်ခမ်းကလွဲလို့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ချွေးတွေစိုလို့။ ဒီတစ်ခါတော့ ရှုံးပြီ။ ကိစ္စမရှိ။ နောက်တစ်ခါ နိုင်ရမယ်။ နိုင်ရုံတင်မကဘူး။ ရထားကြီးပါ စီးရမယ်။ သူတို့အချင်းချင်း ဖွင့်သာ မပြောကြတာ။ စိတ်ထဲမှာ မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ ရထားတဲ့ ပေါ်မှာ ပါလာကြတဲ့ လူတွေက သူတို့ပြိုင်ပွဲကို အားပေးဖို့ နေနေသာသာ

ဘယ်သူကမှ အာရုံစိုက်တာကြည့်သွားတာ မခံလိုက်ရဘူးလို့ ထင်နေကြတဲ့ အချက်ပဲ။တကယ်လည်း ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက် ခဲ့ကြပါဘူး။

ရထားတွဲကြီးကသာ စကားပြောတတ်ရင် ကျုပ်က စိန်တိုင်းသား ဗျလို့ ပြောလိမ့်မယ်။ကျွန်တော့်ကို မွေးဖွားလိုက်တဲ့ အလုပ်သမားတွေက ခရီးသည်အမျိုးစုံ တင်ဆောင်သွားလိမ့်မယ် ဆိုတာတော့ သူတို့ သိကြတယ်။ ဒီလောက် အရောင်အသွေး စုံကြမယ်လို့ သူတို့ ထင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။တည် ဆောက်ရေးလုပ်သားတွေ၊ ထွန်စက်မောင်းသမားတွေ၊ရုံးသူ ရုံးသားတွေ၊ ရွံ့ပေနေတဲ့ လယ်သူမတွေ၊ ဖဝါးအက်နေတဲ့ တောင်သူတွေ၊ပန်းရံနဲ့ လက် သမားတွေ စီးကြလိမ့်မယ်လို့ သူတို့ ထင်ခဲ့ကြတာ။အခုတော့ဗျာ....လို့ လေပူတွေ မှုတ်ထုတ်ရင်း သူ့စကားကို ခဏ နားလိမ့်မယ်။

ဒီတွဲပေါ်မှာ မြို့တစ်မြို့က ပညာရေးဝန်ဆောင်ပေးမယ့် ဘော်ဒါ ကျောင်းကို သွားမယ့် လူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ချစ်ရည်းစားကို လွမ်းတဲ့ မျက်နှာနဲ့ လိုက်လာတယ်။သူနဲ့ ဓားလွယ်ခတ်နေရာမှာ ဓားပွဲရုံတစ်ခုမှာ ဓားပွဲထိုး အလုပ်သွားလုပ်မယ့် အသားညိုညို လူငယ်လေးတစ်ယောက်က တော့ ဟိုတယ်သုံး အင်္ဂလိပ်စကားပြောကို အလွတ်ကျက်နေလေရဲ့။ပြည်သူ ပိုင် အသိမ်းခံရလို့ စိတ်ရောဂါ ရခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက်ကလည်း ဒီရထားကြီးကို သူပိုင်စိတ်ကူးနဲ့ ပြန်သိမ်းကြည့်နေမိတယ်။ မျက်နှာနီနေတဲ့ လူလတ်ပိုင်း တစ်ယောက်က အရက်ပုလင်းကို ဖွင့်လို့ တစ်စွတ်စွတ် သောက်နေတယ်။ သူ့ဘဝမီးကို ရမ်နဲ့ ငြိမ်းနေတယ် ထင်ပါရဲ့။သောက်ရေသန့် ပုလင်းထဲက ရေကို သွန်ချတာကမှ နှေးလိမ့်ဦးမယ်။

ပါတိတ် အထက်အောက် ဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးက ရထားပေါ်မှာ မယုံမရဲနဲ့ ထိုင်လိုက်လာတယ်။သူ့ဘဝက သူ့ကို ခြောက်လှန့်နေတယ်။တဲ့ ကတော့ ဒီလိုတွဲပဲ။သူ့အရှက်နဲ့ မာနကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် အနင်းချေ ခံခဲ့

ရတာ ဒီတွဲများ ဖြစ်လေမလား။ကြယ်သီးကို ဖြုတ်၊ ဇစ်ကို ဆွဲချ၊ ခြေကျင်း ဝတ်ကနေ ဘောင်းဘီရှည်တစ်ထည်ကို ချွတ်လိုက်ပုံက ပုဆိုးတစ်ထည် ကွင်းလုံးချွတ်ပစ်တာထက် မြန်သေးတဲ့လူတွေ။လူသွားလမ်းကလေးမှာ လူရိပ်မြင်ရင် တွဲအပြင်ဘက်ကို သူ့မျက်နှာ လွှဲနေလိုက်တယ်။ အထက် အညာက ဆရာတော်တစ်ပါးကို ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ခိုးရောင်းသူတစ်ယောက် က စီးကရက်နဲ့ ဝတ်ပြည့်ရင်း သူလိုရာကို တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်နေတယ်။ သစ်ပင်တွေကို ချစ်တဲ့၊တိရစ္ဆာန်တွေကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့၊စိမ်းလန်း ငြိမ်းချမ်းမှု ကို နှစ်သက်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်၊ အလွန် နာမည်ပျက်တဲ့ ဆင်ပုစ်မှဆိုး တစ်ဦးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်လာတယ်။

မီးရထားကိုမြင်တိုင်း ရင်ထဲမှာ မချင်မရဲ ဖြစ်နေရသူတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူက ပုစွန်လုံး နှိုက်နေတယ်။ရထားသံ ကြားတော့ ပုစွန်လုံးက မထွက်တော့ဘူး။ သူ့ကျောင်းနေတဲ့ နွားမအုပ်ထဲက ဂျိုကုတ်မက ရထား သံလမ်းပေါ် ရောက်နေပြီ။သူ လှမ်းပြီးတော့ ခြောက်တယ်။ဂျိုကုတ်မက အစာ ငမ်းနေတယ်။သူ့ရှေ့တင် အရှင်လတ်လတ် နုတ်နုတ်စင်း ခံလိုက်ရတာ မြင်နေရတယ်။တခြားရွာက နွားမအုပ်ပိုင်ရှင်ရဲ့ ခက်ထန်တဲ့ မျက်နှာကြီးကို မြင်ယောင်နေရာက သူလည်းပဲ အဖမ်းခံရနိုင်တယ်ဆိုတာ ကြားဖူးလို့ လူလွတ် ထွက်ပြေးခဲ့ရဖူးတယ်။ဘယ်ကို ပြေးရမယ် မသိ။ခြေဦးတည့်ရာ စွတ်ပြေးမိတယ်။ကလေးခြေလှမ်းနဲ့ တော်တော်ဝေးဝေး ပြေးပြီးမှ လည် ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ဂျိုကုတ်မရဲ့ နီနီရဲရဲ အသားတစ်တွေကို လူတချို့က ရထားပေါ် ဆွဲတင်နေကြလေရဲ့။အဲဒီမြင်ကွင်းက သူ့အတွက် ကနေ့အထိ မမေ့နိုင်စရာပါပဲ။

ရထားတစ်စင်း ဖြတ်သွားပြီးရင် နောက်ဆုံးတွဲရဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ပုန်မှုန့်တွေ၊အမှိုက်တွေ တဝဲဝဲဖြစ်စေတဲ့ လေပွေလေးတစ်ခု ဖြစ်ကျန်နေခဲ့

တတ်တယ်။ ဒီလေပွေလေးထဲက အလွန်လှတဲ့ ယိုစုံ အိတ်ခွံလေးတစ်ခုကို ဆပ်ခင်းကြီးက ကလေးတစ်ယောက် ကောက်ရခဲ့ကြဖူးတယ်။ တံဆိပ်က ရောင်စုံ။ ချစ်စရာကလေး။ သူတို့ ပလတ်စတစ်အိတ်ကလေးကို ဖြဲပြီး အကတ်အသတ် ယိုလက်ကျန်ကလေးကို နည်းနည်းစီ မျှပြီး မြည်းကြည့်ခဲ့ကြဖူးတယ်။ အလိုလေး အရသာ ရှိလှပါလား။ ငါ့မှာသာ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရှိရင် ဒီလိုယိုစုံတွေ တဝကြီး စားပစ်မယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးကိုယ်စီ ရသွားကြတယ်။

ကြော်ငြာမင်းသမီး သိပ်ဖြစ်ချင်တဲ့ တောမြို့ကလေးက လှယဉ်ကျေးမယ်တစ်ဦး ထိုင်လိုက်ရင် အိမ်နဲ့ ဖြစ်သွားတဲ့ ခုံတစ်ခုမှာ ထိုင်လိုက်လာတယ်။ သူ့ရှေ့က ကတ်ကြေးကိုက် အလွန်တော်တဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ထိုင်လို့။ သူ့ဆီမှာ ခရုကံဒစ်ကံဒစ်တွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ရောင်စုံရှိတယ်။ ခရုကံဒစ်ကံဒစ်တွေကို ပိုကာကစားသူ တစ်ယောက်လို သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားနိုင်တယ်။ ဆွဲကြိုးတွေ၊ လက်ကောက်တွေကို ကတ်ကြေးကိုက်တဲ့လူတော့ မဟုတ်ဘူး။ ငွေလင်ပန်းပေါ်က မြစိမ်းရောင် ကတ္တီပါစ၊ မြစိမ်းရောင် ကတ္တီပါစပေါ်က ဘော်ငွေရောင် ကတ်ကြေးနဲ့ ပိုးသား၊ ဖဲသားအတိ ပြီးတဲ့ ဖဲကြိုး လှလှတွေကို ကတ်ကြေးကိုက် ညှပ်ပေးရသူပေါ့။ သူ့ညာဘက်လက်နဲ့ ဘီယာဘူးခွံကို သူ ပစ်လိုက်တယ်။ ဘီယာဘူးခွံက ကန်သင်းထိပ်မှာ ကျွမ်းထိုး မှောက်ခုံ လွင့်သွားလေရဲ့။

တို့မြို့မှာတော့ အအိုင်ဒီအက်စ်ရောဂါကြောင့် ပထမဆုံး သေသွားတဲ့ မသားကတော့ ဒီအကောင်ပဲလို့ ပြောရတော့မယ့် နယ်မြို့က 'မသမား' တစ်ယောက် ဒူးကို တဇတ်ဇတ်နုနုရင်း လိုက်ပါလာတယ်။ ခေတ်သစ်သမထီးစိတ် ဝင်နေတဲ့ ရသေ့တစ်ပါးလည်း ဒီတွဲမှာ ပါလာတယ်။ သူ့လက်ဖျံက ခြင်္သေ့ရုပ် ဆေးမင်ကြောင်ကြောင့် သူဟာ အင်္ဂါနေ့ဖွား ဖြစ်ဖွယ်ရှိတယ်။

ရသေ့က မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်ရော ခေါင်းပါ ပြောင်အောင် ရိတ်ထားတယ်။ သူတည်ခဲ့တဲ့ ဘုရားတွေအတွက် အားရ ကျေနပ်နေပုံပဲ။ ဒီဘုရားတွေ အကြောင်း ဂုဏ်ပြုစပ်ဆိုမယ့်၊ နောက်ထုတ်မယ့် သီချင်းခွေအတွက် စကားလုံးတွေကို နှစ်ချပ်ပြီး ဆင်းဒဝစ်မြို့ရင်း စဉ်းစားလာတယ်။

ကိုရီးယားနိုင်ငံ မီးရထားအလုပ်သမားတွေက အလုပ်သမားအခွင့်အရေးတွေအတွက် သပိတ်မှောက် တိုက်ပွဲဆင်ခဲ့ကြဖူးတယ်။ တိုက်ပွဲက ရက်ရှည်ပြီး အဆင်းရဲ အပင်ပန်းခံပြီးမှ အောင်ပွဲ ရခဲ့ကြတယ်။ လုပ်ငန်းခွင် ပြန်ရောက်တော့ တည်ဆောက်လက်စ ရထားတွေကို ဆက်ပြီး တည်ဆောက်ကြတယ်။ အောင်ပွဲခံစိတ် အပြည့်နဲ့ အလုပ်လုပ်ရင်း လုပ်သားတွေ ပြောကြတဲ့ စကားတွေက “ဒီတွဲတွေက ဘယ်တိုင်းပြည်ရောက်မယ်လို့ ငါတို့ မသိနိုင်ဘူး။ ဘယ်တိုင်းပြည်ပဲ ရောက်သွားပါစေကွာ။ တို့တွဲတွေ ရောက်တဲ့ တိုင်းပြည်က အလုပ်သမားတွေလည်း တို့လိုပဲ တိုက်ပွဲတွေမှာ အောင်နိုင်တဲ့သူတွေ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းတယ်” တဲ့။

တစ်ဝက်ခဲပဲ ပေးရတဲ့ ကလေးလက်မှတ် ကိုင်ဆောင်ထားသူက စိုးရိမ်သောက ဖြစ်ရတာကျတော့ လူကြီးတစ်ယောက်ထက် မနည်းဘဲ ဖြစ်နေရတာ ဘာကြောင့်လဲ။ လူလတ်တစ်ယောက်က ဒီပုစ္ဆာကို အဖြေရှာရင်း လိုက်လာတယ်။ သူ့နံဘေးမှာ မလိုင်အပြည့် နို့ဆီ၊ မလိုင်လုံး၊ မလိုင်မုန့်၊ မလိုင်ခဲ၊ မလိုင်ကျွတ်၊ မလိုင် ကရေကရာတွေကို သိပ်ကြိုက်တဲ့ ကိုလက်စထရော ဇောတိကတစ်ယောက် ပါလာတယ်။ သူ့လက်ကြားမှာ စီးကရက်တစ်လိပ်က တငွေငွေ လောင်လို့။ ဒီ ကိုလက်စထရော ဇောတိကကြီး သေရင် ကျွန်းသားခေါင်းထဲထည့်ပြီး သင်္ကြိုဟ်လိမ့်မယ်။ သူ့လက်ထဲက စီးကရက်နဲ့ ကျွန်းသစ်တွေနဲ့ လဲလှယ်နေရတာကို သူ မသိချင်ဟန် ဆောင်နေတယ်။

သာသနာတက္ကသိုလ်နဲ့ တက္ကသိုလ်ချင်း မှားတက်ခဲ့ရတဲ့ ဦးပဇင်းပျို

တစ်ပါး ခါးကို မတ်မတ် ထိုင်လိုက်လာတယ်။ဘားတော့ဘရက်၊ပက်ဗလို နီရူဒါ၊ခါလီဂျီဘရန်၊ ရာတော့ဆလပ်ဆိုက်ဖရဲ အစရှိတဲ့ ကဗျာဆရာတွေရဲ့ ကဗျာတွေ သူ့အသွေးအသားထဲမှာ လှည့်ပတ်နေကြတယ်။ဆရာ ဒဂုန် တာရာ၊ ဆရာကြည်အောင်နဲ့ ဆရာတင်မိုးတို့ရဲ့ ကဗျာတွေလည်း သူ့နှုတ် ဖျားမှာ တရွရွနဲ့။ရထား ထွက်ကတည်းက ကဗျာမျိုးစုံ စိတ်ကူးနဲ့ ရွတ်လာ လိုက်တာ အခု ပြင်သစ်ကဗျာဆရာ ပရေဗား ရေးတဲ့ 'ပီကာဆိုရဲ့ ပဉ္စလက် မီးအိမ်' ဆိုတဲ့ ကဗျာကို ရွတ်နေတယ်။

တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့၊ဘွဲ့ လွန်နဲ့ ဒီပလိုမာ လက်မှတ်တွေ တသိကြီး ရထားတဲ့ လူတစ်ယောက် အခုလည်း ကွန်ပျူတာကျောင်းတစ်ခုဆီကို ခရီး ဆက်နေပြန်ပြီ။ သူကတော့ ပရိတ်ကြီး ဆယ့်တစ်သုတ်လုံး အလွတ်ရတဲ့ သူ။သူ ဝဋ္ဋသုတ်ကို ရာဟုဂြိုဟ်သက်ပြည့်အောင် ရွတ်နေလေရဲ့။

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဆေးသွားတွေ တင်ထားပြီး ကျွန်မကတော့ မိုးမောက်ဖွဲ့ထွားတဲ့ ဟောဒီ ရင်သားအစုံအတွက် သိပ်ဂုဏ်ယူတာပါပဲရှင်၊ ကြည့်ကြပါဦး ဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ ထိုင်ရင်း ကိုယ်ဟန်ပြလာတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်လည်း ပါလာတယ်။တိရစ္ဆာန်အဆီတွေ အများကြီးစားပြီး မျက်နှာကြီးကလည်း အဆီပြန်လို့ စိတ်ကလည်း တိရစ္ဆာန်စိတ်ပေါက်နေတဲ့ အသားဖြူဖြူ လူတစ်ယောက်က အဲဒီအမျိုးသမီးကို သားကြည့်၊ မယားကြည့် ကြည့်ရင်း လိုက်လာတယ်။တံတွေး ခဏခဏ မျှိုလိုက်၊တိုနဲ့နဲ့ နှာခေါင်းကို ရှုံ့ချည်ပွချည် လုပ်လိုက်နဲ့ ဟမ်ဘာဂါကို ပလုပ်ပလောင်းငါးရင်း လက်က လည်း ဟမ်ဘာဂါကို နာနာဖျစ် နေတတ်လေရဲ့။

ညတိုင်း မီးလင်းနိုင်တဲ့အိမ်က ဆပ်ခင်းကြီးမှာ အရှားသား။ အခု ရက်မှာ ဒေါ်ကုလားမအိမ်က ဒီဇယ်မီးခွက်ကလေး မလင်းစဖူး လင်းနေ တယ်။ဒေါ်ကုလားမ နေမကောင်းတာ ကြာပြီ။ဒါကြောင့် ဆရာတော်က

ဒီဇယ်ဆီကလေး နည်းနည်း စွန့်လိုက်တယ်။သူ့ဇီဝမီးနဲ့ ဒီဇယ်မီး ဘယ်သူ အရင် ငြိမ်းမလဲ။မပြိုင်ကောင်းတာကို ပြိုင်နေရတာတယ်။

ဒီရက်မှာပဲ ကလေးခြောက်ယောက်တို့ရဲ့အမေ လင်ပစ်မ စိန်တုတ် ရွာက ပျောက်သွားတယ်။ဆန်အချေး သွားသတဲ့။တစ်ရက် ပေါ်မလာ၊နှစ်ရက် ပေါ်မလာနဲ့ ကလေးတွေ ငိုကျန်ရစ်တယ်။ရွာနဲ့ ကီလိုမီတာ တော်တော်ဝေးတဲ့ နေရာမှာ မိစိန်တုတ်ကို တွေ့ကြတယ်။လက်ထဲမှာ ဆန်အိတ်ခွံကလေး ကျစ်ကျစ်ဆုပ်လို့။ ခန္ဓာကတော့ ရထားသံလမ်းပေါ်မှာ သုံးပိုင်း ပြတ်နေ သတဲ့။ သူ့ကလေး ခြောက်ယောက်က ပုံစံတစ်ဆယ်မပါဘဲ ဆရာတော်ရဲ့ ကျောင်းကို တိုက်ရိုက် ပြောင်းသွားကြတယ်။

ကဗျာဆရာတွေက မီးရထားကို နဂါးနဲ့ တင်စားခဲ့တယ်။တချို့က ကင်းခြေများတစ်ကောင်တဲ့။နဂါးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ကင်းခြေများပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဆိပ် ပြင်းလှပါကလား။

မီးရထားစီးမယ့် မယ်တက္ကသိုလ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အရပ်ပျက်မပဲ ဖြစ်ဖြစ် လက်မှတ်တစ်စောင်တော့ ဝယ်ရလိမ့်မယ်။ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆေး လည်ရောင်းသူပဲ ဖြစ်ဖြစ် လက်မှတ်တစ်စောင်တော့ ကိုင်ထားရလိမ့်မယ်။ သီလရှင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဗွီဒီယို မင်းသမီးပဲ ဖြစ်ဖြစ် လက်မှတ်တစ်စောင်တော့ ဆောင်ထားရလိမ့်မယ်။သူဘာရာဇာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ဆေးဆရာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သင်းအုပ် ဆရာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ခိုးဆိုး လူယက်သမားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ယောဂီမပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ငါးစိမ်းသည်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်။

မီးရထားလက်မှတ်တစ်စောင်ဟာ ဘဝတစ်ခုတဲ့။ဘဝတစ်ခုမှာ သောက တစ်ဆယ် ရှိချင် ရှိမယ်။ဝေဒနာတစ်ရာလည်း ရှိနိုင်တယ်။ပူမှု တစ်ထောင်၊ကြေကွဲမှု တစ်သောင်း....တစ်သိန်း....တစ်သန်း ရှိနိုင်တယ်။

ကျွန်တော် ကျောင်နေချင်တယ် အဖေလို့ ပူသာရမယ့်ကလေးက

ကျွန်တော် မီးရထားကြီး စီးချင်တယ် အဖေတဲ့။ ကျွန်တော်ကို ရှင်ပြု မပေးသေးဘူးလားလို့ မေးရမယ့်ကလေးက ကျွန်တော်တို့ ရထား မစီးရသေးဘူးလား အဖေတဲ့။

မီးရထားဟာ ရောင်စုံ ပိုးနက်သန်ကောင် တစ်ကောင်နဲ့ တူနေတယ်။ ဒီပိုးနက်သန်ကောင်ရဲ့ အစာလမ်းကြောင်းထဲမှာ မြန်မာမလေးတွေရဲ့ မျက်ရည်တွေ စွန်းခဲ့ဖူးတယ်။ အိုင်းရစ် ကော်ဖီတွေ ဖိတ်ကျခဲ့ဖူးတယ်။ မယ့်ပါးက သနပ်ခါးတွေ ပျက်ခဲ့ဖူးတယ်။ ရိုးလက်စံ နာရီတစ်လုံးကို မီးရထား လေထီးသမားတစ်ယောက်က ဖြုတ်ပြီး ခုန်ဆင်းသွားခဲ့ဖူးတယ်။ ကိုယ်ဝန် နေ့စေ့လစေ့နဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရထားပေါ်မှာတင် ရွှေမွှာပေါက်၊ ရထားပေါ်မှာတင် ရင်သွေးကို မွေးဖွား သန့်စင်ခဲ့ဖူးတယ်။ အာဟာရဓာတ် မပြည့်သူ တစ်ယောက် အသက်ရှူ ရပ်တန့်သွားခဲ့ဖူးတယ်။

ပိုးနက်သန်ကောင်ရဲ့ ရင်ခွင်ကို တချို့က ဒန်းလော့မွေ့ရာတဲ့။ တချို့က ရွှေလျားမတ်ကက်တဲ့။ တချို့လူတွေအတွက်တော့ ဘဝသင်ခန်းစာ အသစ်တွေ ပြဋ္ဌာန်းနေတဲ့ ကျောင်းကြီးတဲ့။ တချို့က အဆင့်မြင့် ပြဇာတ်တွေကို တင်ဆက်နေတဲ့ ဘဝဇာတ်ခုံတဲ့။ တချို့က ကမ္ဘာ့အကောင်းဆုံး ဘဝသရုပ်ဖော် ဝတ္ထုရှည်ကြီးတဲ့။ ရွှေလျားနေတဲ့ ပန်းချီဂယ်လာရီလို့ ဆိုသူလည်း ရှိရဲ့။

အကော်ဒီယံကို စိတ်နာပြီး ဆက်မတီးတော့တဲ့ သူတစ်ယောက်နဲ့ စီးကရက်ကို စိတ်နာပြီး စီးကရက်ဖြတ်လိုက်တဲ့သူတစ်ယောက် ထိုင်ခုံတစ်ခုမှာ အတူယှဉ်ထိုင်လို့။ ကျောက်အောင်လို့ သိန်း တော်တော်များများကို တစ်ထိုင်တည်း ရလိုက်သူနဲ့ ရေတိမ်နစ်တာမှ တစ်သက်လုံး ရေတိမ်နစ်နေတာပါဗျာ ဆိုတဲ့ လူနှစ်ယောက်က ကျောချင်းကပ်လျက်။ တန်ခိုးကြီးဘုရားကြီးက ဂေါပကလူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ တိုက်ပုံအင်္ကျီအဖြူနဲ့ သားသတ်သမား

တစ်ယောက်ရဲ့ တိုက်ပုံအင်္ကျီအဖြူတို့က ရထားလှုပ်လိုက်ရင် ထိထိ သွားတတ်တယ်။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေကို လမ်းညွှန်ရတဲ့သူနဲ့ လမ်းနဲဘေးလောင်းကစားဝိုင်းက အလံရှူးတို့က ပြတင်း တစ်ပေါက်တည်းကို ငေးကြည့်နေကြတယ်။ ဆေးတက္ကသိုလ်က ခန္ဓာဗေဒ ကထိကနဲ့ ပလက်ဖောင်းပေါ်က ကြွက်နို့သတ်သမားရဲ့ လက်ထောက် လူငယ်လေးတို့ အစီစီခိုင်းငံတွေ အကြောင်း ပြောရင်း လိုက်လာကြတယ်။ ရထားသံက ကျေးလက် ရှင်ပြုနားသ အလွှာမှတီးတဲ့ ဒိုးပတ်သံလို ဆူဆူမြိုင်မြိုင် ရှိလှတယ်။

နောက်ဆုံးက ဘရိတ်တွဲထဲမှာ ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးနဲ့ အခုမှ သိကြတဲ့ မိတ်ဆွေလေးယောက် ပါလာတယ်။ ပိန်ပိန်ပါးပါး နတ်ကတော် မိန်းမလျှာက အဲဒီထဲမှာ အသက်အငယ်ဆုံးပဲ။ နွားငှေးသင်းတဲ့လူက သူ့ပခုံးပေါ်က တဘက်နဲ့ မျက်နှာ ခဏခဏ သုတ်နေတယ်။ လမ်းဘေးမျက်လှည့်ဝိုင်းမှာ ဘင်တီးတဲ့လူက ရထားသံကို ဂီတသံတွေလို ခံစားရင်း လိုက်ပါလာတယ်။ အင်္ဂလိပ်စာအမိက နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသားက ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းရဲ့ ဂဠုန်ပျံဒီပနီကို နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ဖတ်ရင်း ခေါင်းတငြိမ့်ငြိမ့်နဲ့ ခါတိုင်းထက် ခရီးသည် နည်းနေပေမယ့် ဂါတ်ဗိုလ်ကြီးက စိတ်မပျက်ဘူး။ ဒီအပတ်တော့ ဂူအောင်းနေတာ မကလို့ သံကွင်းပဲ စွပ်နေနေကွာဆိုပြီး အလယ်ထိုင် 'သုံး' ပါတဲ့ ဆယ့်ရှစ်ဘရိတ်ကို အမိဖမ်း နေလေရဲ့။

မသွားမဖြစ်လို့ သွားရမယ့်ခရီးသည်နဲ့ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့နဲ့ သွားကြရတဲ့ ခရီးသည်တွေက ပိုးနက်သန်ကောင်ကြီးကို နှေးလွန်းသတဲ့။ မရဘူးသေးတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ တစ်နေ့တခြား ဒီရေအလား တိုးပွားပြီး သိန်းစကား၊ သန်းစကား၊ စိန်စကား၊ ကျောက်စကား၊ ပါဂျာရီးစကား ပြောနေကြသူတွေကလည်း ဒီကောင်ကြီးကို နှေးသတဲ့။ အက်ဖ်အီးစီတွေ၊ ဒေါ်လာတွေ၊ ဆပွား တိုးနေသူတွေက ကျည်ဆံရထား တစ်စင်း ဖြစ်သွားရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့

တွေးနေတယ်။သူတို့အဖို့ အချိန်က ငွေဖြစ်သတဲ့။ရထားတဲ့ရဲ့ တန်ဖိုးကို ဈေးသင့်ပြီး တွက်ချက်ဝယ်ယူ နေကြတယ်။သူတို့ ရထားဘယ်နှစ်စင်း ပိုင်နေကြပြီလဲ။

မီးရထား သိပ်စီးချင်နေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ရွာထဲက ပြေးထွက်လာ နေတယ်။ပါးစပ်ကလည်း သံကုန်အော်ဟစ်လို့။ခရီးသည်အားလုံးကို လက်ငွေယမ်းပြရင်း နှုတ်ဆက်နေတယ်။ရထားပေါ်က ပန်းရောင်စုံလိပ်ပြာ ရောင်စုံတွေက သူ့ကို ဂရုမစိုက်ကြဘူး။သူက ခုန်ပေါက် အော်ဟစ်ရင်း ဆက်ပြီးတော့ နှုတ်ဆက်နေတယ်။ရထားပေါ်က ချောကလက်တွေ၊ ဂျယ်လီတွေ၊ ချူအင်ဂမ်းတွေက သူ့ကို အသိအမှတ် မပြုကြဘူး။သူ ဝမ်းနည်းစိတ် ဝင်လာတယ်။ဒါပေမယ့် ဆက်ပြီးတော့ အော်ဟစ်ငွေယမ်း နှုတ်ဆက်တုန်းပဲ။ကျင်းစကတ်တွေ၊ပါတိတ်ရုပ်တွေက သူ့ကို မကြည့်ကြဘူး။ရှိတယ်လို့ မထင်ဘူး။ငွေယမ်း နှုတ်ဆက်နေရင်းက ရထားတွဲမှာ ရေးထားတဲ့ စာတမ်းကို လှမ်းဖတ်ကြည့်တယ်။‘အ’ရယ်၊‘ထ’ရယ်ပဲ ဖတ်လိုက်ရသေးတယ်။ပိုးနက် သန်ကောင်ကြီးက အမြန် ပြေးသွားပြီ။

ကလေးရဲ့သွေးတွေ ဆူလာတယ်။ရထားစီးချင်တဲ့ သူလို ဘဝတူ ကလေးတွေရဲ့ သွေးတွေအားလုံး သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ဆောင့်တိုးဝင်လာသလိုပဲ။ငယ်ထိပ်ကနေ ခြေဖျားအထိ သူ့ကိုယ်တွေ ပူနွေးနေပြီ။ဂျိုကုတ်မကို တိုက်ချသတ်သွားဖူးတဲ့ ရထားကြီးက သူ့ကို သူစိမ်းပြင်ပြင် ဆက်ဆံနေတယ်။သူ့မှာ ဝမ်းနည်း အားငယ်စိတ်တွေ ဖိစီးလာတယ်။ဆပ်ခင်းကြီး ရွာသားအားလုံးရဲ့ သွေးတွေ သူ့ကိုယ်မှာ ထပ်ဝင်လာပြန်ပြီး ရိုးစိန်တုတ်ကို ထက်ပိုင်းဖြတ်တဲ့ အကောင်ကြီး၊ သေပေရော။သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ချွေးတွေ ရော၊မျက်ရည်တွေပါ ရောပြီး ကျိန်းစပ်နေတယ်။ ရထားကြီးက ကြည့်နေရင်း ဝေဝါးလာတယ်။မသာ မီးရထားကြီး။

အချစ်အစင်

ကျောက်ခဲတစ်လုံး။ငန်းဥလောက်။ဘယ်မှာလဲ။ဒီကျောက်ခဲ။ သူရှာတယ်။မတွေ့ဘူး။မာတဲ့ပစ္စည်း။ထုစရာ။ဘာဖြစ်ဖြစ်။မာရင် ပြီးရော။ မြေစိုင်ခဲ။ မာသားပဲ။မြန်မြန်။ဖဲ့။ပဲပါဟ။ရထားသံက တဝေါတဝါနဲ့။အလွန် အောနှလုံး နာစရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အရေခွံကို ကျက်ထားတဲ့ ဗုံတစ်လုံးကို အရက်မူးပြီး တီးနေတဲ့ အသံနဲ့ တူနေတယ်။ကလေးကို သရော် နေသလိုပဲ။

ပဲပြီ။ပဲပြီ။ဝသန္တရေ နတ်သားရဲ့ ရတနာတစ်လုံး သူ ရသွားပြီ။ မြေစိုင်ခဲကို ချက်ချင်း ကောက်ကိုင်ပြီး လက်ကို အမြန် မြှောက်လိုက်တယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ အာရုံပီဂျီ တစ်လက်ပေါ့။

မိတ်ဆွေ.... ရထားလမ်းနံဘေးမှာ ကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရင် ကိုယ်က အရင်ဦးအောင် ပြီးပြ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ မိတ်ဆွေ။

[ပန်းဝေသီမဂ္ဂဇင်း၊မေ၊ ၁၉၉၆]

ချီစက်
မြင်းခွာသံ

မြင်းခွာသံ ဂျီဆော်

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် မြင်းခွာသံကို ပထမဆုံး စွဲစွဲထင်ထင် ဖြစ်မိသည်မှာ ကျွန်တော် သုံးလေး နှစ်သားအရွယ် ကလေးဘဝတုန်းက ဖြစ်ပါသည်။

မှတ်မှတ်ရရ အဖေသည် ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲလျက်၊ အမေက ကျွန်တော့် အောက်က ကျွန်တော့်ညီ(နှို့စို့ကလေး)ကို ခါးထစ်ခွင်ချီလျက် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ရွှေကြက်ယက် ဘုရားပွဲသို့ အလည်သွားကြပါသည်။ ပွဲဈေးတန်းထဲ လျှောက်လည်ကြရင်း အဖေက ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ အရပ်ကိုပြ၊ ဝယ်ပေးမယ် ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က ကြိုးဆွဲပြီး က လို့ရသော သစ်သားမြင်းရုပ်ကလေးကို လက်ညှိုးထိုးခဲ့ပါသည်။

အိမ်ရောက်တော့ အဖေက “ရွှေဘိုမြင်းရယ်လေ၊ ခြေသံ၊ ခွာသံ ပြင်းတယ် လေလေ၊ ခွပ်ခွပ်၊ ခွပ်ခွပ်” ဟု ဆိုကာ ကြိုးဆွဲပြပါသည်။ မြင်းကလေးက ခြေလေးချောင်း မြောက်ကြွ၊ မြောက်ကြွဖြင့် က ပါသည်။ ကျွန်တော် သဘောကျလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ “ရွှေဘို ညင်းရယ်ရေ၊ ချိတ်၊ ခွာတ် ကျင်းတယ် ရေ.....ရေ။ ခွပ်ခွပ်၊ ခွပ်ခွပ်” ဟု ကိုယ်ဟာကိုယ်ဆို၊ ကိုယ့်ဟာကို ကြိုးဆွဲဖြင့် တစ်နေကုန် မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင်။ ထမင်းမေ့၊

ဟင်းမေ။ အိပ်ပျော်နေရင်းပင် ခွပ်ခွပ်၊ ခွပ်ခွပ်နဲ့ ပါးစပ်က ယောင်သည် ဟု အမေက ပြောဖူးပါသည်။

တစ်နေ့.....။ အဖေက ကျွန်တော် မြင်းကို သဘောကျမှန်း သိတော့ မန္တလေးမှ သစ်သားမြင်းရုပ်ကြီးတစ်ခု ဝယ်လာပါသည်။မြင်းရုပ်ကြီးကို ထမ်းပြီး အဖေ အိမ်ထဲ ဝင်လာတော့ ကျွန်တော့်မှာ အံ့သြဝမ်းသာလို့ မဆုံးတော့။မြင်းရုပ်ကြီးမှာ ခွစီးလျှင် ရှေ့နောက် ယိမ်းထိုးလို့ ရအောင် ပြုလုပ်ထားရာ လည်ပင်းကို ဖက်ပြီး လှုပ်ပေးလိုက်လျှင် (ထိုစဉ်က)တကယ် မြင်းစီးနေရသည်ဟုပင် ထင်ရပါသည်။ သို့သော် ပါးစပ်ကတော့ ခွပ်ခွပ် ခွပ်ခွပ်နှင့် အော်ပေးရပါသေးသည်။

“အဖေ မြင်းက ခြေသံလည်း မမြည်ဘူး”ဟု ပြောရာ “ မြင်းက အရုပ်ပဲ သားရဲ့။ဘယ် မြည်မှာတုန်း။သားက အော်ပေါ့။မြင်းက ဖြည်းဖြည်း စီးရင် ခွပ်ခွပ် ခွပ်ခွပ်နဲ့ မြည်တယ်။ အပြေးစီးရင် တစ်ဂလုတ် တစ်ဂလုတ်လို့ မြည်တယ်။သား မြင်းက တအားပြေးနေတာ။ အော်ကြည့်စမ်း၊ တစ်ဂလုတ်တစ်ဂလုတ်လို့” ဟု အဖေက မြှောက်ပေးပါသည်။

ကျွန်တော် မြင်းကို တစ်အားမောင်းပါသည်။ကျွန်တော့်မြင်းကလည်း ခွာသံပြင်းပြင်းဖြင့် တအား ပြေးပါသည်။

“တစ်ဂလုတ်.....တစ်ဂလုတ်”

ကျွန်တော် ကျောင်းနေသည့်အရွယ် ရောက်တော့.....။

ကျွန်တော့်အိမ်နှင့် ကျောင်းက သိပ်မဝေးလှပါ။အိမ်နီးချင်း သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ ခြေကျင်သွားလျှင်လည်း ရပါသည်။အဖေက စက်ဘီးဖြင့် လိုက်ပို့ပေးလည်း ရပါသည်။သို့သော် ကျွန်တော်က ခြေကျင်လည်း မသွားချင်၊စက်ဘီးလည်း မစီးချင်၊မြင်းလည်း စီးချင်နေပါသည်။မြင်းခွာသံ တခွပ်

ခွပ်ကို နားထောင်ပြီး မြင်းလှည်း စီးရသည် အရသာကို စွဲလမ်းနေပါသည်။

ထိုအခါ အဖေသည် အဝေးမှ ကျောင်းသားများကို လခနှင့် အကြိုအပို့လုပ်သည့် ဖယ်ရီမြင်းလှည်းကို အိမ်နီးပါးလျက် မြင်းလှည်းခ အတူပေးပြီး စီးစေပါသည်။ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် မြင်းခွာသံ တခွပ်ခွပ်ကို နားထောင်ရင်း ကျွန်တော့် ကလေးဘဝ ကျောင်းသွားရသည်မှာ ပျော်စရာ ကောင်းခဲ့ပါသည်။

အတန်း အနည်းငယ် ရလာတော့ ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲတတ် (အရုပ်ရေးတတ်)လာပါသည်။ကျွန်တော်ဆွဲသည့် ပန်းချီများသည် မြင်းရုပ် အမျိုးမျိုး ဖြစ်မှာကိုတော့ အထူးပြောစရာ မလိုတော့ပါ။ မြင်းရုပ် ဆွဲတိုင်းလည်း မြင်းခြေထောက်အောက်မှာ ‘ခွပ်ခွပ် ခွပ်ခွပ်’ တို့၊ ‘တစ်ဂလုတ် တစ်ဂလုတ်’ တို့ ခွာသံကို စာဖြင့် ရေးထိုးဖို့လည်း ဘယ်တော့မှ မမေ့ခဲ့ပါ။

သည့်ထက် အတန်းကြီးလာတော့ ရုပ်ရှင်ကြည့်တတ်လာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က ဗွီဒီယို မပေါ်သေးပါ။ဗွီဒီယိုရုံတွေ မရှိသေးပါ။ နေ့ပွဲရုပ်ရှင် ကြည့်ချင်လျှင် ကျောင်းပြေးပြီး ကြည့်ရပါသည်။ကျွန်တော်သည် အမြဲ ကျောင်းပြေးတတ်သော ကျောင်းသားဆိုး မဟုတ်ခဲ့ပါ။သို့သော် ရွှေဘတို့၊ ကျော်ဆွေတို့ မြင်းစီးတဲ့ကားမျိုး ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ကျောင်းပြေးပါတော့သည်။လက်ကိုင်ပဝါ (မာဖလာ)ကို ပါးစပ်မှာ စည်း၊ ဦးထုပ် ဆောင်း၊ ဘောင်းဘီရှည် ပွဖွဖြင့် မြင်းကို တအား ဒုန်းစိုင်းသော ရွှေဘ၏ စတိုင်သည် ကျွန်တော့်ရင်ကို လှုပ်ကိုင်ခါယမ်း ခဲ့ပါသည်။လူဆိုးတွေနှင့် လိုက်တမ်းပြေးတမ်း လုပ်နေသော ရွှေဘ၏ မြင်းခွာသံနှင့်အပြိုင် ကျွန်တော့် နှလုံးခုန်သံ ပြင်းထန်ခဲ့ပါသည်။

နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်ဆွဲသော မြင်းရုပ်များ ကျောပေါ်မှာ ဦးထုပ်၊

မာဖလော၊ ကောင်းဘိရည် ပွပ္ဖနှင့် လူရပ်များ တိုးလာပါသည်။ထိုအရပ်များကို ရွှေဘဝံဟု အမည်ထိုး ပေးရပါသေးသည်။သူငယ်ချင်းများက တကယ် တူတာကွဟု အားပေးခဲ့ကြပါ၏။

နောက်ပိုင်း သည်ထက်တစ်ဆင့်တက်လာပြီး နိုင်ငံခြား ကောင်းဘွိုင် ကား များကို ကျွန်တော် ကြည့်တတ်လာပါသည်။ စောင်ကြီးခြုံဆေးပြင်းလိပ် ခဲပြီး မထုံတက်သေးမျက်နှာနှင့် ကလင်အိ(စ်)ဝု(ဒ်)၊ သူစီးသောမြင်းထွားကြီး များကို နှစ်ခြိုက်စွဲလမ်းရပြန်ပါသည်။နိုင်ငံခြား ကောင်းဘွိုင်ကားတွေက နည်းပညာ မြင့်မားလှသဖြင့် မြင်းပြေးပုံ၊မြင်းခြေကျပုံ၊မြင်းခွာသံ၊အနီး ရိုက်ချက်၊အဝေးရိုက်ချက်များသည် ကျွန်တော်အတွက် ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩ မဆုံးတော့ပေ။

ကျွန်တော် တကယ့် မြင်းတစ်ကောင် ဝယ်ပေးဖို့အထိ အဖေ့ကို ပူဆာဖူးပါသည်။ အဲသည်အထိတော့ အဖေက အလို မလိုက်ခဲ့ပါ။ တစ် သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ရှင်ပြုနေတုန်းကပဲ မြင်းကျောကုန်းပေါ် ထိုင်ခဲ့ဖူး ပါသည်။

ကျွန်တော် အထက်တန်းကျောင်းသား ဖြစ်လာတော့ ဖယ်ရီမြင်းလှည်း မစီး တော့ပါ။စက်ဘီးဖြင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားရသည့် ကျောင်းသားကြီး ဘဝကို ပိုမို သဘောကျ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ပြီးတော့.....။

ကျွန်တော်သည် အချစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး စောစီးစွာ ရင်ခုန်တတ်ခဲ့ပါ သည်။မြင်းလှည်း အတူတူ စီးနေရသော ကျောင်းသားဖော် ကောင်မလေး သည် ပါးဖောင်းဖောင်း၊မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း၊ကျစ်ဆံမြီးလေး တခါခါဖြင့် ကျွန်တော်မျက်စိထဲ တဖြည်းဖြည်း လှ လှ လာပါသည်။မြင်းလှည်း အတူတူ

စီးရင်း ကျွန်တော့် ရင်ခုန်သံသည် ကျွန်တော်တို့ကို တင်ဆောင်ရန်ကန် နေသော မြင်းခွာသံထက် ပိုပြီး ဆူညံနေသည် ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သူကလေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရင်ခုန်သံကို သိုဝှက် မြှီသိပ်ရန် တစ်ကြောင်း၊ မြင်းလှည်း အတူစီးရန် ရှက်လာသည်က တစ် ကြောင်းကြောင့် စက်ဘီးသို့ ပြောင်းခဲ့ရခြင်းလည်း ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် သူကလေး လိုက်ပါလာမည် မြင်းလှည်း၏ မြင်းခွာသံကို တော့ နေ့စဉ် မျှော်နေမိတတ်ပါသည်။ထိုမြင်းခွာသံကို ကျွန်တော့် နှလုံးသား ဖြင့် အလွတ်ရ မှတ်မိနေသည်ဆိုလျှင် ပိုသည် ဆိုကြမည်။ကျွန်တော်ကတော့ တကယ်ပင် မှတ်မိနေပါသည်။ကျွန်တော့်အိမ်နား သူတို့မြင်းလှည်း နီးလာ လျှင်၊ မြင်းခွာသံကို ကြားလိုက်ရလျှင် ကျွန်တော် ဂဏှာမမြဲမိတော့ပါ။ ထမင်းကို ကပျာကယာစားလွယ်အိတ်ကို စက်ဘီးမှာချိတ်ပြီး မြင်းလှည်း ဖြတ်အသွားကို ရင်ခုန်စွာ စောင့်စားနေမြဲ ဖြစ်၏။မြင်းလှည်း လွန်သွားမှ မလှမ်းမကမ်းက စက်ဘီးဖြင့် လိုက်ရပါသည်။

သူကလေးသည် မြင်းလှည်းနောက်ဆုံးနေရာမှာ အမြဲ ထိုင်တတ်၏။ ထိုအပြုအမူသည် မတော်တဆ မဟုတ်။တမင် နေရာယူထားတာဟု ကျွန် တော့် နှလုံးသားက သိနေပါသည်။မြင်းလှည်း နောက်ဆုံးနေရာမှာ ထိုင်ရင်း မျက်လုံး ဝိုင်းဝိုင်းကလေးကို တစ်ချက်တစ်ချက် ဝင့်၍ ဝင့်၍၊ကျစ်ဆံမြီး တုတ်တုတ်ကလေးကို တစ်ချက်တစ်ချက် ခါ၍ ခါ၍ ကြည့်လိုက်တိုင်း ကျွန်တော့်ရင်မှာ တဒိုင်းဒိုင်းဖြင့်.....။အမှန်ပင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ အချစ်မြင်း ခွာသံက သူတို့မြင်းလှည်း၏ မြင်းခွာသံထက် ပိုပြီး ဆူညံ ပြင်းထန်ခဲ့ ပါသည်။

ကျွန်တော် သူကလေးကို ဖွင့်ဟ ပြောဆိုဖို့အထိလည်း သတ္တိ မရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ အထက်တန်းကျောင်းသား ဘဝတုန်းက သည်လို ဖွင့်ဟဖို့

အရေးသည် အလွန် စွန့်စားရသော မဟာတော်လှန်ရေးကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်၏။ ဉာဏ်ကောင်းပါလျက် စာမတော်ဟု အပြောခံရခြင်းမှာ သူကလေးကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သို့မဟုတ် ကျွန်တော်၏ အချစ်မြင်းခွာသံများကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် သူကလေးနှင့် ပူးစား မဆုံခဲ့ရပါ။ သူကလေး ဘယ်ဆီ ရောက်လို့ ဘာတွေ ဖြစ်နေသည်ကိုလည်း မသိတော့ပါ။ သို့သော် မြင်းလည်း ခွာသံ တစွပ်စွပ် ကြားရတိုင်း သူကလေးအား သတိရ လွှမ်းဆွတ်သည့်ဒဏ် ကို နှစ်အတန်ကြာသည်အထိ ခံစားခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်နှလုံးသားမှာ အချစ်သည် ပုံမှန်ထက် စောစီးစွာ ပူနွေးနိုးကြား လာပြီး ပုံမှန်ထက် စောစီးစွာ အေးစက် သေဆုံးသွားသည်ဟု ပြောရမည်လား မသိပါ။

ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝမှာ အချစ်ကို ရှာဖွေ မတွေ့ရှိ တော့ပါ။ ကျွန်တော် နှလုံးသားမှာ နိုင်ငံရေး ရေစီးကြောင်းကြီးက အား ကောင်းစွာ စီးဆင်းနေပြီ ဖြစ်၏။ ထိုရေစီးကြောင်းကြီးကပဲ အခြား အခြား သော အရာအားလုံးကို ဒိုက်သရိုက်များပမာ သိမ်းကျုံး တိုက်စား ပစ်လိုက် ပါသည်။

နယ်ချဲ့ စစ်ပုလိပ်များ၏ မြင်းခွာသံအောက်မှာ ရေတိမ်နစ်နဲရသော ဗိုလ်အောင်ကျော်ကို ကျွန်တော် ကရုဏာပွား အားကျခဲ့သည်။ “မြင်းခွာ တစ်ချက်ပေါက်ရင် မီးဟုန်းဟုန်း တောက်စေရမယ်.....” ဆိုသော သခင် ဗဟိန်း၏ ကြိုးဝါးသံကို ကြက်သီးထ အားကျခဲ့သည်။

ဦးခေါင်းထဲမှာ၊ ရင်ထဲမှာ၊ နှလုံးသားထဲမှာ နိုင်ငံရေးမြင်းခွာသံတွေပဲ တော်လည်း ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ မြည်ဟိန်း ဆူညံနေသည်။ လက်ဝဲ အယူ

အဆများကသာ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံထားခဲ့၏။ ပစ္စည်းမဲ့ တော်လှန်ရေး.....၊ မှက်(စ်)၊ လီနင်၊ စတာလင်၊ မော်စီ.....။

ကျွန်တော်နှလုံးသား မြင်းရိုင်းကို အနီရောင် ဆိုးလိုက်ပြီ။ အနီရောင် မြင်း.....။ ခွာသံသည် ‘ခွပ် ခွပ် ခွပ်’ မဟုတ်တော့။ ‘ရဲ ရဲ ရဲ’ ဖြစ်သွားပြီ။

သည်လိုနှင့် ယုံကြည်ချက် တစ်ခုအတွက် ကျွန်တော် ကျောင်းပညာ ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်။ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းများကို စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်။ မိဘ ဆွေမျိုးများကို စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်။ ယုံကြည်ချက်အတွက် အသက်ကိုပင် စွန့် လွှတ်ရန် ဝန်မလေးဟု ကျွန်တော် ကြွေးကြော်ခဲ့ပါသည်။

ယုံကြည်ချက်အတွက် ကျွန်တော် အသက် မစွန့်ခဲ့ရပါ။ သို့သော် နှစ်အတန် ကြာ သီးခြားကမ္ဘာထဲမှာ နေဖူးခဲ့ပါသည်။

ကိုယ့်ရှေ့က မြင်းတွေ၊ ကိုယ်နှင့်အပြိုင် မြင်းတွေ၊ ကိုယ့်နောက်က မြင်းတွေ၊ ခေတ်ဆိုတဲ့ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးမှာ ခွာသံ အမျိုးမျိုးဖြင့် ပြေးလွှား ခုန်ပေါက်၊ သွားလာ၊ ရုန်းကန် နေကြစဉ်မှာ ကျွန်တော်ကတော့ ခွာသံမဲ့ ခြေစုံရပ် နေခဲ့ပေါ့။

အတိတ်က ခွာသံတွေကို ပြန်လည်တွေးတော ကြည့်လိုက်တော့ ပျော်ရွှင် ကြည်နူးခဲ့ရသည့် အဖြူရောင် ခွာသံတွေ၊ ရင်ခုန် လွှမ်းမောခဲ့ရသည့် ပန်းနုရောင် ခွာသံတွေ၊ တက်ကြွ မာန်ပြင်းခဲ့ရသော အနီရောင် ခွာသံတွေ၊ နာကျည်း ခံပြင်းခဲ့ရသည့် အနက်ရောင် ခွာသံတွေ.....။

ခွာသံတွေ.....

ခွာသံတွေ.....

သူများ ခွာသံတွေကို နားစွင့်ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း တချို့ တွန်းထိုးရုန်းကန် ဟောဟံဆိုက်လို့.....၊ တချို့ အသားကျ ပြေးလို့.....၊

တချို့ ကြော့ကြော့မော့မော့ အလှ ပြေးလို့.....၊ တချို့ တိမ်တိုက်ထဲက နတ်မြင်းပျံလို လေဟုန် စီးလို့.....။

ခွာသံတွေ.....

ခွာသံတွေ.....

“ခင်ဗျားဘဝမှာ ဖိစီးမှု တော်တော်များခဲ့သလား။ stress and strain ပေါ့ဗျာ”

ဆရာဝန်လေး စကားကြောင့် ကျွန်တော် ပစ္စုပ္ပန်တည်တည်သို့ ပြန်ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်တော် အသက်ကြီးပြီ။ ကျွန်တော် ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့ပါ။ ယခု မျက်နှာစိမ်း ဆရာဝန်လေးနှင့် ပြသ နေရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“ခင်ဗျားမှာ သွေးတိုး ရှိနေတယ်။ ပြီးတော့ နှလုံးခုန်သံကလည်း ပုံမှန် မဟုတ်ဘူး။ ဂဲလော့ရစ်သမ် (Gallop Rhythm) ကြားနေရတယ်”

“ခင်ဗျာ”

“ဪ.....ဂဲလော့ရစ်သမ်ဆိုတာ နှလုံးခုန်သံက မြင်းပြေးသလို၊ မြင်းခွာသံလို၊ အသံ သုံးသံ ကြားနေရတာကို ပြောတာပါ။ ပုံမှန် ရှိရမယ့် နှစ်သံထက် တစ်သံ ပိုနေတယ်။ ဒါ နှလုံးရောဂါ တစ်ခုခုလို့ စဉ်းစားရမယ့် အချက်ပဲ။ သမားတော်နဲ့ ပြကြည့်ပါလား။ အီးစီဂျီတွေ၊ ဘာတွေ တိုင်းကြည့်၊ ရောဂါ စောစောသိ၊ စောစော ကုတော့ အသက်ရှည်တာပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်.....ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ပြကြည့်ပါ့မယ် ဆရာ”

ဆေးခန်းက ထွက်လာတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ လှိုက်နေသည်။ ငှား လာသည့် မြင်းလှည်းပေါ် တက်လိုက်တော့ ခြေထောက်တွေက လေးလံနေ သည်။ ခေါင်းကလည်း တစစ်စစ် ကိုက်လို့။ မြင်းလှည်းကလေးက

ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သယ်ဆောင်ပြီး လမ်းမပေါ်မှာ တခွပ်ခွပ်နှင့် ပြေးနေပြီ။ ကျွန်တော့် နားထဲမှာတော့ ဆရာဝန် စကားပဲ ကြားနေသည်။

ခင်ဗျားဘဝမှာ ဖိစီးမှု တော်တော် များခဲ့သလား တဲ့။

ခင်ဗျား နှလုံးခုန်သံဟာ ပုံမှန် မဟုတ်ဘူး တဲ့။

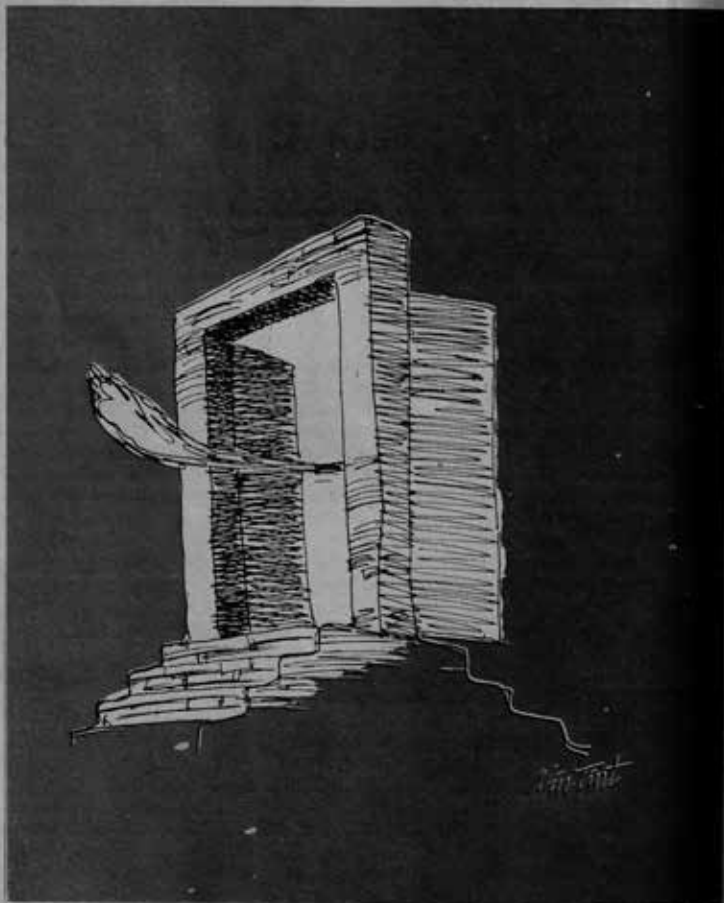
(Gallop Rhythm) မြင်းခွာသံလို နှလုံးခုန်သံမျိုး တဲ့။

မြင်း.....ခွာ.....သံ.....တဲ့။

[ဝိတောက်ပွင့်သစ်မဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ်(၁၂)၊ ၁၉၉၆]

မင်းစိုက်စိုးစန်
ညွှတ်သည်

မင်းခိုက်စိုးစန် ဧည့်သည်

ဧည့်သည် မင်းခိုက်စိုးစန်

လေးလံသိပ်သည်းသော ကျောက်သားထု အထပ်ထပ်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့် 'မဟာသေလာ' တောင်၏ မြင့်မားမတ်စောက်သော ပါးပျဉ်းသည့် ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်ကာ လမင်းကို ရိုက်ချရန် ကြိုးစားနေသည်။

ခပ်ပြေပြေ ဆင်းလာသော တောင်ခြေပတ်လမ်းကလေးသည် ကျောက်မှုန့် အစအနနှင့် ကျောက်ခဲငယ်တို့ အကြားတွင် တစ်ကိုယ်လုံး မြုပ်အောင် ဝပ်ကာ ငြိမ်နေ၏။ အမှောင်ထဲတွင် သစ်ပင်တို့ တီးတိုးစကား ဆိုနေကြသံကို ကြားရသည်။

တောင်ခြေပတ်လမ်း အဆုံးတွင် ဥရောပဆန်ဆန် သစ်လုံးအိမ် ကလေးတစ်လုံး ရှိ၏။ လရောင်နှင့် သစ်ပင်တို့၏ အရိပ်သည် အိမ်ကလေး၏ နံရံကို ခွေခေါက် မှေးမှိလျက်သား ရှိကြသည်။

အနက်ရောင် အဝတ်အစားနှင့် ဧည့်သည်တစ်ယောက်။ အိမ်တံခါး ရှေ့တွင် လာရပ်သည်။ စေ့ရုံ စေ့ထားသော တံခါးကို အသာအယာ ခေါက်သည်။ အိမ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ခြေသံရှုပ်ရှုပ်ကို ကြားရပြီးနောက် ဝင်ပေါက်တံခါးသည် ညင်သာစွာ ပွင့်ဟသွား၏။

အတွင်းဘက် မီးလင်းဖိုမှ ဝေါခနဲ စီးကျလာသည့် နီရဲရဲ အလင်း
ရောင်သည် သူ၏ လက်တံရှည်ကြီးများဖြင့် ဧည့်သည်ကို အိမ်ထဲသို့ တစ်ခွက်
ဆွဲသွင်း လိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ခရီးသွား ဧည့်သည်တစ်ယောက်ပါ ခင်ဗျာ။ ဒီအိမ်
မှာ တစ်ညလောက် တည်းခိုပါရစေ”

အိမ်အတွင်း မီးလင်းဖိုကို ဝိုင်းပတ်၍ ထိုင်နေကြသူအားလုံးက
ဧည့်သည်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

အဘိုးအိုတစ်ယောက်၊ အဘွားအိုတစ်ယောက်၊ သူတို့၏ သားနှင့်
ချွေးမ ဖြစ်ဟန်တူသော အသက် ၄၀ အရွယ် လင်မယား စုံတွဲ။

နောက် ထိုလင်မယားနှင့် မျက်နှာချင်း ခပ်ဆင်ဆင်တူသည့် အသက်
၂၀ အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ ရနံ့စိ၊ ငြိမ်အရွယ် ယောက်ျားလေး
တစ်ဦး။ စုစုပေါင်း မိသားစု ၆ ယောက်။

အဘိုးအိုက သူ့မိသားစု၏ မျက်နှာများကို တစ်ချက် ဝေကြည့်
လိုက်ပြီး....

“ဝင်ခဲ့ပါကွယ်။ အပြင်မှာ သိပ်အေးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဧည့်သည်က ‘ကျေးဇူးပါပဲ ခင်ဗျာ’ ဟု ယဉ်ကျေးချိုသာစွာ ပြန်လည်
ပြောရင်း မီးလင်းဖိုအနီးသို့ လျှောက်လာသည်။ ထို့နောက် အပေါ်အင်္ကျီနှင့်
ဦးထုပ်ကို ဖြေးညင်းစွာ ချွတ်လိုက်ပြီး အင်္ကျီထားရာ စင်တစ်ခုတွင် ချိတ်
လိုက်၏။ ထိုအခါမှ ဧည့်သည်၏ မျက်နှာကို အားလုံးက ပီပီပြင်ပြင် စတင်
မြင်တွေ့ ကြရတော့သည်။

ဧည့်သည်၏ မျက်နှာသည် နုနယ်သည်လည်း မဟုတ်၊ ရင့်ရော်သည်
လည်း မဟုတ်၊ ချောမောသည်လည်း မဟုတ်၊ ရုပ်ဆိုးသည်လည်း မဟုတ်၊

နှုတ်သည်လည်း မဟုတ်၊ ကြမ်းတမ်းသည်လည်း မဟုတ်။ သူ့အသက်အရွယ်
ကို ခန့်မှန်း သိရှိနိုင်ရန်ပင် ခဲယဉ်းလှသည်။

“ကျွန်တော့်ကို မီးလင်းဖိုဘေးမှာ ထိုင်ခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာ”

သူ့အသံက အက်ကွဲကွဲ ရှုတတ။ ကျောက်သားချင်း ပွတ်တိုက် ကြိတ်
ချေရာမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံမျိုး။

အိမ်သားအားလုံးက ဧည့်သည်ကို ရွှင်ပျောက်ကြသော အပြုံးတစ်ခုစီ
အသီးသီး ကမ်းပေးရင်း ဖိတ်ခေါ်လိုက်ကြ၏။ အဘိုးအိုက....

“လာပါ၊ ထိုင်ပါကွယ်။ ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားပါ။ အင်း....

ဒါပေမယ့် တည်းမယ်၊ နိမယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကိုတော့ အဘ နည်းနည်း ရှင်းပြချင်
တယ်။ ပြီးမှပဲ တည်းသင့် မတည်းသင့်၊ ကိုယ့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ပေတော့”

ဧည့်သည်က ကြောင်စီစီဖြင့် ကြည့်ရင်း အဘိုးအို၏ဘေးတွင်
ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။ သူ၏ညာဘက်တွင် အသက် ၄၀ အရွယ် လင်မယား
စုံတွဲ ရှိ၏။ မိန်းမပျိုနှင့် သူမ၏မောင်လေးက ဧည့်သည်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
မီးဖို၏တစ်ဖက်တွင် ထိုင်ကြသည်။

မီးလင်းဖိုမှ အလင်းရောင်သည် လွှားခနဲ လွှားခနဲ ခုန်၍ သူတို့၏
မျက်နှာများကို လှမ်းပုတ်နေ၏။ အိမ်သူအိမ်သား အားလုံးတို့၏ ပျော်ရွှင်မှု
ဖြင့် တောက်ပနေသော မျက်နှာများသည် ဟုန်းဟုန်းထနေသည့် မီးရှိန်ရဲရဲထဲ
တွင် ကြပ်စွလျက်သား ရှိကြသည်။

သူတို့ ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ပျော်နေကြတာလဲဟု ဧည့်သည်က
စိတ်ထဲမှနေ၍ မေးခွန်းထုတ်ကြည့်နေဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင်....

‘ဝုန်း’ခနဲ ဟူသော မြည်သံ ဟိန်းထွက်လာပြီး တစ်စုံတစ်ရာက
အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာ ဝင်ဆောင့်လိုက်သည့်အလား သစ်လုံးအိမ်ကလေး
သည် သွက်သွက်ခါ လှုပ်ယမ်းသွား၏။

တစ်အိမ်သားလုံး၏ နှုတ်မှ ‘ဟေး’ ခနဲ ဝမ်းသာ ရွှင်မြူးသည့်အသံ လွင့်တက်လာသည်။ အသက် ၄၀ အရွယ် လင်မယားစုံတွဲမှ ခင်ပွန်းသည် ဖြစ်သူက ကျယ်လောင်စွာ ရေရွတ် ကြူးရင်လိုက်သည်။

“ဒါဟာ မကြာခင် ရောက်လာတော့မယ့် မဟာနိဂုံးရဲ့ ရှေ့တော် ပြေးပဲ”

နားမလည်နိုင်စွာ ငေးကြည့်နေသော ဧည့်သည်၏ ပခုံးကို တရင်း တနှီး ပုတ်လိုက်ရင်း အဘိုးအိုက

“ဒီက ဧည့်သည်မိတ်ဆွေလေးကတော့ ကျုပ်တို့တစ်တွေ ပျော်ရွှင် နေကြတာကို ကြည့်ပြီး ဘာများလဲလို့ တွေးချင် တွေးနေမှာပဲနော်။ ကျုပ် ရှင်းပြပါ့မယ်။ ဒီလိုပါ။ ပျော်ရတဲ့အကြောင်းကတော့ ဒီည ကျုပ်တို့ တစ်အိမ် သားလုံး သေဆုံးကြရတော့မှာဖို့လို့ပါပဲ”

“ဗျာ...ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ် မိတ်ဆွေလေးရဲ့။ ကျုပ်တို့မိသားစုက သေခြင်းတရား ရောက်အလာကို စောင့်ဆိုင်းနေကြတာပဲ။ ကျုပ်တို့အိမ်ဟာ ဟောဒီ ‘မဟာ သေလာ’ တောင်ခြေရင်း တည့်တည့်မှာ ဆောက်ထားတာကို မိတ်ဆွေလေး သတိထားမိမှာပေါ့။ ဒါဟာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ဘူး။ တစ်နေ့နေ့မှာ ဟောဒီ ကျောက်တောင်ကြီး ပြိုကျလာမယ်လို့ ကျုပ်တို့ အလေးအနက် ယူဆ မျှော် လင့်ထားကြတယ်။ တိတိကျကျ ပြောရရင် ‘မျှော်လင့်တယ်’ ဆိုတာထက် ‘ယုံကြည်တယ်’ ဆိုရင် ပိုမှန် လိမ့်ဦးမကွယ့်....

“ကျုပ်တို့ရဲ့ အလေးနက် အပြင်းထန်ဆုံး မျှော်လင့်ခြင်းကတော့ ဒီကျောက်တောင်ကြီး ပြိုကျလာတဲ့အခါမှာ သေဆုံးပစ်လိုက်ဖို့ပါပဲ။ ဒါကြောင့်ပဲ ဟောဒီ တောင်ခြေတည့်တည့်မှာ အိမ်ဆောက် အခြေချပြီး သေခြင်းတရားနဲ့ မိတ်ဆက် စားပွဲထိုင်ဖို့ စောင့်မျှော်နေခဲ့ကြတာ ကြာလှ

ပေါ့။ ဒီမြေ အငယ်ဆုံးကလေး တစ်သက် ရှိနေပြီကွယ့်။ ၉ နှစ် ဆိုပါတော့ ကွယ်”

အဘိုးအိုက စကားကို ဆိုင်းငံ့ကာ တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ ရေနွေးကြမ်း တစ်ခွက်စာ ငှဲ့သည်။ နောက် အငွေ့ပြယ်ရုံမျှ ဖွဖွမှုတ်ရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ငုံ့၍ ငုံ့၍ သောက်နေလေသည်။

ဧည့်သည်က စစ်စုံတစ်ခုမေးရန် နှုတ်ခမ်းများကို အားယူလိုက် သည်။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင်ပင် အဘွားအို၏ အသံက ထွက်ပေါ်လာ၏။

“မောင်ရင်လေး ဘာ မေးချင်နေသလဲဆိုတာ အဘွား သိနေနှင့်သလို ပဲကွယ့်။ ‘ဒီလောက်တောင် သေချင်နေကြတာဖြစ်ရင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်မသေပစ်လိုက်ကြဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကျောက်တောင်ကြီး ပြိုအကျကို စောင့်နေရသလဲ’ လို့များ မေးချင်တာလား။ ဒီလိုကွယ့်၊... အဘွားတို့က သေ ခြင်းတရား ရောက်အလာကို စောင့်ဆိုင်းနေဖို့ပဲ ရည်ရွယ်တာ။ သေခြင်းတရား ကို ကိုယ့်ဆီအရောက် အတင်းအဓမ္မ လက်ဆွဲခေါ်ဖို့ အထိတော့ အလော တကြီး မနိုင်သင့်ဘူးလို့ ယူဆတယ်။ ဒါဟာ တရားမျှတမှု ကင်းမဲ့တဲ့ အပြုအမူ ပဲလေ။ လောကကြီးမှာ အလှည့်ဆိုတဲ့ သဘောတရားဟာ ရှိတယ်။ ကိုယ့် အလှည့်မှာ ကိုယ့်နေရာ မှန်ဖို့ပဲ လိုတယ်။ ပေးချင်မှန်း မသိ၊ မပေးချင်မှန်း မသိ။ ကိုယ်နေရာ ရဖို့ ကိုယ့်ဆန္ဒတစ်ခုကိုပဲ ဦးစားပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် လောကကြီးရဲ့ ‘အလှည့်’ သဘောတရားဟာ ပျက်စီးသွားမှာပေါ့။ အဘွားက တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်လောက်ကတည်းက နေရာမှန်အတွက် အသင့်ပြင် ဆင်ထားပြီးသားပါ။ ဟော.... အခုညမှာ ‘အလှည့်’ ရောက်လာပြီလေ...”

“ဒီလိုကွယ့်၊... မနေ့ညက အဘွားတို့အိမ်သား ၆ ယောက်စလုံးက အိပ်မက် တစ်ခုတည်းကို ထပ်တူထပ်မျှ မက်ကြတယ်။ ဟောဒီ ကျောက် တောင်ကြီး ပြိုကျသွားတယ်။ အဘွားတို့အားလုံး သေဆုံးကုန်ကြတယ်ဆိုတဲ့

အိပ်မက်ပေါ့။ ဒါဟာ ဒီညမှာ အမှန်တကယ် ဖြစ်လာမှာ သေချာသကွယ့်။ အဲဒီတော့ မောင်ရင်လေး စဉ်းစားပါ။ မောင်ရင်လေးရဲ့ ဘဝအတွက် 'အလှည့်' ရောက်ပြီလို့ ယူဆရင် ဒီည ဒီမှာပဲ တည်းခိုအိပ်စက်ပြီး ထာဝရ အနားယူ လိုက်ပေရော။ ဒါမှမဟုတ် မောင်ရင်လေးအနေနဲ့ 'အလှည့်' မရောက်သေးဘူးလို့ ကိုယ့်ဘာသာ ယူဆရင်လည်း ဒီပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ လွတ်ရာ ကင်းရာကို အမြန်ဆုံးသွားမှ တော်လိမ့်မယ်ကွယ့်”

အခန်းတွင်း၌ ပြန်လည် တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

မြွေဆိုးတစ်ကောင်နယ် စိုစွတ်ချောကျိ၍ မသတိစရာ ညီစိုစို ဖြစ်နေသော သေမင်း၏ လက်တံရှည်များသည် သစ်လုံးအိမ်ကလေးကို တစ်ပတ်ချင်း ရစ်ပတ်နေကြပြီ ဟုပင် အောက်မေ့စရာ ကောင်းနေ၏။ ဝန်းကျင်၌ လေတိုးသံမျှပင် မကြားရ။ ချောက်ချားစရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် အေးစက်တင်းမာ၍ နေလေသည်။

အသက် ၄၀ အရွယ် လင်မယားက စကားပြောရန် လည်ချောင်းရှင်းသည့်အနေဖြင့် ချောင်းဟန်လိုက်ကြရာ မတိုင်ပင်ထားဘဲနှင့် ပြိုင်တူလိုလို ဖြစ်သွားသောကြောင့် နှစ်ယောက်သား တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လှည့်ကြည့်ပြီး ရယ်မောလိုက် ကြသေး၏။ နောက် ခင်ပွန်းဖြစ်သူက

“ကိုဧည့်သည်အတွက်တော့ ထူးဆန်းချင်လည်း ထူးဆန်းနေပေလိမ့်မပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့.... ဘဝတည်ဆောက်မှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အမြင်ချင်း တူနိုင်ဖို့ဆိုတာ ခဲယဉ်းသားပဲ။ သေခြင်းတရားနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း ဒီလိုပဲပေါ့။ ခံယူပုံချင်း ကွဲလွဲနိုင်ပါတယ်။ အခု သေခြင်းတရားကို တပြေးတည်း ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ရှိနေကြတဲ့ ဒီမိသားစု တစ်စုတည်းမှာတောင်မှ တစ်ဦးချင်းစီရဲ့ ဘဝနဲ့ သေဆုံးခြင်းအပေါ်ထားတဲ့ ပင်မသဘောတရား သီဝရီတွေက ကွဲလွဲနေကြသေးတယ်”

ဧည့်သည်၏ စိတ်ထဲတွင် ‘ခင်ဗျားကကော ဘယ်လို သဘောထားလို့လဲ’ ဟု မေးလိုက်ချင်စိတ် ဖျတ်ခနဲ ဖြစ်မိသည်။ ပြောသူက ဧည့်သည်၏ စိတ်ကူးကို သိမြင်လိုက်သည့်နယ် တစ်ချက်ပြီးရယ်ရင်း ဆိုင်းထားသော စကားကို ဆက်၏။

“ဒီလိုဗျ...ကိုရွှေဧည့်သည်ရဲ့။ ဘဝဆိုတာ အန်စာတုံးတစ်တုံးနဲ့ တူတယ်။ အန်စာတစ်တုံးမှာ မျက်နှာပြင် ၆ ခု ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားက ၃ ဂဏန်းကို ကြိုက်တယ် ဆိုပါစို့။ ခင်ဗျားဟာ အန်စာတုံးတစ်တုံးကို ပစ်လိုက်လိုက်ပြီး ၃ ဂဏန်း ကျပစေလို့ ဆုတောင်းကြည့်၊ အန်စာ ပစ်ကြည့်။ ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစား ကြိုးစား အန်စာတုံးတစ်တုံးမှာ ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့ ဂဏန်းကျဖို့ အခွင့်အရေးဟာ ၆ ပုံ ၁ ပုံပဲ ရှိတယ်။ နည်းလွန်းတယ်ပေါ့ဗျာ။ ဒါတောင်မှ အန်စာတုံးမှာ မျက်နှာပြင် ၆ ဖက် ရှိလို့....

“ဘဝမှာဆိုရင်ကော...အား....မျက်နှာပြင်တွေ အများကြီး၊ အများကြီး။ ကျုပ်တို့ လှုပ်ရှားနေကြတာတွေကကော....ဘာလဲ။ ဘဝကို ထိုးဖောက်ဖို့ ဆိုပြီး လမ်းတွေ ဖောက်နေတာ။ ဒါဟာ မျက်နှာပြင် အသစ် အသစ်တွေ ဖန်တီးနေတာပဲ။ မျက်နှာပြင် များလေလေ ကိုယ်ကြိုက်ရာ ဂဏန်းရဖို့ အခွင့်အရေး နည်းလေလေပဲ။ ဒါပေမယ့် အန်စာပွဲ ပြီးသွားတော့ ကော.... ဘာဖြစ်သွားသလဲ။ မျက်နှာပြင်တွေဟာ အရေးမပါတော့ဘူး။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ ဂဏန်းလည်း အရေးမပါတော့ဘူး။ အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပြီလေ။ ကျုပ်သဘောကတော့ ဘဝဟာ မျက်နှာပြင် မဲ့သင့်တယ် ဆိုတာပဲ”

စကားအဆုံးတွင် ဧည့်သည်၏ မျက်နှာသည် ရုတ်ခြည်း အိုမင်းရင့်ရော်သွားသည်ဟုပင် မှတ်ထင်ရသည်။ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်။ ဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေသော မီးခက် မီးလက်တို့ကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိလျက်သား။

ခင်ပွန်းသည်၏ စကားအဆုံးတွင် ဇနီးဖြစ်သူက ဧည့်သည်ကို မျက်နှာရိပ် မျက်နှာက ခတ်သလို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဒီလိုပါရှင်၊....ကိုဧည့်သည်အနေနဲ့တော့ နားရှုပ်သွားမလား မသိဘူး။ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မရဲ့အမြင်ကို နည်းနည်းလောက် ပြောပြချင်သေးတယ်။ ကျွန်မက ငယ်ငယ်တုန်းက အဘိုးနဲ့ နေရတာရှင်။ အဘိုးက မုဆိုးဆိုတော့ ကျွန်မကလည်း သေနတ်ပစ်တာ၊လေး၊မြား၊စား၊လှဲ ပစ်တာ ခတ်တာတွေနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ရတာပေါ့ရှင်။ ကျွန်မ စိတ်အထင်တော့ ဘဝဆိုတာ သေနတ်တစ်လက်နဲ့ တူတယ်ရှင်။ ကျွန်မတို့ မွေးဖွားလာတာနဲ့ တပြိုင်နက် သေနတ်ကို ကျည်ထိုး မောင်းတင်လိုက်ပြီးသား ဖြစ်သွားပြီ။ ကိုင်း....ဒါဖြင့် ရင် ဒီသေနတ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ ဘာလဲ။ သူ့အဓိပ္ပာယ်ဟာ သူ့တာဝန်ပဲ။ သူ့တာဝန်ဟာ ကျည်ဆံကို ပစ်ခတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ ကျည်ဆံထည့် မောင်းတင်ထားတဲ့ သေနတ်တစ်လက်ဟာ မပစ်ခတ်သေးသမျှ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိဘူး။ ပစ်လိုက်ရမယ်။ ဒါမှ နိဂုံးကို ရောက်မယ်။ ဘဝဟာလည်း မပစ်ရသေးတဲ့ သေနတ်တစ်လက်လို မဖြစ်သင့်ဘူး။ သေပစ်လိုက်ရမယ်။ သေလိုက်မှသာ အဓိပ္ပာယ်ရှိသွားမယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ကိုဧည့်သည်”

စကား အတိုအပြန် မရ။ ဧည့်သည် ငိုနေသည်။ သူ၏ သွင်ပြင်သည် ပို၍ ပို၍ပင် အိုစာသွားသယောင် ရှိ၏။ မိန်းမပျိုကလေး၏ မျက်နှာကို သူလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းမပျိုက တက်ကြွသော လေသံဖြင့်....

“ကျွန်မအတွက်တော့ ဘဝဆိုတာ ရေကူးသင်တန်းတစ်ခုပဲ။ သင်ကြားရုံနဲ့တင် ပြည့်စုံတဲ့အရာ မဟုတ်ဘူး။ အတွေ့အကြုံသာ အဓိကကျတဲ့ ရင်းမြစ် ဖြစ်တယ်လို့ ထင်တယ်လေ။ ကျွန်မက ငယ်ပါသေးတယ်။ ဒီတော့ အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီး လိုနေသေးတာပေါ့။ ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့်မိတယ်။ ရေကူးကန်တွေ အများကြီးကို ကူးကြည့်ရင်း အတွေ့အကြုံတွေ ရှာ

သွားမလား။ ပင်လယ်ကြီး တစ်ခုကို ဖြတ်ကူးပြီး အမြင့်မားဆုံးနဲ့ အကြီးကျယ်အခမ်းနားဆုံး အတွေ့အကြုံကိုပဲ အဓိအရ ယူမလားလို့ ပေါ့လေ။ နောက်တော့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဘဝမှာ အလေးနက်ဆုံးနဲ့ အဓိက အကျဆုံးဖြစ်တဲ့ သေခြင်းတရားဆိုတဲ့ ပင်လယ်ကြီးရဲ့ အတွေ့အကြုံကိုပဲ တစ်ဆို့တည်းနဲ့ အပြည့်အဝ ယူလိုက်တော့မယ်လို့....

“ဟုတ်တယ်....သိပ်အရေးမပါတဲ့ အခြားအတွေ့အကြုံတွေကို ရှာဖွေသမားရိုးကျ ဘဝဖြစ်စဉ်ထဲမှာ ကျွန်မ နစ်မျောပြီး အချိန်ဖြုန်း မနေချင်တော့ဘူး။ ဒီနေ့ည သင်ကြားရမယ့် မဟာအတွေ့အကြုံသစ်အတွက် ကျွန်မ အခုရင်ခုန်နေတယ်။ ပျော်နေတယ်။ ရှင်ရော မပျော်ဘူးလား ဧည့်သည်ကြီး”

မိန်းမပျိုကလေး၏ စကားအဆုံးတွင် အသံသြကြီးဖြင့် တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်သော အဘိုးအို၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဧည့်သည်က အံ့သြထိတ်လန့်မှုဖြင့် လှည့်ကြည့်၏။ အဘိုးအိုက....

“အင်းပေါ့ကွယ်....မောင်ရင် ဧည့်သည်လေး နားရှုပ်မယ်ဆိုလည်း ရှုပ်စရာပေါ့။ ကျုပ်ချွေးမနဲ့ ကျုပ်မြေးက တာဝန်တွေ၊ အတွေ့အကြုံတွေနဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် သုံးသပ်ပြီး ခမ်းခမ်းနားနားကြီးတွေ ပြောပစ်လိုက်တာကိုး....

“ဒီမှာကွယ်....မောင်ဧည့်သည်ရဲ့ တကယ်တော့ ဘဝဆိုတာ ဘာတာဝန်မှ ယူဖို့ ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ယုံပါ။ ကျုပ်အသက်အရွယ်နဲ့ ကျုပ်အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီး ရခဲ့ပြီးပါပြီ။ ရင်ဆိုင်နေရစဉ်မှာ ကြီးမားခုံထည်လှပါပေလို့ အောက်မေ့ရတဲ့ ကိစ္စတွေဟာ ပြီးဆုံးသွားတော့လည်း ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ သာမန်ကိစ္စလေးတစ်ခု အဆင့်အတန်းကို လျှော့ကျသွားတာမျိုးလည်း ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြုံခဲ့ဖူးပြီဆိုတာ မောင်ရင်လေး သံသယဖြစ်မယ် မထင်ဘူး....

“တကယ်တော့ ဘဝဆိုတာ မှန်ပြောင်းတစ်ခုနဲ့ တူတယ်။ ကြီးခြင်း၊ သေးခြင်း၊ နီးခြင်း၊ ခေးခြင်း၊ မြင်တွေ့နေမှု အားလုံးဟာ ကြည့်သူနဲ့ပဲ သက်ဆိုင်တယ်။ မှန်ပြောင်း ကွဲသွားတဲ့ အခါကျတော့မှ စောစောက ကိုယ့်လက်တစ်ကမ်း အကွာမှာ ရှိနေတဲ့ မြင်တွေ့နေရမှုတွေဟာ အရိပ်အယောင်တွေ ပါလား၊ ရယ်လို့ သိစိတ် ပေါ်တော့တယ်။ မှန်ပြောင်းကို အသုံးပြုနေသရွေ့တော့ ဒီအသိစိတ် ပေါ်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ကျုပ်ကတော့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကျပ်လည်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီမှန်ပြောင်းကို အရေးလုပ်ပြီး ကြည့်မနေချင်တော့ဘူး။ အဲဒီမှန်ပြောင်း ကွဲသွားမယ့် အချိန်ကိုပဲ စောင့်နေပစ်လိုက်တော့မယ်”

ဧည့်သည်က ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်၏။ သူ၏မျက်နှာသည် တစ်နာရီအတွင်းမှာပင် သိသိသာသာ ရင့်ရော် ညှိုးချုံး ကျသွားသည်။

ဧည့်သည်သည် သူ၏လက်များကို ဆန့်တန်းခါယမ်းလိုက်ပြီး.....

“နားမလည်ဘူး။ ကျွန်တော် လုံးဝ နားမလည်ဘူး။ သေခြင်းတရား အတွက်တဲ့လား.... ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားတို့ဟာ အလျားအနံ့မဲ့ တွေးခေါ်မှုထဲကမှ အစိတ်အပိုင်းငယ်လေးတစ်ခုရဲ့ အစေခံတွေ ဖြစ်နေကြတာပဲ”

ဧည့်သည်၏ အမူအရာသည် သွေးရူးသွေးတမ်း ဖြစ်နေ၏။ အားလုံးက သူ့ကို ကရုဏာသက်စွာကြည့်ရင်း ခေါင်းများကို ဖြည်းဖြည်းအေးဆေးစွာ ယမ်းခါပြကြသည်။ ဧည့်သည်သည် မိန်းမပျိုလေး ထိုင်နေရာ နောက်ဘက်တည့်တည့်သို့ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် ဖြုန်းခနဲ လျှောက်သွားသည်။ မိန်းမပျိုကလေးက သူ့ကို မော့ကြည့်၏။ မျက်ဝန်းချင်း ဆုံကြသည်။ သူ တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်၏။ ပြီး.....

“မင်း ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ပါလား။ ပြီးတော့ မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ လူတွေ၊ ယဉ်ကျေးမှုတွေ၊ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းတွေ ရှိတဲ့ လောကကြီးထဲကို သွားကြမယ်။ အနိမ့် အမြင့် အကောင်းအဆိုးတွေကြားမှာ လှိုင်းစီး ပျော်ရွှင်ကြမယ်လေ။

အဲဒါဟာ မင်းအတွက်ရော ကိုယ့်အတွက်ပါ အဓိပ္ပာယ် ရှိလာစေလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် အလေးအနက် ယုံကြည်တယ်။ ကဲ.... ဘယ်လိုလဲ မိန်းကလေး”

မိန်းမပျိုက ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက်....

“ရှင်က လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း လက်ထပ်လိုက်ရုံပေါ့ဧည့်သည်ကြီးရယ်။ ဒီကိစ္စက အရေးမကြီးပါဘူး။ စောစောက ပြောခဲ့သလို အတွေ့အကြုံတွေထဲက အတွေ့အကြုံတစ်ခုပဲ ဖြစ်သွားမှာပေါ့....

“ရတယ်လေ။... ကျွန်မ မသေခင် လောလောဆယ် ၂ နာရီ ၃ နာရီ လောက်အတွင်းမှာ လက်ထပ်လိုက်လို့ ရသေးတာပဲ။ လက်မထပ်ဘဲ ဖို မသဘာဝ ဆန္ဒအလျောက် ဆောင်ရွက်ချင်တယ်ဆိုလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သေသွားပြီးတဲ့နောက်ကျတော့ ဒါတွေဟာ ဘာမှ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အချစ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တဏှာရပ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် သေဆုံးခြင်းရဲ့ တံတိုင်းထက် ဘာကမှ ပိုပြီး မမြင့်မားနိုင်တာ သေချာတယ်။ ရှင်နောက်လိုက်ပြီး လောကကြီးထဲ မပျော်မွေ့နိုင်တော့တဲ့ အတွက်ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဧည့်သည်သည် ကယောင်ကတမ်းဖြင့် အဘိုးအိုဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး.....

“ကျွန်တော်ဟာ အဖေ အမေမဲ့၊ ဆွေးမျိုးသားချင်းမဲ့ အထီးကျန် တစ်ကောင်ကြွက်ပါ အဘိုး။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်းလည်း မသိပါဘူး။ အဘိုးအနေနဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် တစ်ခုခုများ လုပ်ပေးနိုင်မလား။ ကူညီပါဦး အဘိုးရယ်”

အဘိုးအိုက ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ယမ်းခါလိုက်ပြီး.....

“ဝမ်းနည်းပါတယ်.... မောင်ရင်လေးရယ်။ အဘိုးအနေနဲ့ ဒီည သေဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

သွေးပျက်လုခမန်း ချောက်ချားနေသော ဧည့်သည်က လင်မယား

စုံတွဲဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်သည်။ သို့သော် သူ ဘာတစ်ခုမျှ ပြန်မပြောနိုင်မိမှပင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူက.....

“တို့တွေဟာ ဘဝ အန်စာတုံးကြီးကို ထုခွဲချေပစ်ခဲ့ ပြီးပါပြီကွယ်။ ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့်နဲ့မှ ဒီလောက ကျင်လည်မှုဘဝကို ပြန်မတည်ဆောက်ချင်တော့တာမို့ ခင်ဗျားကို မကူညီနိုင်တာ အလေးအနက် တောင်းပန်ပါတယ်။..... ခွင့်လွှတ်ပါ”

“အား”

စူးရှလေးပင်သည့် အသံနက်ကြီးဖြင့် ဧည့်သည်က အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင်ပင် တစ်ထောက်တစ်စ အိုမင်းရင့်ရော်လာနေသော ဧည့်သည်၏ ရုပ်သွင်သည် ဧရာဖိစီးမှုကြောင့် ထောင်းထောင်းကြေနေသည့် အဘိုးအိုကြီး တစ်ဦး၏ ပုံသဏ္ဌာန်အဖြစ်သို့ လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားပြီဖြစ်၏။

အရေပြားများ တွန့်လိပ်၊ ဆံပင်များ ဖြူဖွေး၊ မျက်တွင်း ပိန်ချိုင့်၊ ပါးရိုး ငေါငေါ။

သူက ဆက်လက် အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ကျောက်ခဲအချင်းချင်း ထုချေလိုက်သည့် အသံမျိုး။

“အရူးတွေ..... အရူးတွေ။ မင်းတို့အားလုံး အရူးတွေပဲ”

အားလုံးက ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်မိကြ၏။ အဘွားအိုက ကတုန်ကယင်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဟင်.....မင်း.....မင်း ဘယ်သူလဲ”

ထိုအချိန်တွင်.....ဧည့်သည်၏ ခြေထောက်နှင့် လက်ချောင်းများသည် ကျောက်တုံးကျောက်သား ဘဝသို့ တဖြည်းဖြည်း အသွင်ပြောင်းလာ

နေပြီ ဖြစ်သည်။ သူက အက်ကွဲသော အသံနက်ကြီးဖြင့်.....

“ငါဟာ ‘မဟာသေလာ’တောင်ကြီးပဲ။ ပြီပျက်ကျမယ့်အချိန်ကို မင်းတို့ရဲ့ မျှော်လင့်စောင့်စားခြင်း ခံနေရတဲ့ ‘မဟာသေလာ’ တောင်ကြီးဟာ ငါပါပဲ.....

“ငါဟာ လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်း ကင်းမဲ့တဲ့၊ ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအား ကင်းမဲ့တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်နေရသူပါ။ ငါ့ဘဝဟာ ဖြစ်တည်လာခဲ့ကတည်းက ပြီပျက်ကျဖို့ အခွင့်အရေး တစ်ခုသာ ရခဲ့တယ်။ ဒါကို ငါ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ချင်ပါရဲ့.....

“ငါ ပြောင်းလဲ ပစ်လိုက်ချင်ပါရဲ့.....

“ဒါပေမယ့် ငါ မတတ်နိုင်ခဲ့ဘူးလေ။ ငါ့ဘဝကို ကူညီပြောင်းလဲပေးဖို့ မင်းတို့ဆီမှာ အနားအညွှတ် တောင်းခံခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါဟာ ရှင်သန်လှုပ်ရှား နိုးထတဲ့ ဘဝကို မြတ်နိုးစုံမက်လွန်းမိတဲ့၊ ငါ့ရဲ့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားအားထုတ်မှု ပါပဲ.....

“ဒါပေမယ့် မင်းတို့ မဟာလူသားတွေက မကူညီခဲ့ကြဘူး။ ကူညီချင်စိတ် မရှိကြဘူးလေ။ မင်းတို့ဟာ ‘လူ’တွေ ဖြစ်ကြပြီးတော့ လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်းလည်း ရှိ၊ ဖန်တီးနိုင်စွမ်းလည်း ရှိလျက်နဲ့ သေဆုံးဖို့ကို အကြီးအကျယ် လိုအပ်နေကြတယ်။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စွာ သေဆုံးချင်နေကြတယ်.....

“အခုတော့ အားလုံး ပြီးဆုံး သွားပါပြီ။ ငါ.....ငါ..... စွန့်..... လွှတ်.....လိုက်.....ပါ.....ပြီ”

စကားအဆုံးတွင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖွဲ့စည်းထားသော ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲတို့ အက်ကွဲ ပဲ့ကျလာသည်။ လက်တွေ ပဲ့ရွဲ ကျိုး ပြတ်ကျသည်။ ခြေထောက်တွေ အက်ကွဲပြိုကျကုန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အထိန်းအကွပ်

မဲ့သွားသော ကျောက်သားခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ကျကာ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲထွက်၍ ကျောက်ခဲ အစုအပုံ ဘဝသို့ ရောက်သွားလေတော့၏။

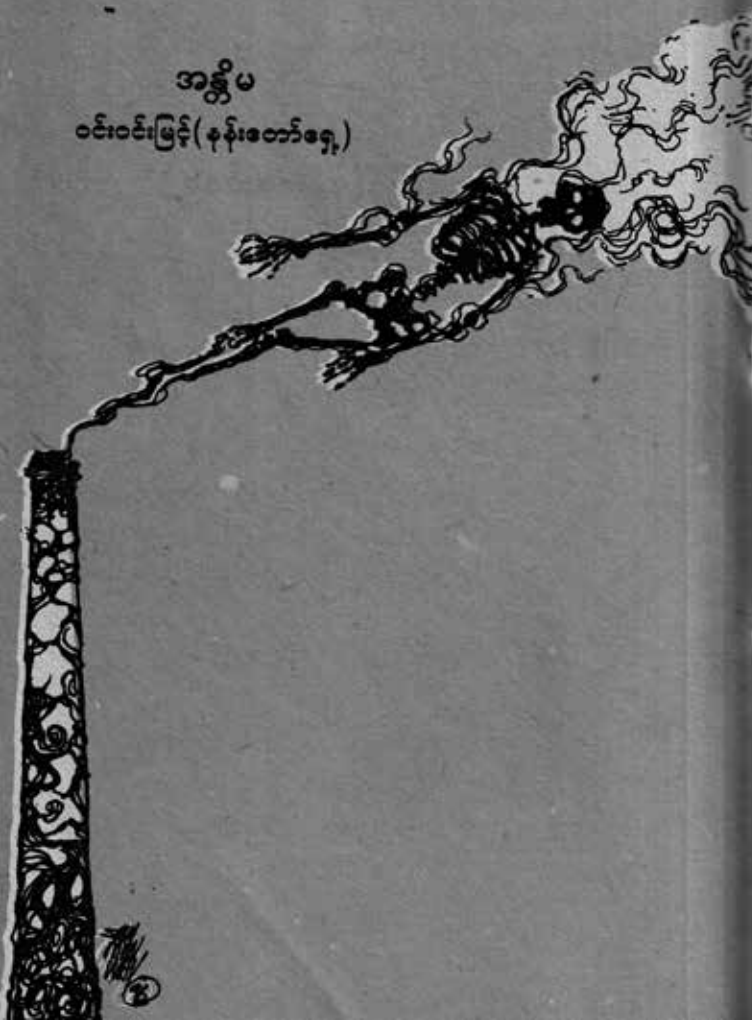
ထိုအချိန်၌ လရောင်အောက်တွင် ခုံညားစွာ ရပ်တည်နေသည့် 'မဟာသေလာ' ကျောက်တောင်ကြီးသည် တဝုန်းဝုန်း မြည်ဟည်းလျက် အမြင့်မားဆုံး အပိုင်းမှ နေ၍ အောက်ခြေအထိ တိုင်အောင် လျင်မြန်စွာ အက်ကွဲလာနေသည်။

ဟိုး..... တောင်ပေါ်မှ အရှိန်ပြင်းစွာ လိမ့်ဆင်းလာသော ဧရာမ ကျောက်တုံးကြီးများသည် သစ်လုံးအိမ်ကလေးကို.....။

[မဟာသီမဂ္ဂစင်း၊ ၁၉၉၆]

ဝင်းဝင်းမြင့် (နန်းတော်ဧရာ)
အန္တိမ

အန္တိမ
ဝင်းဝင်းမြင့်(နန်းတော်ရှေ့)

အန္တိမ
ဝင်းဝင်းမြင့်(နန်းတော်ရှေ့)

နေ့တစ်နေ့ရဲ့ 'နောက်ဆုံး' အချိန်မှာ လူတစ်ယောက် 'နိဂုံးချုပ်'တဲ့ ကိစ္စကို 'နိဒါန်းပျိုး' ပေးဖို့ ကျွန်တော်က စောင့်စားနေရတာပါ။

နေဝင် သွားခဲ့ပြီ.....။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အမှောင်ထုက ကြီးစိုးလာလေရဲ့။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက သောက ထုထည်ကလည်း အဆမတန် ကြီးမားလာတော့တာပေါ့။ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ.....။ တကယ်လို့များ ကျွန်တော့်ကို လာကြိုတဲ့ ကားတစ်စီး လောက် မရှိခဲ့ရင် ဟောဒီ 'အရိုးအိုး'ကြီးနဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်လို ခရီးဆက်ရမလဲ။ အဲဒီ အရိုးအိုး(အဲ လေ.....အရိုးအိုးဆိုပေမယ့် လူရိုးတွေထည့်ထားတဲ့ သံပုံးကြီးပါ)။ အဲဒီ အရိုးပုံးကြီးကို ဆွဲပြီး ပြန်ဖို့ဆိုတာက လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ။

ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ လူတွေ အရွယ်ရောက်လာရင် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ အရိုးပေါင်း 'နှစ်ရာခြောက်' ချောင်း ရှိသတဲ့။ အသက်ငါးဆယ်ကျော် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အရိုးစုဆိုတော့ 'နှစ်ရာခြောက်' ချောင်းပဲ ရှိမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။ လူတစ်ယောက် သက်ရှိထင်ရှားရှိနေတဲ့

အချိန်မှာ အဲဒီအရိုးတွေဟာ ခိုင်ခိုင်မာမာ ရပ်တည်နေနိုင်အောင် ထောက်မ ကူညီခဲ့တယ်လေ။နောက်ပြီး အရေးကြီးတဲ့ ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါတွေကိုလည်း အရိုးတွေကပဲ ထိမိ ခိုက်မိတဲ့အခါ ပျက်စီးယိုယွင်းမှု အလွယ်တကူ မဖြစ်ရ လေအောင် အကာအကွယ် ပေးသေးတယ်။ အဲဒီလောက် အရေးပါတဲ့ ‘အရိုး’ ဗျာ.....။မလေးဘဲ ရှိမလား။ဒါလောက်လေးတဲ့ အရိုးပုံးကြီးကို ကျွန်တော်က ဆွဲပြီး ပြန်ရမလား။မဖြစ်နိုင်တာ။

ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ မီးသပြ့်ဟ်စက်ရှေ့မှာရှိတဲ့ ဧရပ်ကြီးပေါ်မှာ ထိုင်နေလိုက်တယ်။မိန့်တိန်တိန်ကလေး လင်းတဲ့ မီးရောင်အောက်မှာ လူသုံးလေးယောက်ကတော့ အလုပ် လုပ်နေကြတုန်းပါပဲ။တစ်ချက်တစ်ချက် သူတို့ဆီက ခေါက်ဆွဲကြော်နဲ့လည်း ရှာတယ်။အရက်နဲ့လည်း ရတယ်။ဗိုက် ထဲမှာ ဆာသလိုလိုတော့ ဖြစ်မိသား။သူတို့ကလည်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ် ပါတယ်။

“ညီလေး.....လာလေ၊ ကြောက်နေသလား။ဒီမှာ ‘သတ္တိ’ တဲ့”

ပုလင်းတစ်လုံးကို လှမ်းပြီး ထောင်ပြတော့ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို တောင့်တ မိသလိုတောင် ဖြစ်လာမိတယ်။ဒါပေမယ့် တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ကျွန်တော်က ပြုံးပြီး ခေါင်းယမ်းပြလိုက်တယ်။သူတို့တစ်တွေကတော့ ဘာမှ မထူးခြားသလိုဘဲ စားကြ၊ သောက်ကြ၊ ငြင်းကြ၊ ခုန်ကြသီးချင်းတွေ များ တောင် ဆိုကြလို့။နောက်ပြီး ခေါင်းဆောင်နဲ့ တူတဲ့လူက သူငယ်သားတွေကို ပိုက်ဆံတွေ ခွဲဝေပေးနေတာလည်း တွေ့ရရဲ့။ အို.....သူတို့ ဘာပဲ လုပ်ကြ လုပ်ကြ၊ အဲဒါ ကျွန်တော့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ကျွန်တော့် ကိစ္စက ဟောဒီ အရိုးပုံးကြီးနဲ့ လိုရာခရီးကို အမြန်ဆုံး ရောက်ဖို့.....။

တွေးပြီး ကြောက်တတ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျောချမ်းချင်စရာကြီး။ နေရာကိုက သုဿန် မဟုတ်လား။မှောင်ရိပ်ဝါး အလင်းရောင်ထဲမှာ မြင်နိုင်

သမျှ ဝေးဝေးကို လှမ်းကြည့်တယ်ဆိုရင် ပြူတူတူ စိမ်းတိမ်းတိမ်း အုတ်ဂူ တွေရယ်၊ မြေပုံမို့မို့ အနည်းငယ်နဲ့ သစ်ပင်ငုတ်တိုကလေးတွေ၊ စိမ်းအုပ် ဝေမွှိုင်းနေတဲ့ သစ်ပင်ကြီးရယ်.....။စိတ်ခံအင်အား နည်းပါးတဲ့သူ တစ်ယောက်သာ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် အနီးဆုံးမှာ ရှိနေတဲ့ အရိုးပုံးကြီးကိုက တုန်လှုပ် ချင်စရာကြီး။ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က အဲဒီလို မခံစားရဘူး။ မခံစားရခြင်းရဲ့ အကြောင်းကလည်း ရှိတယ်လေ။ကျွန်တော်ရဲ့ အာရုံများဟာ ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ ပစ်မှတ်မှာ စိုက်မနေလို့ဘဲ။ ဘယ်ပစ်မှတ်မှာ စိုက်နေ သလဲဆိုတော့.....။

‘အရိုးကမ္မဝါ’လုပ်မယ့် အရိုးပိုင်ရှင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး.....။အင်း..... ဒီလိုပြောလို့လည်း မှန်မယ် မထင်ပါဘူးဗျာ.....။တွေးကြည့်လေ တွေးကြည့်။ ခု.....ကျွန်တော့်ဘေးက သံပုံးတစ်လုံးထဲမှာ စုထည့်ထားတဲ့ ‘အရိုးစု’ တွေရဲ့ ပိုင်ရှင်ဟာ..... ဘယ်သူလဲ.....။

တကယ်တော့ အဲဒီအရိုးတွေမှာ သူပိုင်ရှင်လို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြစရာ ‘လူ’ မရှိဘူး။ဒါ ဘယ်သူ့ ‘အရိုး’လဲ.....။အဲဒီလိုမေးရင် သေသွားတဲ့လူကြီးရဲ့ နာမည်ကို ပြောရမှာပေါ့နော်.....။ဒါဆိုရင် အဲဒီလူ ဘယ်မလဲ.....။ သေပြီ လေ.....။ပြီးပြီပေါ့ ဒါဆိုရင်.....ဒီအရိုးတွေကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့သူ မရှိတော့ ဘူးပေါ့.....။အင်း.....အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူး ထင်ပါရဲ့ဗျာ.....။

နေ့လယ် နှစ်နာရီလောက်ကတော့ သူ့ကို အဆောင်အယောင်တွေနဲ့ မွမ်းမံ ချယ်သ ဖုံးအုပ်ပြီး ပန်းခွေတွေ၊ပန်းခြင်းတွေ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်နဲ့ သူ့ အသိုင်းအဝိုင်းက လာပို့သွားကြတယ်။နောက်ပြီး ‘သူ’ဆိုတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ သစ်ခက်ကလေးကို ပြန်ခေါ်သွားကြလေရဲ့။သူ့အသိုင်းအဝိုင်းက လူတွေဟာ မီးသပြ့်ဟ်စက်ရဲ့ ခေါင်းတိုင်က ထွက်လာတဲ့ မီးခိုးမည်းမည်းတွေကို ကြည့် ပြီး ငိုလိုက်ကြတာ။ သူတို့လူတော့ မီးခိုး ဖြစ်သွားပြီပေါ့လေ.....။

ဟင်း.....။ဘယ် ဟုတ်လိမ့်မလဲ။အဲဒီ မီးခိုးဟာ အဲဒီလူ မဟုတ်ဘူး
.....။ဒီသေနတ်တွေ တွေးနေတာ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။အဲဒီလူကို ရှိတဲ့ မီးခိုး
မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာပါ။ဒီလိုလေ.....။

ပြောကြစို့ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ‘အရိုးစု’ ကြီးဟာ
လူ့ဘဝမှာတော့ ‘ရှယ်’ ထဲက ဆိုပါစို့။သိတယ် မဟုတ်လား။လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်မှာ ‘ရှယ်’ လို့ မှာလိုက်ရင် ဘယ်လိုအရသာမျိုး ဖျော်ပေးမလဲ.....။
အေး.....အဲဒီလိုမျိုး.....။ကံကောင်း အကြောင်းလှခဲ့တဲ့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
ဟာ.....သေသွားပြီးတဲ့နောက် သူ့အသိုင်းဝိုင်းက သူ့နောက်ဘဝအထိ
ကံဆက်ကောင်းနေစေဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး သူ့အရိုးကို ကမ္ဘာလှုပ် လှုပ်ကြမယ်လို့
စီစဉ်ကြတယ်။သူ့အရိုးကို ပြန်ယူမယ်ပေါ့။ အေး..... အဲဒါဆိုရင် သာမန်
လူတွေနဲ့ အတူရောပြီး မီးရှို့လို့ မရတော့ဘူး (သာမန်လူတွေကိုတော့ ဆိရူး
ပါးတဲ့အတွက် သုံးလေးလောင်း ပေါင်းပြီးမှ တစ်ခါတည်း မီးရှို့တယ်လို့
သိရပါတယ်)။ သူ့ကိုတော့ ‘ရှယ်’ ပေါ့ဗျာ။ တင်တင်ကြိုကြို ပြောပြီး ‘ရှယ်’
ကြေးတွေ ဘာတွေလည်း ကြိုပေးထားရတာ။

အမယ်.....။ဒီအကြောင်းကို လူတစ်ရာမှာ တစ်ယောက်သိဖို့ မလွယ်
ဘူးနော့။ဒါမျိုးဆိုတာက အတွေ့အကြုံရှိမှ လုပ်တတ် ကိုင်တတ်တာ။ မဆိုး
ပါဘူး။ဒီအတိုင်းဆို ကျွန်တော် အရိုးကောက်ပွဲစား လုပ်စားရင် ရနိုင်
ကောင်းတယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်က အဲဒီအရိုးစုကြီးနဲ့ ဘယ်သွေးမှ မတော်
စပ်ဘူးတဲ့ သူပါ(သူ့ကို ‘အရိုးစုကြီး’ လို့ ခေါ်တော့မယ်နော်)။အဲဒီလို ခေါ်ချင်
ခဲ့တာ အဓိပ္ပာယ် ရှိပါတယ်။သူဟာ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းအတွက်
လူရဲ့ အရိုးအဖွဲ့လို ထူမတ် ရပ်တည်ခဲ့တဲ့ လူမို့ပါပဲ။ကျွန်တော်တောင်မှ
သူ့ရဲ့ တိုက်စောင့်၊ ခြံစောင့် ဖြစ်ခဲ့ရသေး သမို့လေ.....။

သူတို့က အရမ်း ချမ်းသာကြတယ်။ဒီတော့ ထုံးစံအတိုင်း အိမ်တွေ၊
မြေတွေ၊ ခြံတွေ ဝယ်တာပေါ့။နောက်ပြီး ပိုတဲ့ လျှံတဲ့ ငွေတွေနဲ့ တိုက်တွေ
ဆောက်ကြတာပေါ့။လူက မနေနိုင်သေးဘူး။အိမ်ငှားကလည်း မယုံရရင်
မထားရဲသေးဘူး။ဒီတော့ သူတို့တိုက်ကို စောင့်ဖို့ လူလိုလာတယ်။အဲဒီ
အချိန်မှာ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို တွေ့သွားတာပဲ။

ကျွန်တော်ကတော့ အရိုးစုကြီးကို ကိုးကွယ်တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့
တူအရင်း ခေါက်ခေါက်ပါ။ဟဲ့.....တောကျလှတဲ့ ရွာကလေးက။ ဆယ်တန်း
အောင်မှပဲ မြို့ကို ကောင်းကောင်း ရောက်ဖူးခဲ့ပါတယ်။ရွာကျောင်းက တွဲ
ဘက် အထက်တန်းကျောင်းလေ.....။ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်တော့
ဂုဏ်ထူးလေးရ ပါတယ်။သူဟာသူ ဉာဏ်ကောင်းပြီး စာကျက်နိုင်လို့ အောင်
လာခဲ့ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော် တကယ် လုပ်ချင်တာက ရွာမှာ ယာလုပ်ချင်
ခဲ့တာ။ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မိဘတွေနဲ့ လူကြီးတွေက တစ်မိပေါက်
တစ်ယောက်ထွန်း ဆိုပြီး ခွတ်ပို့လို့ မြို့ကို ရောက်လာတာ။ မြို့အနေအထိုင်နဲ့
ကျွန်တော် အံ့ဝင်ခွင့်ကျ မရှိဘူး။ကျွန်တော် မြို့မှာ မပျော်ပါဘူး။ နောက်ပြီး
တခြားကျောင်းသားတွေလို ပိုက်ဆံပေါပေါနဲ့ ကျောင်းတက်ရတာ မဟုတ်
တော့ အဆောင်လည်း မနေနိုင်ဘူး။ဘကြီး ဘုန်းကြီးရဲ့ကျောင်းမှာ ကပ်နေ
ရင်း ကျောင်းတက်ရတာ။ဒါပေမယ့် စာသင်ရင်း ကျွန်တော် ပျော်လာတယ်။
မြို့ လူနေမှုကို နားမလည်နိုင်တဲ့အတွက် ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ အေးအေးဆေး
ဆေးနေပြီး စာကြိုးစားတယ်။ဒီအချိန်မှာ ရိုးရိုးသားသားနဲ့ သစ္စာရှိရှိ လူငယ်
တစ်ယောက်ကို လိုတယ်ဆိုတော့ ဘုန်းဘုန်းက သူတို့လက်ထဲကို ကျွန်တော့်
ထိုးအပ်လိုက်တာပဲ။ ကျွန်တော့် ဒုက္ခ အဲဒီက စတာ.....။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သူတို့ကို မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့ဘူး။ စဉ်းစားကြည့်
ဗျာ.....။ အဖေ ချွေးနည်းစားရပ်ရွာက ကူညီစားဘုန်းကြီးရဲ့ ကျွေးမွေးစာကို

ကပ်စားပြီး ကျောင်းတက်နေရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ။ချက်ချင်းကြီး တစ်လ နှစ်ထောင်၊ ထမင်းနှစ်နှပ် အလကားစားရပြီး သိန်းပေါင်းများစွာတန်တဲ့ တိုက်ကြီးပေါ်မှာ တက်နေရတဲ့အလုပ်.....။ဘယ်သူ လွန်ဆန်မလဲ။ နောက်ပြီး တံမြက်စည်း လှည်းတာလောက်ပဲ လုပ်ရတာ။ဘာ တာဝန်မှ လည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအိမ်ကြီးကိုလည်း ဘယ်သူမှ လာကြည့်နေ တာ မဟုတ်ပါဘူး။တစ်လ တစ်ခါသာ အရိုးစုကြီးရဲ့ မိသားစုတွေ နေတဲ့ အိမ်ကို သွားပြီး လဲထုတ်ရတာ။ဒီတော့ ကျွန်တော် အဲဒီအိမ်မှာ မြဲနေ တာပေါ့။ကိုယ့်စားရိတ်နဲ့ကိုယ် ကျောင်းတက်နိုင်တယ် ဆိုတာ နည်းတဲ့ ဂုဏ်လား။

‘အရိုးစုကြီး’ရဲ့ အလုပ်ကတော့ ရန်ကုန်မှာ ရှိတယ်လို့ ပြောတာပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူများအကြောင်းကို စပ်စပ်စုစု သိပ်ပြီး သိချင်တာ မဟုတ်တော့ သူဟာသူ ဘယ်နေနေ ဘာလုပ်လုပ် စိတ်မဝင်စားမိဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် အဲဒီလူဟာ တန်ခိုးတစ်ခုခုတော့ ရှိနေသလားပဲ။သူ ပြောတယ်လေ။ ကျွန်တော့်ကို-

“မင်း ကြီးစား”တဲ့။ “ဘီအီးဘွဲ့ ရပြီးရင် မင်း နိုင်ငံခြားသင်္ဘော လိုက်မလား။ ဟိုနိုင်ငံမှာ အလုပ် လုပ်မလား။ငါ အကုန် စီစဉ်ပေးမယ်”တဲ့။ အဲဒီလိုလူ.....။ အဲဒီကိစ္စလည်း ကျွန်တော်က သိပ်စိတ်ဝင်စားလှတာ မဟုတ်သေးဘူး။မြို့တက် နေရတာတောင် ကျဉ်းကျပ်လှပြီ။ သူများနိုင်ငံ သွားနေဖို့ဆိုတာ စဉ်းစားရဦးမယ့် ကိစ္စ.....။ကျွန်တော်က မထုံတထုံ လုပ် နေတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို အံ့သြနေသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အရိုးစုကြီးက ကျွန်တော်လို ကောင်ပေါ်မှာတောင် အတော် ဂရုစိုက်ခဲ့တာပဲ။ကျွန်တော် လိုအပ်တယ် ထင်တာကို ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်နဲ့သူ ခဏ ခဏလည်း မတွေ့ရပါဘူး။အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ အစောင့် လုပ်ခဲ့ရတဲ့ နှစ်နှစ်

နဲ့ ခုနစ်လလောက်အတွင်း သူနဲ့ ဆုံဖြစ်တာ ဆယ်ခါထက် မပိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဆုံရပုံက ခပ်ဆန်းဆန်း.....။

ညမှ သူကရောက်လာတာ။သူရောက်ပြီး ခဏနေရင် အမျိုးသမီးတစ် ယောက် ရောက်လာရော။ဒီလိုပဲ သုံးလေးရက် ဘယ်မှ မထွက်ကြဘဲ နေ တယ်။ ပြန်သွားကြတယ်။အဲဒီအခါမျိုးမှာ ကျွန်တော်က စားစရာ ဘာညာ လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ပေးရတယ်။သူတို့ ရောက်နေတဲ့အကြောင်း သူ့မိသားစု မသိစေနဲ့ တဲ့။ ဘာ သိစရာ ရှိလဲလေ။ကျွန်တော်က ဘယ်သူနဲ့မှ အဆက် အဆံ ရှိတာမှ မဟုတ်တာ။အဲဒီအခါမျိုးမှာ ကျွန်တော့်ကို မုန့်ဖိုးတွေ အများ ကြီး ပေးသွားလေ့ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း မကောင်းပုံများ။ မုန့်ဖိုးပြတ်ရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို မျှော်တတ်နေသေးရဲ့.....။ ခုတော့ ပြီးရှာပြီ ပေါ့ဗျာ.....။ ဇာတ်သိမ်းသွားပြီ.....။

သူ သေသွားမှ သူ့အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိတာ။ ဘုန်းဘုန်းကို ပင့်တော့ ကျွန်တော် ပါသွားခဲ့တယ်။အဲဒီအိမ်မှာ ရက်လည်တဲ့အထိ ကျွန်တော် နေပေးရမယ်တဲ့။လူရင်းအဖြစ် ကူညီဖို့ပေါ့ဗျာ။ကျွန်တော် ကျောင်း သားဆိုတာ မေ့နေကြပုံ ပေါ်ပါရဲ့။ကျွန်တော့်မှာတော့ ကျောင်းပျက်၊ ပရက် တီကယ်(လ်)ပျက်၊ ထားပါလေ.....။ နာရေးဆိုတာ ကူညီကောင်းပါတယ်။

သူတို့မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းကြီးဟာ အတော့်ကို လူများပြီး ကြီး ကျယ် ခမ်းနားတာပဲကိုး။ဘယ်သူသား၊ဘယ်သူ မြေး၊ ဘယ်သူတမူ၊ ဘယ်သူ တူ စုံနေတဲ့ ဆွေဆက် မျိုးဆက်ကို ကျွန်တော် ဘယ် မှတ်မိနိုင်မလဲ။ “ရွှေတောင်ကြီး ပြိုပြီ.....။ ရွှေတောင်ကြီး ပြိုပြီ” ဆိုတဲ့ အသံပဲ ညနေအောင် ကြားရတယ်။ပြီး အဲဒီအုပ်စုဟာ လူမှုရေး ရပ်ရေး ရွာရေး ဘာမှ မသိကြဘူး။ ဘာမှ နားမလည်ကြဘူး။အရပ်ထဲက လူတွေနဲ့လည်း သိပ်ပြီး အခေါ်အပြော အဆက်အဆံ မရှိလှဘူး ထင်ပါရဲ့။တကယ် လူကြောက်လို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ်

ထင်မိခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်က သူတို့ထဲမှာ အရေးပါ အရာရောက် နေသေးတော့တယ်။ တပည့်တပန်းတွေလည်း အများကြီး ရှိတယ်လို့တော့ ပြောပါရဲ့။ ခဏပဲ....။ ဖင်ပူအောင် ထိုင်ဖော်မရဘူး။ ပြန်ပြန် သွားကြတာ။

ကျွန်တော်နဲ့ အတူတွဲပြီး အလုပ်လုပ်ရတဲ့ သူကတော့ သူ့ရဲ့လူယုဒရိုင်ဘာပဲ။ အဲဒီလူကတော့ စကားလည်း အလွန်များတယ်။ လည်လည်း အလွန်လည်တယ်။ အသောက်အစားလည်း ရှိတယ်။ ဘာမဆို မလုပ်သေးတာပဲ ရှိတယ်။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိစေရ ဆိုတဲ့ အမျိုးအစားထဲက လူ။ အဲဒါ သူ့ဆရာရဲ့ ခံယူချက်တဲ့လေ....။ အဲဒီလူ မူးမူးနဲ့ လျှောက်ပြောတာ။ တစ်ညလုံး တစ်ညလုံး အိပ်ပျက်ခဲ့တဲ့ သုံးညတိတိ ရှိခဲ့ပြီ။ အလောင်းပြင်ပြီး ကတည်းက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို စောင့်ခိုင်းတာ။ ပြီး ‘ဝိုင်း’လည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လောက် ပျင်းစရာကောင်းသလဲ။ ကျွန်တော်က ကစားတတ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဘေးက ငါးကျပ် တစ်ဆယ် ဝင်ထိုးရင် အလုပ်များ ဖြစ်လေမလားလို့။ အသုဘအိမ်ဆိုတာ ‘ဝိုင်း’ကလေး ဘာလေးနဲ့ မှ စည်တာ မဟုတ်လား။

“ငါ့လူကလည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်ပြီး ညှပ်လိုက်တာ။ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းရဲ့ အသုဘဆိုတာ ဝိုင်း မလုပ်ရဘူး”တဲ့။ ဒရိုင်ဘာက ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလို လှည့်ဟောက်သေးတယ်။ အဲဒီဒရိုင်ဘာ ဆိုတော့ မဆိုးဘူး။ နှစ်ယောက်ထဲရှိတဲ့ စကားဝိုင်းကို အမြဲ ‘စို’နေအောင် သူထိန်းနိုင်တယ်။ များသောအားဖြင့် သူ့ဆရာအကြောင်းတွေ ပြောတာပါပဲ။ စိတ်ဝင်စရာ ကောင်းသားပဲ....။

‘အရိုးစုကြီး’ သေပုံ ဆန်းတာက အစပေါ့။ မသေခင် လေးလလောက် ခရီးထွက်မယ်ဆိုပြီး ပျောက်သွားပါရောလား။ အဲဒါ တိတ်တိတ်ပုန်းပြီး ဆေးကုတာ တဲ့။ သူ့ကိုတော့ ‘စကင်းအလာဂျစ်’(အရေပြား အနာပေါက်တာ။

ဆေးနဲ့ မတည့်လို့) ပြောတာပါပဲ တဲ့။ နောက်တော့ ရောဂါတွေ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး တိုးလာတာတဲ့။ အဲဒါကို သူ့မိသားစုတောင် မသိစေရဘူး တဲ့။ မိန်းမလည်း မသိစေရဘူးတဲ့။ တခြား အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်လောက်တော့ သိတယ်တဲ့။ သူ့မှာ မိန်းမတွေက အများကြီးပဲဆိုတော့ ဆေးကုသမှုနဲ့ ကူညီနိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ပဲ အတူနေတော့တာ တဲ့။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့အရေပြားပေါ်က အနာတွေ ပျောက်သလောက် သက်သာတော့ ရန်ကုန်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်တဲ့။ တစ်နေ့မှာတော့ ချက်ချင်း မန္တလေးပြန်မယ်လို့ ပြောတယ် တဲ့။ မန္တလေးအိမ်ကို ရောက်တော့ သူ့မှာ သိပ်စိုးရိမ်ရတဲ့ နှလုံးရောဂါ ရှိနေပြီလို့ အားလုံးကို အသိပေးတယ် တဲ့။ နောက်တစ်နေ့မှာ မူးတယ် မူးတယ်ဆိုပြီး အိပ်ရာထဲကို ပို့ခိုင်းတယ်။ ခဏနေတော့ ဆုံးသွားတာ တဲ့။

“ဟင်....ဒါဆို ခင်ဗျားလူကြီးက နှလုံးရောဂါအတုကြီး နေမှာပါဗျာ။ ဒီလောက် မိန်းမတွေများတာ မဟုတ်မှ လွဲရော....”

“ဟိတ်ကောင်.... ဆက်မပြောနဲ့။”
ဒရိုင်ဘာက ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကို အတင်း ပိတ်တယ်။

“ခင်ဗျားက ဘာလဲဗျာ၊ နှစ်ယောက်ထဲ ရှိနေတဲ့အချိန် ပြောတာပဲ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပေါ့။ ဘယ်သူမှ မကြားပါဘူး။”

“မပြောနဲ့ကွာ၊ ကြားကြား မကြားကြား။ ဆရာ မကြိုက်ဘူး”တဲ့။

“လဲ သေပါလား၊ ခင်ဗျားကတော့ အကုန် လျှောက်ပြောပြပြီး”

“ဟ...ငါပြောတာ ဆရာ လွမ်းလို့ ပြောတာ၊ အဖြစ်ကို ပြောတာ။ မင်းလို ဝေဖန်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဆရာက သိပ်တော်တဲ့ လူကွ။ ဘယ်အလုပ်ကို လုပ်လုပ် ဘေးလူပြောစရာ ဝေဖန်စရာ မရှိအောင် လုပ်တတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး။ မင်း ဘာမှ မပြောနဲ့။ ခု သူ့သေတဲ့ ကိစ္စတောင် ဘယ်နှစ်ရက် ထားရမယ်၊ ဘုန်းတော်ကြီး ဘယ်နှစ်ပါး ပင့်ရမယ်၊ ဘာတွေ လှူရမယ်၊ သူ့ကို ဘယ်လို

သင်္ကြံဟ်ရမယ်၊ သူ့အရိုးက အစ ဘာကမ္မဝါ လုပ်ရမယ်၊ ဘယ်လို လှူရမယ် ဆိုတဲ့အထိ စီစဉ်ခဲ့တဲ့လူ” တဲ့။ (Plan) ပလင်(န်)သမား တဲ့။

ဟင် ကောင်းကြရာ။ ဒရိုင်ဘာ အဲဒီလို လေကြီးမိုးကြီး ဝုန်းဒိုင်း လုပ်နေတုန်းကသာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဒီလို အရိုးသံပုံးကြီး တစ်ပုံးနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေရမှန်း သိခဲ့ရင် မေးလိုက်ဦးမှာ.....

“ခင်ဗျားဆရာရဲ့ (Plan) ထဲမှာ အရိုးကောက်တဲ့လူကို အကြံအပို့ လုပ်ဖို့ မပါဘူးလား။ အဲဒီလို အသေးမစိတ်ရင်တော့ ညံ့သေးတာပဲ” အဲဒီလို မေးလိုက်ရမှာ။ ခုတော့ ကျွန်တော့် တစ်ယောက်တည်းပေါ့။ သုသာန်နဲ့ မြို့က လည်း အလှမ်းဝေးတယ်။ ဘတ်(စ်)ကားချိန်ဆိုလည်း မဆိုပါဘူး။ အရိုးတွေ ကို ပုဆိုးလေး ဘာလေးနဲ့ အုပ်ဆိုင်းပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်ပါတယ်။ ခုတော့ စောင့်ရုံပေါ့.....။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မီးရောင် လက်လက်ကို မြင်ရတော့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားတယ်။ ကားမီးတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး။ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး....။ ရင်ထဲမှာ ဟာသွားတယ်။ ဒါ ကျွန်တော့်အတွက် မဟုတ်နိုင်ဘူး ဆိုပြီးတော့။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နီးလာတယ်။ အနားကို ရောက်တော့ ချိုးကွေ့ပြီး ဝင်လာတယ်။ ဇရပ်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်တော့မှ။ ဟာ....ဝမ်းသာလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့....။ ဒရိုင်ဘာ ကိုလူလည်။ ဘွာ....ဘွာ ခုချိန်မှာတော့ ဒရိုင်ဘာ ကယ်တင်ရှင်....။

“ဝိုး....မောလိုက်တာကွာ....။ လူကို သေချင်စော် နံရော” သူက အလျင် စပြီး ညည်းတယ်။

“ကျွန်တော့်ဖြင့် လာမခေါ်ကြတော့ဘူးလားလို့ စိတ်ဓာတ်တွေကို ကျနေရောဗျာ”

“ဘွားတော်ပေါ့ကွာ....။ အိမ်က ကားနဲ့ အရိုးတွေ မတင်ရဘူးတဲ့၊

ငါ့မှာ ဟိုသွားပြီး ကားဆွဲဒီသွားပြီး ကားငှား၊ ဘယ်မှ မရဘူး။ အရိုးတင်မယ် ဆိုတာ သိတာနဲ့ ရှောင်ကြ၊ ငြင်းကြ၊ တရား ကျသဟေ့”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ....။ ဒါ ဘယ်သူ့ဆိုင်ကယ်ကြီးလဲ”

“မေးမနေနဲ့ဟေ့၊ အဖြစ်က ဘယ်လောက်အထိ ဆိုးသလဲဆို ဟိုတယ် မှာ ထိုးတဲ့ ကားတောင် ငှားမရဘူး။ လေးဘီးလည်း မရဘူး။ သုံးဘီးလည်း မရဘူး။ မင်း ကံကောင်းတာ၊ ဘုန်းဘုန်းက အချိန်လွန်လို့ မင်းရောက်မလာ တော့ ဖုန်းတဝှမ်းလွှမ်း လှမ်းဆက်နေလို့ ငါ့မှာ မနေသာတော့ဘဲ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ဆီက ဆိုင်ကယ် ဇွတ်ဆွဲလာရတယ်။ ဒါတောင် ဘယ်သွားမယ် မပြောရဲဘူး။ ကဲ လာ သွားစို့”

အရိုးသံပုံးကြီးကို အလယ်က ထားပြီး ဆိုင်ကယ်စီးလာရင်း ကျွန်တော် လုပ်ကြည့်ချင်တဲ့ အတွေးတွေ တသိကြီး ပေါ်လာတယ်။ အရိုး ပေါင်း နှစ်ရာခြောက်ချောင်းကို အရိုးစုကြီးရဲ့ ဝေနေယျ ပရိသတ် တစ်ဦးစီကို လိုက်ဝေပေးချင်တဲ့ ဆန္ဒပေါ့။ ကျေးဇူးရှိလိုက်တာလို့ ငိုခဲ့တဲ့ သူတွေ၊ ချစ်လွန်းလို့ မခွဲနိုင် မခွာရက်ပါဘူးလို့ ငိုခဲ့တဲ့ သူတွေ....။ တ....တ....ပြီး ငိုခဲ့ကြတဲ့ သူတွေဆီကို တစ်အိမ်တက်ဆင်း လိုက်ပြီး အရိုးတွေ ဝေငှ ပစ် လိုက်ချင်တယ်....။

“ဟေ့ကောင်....သိလား။ တကယ်တန်းကျ လူတွေဟာ သာပေါင်း ညာစားတွေကွ။ ငါတို့လောက် စိတ်ရင်းနဲ့ မေတ္တာထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကွာ....။ နေ့လည်က အသုဘမှာ ပြောနေလိုက်ကြတာ ဆရာအတင်းကို ပိုးစိုးပက်စက် သိလား။ တစ်ဖက်ပိတ်ဝူလို့ လူတဲ့။ သူ့မှာ ‘ပါးစပ်’ရှိပြီး သူများ မှာ ‘နား’ ရှိဖို့သာ လိုတဲ့ လူတဲ့။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မလွန်ဆန်နိုင်အောင် အကုန် ပိတ်ဆိုထားတာ။ ခုတော့ ရင်ထဲက ဆန္ဒနဲ့ လိုက်ပို့တဲ့လူ ဘယ်မှာ ရှိသလဲတဲ့။ ငါကွာ စိတ်ရှိ လက်ရှိ ထိုးပစ်ချင်တာ”

ဒရိုင်ဘာက နည်းနည်းလည်း ထွေလာဟန် တူပါရဲ့။သူ့စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်တာတွေ ရင်ဖွင့်လာတယ်။

“ဆရာအကြောင်းကို ငါ့လောက်သိတဲ့လူ ငါပဲရှိတာ။ မင်း...ယုံချင်မှ ယုံမယ်။ ဆရာက တကယ်ကောင်းတာပါကွ။ ငွေတွေ အများကြီးရအောင် ရှာနိုင်တယ်ကွာ။ လူရိုသေ ရှင်ရိုသေဖြစ်အောင် အနေတတ်တယ်ကွာ။ အလှူ အတန်း အပေးအကမ်း ရက်ရောတယ်ကွာ။...ကဲ တော်ပြီပေါ့ကွ။ လူ တစ်ယောက် ဒီလောက် တော်နေရင် ပြီးရောပေါ့။ ဟေ့ကောင်..... မင်းမို့ ငါပြောတာ။ ငါတို့က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်းမို့။ ဆရာက သေသာ သွားတာ၊ သူ့မိသားစု တစ်သက်စား မကုန်အောင် ရှာပေးထားနိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒါ မပြောနဲ့ကွာ....။ ငါလိုလူမျိုးတောင် ချမ်းတောင့် ချမ်းသာဖြစ်အောင် စီမံပေးသွားတဲ့ (Plan) သမားကွ”

တစ်လမ်းလုံး ဆရာချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်လာတဲ့ သူတပည့်ကို သံပုံးထဲက အရိုးစုက ဘယ်လောက်တောင် အားရကျေနပ်မှုတွေနဲ့ သာဓု ခေါ်လာ လိုက်မလဲနော်.....။

ကျွန်တော်တို့ ဘုန်းဘုန်းကျောင်းကို ရောက်တော့ အလင်းရောင် ပျောက်လုနီးပါး မှောင်နေပါပြီ။ ဘုန်းဘုန်းက ကျောင်းပေါ်က စောင့်ရတာ စိတ်မချလို့လား မသိဘူး။ ကျောင်းဝင်းတံခါးအထိ ထွက်ပြီး စောင့်နေလေရဲ့။

“အဲဒီ အရိုးတွေကို ကျောင်းပေါ် မတင်ခဲ့နဲ့။ဟို အနောက်မြောက် ထောင့်က ခြံစပ်မှာ သွားထား။ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ကမ္မဝါတန်းပို့ဖို့ ခုကတည်းက မင်းတို့ချင်း ချိန်းထားလိုက်ကြပေါ့။ မနက်လင်းတာနဲ့ လာယူ။ ကြားလား”

ဘုန်းဘုန်းက အဲဒီလို မိန့်ပြီး ကျောင်းပေါ်ကို ပြန်ကြွသွားတယ်။ ဝင့်တောင် မဖြည့်လိုက်ရဘူး။ ဘုန်းဘုန်း ညွှန်လိုက်တဲ့ နေရာကို သွားထားပြီး

ကျောင်းပေါ် မတက်ဘဲ လှည့်ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ အရိုးစုကြီးဟာ သူကိုယ်တိုင် ကဗျည်းထိုးပြီး လူထားတဲ့ ကျောင်းပေါ်မှာတောင် တစ်ညတလေ နားခွင့် မရရှာဘူး။ ဘာ အကြောင်းကြောင့် ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မတွေးတတ်ဘူး။ လောလောဆယ် ဗိုက်ဆာတာပဲသိတယ်။ အဲဒီ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နိဂုံး ကိစ္စဟာ အန္တိမကို မရောက်နိုင်သေးပါလား။ သူတပည့်ကျော်ကတော့ ကျေးဇူးရှင် ဆရာသမားရဲ့ ‘အန္တိမ’ ကိစ္စအတွက် တတွတ်တွတ် စီမံလို့ ဆုံး..... မဆုံးနိုင်တော့ဘူး။

[ဒီတောက်ဖွင့်သစ်မဂ္ဂစင်းစွန်း၊ ၁၉၉၆]